

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KATHRYN KRAMER

Kılıç

ve

Çiçek

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

NOVELLA

Kılıç ve Çiçek

KATHRYN
KRAMER

Biri Viking, biri İrlandalı
Biri buz, biri ateş
Bizi kılıç, biri çiçek

Bir araya gelmeleri imkânsız olan iki gencin, Wolfram ve Deidre'nin yazgısı bir Viking baskınıyla değişir. Yolları kuzeye doğru uzanırken aralarındaki çekime daha fazla karşı koyamazlar. Ancak yeni buldukları aşkları, ihanetin ve kötülüğün kıvılcımlarını da ateşler, şiddetli aile kavgaları kanla intikam ister, köpüren kıskançlıklar öfkeyle patlar, kötü kaderin fırtınaları onları yıkmak için kopar. Ve yalnızca şiddetle alevlenmiş tutkuları, aşklarının kaderini değiştirebilir.

“Bu roman ateş ve buzun
dansı gibi, sıra dışı
ve olağanüstü.”

Booklist

“*Kılıç ve Çiçek*, Viking
mitolojisiyle yoğrulmuş
hikâyesi, etkileyici
karakterleri ve bir an bile
düşmeyen temposuyla
etkileyici bir roman.”

Amazon

“Aşk, tutku, ihtiras ve
heyecanla dolu, baş
döndürücü bir hikâye.”

Goodreads

Kılıç ve Çiçek Kathryn Kramer

1. Baskı: Mart 2016
ISBN: 978-605-348-932-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Kathryn Kramer

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14
Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.novellayayinlari.com
info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Flame From The Sea
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : A. Arzu Şensoy
Editör : Elçin Kazancı
Redaktör : Feride Düzenli
Sayfa Tasarımı : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarımı : Alla Özabat

KATHRYN KRAMER

Kılıç ve Çiçek

Çeviren: A. Arzu Şensoy

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir kadının tutkusu...
Bir Viking'in öfkesi...
Birlikte, aşkları her şeye üstün geldi...

Sevgisi ve bilgeliği hayatım boyunca bana rehberlik eden annem, Marcia Hockett'a. Senin gayretin ve tavsiyelerin olmadan bu hikâneyi asla bitiremezdim. Bu hikâye özel sevgilerimle senin için.

İkinci Kısım'da yer alan, "Deidre*"nin Alba'ya Vedası"ndan kısmen alıntı yapılmış şiir eski bir Gal şarkısıdır.

* İngilizcede *Dee-dree* şeklinde okunan bir İrlanda ismi.

Yazarın Notu

Dalgaların üzerinde dans eden gemilerle soğuk kuzeyden geldiler. Avrupa'daki insanlar iki yüz elli yıl boyunca "Viking" adı karşısında tir tir titredi. Hristiyan kiliselerinin dualarından biri, "Yüce Tanrım, sen bizi Kuzey insanların* gazabından koru," idi. Yine de, bu korkusuz ve marifetli denizcilere çok şey borçluyuz. Kendi dilimiz bile onların kelimeleri, tarihi ve coğrafi adlarıyla dolu. İngilizce konuşan halklar bu renkli insanlara bağlanmış durumda.

Onlar aslanlar kadar cesur ve hiddetliydi. İskoçya, İrlanda, İzlanda, Grönland ve İngiltere'nin yarısına baskın yapmak ve sömürgeleştirmek, yiğitlik ve cesaretle savaşmak ve anayurtlarını kurmak için geldiler. Amerika'nın bile ilk olarak Vikingler tarafından keşfedildiğine dair söylentiler vardır.

Bu Kuzeyliler önceleri yağmacı olsalar da sonrasında yetenekli fatihler, kanun yapıcılar ve idareciler olmuşlardır. Hristiyan dinini benimsemişler ve İzlanda'dan Çin'e, güneyde de Afrika kadar uzaklara yolculuk ederek tüccar olmuşlardır.

İrlandalılar da kültürlerinin güzelliğiyle bizi etkilemiş ve bize zengin bir miras bırakmışlardır. Bu ikisinin ustaca

* Kuzey insanları, Norstar ya da İskandinavlar. (ç.n.)

karışımı hayatlarımızı zenginleştirmiştir.

Kılıç ve Çiçek, dünyaları arasındaki farklılıklara rağmen aşkın büyüsünü bulan genç bir İrlandalı kadınla, cesur bir Viking'in hikâyesidir. Birlikte Yeni Dünya'nın geleceğini ve kaderi şekillendirdiler.

Kathryn Kramer

GİRİŞ

İrlanda semalarının değişen renkleri kayalık kıyı şeridini aydınlatarak; soğuk ve nemli bir kayanın üzerine oturmuş, gözlerini okyanusun girdaplı sularına dikmiş koyu saçlı, on üç yaşındaki çocuğun üzerinde parıldadı. Kız incecik kollarını kemikleri çıkık dizlerine sarmış, deniz havasını içine çekiyordu. Kışın soğuğu şimdiden yaklaşmıştı ama o, elleri soğuktan uyuşmuş olsa da bu yerden ayrılamıyordu.

Halkının esir tuttuğu adamın gözlerini –gökyüzü kadar mavi ve onun kadar fırtınalı gözler– yeniden hatırlarken çılgın gibi, *onu kurtarmak için bir şeyler yapmalıyım*, diye düşündü.

Sanki sadece o genç adamı göreceği dakikalar için yaşıyordu ve aniden aklıma gelen güçlü kolları ve omuzları, altın rengi saçları ve çenesinin güçlü duruşu kızın midesinde kelebekler uçuşmasına sebep oldu. Yakın akrabası Maddock ile babası; yaşadıkları kıyıya baskın yapan Kuzeylilerden biri, bir Viking olduğu için ondan nefret etmesi gerektiğini söylemişlerdi, ama o bunu yapamamıştı. Bu Viking zalim değildi. O güçlü, cesur ve hoş biriydi.

Onu ilk kez, akrabaları ellerini kalın iplerle arkasına bağlayarak konağa sürüklediklerinde görmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adamların, “Bir esirimiz var!” diye bağırdıklarını duymuştu. “Şimdi buna, tıpkı Viking piçleri tarafından esir alınarak denizlerin öteki tarafına gönderilen oğullarımızın çektiği gibi acı çektirebiliriz.”

Kız merak ederek bu gaddar Kuzeyliyi görmek için kalabalığı ittirmiş ve onun ne kadar genç olduğunu görünce hayret etmişti. Genç adam ondan en fazla dört ya da beş yaş kadar büyüktü. Sakal bile çıkmayacak kadar genç olan yüzü gücün izini taşıyordu. Yakışıklıydı. Başını gururlu bir açıyla dimdik tutarak doğruca kıza bakarken, yenilip ele geçirilmiş gibi değil de kazanan tarafmış gibi görünüyordu. Ama kız o gözlerde acı ve hayal kırıklığı görmüş, içinin keder ve şefkatle dolduğunu hissetmişti.

İrlandalı adamlardan birinin, “Kendi halkından biri onu esir olarak sattı,” dediğini duymuştu. “Peki bakalım, kendi ekmeğini kazanmasını seyredelim.” Adam acımasızca tekmeleyerek esir Viking’in yere yığılmasına neden olmuştu.

Deidre doğasına aykırı bir saldırganlıkla öne atılarak, “O bir insan, hayvan değil!” diye bağırmıştı. “Bağlı bir insana vurmak seni de Vikingler kadar barbar yapar.” Uzanıp Viking’in güçlü elini tutarak ayağa kalkmasına yardım etmişti ve adamın dokunuşu onun ta derinden heyecanlanmasına neden olmuştu. Viking yeniden ona bakmıştı, bu kez bakışları minnettarlıkla parlıyor, gözleri dudaklarından dökülmeye cesaret edemeyen sözleri söylüyordu.

Bunun üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ve o andan beri Deidre hep adamı izlemişti. Ona verilen yulaf lapasıyla

suyun yeterli olmadığından korktuğu için elinden geldikçe ona yiyecek getirmişti. Bunun için ya masadan alıyor ya da daha sıklıkla kendi payını ona veriyordu. Adamın minnettar gülümsemesi, ona karşı büyük bir şefkat duymasına neden oluyordu.

Şimdi etrafında esen rüzgâr uzun siyah saçlarıyla yüzünü dövüyordu. Elini kaldırıp ipeksi saçlarını kenara itti; yanaklarının hafif yağmur ve gözyaşı karışımıyla ıslandığını fark ettiğinde hiç şaşırmadı. Bunlar esir için döktüğü göz yaşlarıydı.

Onu kurtarmalıyım, diye düşündü yine. Ama bunu yapmak sadece Maddock'un değil babasının gazabına da sebep olacaktı.

İrlandalı kız oturduğu kayadan kalkıp akrabalarının uçurumun kıyısına kadar uzanan topraklarının zümrüt yeşili tarlalarına baktı. Bu kıyılarda tarıma elverişli toprak ender bulunurdu ve babasına ait olan bu arazilerin kuzeyindeki birkaç kilometre elverişliydi. Kendi bereketli toprağını özlemiş olsa da buradan ayrılmaktan ölesiye korkmaya başlamıştı. Ailesini bu bölgeye getiren klanlar toplantısı çok yakında sona erecekti. Peki, o gittiği zaman Viking'ini kim koruyacaktı?

Uzaktan, kötü huylu Maddock'la adamlarının genç Viking'i itip kaktıklarını görebiliyordu. İçinde bir öfkenin, bir koruma duygusunun kabardığını hissetti ve aceleyle onlara doğru koştu. Maddock tutsağın önünde olduğundan daha büyük ve korkunç görünüyordu, elinde tuttuğu kamçıyı yukarı kaldırmıştı.

“Dik başlı Viking piçi!” diye bağırdı adam. “Sana onu kaldırı dedim.” Önünde yere eğilmeye mecbur ederek Viking’i aşağılamaya çalışıyordu. Yolda büyük bir inek pisliği yığını vardı, Maddock’un adamdan kaldırmasını istediği de buydu.

“Bizim dilimizi anlamıyor!” diye haykırdı Deidre. “Sana nasıl itaat edebilir ki?”

Deidre akrabası olan adamın kızgın gözlerinin üzerine çevrildiğini fark etti. “Bu seni ilgilendirmez, Deidre,” dedi Maddock ve vurma niyetiyle elindeki kamçıyı kaldırdı.

Bir ceylan zarafetiyle ileri sıçrayan Deidre iki adamın arasında durdu. “Onu incitme. Lütfen.”

Maddock onu kenara itmeye çalıştı ama kız yerinden kıpırdamadı. O anda hiçbir şey zaten yeterince eziyet çekmiş olan bu adamı dövölmekten kurtarmasından daha önemli değildi.

Maddock, “Çekil!” diye emretti.

Kızın gözleri öfke doluydu. “Hayır! Bunu yapmana izin vermeyeceğim,” diye karşılık verdi. “Önce bana vurman gerek ve bunu yaparsan akraba olsak da olmasak da babamın intikam alacağından hiç şüphem yok.”

Maddock arkasını dönüp yürüyerek uzaklaşmadan önce durup ona baktı. Deidre bu sefer kazanmıştı, ama o ve ailesi kendi topraklarına döndüklerinde olacıklardan endişelendi. Viking’i özgür bırakması gerektiğini biliyordu.

O gece daha geç bir vakitte, ay bulutların arkasına gizlenmiş, yol da sisle kaplanmışken onun yanına gitti. Arkasında bir ses duyduğunda hemen bir çalının arkasına çömeldi, ama bu

sadece havalanan bir gece kuşuydu. Pelerininin kıvrımları arasında elinde tuttuğu bıçağı sımsıkı kavrayarak rahat bir nefes aldı ve esir Viking'i barındıran ağılın kapısını açtı.

İçeri girdiğinde genç adam gülümsedi ve ona getirdiği bir parça ekmekle peynir dilimini elinden aldı. Bol yiyecekten mahrum bırakılmış birinin açgözlü çabukluğuyla yedi. Gözleri kızı ölçüp biçti. Gür siyah saçları, düz burnu ve menekşe mavisi gözleriyle narin, sevimli bir çocuktü. Bu koyu saçlı İrlandalı kız ne cesur bir ufaklıktı. O gün dayak yemesi için ona nasıl siper olduğunu nasıl unutulabilirdi ki?

Kendi diliyle onu tutsak edenlerden öğrendiği birkaç kelimeyi karıştırarak kızla konuştu. Sesi yumuşak ama derindi.

Deidre onun dediklerini anlamaya çalıştı ama pek başarılı olamadı, kendisi de bir şey söyleyemeyecek kadar utanıyordu. Bu genç adam onun için bir bilmeceydi. Bir an sert ve güçlüydü, yine de kızın yanındayken nazikti. Gücü çok büyük gibiydi ama onu tutan bağları koparmaya yetecek kadar da değildi. İşte kızın yapması gereken de buydu.

Onu serbest bırakmak niyetiyle adama doğru bir adım attığı sırada uzaktan onu çağıran bir ses dikkatini çekti. Kendini ele vermekten kaçınma çabasıyla tekrar dışarı koştu.

“Deidre. Deidre.” Bu Maddock’un sesiydi, adamın yanına gitmek için hızlandı. Artık saklanmak için çok geçti, adam onu görmüştü.

“Bu tarafa geldiğini gördüğümü sandım,” diye çıkıştı adam. “Niye bu yabancı adamla zaman harcıyorsun? Ona getirmek için yiyeceğimizi çaldığını biliyorum.” Kızı omuzla-

rından kavradı. “O bir düşman, bir kâfir. O kana susamış barbar bizim Tanrımıza tapmıyor. Eğer bir Viking baskınının dehşetini görmüş olsaydın onu böyle şımartmazdın.”

“Onu bu kadar aç görmeye dayanamıyorum.” Deidre kendini onun ellerinden kurtarmaya çalıştı ama adam onu sınıksı tutuyordu.

“Onu hayatta tutacak kadar yemek veriliyor ona, böylece çalışabilir. Bundan fazlasını hak etmiyor.” Adam ona şüpheyile baktı, sonra bunun yalnızca yakında geçecek çocuksu bir kapris olduğuna karar vererek onu bıraktı. “Peki, mecbursan onu besle ama seni uyarıyorum...” Söylene söylenene kızın yanından ayrıldı ve Deidre barakaya geri dönüp çömelerek içeri girdi.

Artık buluttan pelerinininden kurtulmuş ayın ışığı tahtaların arasındaki küçük bir yarıktan içeri girerek kulübede parlıyordu. Deidre Viking’in karaltısına baktı. Hiç şüphesiz o günkü işlerin yorgunluğundan uyuyakalmıştı. Yüzü öyle genç, öyle savunmasız görünüyordu ki... Ter ve deniz kokuyordu, daha önce başka hiçbir koku kızı bu kadar heyecanlandırmamıştı. Her ne kadar duygularını tamamen anlayamasa da adamın yanında olmanın hoşuna gittiğini biliyordu. Böyle düşünerek uykusunda onu seyretmek için genç adamın yanına oturdu.

Genç, sarışın Kuzeyli yükselerek üzerine akın eden bir kâbusa karşı kıpırdanıp dönerek uykusunda ağladı. Rüyasında kendi türü tarafından ihanete uğradığı, yakalandığı ve İrlandalılara satıldığı o zamanı mı görüyordu acaba? Kız onu tesellilemek istedi. Adamın çıplak göğsüne bakarken gözleri erkek-

lere özgü darlıktaki kalçalarına kaydı ve aniden adamın yakınında olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Bencilce bir düşünceyle, onu burada yanında tutmak istedi, ama bunun mümkün olamayacağını biliyordu. Elini pelerininin katları arasına uzatarak bıçağı çıkardı ve uyuyan şekle yaklaştı.

Keskin nesneyi adamın bileklerine götürerek onu tutan bağları kesti, artık seçimini yapmıştı. Sevdığının özgür olduğunu bilerek cezasına cesurca katlanacaktı. Genç adam onun ne yaptığını anladığında ona baktı ve kızın gülümsemesine karşılık verdiğinde aralarında tuhaf, sıcak bir kıvılcım çıktı.

İpleri çözmek birkaç dakika sürdü ve tüm bu süre boyunca Deidre barakanın dışından gelen her sese kulak kabarttı. Acaba Maddock gerçek niyetinden şüphelenmiş miydi? Adamın gözleri bu gece kızın her hareketini izliyor gibiydi ve onu azarlayıp yanından uzaklaştığında bile kız onun yürüyüşünde bir şey hissetmişti.

Sonunda Viking özgür kaldı ve ayağa kalkıp İrlandalı çocuğu kendine çekti. Deidre'yi kollarının arasına aldı, bu tutkulu bir hareket değildi, içten bir sevgi ve şefkatle doluydu. Kızın onun için yaptığı şeyi asla unutmayacaktı. Ona teşekkür etmenin bir yolunu, ona verecek bir hatıra aradı ve sonunda buldu. Kızın kollarından ayrılıp eğilerek yerden bir taş aldı, bu, onu ele geçirenlerin almasını istemediği eşyalarını saklamayı başardığı yeri gösteriyordu. Biriktirdiği küçük şeyleri, efendisinin elinden almasını engellemek için daha güvenli bir yol bulana dek dar pantolonunun konçlarında saklamakla ne kadar da akıllıca davranmıştı. Şimdi yerdeki de-

likten kendi elleriyle şekillendirdiği bir broş çıkardı. Kuzeyliler arasında bu altın nesnelere çok değer verilirdi. Ona gösterdiği iyiliğe karşı minnettarlığını gösterecek bir jest olarak bunu İrlandalı kıza vermek istedi.

Deidre elini uzatıp broşu aldı. Broş avcunun içinde soğuk bir his yaratmıştı ve kenarı keskindi. Ay ışığında ona bakarken işçiliğindeki ustalığa, üzerindeki desenin dönüşlerine hayran oldu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Bu onun için hep çok değerli olacaktı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı adam, onu ne kadar önemseydiğini anlamasın diye gözlerini kaçırarak. Genç adamın onu yeniden kollarına aldığını hissetti, sevgi ve keder dolu gözyaşlarını akıtırken yüzünü onun geniş göğsüne gömdü. Keşke kalabilseydi... Ama bu mümkün değildi.

Viking uzun bir an ona sarılarak durdu. Kendine, kollarında tuttuğunun sadece bir çocuk olduğunu söylüyordu, çok güzel olduğuna hiç şüphe yoktu ama bir çocuktü.

Ne güzel bir kadın olacak, diye düşündü, onun olgunlaştığını görmek için orada olamayacağı için üzülüyordu.

Kızın yüzünü kaldırarak kendine bakmasını sağladı. O kendisinden ayrılmadan önce Deidre onun dudaklarını alnında hissetti, tuhaf Viking dilinde tatlı sözler duydu. Bir an sonra genç adam gitmişti.

Deidre o geceyi asla unutmayacaktı. Genç adamın ondan ayrılmasını kederle izledi ve o giderken kalbinin bedeninden söküldüğünü hissetti. Neredeyse saygı dolu bir şekilde broşa dokunarak mırıldandı: “Hoşça kal. Yeniden karşılaşana kadar Tanrı seninle olsun.”

Viking arkasını dönüp güzel yalnız çocuğa baktı ve derin bir üzüntü hissetti. Kuzguni bir pelerin gibi omuzlarına dökülen saçlarıyla onu bir daha asla göremeyecekti. Onu serbest bıraktığı için akrabalarının ellerinde nelere katlanacağını merak etti. Bir an duraksadı, kızı herhangi bir acıdan kurtarmak için geri dönmeye niyetlendi ama çalılıklardan gelen bir hışırtı birilerinin geldiği konusunda onu uyardı. Özgürlük için duyduğu dayanılmaz arzu kalbini ezip damarlarından fişkırdı. Dönüp yeniden koşmaya başlayarak İrlandalı çocuğu aklımdan çıkardı.

I. BÖLÜM

KILIÇ VE ÇİÇEK

MUNSTER VİLAYETİ
İLKBAHAR, 845

*“Bir yıldızı rahatsız etmeden bir çiçeği
yerinden oynatamazsınız.”*

The Mistress of Vision
Francis Thompson

1

Baharın ilk çiçekleri serin sabahı güzel kokularıyla doldururken, rüzgâr da İrlanda'nın yeşil toprakları üzerinde esiyordu. Yeri gizemli bir pus gibi örtmüş olan kış sisi artık kalkmış, yerini berrak ve masmavi bir gökyüzüne bırakmıştı.

Yumuşacık çimenlerin üzerinde dinlendiği yerden kalan genç kadın, yüzünü güneşin sıcaklığına doğru çevirerek parlak ışınların okşayışının keyfini çıkardı. Kuşların sabahın ilk saatlerindeki cıvıltıları, ovayı en güzel lavtadan çıkan sesler gibi dolduruyordu ve genç kadın kulağına gelen bu şarkı karşısında gülümsedi.

"Ne muhteşem bir gün," diye bağırırken omuzlarında hareket eden kuzgun siyahı uzun saçları çıplak kollarını gıdıkladı. Gözlerini denize doğru çevirerek köpüren dalgaların sarp kayalıklara gürültülü bir öfkeyle çarpmasını izledi. Geniş sular karanlıklarıyla kızın Eire* topraklarındaki insanların hep etkilemişti. Belki de bu yüzden, çok eski günlerde, halkı ondan ve onun hayat verdiği tanrı ve tanrıçalardan

* İrlanda dilinde İrlanda. (ç.n.)

korkmuştu. Ama artık adaya kutsal Aziz Patrick'le gelen Hıristiyan Tanrısı'na tapıyorlardı.

Genç kadın eğilerek yerden bir çiçek alıp kulağının arkasına taktı. Bugün onun düğün günü olacaktı. Yıllar önce söz verildiği gibi nişanlısı Phelan'la evlenecekti.

Kendi babasıyla Phelan'ın babası, Eire'nin bu kısmındaki en büyük iki toprak sahibiydi. Uzun zaman önce iki klanı evlilik yoluyla birleştirmeyi konuşmuşlar ve Deidre'nin ablası Bridget zaten sözlü olduğundan ikinci kız evlat olarak o, en büyük oğul olan Phelan'la sözlenmişti. Yakın zamana kadar Deidre, Phelan'ı çok sık görmemişti bu yüzden de onu ne seviyor ne de ondan nefret ediyordu. Phelan ve ailesi bu evlilikten parasal anlamda kazançlı çıkacak, Deidre'nin babası da daha büyük bir klanın lideri olarak daha fazla güç ve saygınlığa sahip olacaktı.

Bu geceden sonra, diye düşündü Deidre, artık masum bir genç kız olmayacağım. Bu düşünce korku dolu küçük bir hançer gibi saplandı içine. Bridget'in kocasına karşı hissettiği iç kabartan arzuyu o da kendi kocasına karşı hissedecek miydi? Phelan ona karşı nazik olacak mıydı? Güneşin parlak ışığı karşısında menekşe mavisi gözlerini kapatarak yaklaşmakta olan evliliğiyle ilgili hayal ve görüntülere bıraktı kendini. Aşka inanmayı öyle çok istiyordu ki.

Kocasının eline geçecek koyun ve sığırlardan oluşan büyük çeyiz –geniş bir toprak parçasından bahsetmeye gerek bile yoktu– aklına geldiğinde gamsızlığına aniden bir gölge düştü.

“Belki de Phelan benimle babamın zenginliği için evleniyordur, âşık olduğu için değil!” diye düşündü yüksek sesle.

Belki de aşk sadece aptalca bir rüyaydı. Deidre evleneceği adamı sevmiyorsa bile ona düşkün olduğunu içtenlikle söyleyebilirdi. Yine de gerçekten âşık olmanın, ozanların üzerine şarkılar söylediği o harikulade mutluluğu hissetmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmeden duramıyordu. Bir zamanlar bu sihir çok kısa bir süreliğine genç bir Viking esire karşı hissetmişti. İçini çekerek hüznü bir ifadeyle yeniden denize baktı, öyle derin düşüncelere dalmıştı ki arkasından gelen ayak seslerini duymadı.

“Deidre, işte buradasın! Her yerde seni arıyordum,” diye çıkıştı arkasından bir ses. Döndüğünde ablası Bridget’in tanıdık yüzünü gördü.

“Üzgünüm, Bridget. Sadece bu sabah biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

Kardeşinin duygularını anlayan ablası yumuşak bir ifadeyle, “Seni törene hazırlamak için daha yapacak çok şey var,” diye azarladı onu.

Ama Deidre Bridget’ı duymamıştı bile. Kelt atalarıyla, yani Hristiyan keşişlerin gelmesinden çok uzun zaman önce bu topraklarda yaşamış olan o eski insanlarla ilgili derin düşüncelere dalıp gitmişti. Şimdi bile, rahiplerin çok kızmasına rağmen bazıları yılın dört mevsimi boyunca pagan gelenekleri uygulamaya devam ediyordu. Ayrıca eski tanrı ve tanrıçalar folklorda ve hikâyelerde yaşamayı sürdürüyorlardı. Deidre nazik, yaşlı peder Peder Finian’a, artık tek bir tanrıya ibadet ediyor olsalar da eski davranışların tıpkı nefes ve kanları gibi halkının bir parçası olduğunu açıklamaya çalışmıştı, ama o hiçbir şekilde anlamamıştı.

“Burada, bu tepenin yamacında, geçmişin o günlerini hemen hemen gözümün önüne getirebiliyorum,” dedi Deidre yumuşak bir sesle. “O zaman hayatım nasıl olurdu? Beltaine* ateşleri sırasında kendimi bir âşığa mı verirdim?”

Bridget böyle pagan zaaflarıyla ilgili her tür düşünceyi aklından çıkarmak istemişçesine telaşla haç çıkardı. “Böyle şeyler düşünmemeliyiz!” dedi. Deidre ablasının bu dindarlığını genellikle hayranlıkla izler ve eğer Ian’la sözlenmiş olmasaydı manastıra girmiş olup olmayacağını merak ederdi. Ian ablasına, Bridget’in aklındaki bekâr yaşamla ilgili her tür fikri silip atacak şiddetle kur yapmıştı. Deidre, Phelan’ın kur yapışının bu kadar tutkulu olmaması karşısında içinde birden duyduğu üzüntüyü engelleyemedi.

“Deidre benimle birlikte konağa dön,” diye üsteleyen Bridget ellerini nazikçe kız kardeşinin omuzlarına koydu. Sonra ikisi birlikte denize arkalarını dönerek kol kola, Deidre’nin hatırlayabildiği zamanlardan beri evi olmuş taş binaya doğru yürüdüler. Ufukta, kıyıya yaklaşmakta olan kırmızı beyaz çizgili yelkenleri görmemişlerdi.

Viking gemileri denizden gelen canavarlar gibi suya batıp çıkıyor, üzerlerini kaplayan kalkanlar güneşin soğuk pırıltısında balık pulları gibi parlıyordu. Karadaki ruhları korkutmamak için, gemilere oyulmuş yırtıcı ejderha ve kurt kafalarının üzerleri örtülmüştü. Güvertelerdeki denizciler, gelişlerini daireler çizip çılgınlık atarak önlerindeki kıyılara

* Eski bir Gal Kelt mitolojisi. Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

haber veren martıları izliyorlardı. Vikinglerin bazıları onların bu cırlak seslerini kesmek için güverteden balık parçaları attılar ama kuşlar susacak gibi değillerdi.

Öndeki geminin dümeninde duran uzun boylu sarışın bir adam, güneşin göz alıcı ışığına karşı mavi gözlerini kısmış kıyıya doğru bakıyordu. Görkemli ve cesur bir adamdı bu. Adı Yiğit Wolfram'dı.

"Tıpkı hain İrlandalının söylediği gibi," diye mırıldandı kendi kendine. "Onları hazırlıksız yakalayacağız." Arazinin geniş yeşilliklerinin görüş alanına girmesini izledi. Bu zümrüt yeşili adayı sevmekten hiç vazgeçebilecek miydi acaba? Hazine peşinde, Büyük Çin İmparatorluğu da dahil denizaşırı birçok diyara yelken açmış olan o, artık yuvam dediği bu sis kaplı topraklara her gelişinde hâlâ heyecan duyuyordu. Beş yıl boyunca bu kıyılara baskınlar yapıp sonra bu devasa adanın diğer tarafında yerleştiği Dubh-Linn'e* dönmüştü. Gençlik günlerindeki tüm o aşağılanma ve acı, bir esir olarak geçirdiği günler artık unutulmuştu. Bir gün zengin ve güçlü olduğunda, Kuzey ülkesine geri dönecek ve onu esir olarak satan adamdan intikamını alacaktı.

Wolfram yelkenleri indirme emri verdi ve adamlar küreklere sarılarak kıyıya doğru kürek çektiler. Gemi karaya yaklaştıkça kayalara çarpan dalgalarla eski bir şarkıyı mırıldanan rüzgârın sesini duyabiliyordu. Cesaretine rağmen sırtında bir ürperme hissetti. Nedense bu kıyıda kaderiyle yüzleşeceğini biliyordu.

Wolfram huzursuzluğunu giderme çabasıyla gözlerini gök-

* Dublin'in İrlanda dilindeki adı. (ç.n.)

yüzüne çevirdi. “Odin*,” diye bağırdı, “Odin, bugün bizimle ol.”

Sözlerini duyan adamlar da ilahiye katıldılar. “Odin, Odin, Odin, Odin.” Sesleri böylece rüzgâra karışıp gitti.

Deidre yatak odası olan küçük odada, Bridget’m yanında duruyordu. Büyük konağa gelen misafirlerin seslerini duyabiliyordu. Kahkaha ve kaba konuşmalar erkeklerin onlara ikram edilmiş içkileri çoktan içtiklerini ve etkilerini hissettiklerini ona anlatıyordu.

“Daha tören bile başlamadan hepsi sarhoş olmaz umarım,” diye söylendi ablasına.

Bridget bilmiş bir tavırla güldü. “Erkeklerin davranış tarzlarını yakında öğreneceksin, sevgili kardeşim,” dedi. “İçmek onları rahatlatır, dillerini çözer ve onlara fazladan cesaret verir. Phelan’ın bile bir ya da iki içki içmiş olduğunu sanıyorum.”

Bridget kız kardeşinin mavimsi siyah, parlak saçlarını nazikçe taradı. Yumuşak, bel hizasına kadar uzanan gece rengi saçlara çiçeklerle kurdeleler doladı ve ördüğü saçları taç şeklinde başının tepesine topladı.

“Biraz korkuyorum, Bridget,” dedi Deidre yavaşça, ablasına bakmak için öyle ani dönmüştü ki tarağın saçını çektiğini hissetti.

“Korkma,” diye sakinleştirdi onu ablası ve alıcı gözüyle bakmak için kol mesafesinde tutmadan önce ona sarıldı. “Duyduğun o kocakarı hikâyelerini düşünme. Bir erkekle ka-

* İskandinav mitolojisindeki en büyük tanrı. (ç.n.)

dının birlikte yaptıkları şey çok güzel, inanılmaz bir mucize.”

Bridget, Phelan’ın gayet memnun olacağını bilerek Deidre’nin güzelliğini inceledi. Düzgün burnu, çıkık elmacıkkemikleri ve koyu kirpikli, menekşe mavisi iri gözleriyle Deidre hiçbir erkeğin karşı koyamayacağı bir güzelliğe sahipti. Kaşları biraz kalın olsa da bu onun mükemmel olmayan tek yeri idi, üstelik kaşlarının iri gözlerinin ihtişamını çerçevelediğini söyleyecek insanlar vardı. İnce bir bel ile uzun bacaklar birçok kadının gıpta edeceği şeylerdi ve Deidre’nin biçimli göğüsleri ile dar kalçaları da bir şairin hayaliydi.

Bridget elbisesini başından aşağı geçirirken Deidre keten kumaşın serinliğini hissetti. Elbise kızın ince iç gömleğini örterek yere değdi, elbisenin uzun yırtmaçlı kolları kızın çıplak kollarının soluk tenini gözler önüne seriyordu. Beyaz kumaş saçının koyuluğuyla dikkat çekici bir tezat yaratıyordu.

“Her şeyin mükemmel olmasını istiyorum; saçın, giydiğin elbiseler, düğün ziyafeti. Her şey. Llewellyn klanının liderinin en küçük kızının en iyisine sahip olması uygun olur,” diye haykırdı, Bridget.

Deidre içi kürk kaplı kaftanının kemerini ince beline bağladı. Eğilip kürklü deri ayakkabılarını giydi.

“Hazır mısın?” diye soran Bridget kardeşini son bir kez inceledi. Hayatında ondan daha güzel bir gelin görmemişti.

“Sanırım,” diye yanıt verdi Deidre, aptalca korkularıyla mücadele ediyordu. Elbisesinin boyun kısmını tutturduğu zarifçe işlenmiş altın broşa büyük bir saygıyla dokundu ve çok

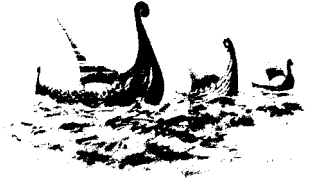
önce yaşanmış bir zamanı ve eskiden çocuksu kalbine dokunmuş genç bir adamı hatırladı. Bu çok uzun zaman önceydi ya da öyle gibi geliyordu.

“O broşa hâlâ çok değer veriyorsun, öyle değil mi?” Bridget’in sözleri kınar gibiydi, ama gözleri Deidre’ninkilerle buluştuğunda gülümsedi. “Yakında Phelan, başkalarıyla ilgili tüm düşünceleri aklından silip atacaktır.”

Deidre sessizce ablasının sözlerini düşünerek hatırlayabildiği kadar uzun zamandır nişanlısı olan adamla evlilik ya-
tağına girmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

“Ben hazırım,” diye fısıldadı sonunda.

İki kardeş o geceden sonra hayatlarının ne kadar değişeceğini hiç fark etmeden birlikte ana salona doğru yürüdüler.

2

Büyük salon geniş şömineden yayılan alevlerle turuncu bir ışıkla dolmuştu. Masalarda mumlardan çıkan alevler dans ediyor ve duvarlarda asılı olan güzel halıları aydınlatıyordu. Masaların üzeri et, meyve ve sebze, av eti, sülün, kızarmış et, lezzetli kuzu ve tavukla doluydu. Duvarlarla tavandan çiçek çelenkleri ve ip gibi dizilmiş defne dalları sallanıyor, mis gibi kokuları düğün ziyafetinin baştan çıkarıcı kokusuyla birleşiyordu. Munster'ın bütün klanları, bölgedeki en güçlü ailelerin ikisini birleştirecek töreni sabırsızlıkla bekleyen davetlilerin sancaklarıyla temsil edilmişti.

Deidre'nin gözleri ileri geri dolaşarak büyük salonun gölgeleri arasında annesiyle babasının tanıdık suretlerini aradı. Babasının Phelan'la konuştuğu gözüne çarptı, hiç şüphesiz hâlâ götüreceği çeyiz üzerinde konuşuyorlardı. Llewellyn kızına gülümseyip onu selamlamak için elini kaldırdı, ama sonra yeniden sohbetine döndü. İncinmiş gururuyla savaşan Deidre gergin gözyaşlarına boğulmadan önce odadan çıktı. Babasının onu sevdiğinden emin olsa da bir kız olduğu

için onun gözünde oğulları kadar değerli sayılmıyordu.

“Anne!” diye seslendi, tören başlamadan önce annesinin kollarının arasında olduğunu hissetmek istiyordu. Artık babasının çatısı altında olmadığına bu rahatı ne kadar çok özleyecekti. Ailenin kadın reisini aradığında onu şapelde buldu. Annesinin yanında kasvetli kilise giysileriyle Peder Finian duruyordu, beyaz bir tunik ve Romanesk nakışlı bir pelerin giymişti. İkisinin de gözleri kapalıydı ve Deidre onların kendi mutluluğu için sessizce dua ettiklerini anladı.

Rahip gözlerini açtığında, “Peki küçük çiçek,” dedi monoton bir sesle, “başlayalım mı?” On sene önce bu adaya ilk geldiklerinde Deidre’ye “küçük çiçek” adını takmıştı çünkü ona söylediğine göre kız bir gül gibi narin ve güzeldi.

Şapel tüm misafirleri ağırlayabilecek kadar büyük değildi o yüzden tören salonda yapılacaktı. Deidre tıpkı bir uyurgezer gibi yeniden büyük salona doğru yürüdü, bir tarafta yaşlı, beyaz saçlı rahibin, diğer tarafta da annesinin koluna girmişti. Gece rengi saçları annesi Tara tarafından geliyordu, ona da hiç şüphesiz İberyalı bir atasından. Annesinin uzun saçlarında artık griler vardı ve bu onun soylu tavrına katkıda bulunmuştu.

Yeniden odaya girdiğinde tüm yüzler Deidre’ye çevrildi. Rahibin görünmesiyle de bütün hareket ve sohbetler kesildi. Tahta benzeyen sert arkalıklı koltuğunda oturan Llewellyn gururlu rahibe bakıyordu, Phelan da onun sağ tarafına oturmuştu. Rahip, anne ve kız önlerine geldiğinde ikisi birlikte ayağa kalktılar.

Sade beyaz bir tunik ve içi kürk kaplı bir pelerin giymiş olan Phelan, rahibin önünde gülümseyerek kızın yanında dururken gelininin elini tuttu. Bu kısa boylu, tıknaz adam yakında onun kocası olacaktı. Deidre başını kaldırıp ona baktı. Yuvarlak bir yüzü, düz bir burnu vardı ve gülümsemesi yeterince hoş olsa da gözleri onu gerçekten yakışıklı kılmak için biraz fazla ayrıktı.

“Çok güzelsin,” dedi derinden bir sesle, gözleri kadınsı kıvrımlarının keyfini çıkararak kızın üzerinde dolaştı. Bu kızın uygun bir eş olduğunu biliyordu. Ona yakışan bir kadındı, üstelik ona toprak ve hayvan da getirecekti.

Deidre de damada alıcı gözüyle bir bakış attı. *Sonsuza kadar*, diye düşündü, *birbirimize sonsuza kadar bağlanmış olacağız*. Peder Finian’ın onu yanındaki erkekle birleştirecek sözlerini duymuyor gibiydi. Ağzına kadar dolu kadeh dudaklarına götürüldüğünde ilk başta, Phelan’ın dokunuşu onu içinde bulunduğu transtan çıkarıp elleri kızın kupayı kaldırmasına yardım edene kadar onu yudumlayamadı. Adama sanki bir yabancıymış gibi baktı, endişesi yüzünden okunuyordu. Phelan elini tuttuğunda kızın parmakları buz gibiydi. Adam içinde bulunduğu anı unutup alçak sesle bir küfür savurdu.

Ne çekingen bir yaratık, diye düşündü. Topraklarını talep edebilmek için bu tantana ve törenden kurtulmaya can atıyordu.

Rahip evlilik ritüellerini tamamladığında gelinle damat, kendilerini onları kutlayıp iyi dileklerini ileten insanlarla çevrili buldular. Phelan’ın sırtına vuruyor, Deidre’yi de yanak-

larından öpüyorlardı. Misafirlerin imzalanmış evlilik anlaşmasının okunuşunu dinleyecekleri şölen artık başlayabilirdi.

Deidre uzun masada babasıyla damadı arasına oturdu. Evlilik anlaşmasının maddelerini dinlerken bir sülün kanadından azar azar yedi. Babası çok cömert davranmıştı, ama o bir klan lideri, çok zengin bir adamdı. Genç kadın daha fakir bir aileden olsaydı Phelan yine de onunla evlenir miydi acaba? Deidre bundan hiçbir zaman tam olarak emin olamayacaktı.

Anlaşma okunduktan sonra sıra büyük şenliklere geldi: yemek, içki, müzik ve dans. Phelan'ın babası, annesi ve erkek kardeşleri Llewellyn konağından ayrıldıklarında gece çok ilerlemişti. O saate kadar diğer misafirlerin çoğu çoktan gitmişti. İçin için yanan mumlar teker teker söndü, kütükler cızırdayıp yavaşça yandı. Saat geç olmuştu ve odada gölgeler büyüyerek dolaşıyordu.

Köpekler onlara atılan yiyecek artıklarına saldırırken arada sırada lezzetli bir lokma için kavga ediyorlardı. Deidre etrafındaki kendinden geçmiş misafirlerin donuk gözleriyle yana yatmış başlarına baktı ve onlardan uzaklaşmak için sabırsızlandı. Genellikle net düşünen bir adam olan babası bile ayaklarının üzerinde zor duruyordu. Genç çift için bir kez daha kadeh kaldırmak üzere ayağa kalktığı anda neredeyse masanın üzerine devriliyordu, ancak Phelan'ın onu tutan eli sayesinde kurtuldu.

İçkili eğlenceye bir son vermek için çalmak üzere bir boy-nuza uzanan, Llewellyn dili dolaşarak yaptığı konuşmasında "Ozana bize kızımın adını aldığı Deidre'nin hikâyesini anlat-

masını emrettim. Sonra hepimizin buradan ayrılması gerek.”

Halk ozanı ayağa kalktı ve arpının tellerini tıngırdatmaya başladı, elleri yaşlılıktan yamuk yumuk olmuştu. Yaşına rağmen yine de dokunuşuyla tellere güzellik katmıştı.

Ozan, güzelliğiyle birçok kahramana ölüm, Ulster’a da tehlike ve keder getireceği kehanetinde bulunulmuş talihsiz Deidre’nin hüznünlü hikâyesini anlattı. Bu kehaneti duyan Kızıl Kol* savaşçıları onun öldürülmesini istemişler, ama kralları Ulsterlı Conchobar bunun yerine küçük kızı kendi karısı olacak yaşa gelinceye dek saklaması için güvenilir bir hizmetçiye vermiş. Deidre büyüüp bir kadın olduğunda, saçları bir kuzgununki kadar siyah, teni kar kadar beyaz ve yanakları da kan kadar kırmızı olduğunda, bir erkeğe âşık olmayı dilemiş ve onu alıp kendisiyle birlikte Alba’ya götürecek Naoise** adında bir adam bulmuş. Kinci ama kurnaz Conchobar, Deidre’nin sevgilisinin ağabeyleri ile Naoise’nın Alba’dan ayrılmasını ayarlamış. Deidre geleceği görme yeteneğiyle orada kalmaları için onlara yalvarmış ama dinlememişler, vatan hasretiyle öyle yanıp tutuşuyorlarmış ki... Hepsi denize açıldıklarında Deidre bir daha asla görmeyeceği topraklara bir veda şarkısı söylemiş.

Ozan yaşlı ama dikkat çekecek kadar güçlü ve berrak sesiyle söylemiş:

“Şuradaki doğu diyarı çok güzel bir diyar,

Mucizeleriyle, Alba.

Hiç dışarı çıkmazdım oradan,

Eğer Naoise’yle birlikte gelmeseydim.

* İrlanda mitolojisinde Ulster kralı Conchobar’ın üç kraliyet meskeninden biri. (ç.n.)

** İngilizce’de Kneeshaw şeklinde okunan eski bir İrlanda ismi. (ç.n.)

*Dun-fidga ve Dun-finn çok güzel,
Üstlerindeki kale çok güzel,
Inis Draigende çok sevilir,
Ve Dun Suibni de öyle.*

*Caill Cuan!
Ne yazık ki Ainle'nin yol alacağı yer,
Zaman bana çok kısa geliyor,
Naoise ile Alba bölgesinde.”**

Deidre bu hikâyeyi öyle çok dinlemişti ki uyumamak için direniyordu. Yudumladığı şarap onu rahatlatmıştı, ama Phelan'ın olduğu tarafa baktığında hafif bir gerginlik hissetti. Şimdi kocası olan bu adam hakkında gerçekten ne biliyordu? Phelan sanki keskin bakışlarını hissetmiş gibi ona döndü, Deidre onun da huzursuz olduğunu söyleyebilirdi. Kapıya doğru bakıp duruyordu ve Deidre onun da tıpkı kendisi gibi, kalan misafirlerden kurtulma endişesi taşıdığını düşündüğünde kıpırmızı kesildi. Sonra onun askerleri ile hizmetlilerini serbest bırakmak için başıyla işaret verdiğini gördü. Çok yakında yalnız kalacaklardı.

Onun kahverengi gözlerine bakarken, *hayatımı bu adamla paylaşmak nasıl olacak*, diye merak etti Deidre. *Onun sevişmesinden hoşlanıp dokunuşuyla zevkten inleyecek miyim?* Phelan sanki onun düşüncelerini okumuş gibi ona sırtıttı ve bu Deidre'nin saç diplerine kadar kızarmasına neden oldu. Onun alev gibi kızıl saçlarının bir huysuzluk işareti

* İrlanda mitolojisinde “Deidre'nin Vedası” olarak yer alan bir şiir. (ç.n.)

olup olmadığını merak etmesini engelleyemedi. Önlerindeki yıllarda bunu tecrübe edecek miydi? İcini çekip dikkatini tekrar ozana çevirerek gözlerini kapattı, aklı bu gece, birazdan olacaklarla ilgili düşüncelere kaydıldı.

O anda kırılan ahşap sesi Deidre'nin rüyasını paramparça etti. Odanın karşı tarafından gelen korkunç sözler kulağında çınladığında içgüdüleri onu bir tehlikeye karşı uyardı.

“Tanrı yardımcımız olsun. Vikingler burada!” diye bağırdı yaşlı bir adam.

Deidre babasının, “Bu mümkün değil!” diye haykırdığını duydu, ayağa kalkıp kılıcını çekmek için çabalıyordu. Kâbus cehennemden gelen bir iblis gibi tepelerine çöktüğünde daha silahlanmaya zaman bulamamıştı.

Ateşin ışığında parlayan kılıçların ışıltısını gören Deidre'nin boğazından bir çığlık koptu. Aniden içini bir dehşet kapladı, yalnız kendisi için değil, tüm sevdikleri için.

“Bu gerçekleşiyor olamaz! Olamaz!” diye bağırdı ama konuşurken bile korkunç savaşçıların konağa daldıklarını görebiliyordu, haşın savaş çığlıkları atarak koşarken upuzun saçları vahşice uçuşuyordu.

“O-O-Odin!”

Deidre geceye karışıp kaçmayı çok istedi ama ayakları donakalmış, sesi de korkudan kesilmişti. Gözleri Vikinglerden birininkilerle kesişti, uzun boylu, sarı saçlı ve sakallı adamın sert kaşları, kızın çok sevdiği evinin etrafındaki okyanus kadar mavi ve delici gözlerinin üzerinde kavis yapıyordu. Bu gözlerde kızın utanmasına sebep olan, ani bir heyecan dal-

gasıyla onu adama doğru çeken, içini kıpırdatan şey neydi? Deidre dönüp kaçmaya çalıştı ama yapamadı. Adamın alnındaki yara izine rağmen kibirli yüzünde öyle çarpıcı bir şey vardı ki onun esiri olduğunu hissetti. Sakallı yüzü sanki bir lider olmak için doğmuş gibi güç ve iktidar izi taşıyordu. Dolgun dudakları, onu da insanların ele geçirdiği kadar kolayca ele geçireceğini söyler gibi gülümsedi kıza.

“Hayır!” diye haykırdı Deidre sonunda sesine kavuşarak. Açgözlü, devasa ve kaba ellerin, onu babasıyla kocasından ayırdığını hissetti ve adamların kılıçlarının babasına doğru çevrildiğini gördüğünde, yavrusunu koruyan bir yaban kedisi gibi mücadele etti. Babasını öldüreceklerdi, içkiden uyuşmuş halde önlerinde savunmasız dururken onu devireceklerdi. Annesinin kan sıçramış miğferiyle sırtan canavar görünüşlü bir Viking tarafından kovalandığını görebiliyordu.

“Deidre, geri çekil!” Bu babasının sesiydi. Ona herhangi bir zarar gelmesini istemiyordu. Onun ailesi olmadan yaşamak istemeyeceğini bilmiyor muydu ki? Deidre kaçıp gidecek onun ölümüyle yalnız başına yüzleşmesine izin vermezdi. Diğer birçoğunun yaptığı gibi kaçmayacaktı.

Babasının gözleri ona söylediği şeyi yapması için yalvardı ama Deidre yine de babasının onun cesaretine ve sadakatine hayran olduğunu görebiliyordu. Birçok el Llewellyn’i tutuyor ve onu ailesini korumaktan aciz bırakıyordu. Savaşmadan teslim olmayacak biri olduğundan onu yakalayanlarla öfkeyle mücadele etti, ama sayıca ondan çok üstündüler.

Deidre kendini öne atarak çığlık atıp vahşice etrafına saldırdı. Bir şamdan kaptı ve onu bir sopa gibi savurdu.

“Phelan!” diye bağırdı, gözleri babasına yardım etmesi için ona yalvarıyordu. Neden sadece orada dikilip duruyordu? Deidre arkasından yakalandı ve yumuşak tenini be-releyen eller tarafından sımsıkı tutuldu. Annesiyle ablasının çığlıkları kalbini parçaladı.

Balta ve kılıçları havaya kalkmış bir düzine adam daha kırık kapıdan içeri daldı, deliye dönmüş mavi gözleri kana susamıştı. Yanlarında ölüm ve dehşet getirerek kaba çığlıklarla ilerlediler.

Deidre babasının düştüğünü gördü. Feryatları geniş omuzlu sarışın Viking’in dikkatini çekti ve adam yavaşça ona doğru ilerledi, tavrı soylu ama aynı zamanda da korkutucuydu. Kızın gözleri ona kan dökülmesine bir son vermesi için yalvardı ve bir an için adamın gözleri de sıkıntılı gibi göründü.

“Lütfen!” diye yalvaran kız, adamın bu sözlerini anlayıp anlamayacağını merak etti. Hayal mi görmüştü yoksa adam dikkati tekrar çarpışmaya çevrilmeden önce ona yanıt vermeye mi başlamıştı?

Deidre’nin gözleri Phelan’ı aradı ama adam görünürde yoktu. Kaçmış mıydı yoksa o da kendi ölümü ve yıkımının kurbanı mı olmuştu? Daha tam olarak bir gelin bile olmamış Deidre bu kadar çabuk mu dul kalacaktı?

“Anne! Bridget!” diye bağırdı. Yardım etmesi için Tanrı’ya seslenirken Deidre onu yakalayanlara karşı son bir hamle daha yaparak bir tekme attı ve Vikinglerden birini kasıklarından vurdu. Adam bir küfür savurarak kılıcını kıza doğru kaldırdı. Kaçamayacağını bilen Deidre gözlerini kapattı ve celladının darbesini bekledi.

3

Wolfram önündeki beyaz giysili küçük şekle bakarken çarpışmanın gürültüsü etrafını sarmıştı. Güzel genç kadının uzun siyah saçları omuzlarına bir örtü gibi yayılmış, elbisesine kan sıçramıştı.

Thor aşkına, o çok güzel! diye düşündü adam, kıza bakarken başını öne eğmişti. Miğferini çıkarıp taş zemine atarken eğer Sigurd kılıcını kaldırdığı zaman müdahale etmiş olmasaydı vahşi bir kedi gibi mücadele eden bu kızın ölmüş olacağını fark etti.

Odaya serilmiş bedenlere baktı. Savaş neredeyse bitmişti, İrlandalılar boyun eğmiş ve büyük konaktaki ganimetler ele geçirilmişti. Bu ev halkı zengindi, hain İrlandalı adam haklıydı.

Genç kadın kıpırdadığında Wolfram ona baktı. Neden onun hayatını kurtarmıştı ki? Bugün öldürülen birçok kurban olmuştu. Bu kızda adamın kalbine dokunan şey neydi? Neden ona tanıdık geliyordu?

“Baba. Baba,” diye mırıldandı genç kadın. Gözkapak-

larının titrediğini gören Wolfram onun yanında diz çöktü.

Deidre gözlerini açtığı anda; metalin metale çarparken çıkardığı ses, yaralıların çığlık ve iniltileriyle kurbanlarının üzerinde keyif alan adamların kahkahaları kulaklarında çınılıyordu. Sanki korkunç bir kâbusun sisleri arasındaydı. Sesleri duyabiliyor, titreşen alevlerden çıkan dumanın kokusunu alabiliyordu. Oturmak için çabalarken gözlerine yaşlar doldu ve boğazından bir hıçkırık koptu. İşte tam o sırada adamı gördü, kanlı kılıcı hâlâ elindeydi.

Nefesi kesilerek, “Beni de öldürecek misin?” diye sordu. Çığlık atamıyor, sadece yaralı gözlerle adama bakabiliyordu. Değer verdiği her şey bu gece elinden alınmıştı.

“Hayır, senin için aklımda başka bir şey var.” Deidre adamın onunla kendi dilinde konuşmasına şaşırılmıştı. Genç adamın gözleri okşarcasına kızın üzerinde gezindi, sanki o deniz mavisi gözleriyle çıplak tenini görebiliyormuş gibiydi. Deidre şehvet hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yine de adamın küstah bakışı onu utandırdı.

Konuşmaya çalıştı ama yapamadı. Korku kalbini boğuyordu. Bu Viking onu istiyordu. Daha dakikalar önce kocasının yanında duruyor olsa da şimdi adam ona arzularını açıkça ifade eden, için için yanan bir bakışla bakıyordu. O anlar şimdi sonsuzluk kadar uzak gibiydi.

Wolfram uzanarak Deidre’nin koluna dokunduğunda kız ürkerek geri çekildi. Gözleri salonda babasını arayarak odanın içinde ileri geri dolaştı. Onu göremeyince bu kâfirlerin ellerinde öldüğünü düşündü. Bridget’in kocası yerde ya-

tıyordu, göğsünde geniş bir yara vardı. Ablası da kil kaplı yerdeydi, ateş gibi lüleleri altına yayılmıştı. Bridget'in üzerinde devasa bir Viking uzanıyordu.

"Bridget!" diye çığlık atan Deidre ayağa kalkmaya çalıştı ama Viking liderinin eli onu durdurdu. "Ona gitmeme izin ver," diye yalvardı kız, ama adamın gözlerindeki soğuk bakış ona bunu yapmasını engelleyeceğini söylüyordu. Göz yaşlarıyla savaşıarak güçlü durmaya karar verdi. Derin bir nefes alarak bu Viking'in de ona, onun türünden diğerlerinin de yaptığını gördüğü şeyi yapmasını dehşet içinde bekledi.

Wolfram'ın etrafında bir çember oluşturan adamların her biri, ilk olarak Viking liderinin eğlencesine bakmasını beklerken Deidre'ye kötü kötü baktı. Her ne kadar gözleri bu koyu saçlı kadına dokunmak arzusuyla parlıyor olsa da Wolfram onları hayal kırıklığına uğratarak hiçbir hareket yapmadı. Yüksek bir sesle, "Bu kadın sadece benim," diyerek Deidre üzerinde hak iddia ettiğini beyan etti. Kılıcını savurduğunda Vikingler teker teker uzaklaştılar, hiçbiri ne kadar çekici olursa olsun bir kadın için Wolfram'la dövüşmeyi istemezdi.

Bu adamın lider olduğundan Deidre'nin artık hiçbir şüphesi kalmamıştı. Güçlü havası ve diğer Vikinglerin ona itaat etme şekli ona bu kadarını söylüyordu. Bunun gibi adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yine de onun gücünü, otoritesini hissediyordu. Daha itiraz bile edemedi Wolfram onu küçük bir çocukmuş gibi havaya kaldırdı. Onu kaslı vücuduna bastırırken onları izleyen Vikinglerden neşeli sesler yükseldi.

"Bırak beni!" diye bağırdı Deidre, savaşıyor ve onun

güçlü kollarından kurtulma çabasıyla küçük nazik elleriyle onu itiyordu. Viking yalnızca güldü.

“Benden kaçamazsın. Sana sahip olacağım.”

Deidre dehşetle tuhaf bir heyecan arasında kalmıştı. Adam yakışıklıydı ve aralarında, başka bir zaman olsaydı karşılık verebileceği bir çekim vardı. Ama şimdi kendini ona veremezdi. Phelan’la evliliğinin anısı, sarf ettikleri kutsal yeminler Wolfram’la olan mücadelesini daha da güçlendirdi.

“Hayır. Beni yere bırak,” diye feryat etti.

Aldığı tek yanıt adamın kahkahası oldu. Nemli dudakları kızın boynunu buldu, kolları ona daha sıkı sarıldı, nasırlı güçlü bir el göğsünü avuçladı ve kızın şaşkınlıktan nefesi kesildi.

Wolfram kollarında Deidre’yle birlikte odayı baştan sona geçti. Koridorda aşağı yukarı yürüyerek sonunda aradığını buldu, bu gelin odasıydı. Bu güzel kadının ilk sevgilisi olacağını düşünmek hoşuna gitti. Kocasının onun bekâretini bozacak zamanı olmamıştı.

Oda alev alev mumlarla aydınlatılmıştı. Tatlı otların mis kokularıyla bezenmiş yepyeni keten çarşaflar yeni evli çift için hazır bekliyordu. Deidre’yi yatağın üzerine atıp ahşap kapıyı ayağıyla iterek kapatan Wolfram kıza doğru döndü.

“Ben evli bir kadını!” dedi Deidre çılgın gibi, bunun adamın onu bırakmasını sağlayacağını düşünüyordu. Vikinglerin Hristiyan yeminlerine saygı duymadıklarını bilmesine imkân yoktu.

“Güzelliğin o İrlandalı adamla ziyan olmuş!” diye homurdandı Wolfram. Odanın karşı tarafından neredeyse büyüleyen gözlerle kıza baktı, sonra çabucak yanına geldi.

“Bana dokunmana asla izin vermeyeceğim!” diye bağırarak Deidre deli gibi kapıya doğru koştu.

Wolfram onun düşüncelerini önceden sezmışti ve kalın ahşap kapıyı açmadan önce ona yakaladı. Önünde dikilerek yolunu kapattı. Deidre onu tekmeleyip tırmalayarak ve göğsünü yumruklayarak tuzağa düşmüş bir yaban kedisi gibi savaştı.

“Cesur kadınları severim!” diye bağırdı Wolfram. Sesi kızın kulaklarını neredeyse sağır etti ve korkusunu artırdı ama o yine de sinmedi. Adamın gücü ve kuvveti karşısında boş yere mücadele ederek sonunda yıkılmış kuru hıçkırıklarla yatağın üzerine yığıldı.

“Neden beni öldürmüyorsun? Senin dokunuşuna katlanmaktansa ölmeyi tercih ederim. Akrabalarımı öldürdünüz ve ablama saldırdınız. Annemin bu rezil suçlarınızdan kurtulmuş olması için dua ediyorum sadece,” dedi nefes nefese. Göğsünün inip kalkması tükenişini ortaya koyuyordu.

“Seni öldürmek mi? Sanmıyorum. Bu büyük bir güzellik israfı olur.” Wolfram konuşurken güçlü elleriyle kızın kollarını tuttu. Küçük bir yaratıktı, omzuna bile zor geliyordu yine de kendini savunmak için çenesini kaldırdı.

“Öyleyse ben kendimi öldüreceğim.” Adamın belinde duran kılıca arzuyla bakınca Wolfram soğuk metali yavaşça ona uzattı.

“Hadi durma,” diye meydan okudu. “Odin aşkına, bu gece sana sahip olacağım. Herkesin önünde senin üzerinde hak iddia ettim ve bu benim hakkım.”

Deidre kılıcı aldı. Silahı göğsüne kaldırırken eli titredi.

Sonra birden Peder Finian'ın sözleri kulaklarında çınladı: *Öldürmemelisin*. Yüce Tanrı böyle korkakça bir eylem için onu affedebilir miydi?

Deidre hayatı için savaşılan babasının yüzünü ve kullanılmış bir şekilde yatan ablasının çığlıklarını hatırladı. Eniştesinin, ölümün maskesini taşıyan yüzünü ve peşinde bir Viking'le şapele doğru kaçan annesini gördü yeniden. *Göze göz, dişe diş*, diye yazılmıştı. Bugün ölecek biri varsa bu Viking olmalıydı.

Elindeki kılıca yavaşça bir daire çizdirerek kendi kalbine değil de adamınkine çevirdi. Şimdi burada ailesinin intikamını almak öyle kolay olurdu ki.

Wolfram'm dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. Bu kız gerçekten yürekliydi. Ağlayıp sızlanarak gözyaşlarına boğulup yalvaran tipte bir kadın değildi. Eylemine devam edebilecek mi diye merak etti.

“Vikingler kılıçla ölmekten korkmazlar,” dedi sakince. “Eğer beni öldürürsen Valhalla'da* Odin'e katılırım.” Ölüm-cül bir oyun oynarken silahı kızın ellerinden almak için hiç bir harekette bulunmadı.

“Yapamam!” diye bağırdı sonunda Deidre. Silahı yere fırlattı ve adama arkasını döndü. O ne yapmış olursa olsun kız ne onun canını ne de kendisinininkini alamazdı.

“Ah, siz Hristiyanlar. Can almak kurallarınıza aykırı. Kendi canınız olsa bile,” diye mırıldandı Wolfram ve yüzüne bakması için kızı kendine doğru çevirdi.

“Özellikle de kendimizinkini,” diye karşılık verdi Deidre sinirli bir şekilde. Adamın ses tonu onunla dalga geçer gibiydi.

* İskandinav mitolojisinde, ölen kahramanların ruhlarının sonsuz mutluluk içinde yaşadığı tanrı Odin'in sarayı. (ç.n.)

“Öyleyse şu aptal keşişlerin yöntemlerini izlediğin için memnunum,” dedi boğuk bir sesle ve onu kollarına aldı. “Çünkü senin öldüğünü görmek istemiyorum.”

Wolfram kızı erkek bedeninin sertliğine doğru çekti ve öpmek için eğildi. Dudakları yumuşak ama sıkıydı ve kızın nefesini kesti. Bu Deidre’nin ilk öpücüğüydü. Phelan bile böyle bir özgürlüğe cüret etmemiştii.

Adamın ağzı kızinkine karşı çok nazikti ve dili onun yumuşaklığını keşfetmek için dudaklarını aralarken yavaşça hareket etti. Deidre’nin damarlarındaki kan hızla akmaya başladı. Adamın yakınlığı başını döndürüyordu ama içinde yanan ateşe rağmen geri çekilerek eliyle ağzını sildi. “Bana böyle dokunmana asla izin vermeyeceğimi söylemiştim sana. Sana kendi isteğimle gelmeyeceğim.”

Wolfram bu kıza karşı hissettiği arzuyla yanıyordu ama asla ona saldırmaya kalkışmazdı. Ona kur yapıp kalbini kazanacaktı. “Sana karşı nazik olacağım. Bugün gördüğün adamlarım gibi kaba ve acımasız olmayacağım. Yemin ederim,” diye fısıldadı nefes nefese ve kızın içinde uyandırdığı şefkate hayret etti.

“Nazik mi? Sen. Bir Viking?” Deidre ellerinin titremesini bastırmaya çalışıyordu. Adamın öpüşü nazikti.

Wolfram tekrar öpmek için onu kendine çekti. Kadınları tanır ve arzularını nasıl alevlendireceğini bilirdi. Yatağında olmak için yanıp tutuşan fazlasıyla kadın vardı.

Deidre onun dudaklarının kendisinininkileri sersemletici bir sevecenlikle okşadığını hissetti. Çok sıcak ve çok tatlıydı. Elleri vücudunun yumuşak kıvrımlarında dolaşıyordu. Adam onun düşmanıydı, ama Deidre yine de onun yakınlığından keyif alıyordu. Evet, bunu gayet hoş karşılıyordu.

“Tadın çok güzel. Daha fazla almak istiyorum,” diye fısıldadı Wolfram. Dudakları kızın saçlarına sürtünüp dokundukları her yerde ateşten bir yol izleyerek kulağına ve boynuna indi. “Göreceksin, sana zevk vereceğim.”

Sesi sanki bir sisin içinden geliyor gibiydi. Wolfram biraz daha yaklaşp kızın kalçalarını avuçlarına alarak onu daha da çok kendine çekti. Onu dudakları ve elleriyle okşarken kabarmış erkekliği kızın karnına baskı yapıyordu ve Deidre aklını başına toplamak için mücadele etti. Kocasına sadık kalacağına dair daha o gün Tanrı’nın önünde yemin etmişti!

“Hayır!” Tanık olduğu görüntüler ve duyduklarıyla masumiyeti sonsuza dek paramparça olmuştu ve bu Viking’e teslim olursa şimdi ruhunu da kaybetmiş olacaktı. Adamın kavrayışından kurtulmak için çabaladı ve onu serbest bırakmasına çok şaşırdı.

Wolfram gülümsemesini saklayamadı. Kadın onun cazibesine karşı tamamen dirençli değildi ve bu düşünce hoşuna gitti. Nedense kadın onda bir takıntı haline gelmişti, sadece onu elde etmek değil ona zevk vermek de. Bu adamın kazandığı bir zafer olacaktı.

Yavaşça soyunmaya başladı. Sıkı deri üstlüğüünü ve belindeki kalın ve süslü kemerini çıkardı. Dar pantolonunun

bağlarını çözdü ve bir yığın halinde yatağın dibine fırlattı. Deri ayakkabılarını ve kaba yüнден dokunmuş tuniğini de çıkardı ve tüm bunları yaparken gözlerini kızdan hiç ayırmadı.

Adam tuhaf paçalı pantolonunu çıkarırken Deidre onun bacaklarının çok düzgün ve kaslı olduğunu fark etti. Bakışları adamın göğsüne ve göbeğine doğru, erkekliğine inen ince bir çizgi halindeki tüylere kaydı. Onun yakışıklılığı karşısında büyülenip kalmıştı. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmemişti, yaz aylarında belden yukarısı çıplak birini belki, ama bir erkeğin özel bölgesini hiç görmemişti. Adam çok büyük, çok korkutucuydu ama bir yandan da çok etkileyiciydi. Aniden ona böylesine cüretkâr bir şekilde gözlerini dikmiş olmaktan utanarak başka tarafa baktı.

Kızın önünde bir çeşit vahşi bereket tanrısı gibi duran Wolfram, “Soyunma sırası sende,” diye emretti. Bu durumun sonucunda kızın ona itaat edeceğini düşünmüştü.

“Hayır!” Deidre geri adım atarak ondan uzaklaştı ve onun alev alev gözlerinden kendini saklamak istercesine perlerinini sıkıca göğsüne bastırdı.

“Hayır mı?” Wolfram kıza karşı tüm sabrını kaybetmişti. Bakire ya da değil daha fazlasını kaldıramazdı. Kendini nasıl kontrol ettiğinin farkında değil miydi kız? Adamlarının arasındaki başka birinin eline geçmiş olsaydı ona bu kadar nazik davranılmazdı. Wolfram hoşgörülü olmak istemişti, ama ona yalvarmaktan da usanmıştı artık. Nasıl mümkün olursa onu öyle alacaktı. Fethederek kazandığı bir hakla kız ona aitti.

“Senin bu bakire oyunlarından sıkıldım!” diye gürledi, öfkesi üzerindeki kontrolünü kaybetmişti. “İnatçı kadın.” Ona doğru bir adım atarak kızın pelerinini tutmak için uzandı, kızın omuzlarından pelerinini kabaca çektiğinde kumaş yırtılıverdi. “Seni zorlamak zorunda kalmak istemedim, ama Odin adına artık bunu yapacağım!”

Deidre elbisesine dokunulmasını engellemek için elini göğüslerinin önüne koydu. “Lütfen bunu yapma,” diye yalvardı.

Onun bu yakarışını umursamayan ve gözleriyle onu en derinden rahatsız ederek, konuşup, yalvarmasının faydasız olduğunu söyleyen Wolfram yine ona doğru uzandı. Kız bu gece onu hissedecekti.

Deidre kendini Viking’in elinden kurtarmak için son bir çaba sarf etti, ama adamla savaşmak faydasızdı. Parmakları kızın boynundaki kumaşı sardı. Deidre’nin boğazından bir hıçkırık koptu. Namusunu korumak için çabalarken metal broşu mum ışığında parladı.

Elini ansızın geri çeken Wolfram, suratına Thor’un çekici çarpmış gibi Deidre’ye bakakaldı. “Loki beni al!” diye sessizce küfretti. Yüzü korkunçtu, parmaklarını uzun sarı saçlarının arasından geçirdi. Hatıralar üzerine saldırdığında kalbi göğsünde vahşice attı. Bundan sonra kıza dokunmayı denemedi. Kendi şeytanıyla savaş veriyordu.

Viking, kıza sırtını dönerek uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Saflığın güvende ve benim dokunuşumla kirlenmeyecek. Burada sana zarar vermeye cüret edecek kimse yok. Bununla bizzat ilgileneceğim.”

Deidre adamın davranışları karşısında afallamıştı. Heyecandan sesi de elleri de titriyordu. “Ben... ben... minnettarım,” diye fısıldadı.

Viking kapıda bir an duraksadı sonra yeniden kıza doğru yürüdü. Onun fikrini değiştirdiğini düşünen Deidre’nin içini bir korku kapladı, ama adamın peşinde olduğu kızın cazibesi değil, kendi kıyafetleriydi.

“Bu odada kal. Etrafta dolaşırsan güvenliğini garanti edemem. Uyu. O uykuya ihtiyacın olduğuna hiç şüphem yok.” Kıza bakmıyordu ama Deidre onun yüzünde bir hüznü sezebiliyordu ve bunun nedenini merak etti. Adamın onu neden bağışladığına ya da ona baktığında neler gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Acaba müdahale eden Tanrısı mıydı?

Kılıcını, pantolonunu ve tuniğini alan Wolfram İrlandalı kızın yanından ayrıldı.

Deidre kapının Viking’in arkasından büyük bir gürültüyle çarptığını duyduğunda, uykusuna dalmak için odada tek başına kalmış, kendini yatağın üzerine atarak uzun zamandır mücadele ettiği gözyaşlarını sonunda serbest bırakmıştı.

“Uyu!” diye hıçkırdı. Sevdiklerinin başına neler geldiğini öğrenene kadar uyku ondan uzak olacaktı.

4

Deidre göğsündeki karışıklıkla mücadele ederek yatağında kıpırdanıp döndü. Dışarıda kaba Vikinglerin kahkahalarını ve aylak ayak seslerini duyabiliyordu. Onların çabuk ve anlaşılmaz, tuhaf konuşmalarından da nefret ediyordu.

Değer verdiğimiz neyimiz varsa hepsini elimizden aldıklarına hiç şüphe yok, diye öfkeyle düşündü. Üstelik en değerli olanı, sevdiklerinin canını zaten almamışlar mıydı?

Ayağa kalkan Deidre kapıya doğru ilerledi, aile üyelerini aramaya gitmek için bu güvenli limandan ayrılmaya kesin niyetliydi. Bir korkak olup bu duvarların arasına saklanmayacaktı.

Zihnindeki görüntüler ona eziyet ettiğinde tek yapabildiği gözyaşlarına boğulmadan kalmak oldu. Babası, kocası, annesi, ablası ve ağabeyleri... Başlarına neler gelmişti? Derin bir nefes alarak bu odanın kapısının ardında ne bulursa bulsun güçlü kalmaya yemin etti.

Kapıyı yavaşça açtı ve başını dışarı uzattı. Ellерinde kılıçlarıyla ona doğru yürüyen iki tıknaz Viking gördüğünde kapıyı hızla kapattı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ah Tanrım, bizi nasıl terk edebildin?” diye sordu yüksek sesle. Bu lanet olası barbarlar hiç gitmeyecekler miydi? Aniden aklına Peder Finian geldi. Vikingler, son on beş yıl boyunca Munster’daki birçok keşiş ve din adamına yaptıkları gibi onu da öldürmüşler miydi?

Gözlerinin önüne yine görüntüler üşüştüğünde, Deidre’nin dudaklarından bir feryat koptu. Bu kâbustan uyanmayı; kendini ablası ve ağabeylerinin arasında, babasının ayaklarının dibinde oturmuş, Fenianların* canlı hikâyelerini ve sevgili Eire adasının diğer öykülerini dinlerken bulmayı çok istiyordu. Ama o günler geçmişte kalmıştı. Deidre tekrar gerçekten mutlu olabilecek miydi?

Kapıyı yeniden açarken bu sefer hiçbir şeyin ailesini aramasını engellemesine izin vermeyeceği konusunda kararlıydı. Eşikten dışarı adımını attığında onu garip bir sessizlik karşıladı. Artık kahkaha atan ve gırtlaktan gelen kulak delici dilleriyle anlamsızca konuşan barbarlar ortada yoktu, kılıç seslerini de duymuyordu artık. Bu kez görünürde hiç Viking yoktu.

Deidre koridor boyunca şapele, tek ibadet yerine doğru koştu. Evin geri kalanı Şeytan’ın iblisleriyle doluydu. Kapıyı açtığında sıcak bir örtü gibi odanın karanlığına çekildi. Elini uzattığında tenine dokunan bir elin sıcaklığını hissetti ve aklını yitirdiğini düşündü.

Çok iyi tanıdığı bir ses, “Kim var orada?” diye sordu. Bu annesiydi.

“Anne! Sen misin? Zarar görmedin mi?” Deidre umut etmekten korkuyordu.

* Toplumdan ayrı gruplar hâlinde yaşayan ve savaş zamanında çağrılabilen genç savaşçılar. (ç.n.)

“Deidre!” Annesi yumuşak ve rahatlatıcı kollarıyla ona sarıldı. Sanki hâlâ karanlıktan korkan küçük bir çocukmuş gibi Deidre’nin saçlarını okşadı. İkisi de başlarına gelenleri anlatırken gözyaşları birbirine karıştı. Deidre’nin annesi şanslıydı. Barbarlardan birinin zalim kollarından kaçarak şapelde sunağın altına saklanmış ve böylece kurtulmuştu.

“Babam?” Gerçeği duymaktan korkan Deidre sonunda soruyu sordu.

“Bilmiyorum. Birçoğu yaralandı ya da öldürüldü. Tek umabildiğim babanın da onların arasında olmaması,” diye karşılık verdi annesi. Kızına korkularından bahsederken Deidre’nin omuzlarını tutan parmakları gerilmişti.

“Şu Viking barbarlarından nasıl da nefret ediyorum!” diye sövdü Deidre.

“Nefret etmemeliyiz, Deidre,” dedi annesi yumuşak bir sesle. “Kutsal kitabımızda yazdığı gibi düşmanlarımızı sevmeliyiz.”

Deidre elleriyle gözyaşını sildi. Keşiş ve rahiplerin söylediği sözleri tekrarlamak çok kolaydı, ama tüm olanlardan sonra birinin bunları kalbinde hissetmesi zordu. Her şeyini elinden alan bu deniz serserilerine lanetler yağdırmayı çok istiyordu, ama dilini tuttu ve yalnızca, “Bridget’ı bulmamız gerek,” dedi.

“Evet,” diye onayladı annesi. Birlikte salona giden uzun mesafe boyunca yürüdüler. Hiç kimseden iz yoktu. Eski zaman tanrıları gibi, ortadan kaybolmuş gibiydiler. Şimdi kutlayacak hiçbir şeyleri yoktu.

“Ah, hayır.” Annesinin nefesini tutması Deidre’nin irkilmesine neden oldu. Şömineye baktığında annesinin telaşlanmasının sebebini anladı. Büyük şömine ateşi sönmüştü: Bu kötüye işaretti. Druidler zamanından beri ruhun ateşte olduğuna inanılırdı. Ateşi hep yanık tutmak çok önemliydi.

Odayı aniden bir soğuk basmış gibi Deidre pelerinine sıkıca sarındı. Telaşla ateşi yeniden yakmak için uğraştılar sonra da Bridget’i aramak için oda oda dolaştılar.

Arkasından gelen bir ses Deidre’yi durdurdu. Döndüğünde uzun boylu, kızıl saçlı bir adam gördü. Koni şeklindeki miğferi onun bir Kuzeyli olduğunu belli ediyordu. Yüzü genç ve çocuksuydu, koyu mavi gözleri vardı. Yağmalayıp öldürebilecek biri gibi gözüküyordu ama bunu yapmış olmalıydı, Deidre bunu biliyordu. Adam onunla kendi gırtlaktan gelen yabancı dilinde konuştu.

“Dilinizi bilmiyorum!” diye mırıldandı Deidre öfkele-nerek. Keşke adam ona ailesinin nerede olduğunu söyleyebilseydi. Genç Viking sanki kızın düşüncelerini okumuş gibi eliyle ters dönmüş masalardan birini işaret etti. Deidre oraya doğru koştu ve masanın altında ablasını buldu.

“Bridget! Ah Bridget!” Ablasına fısıldayarak onu ileri geri salladı. “Anne, Bridget’imizi buldum.”

Tara kızlarının yanına koştu ve büyük kızının yüzüne baktı, Bridget sanki yanında değillermiş gibi boşluğa bakıyordu.

“Onun sorunu ne anne?” diye bağırdı Deidre. Hiç durmaksızın çılgılık atmak istiyordu.

“Odana geri dön,” Annesinin sesi çok sertti. “Bridget iyi olacak. Ben onunla ilgileneceğim.”

Annesinin sesindeki emredici ton Deidre'yi meraklandırdı. Neden ona yaramaz bir çocukmuş gibi davranıyordu ki? Bakışlarını kapıya doğru çevirdiğinde sorularının cevabını aldı. Orada eski savaş tanrıları gibi dikilen üç vahşi Viking vardı. Aralarından biri eksik ön dişini göstererek gülümsedi. Deidre sarışın Viking'in, odasında kalmasıyla ilgili sözlerini hatırlayarak paniğe kapılmamak için mücadele etti. Ama artık çok geçti.

“Odana geri dön!” diye emretti Tara yeniden. Deidre'ye kötü kötü bakan barbarları görmezden gelmesini ve yanlarından hızla geçip gitmesini söylüyor gibiydi.

Yılların itaatkârlığı korkuya üstün geldiğinde, Deidre annesinin söylediğini yaptı. Mağlup değil de galipmiş gibi başını dik tuttu.

Eksik dişli adam sırttı ve küstah bakışları kızın teninin karıncalanmasına neden oldu ama o korkmadı. Adam arkadaşına bir şey söyledi ve güldü. Deidre vahşi adamın ne dediğini anlayabilmeyi diledi.

Eşikte durup arkasını döndü. “Anne, sizi bırakamam. Ya sizi incitirlerse?” Adam ona tekrar sırttı. Deidre bu sefer korkusunu saklayamadı.

Genç Viking sanki onun duygularını hissetmiş gibi canlı bir kalkan olarak önüne geçti.

“Onlara zarar vermeyeceğiz, Rorik,” dedi adamlardan biri genç adama gülümseyerek, Deidre onun sözlerini anlayamamıştı. “Bir süreliğine şehvet ve yağmaya doyduk, üstelik o Wolfram'a ait.”

Genç Viking, Deidre'ye gitmesini işaret etti sonra da yatak odalarından birine taşımak için Bridget'ı kollarına aldı. Tara da onun peşinden gitti. Adamı tanımasa da Deidre içinden ona güvenebileceğini hissetmişti. Bir Viking hakkında böyle hissetmek çok garipti.

Deidre odasına giderek kendini yatağının üzerine attı. Vücudunun ihtiyaçlarıyla daha fazla mücadele edemeyerek gözlerini kapatır kapatmaz derin bir uykuya daldı.

5

Wolfram, yerinde duramayan ve fırsat kollayan bir kurt gibi büyük konağın kapıları önünde aşağı yukarı geziniyordu. Her nedense, adamlarının şiddetle talan edip öfkelerini çıkardıkları duvarların arasında durmaya dayanamamıştı. Gözleri o broşa değip, o dehşet dolu menekşe mavisini gözlere baktığından beri yapamamıştı. Bu genç kadın bir zamanlar ona şefkat göstermişti ama o bunun karşılığını farkında olmadan en çok sevdiği insanlara zarar verip ailesinin servetini çalarak ödemişti.

Kızı buradaki konakta bulacağı hiç aklına gelmemişti. Hain İrlandalınm bahsettiği gelinin o kız olacağı da. Tüm bu yıllar boyunca İrlandalı çocuğa ne olduğunu, tahmin ettiği gibi çok güzel bir çiçeğe dönüşüp dönüşmediğini merak edip durmuştu. Şimdi karşısında bulduğu haliyle kız onun beklentilerinin çok üzerine çıkmıştı.

“Ama onu en son gördüğümde buradan çok daha kuzeydeydi,” diye bağırdı. Kızın akrabalarına karşı olan öfkesiyle bile, İrlandalı çocuğa bir zarar verme korkusuyla bu kuzey kıyılarına baskın yapmamıştı, ama şimdi kasıtlı olmadan burada onunla karşılaşmış ve hep korktuğu şeyi yapmıştı.

“Ah, nazik Tanrı Balder, bu nasıl olabildi?” diye mırıldandı. Uykusuz gözlerini ovdu. Dudaklarının Balder’ı çağırması ne kadar da uygun düşmüştü. O tanrı da tıpkı koyu saçlı İrlandalı afet gibi ihanete uğramıştı. Wolfram hain İrlandalıdan nasıl da nefret ediyordu. Nasıl bir adam kendi insanına ölüm ve şiddet getirirdi ki? *Bana ihanet eden adam gibi biri*, diye yanıtladı, Wolfram.

Gözlerini kapattığında menekşe mavisi iri gözlerle kendisine bakan o sevimli çocuğun yüzünü yeniden görebildi. Nasıl olup da onu tanıyamamıştı?

Çünkü ben tüm bu yıllar boyunca çocuğu hatırladım ama şimdi o çocuk, bir kadın. Çok güzel bir kadın, diye düşündü. Kızın onu hatırlamamış olmasına şaşırmamıştı. O da çok değişmişti. On yedi yaşındayken henüz tam bir erkek değildi. Şimdi boyu daha uzundu, savaş yaraları vardı ve daha kaslıydı, daha önceleri tüyü bitmemişken artık bir sakalı vardı.

Susadığımda bana su verdi, açlığımı bastırmak için kendi payına düşen yiyeceği bana getirdi. Bana, o zamanlar sadece bir esir, bir köle olan bana, diye düşündü. Kızın cesaretini, sahibi ona kamçıyı indirmek üzereyken kırbacın önüne geçişini nasıl unutabilirdi.

Gözlerini kapatarak kızın onu azat ettiği geceyi hatırladı. Ona yardım ettiği için kızın alacağı cezadan korkarak bir an için geri dönmeye niyetlenmişti, ama özgür kalma arzusu baskın gelmişti ve kaçarak düşman İrlanda topraklarında daha fazla tehlikenin içine doğru koşmuştu. Bir süre kayıp, yalnız ve aç, boş boş dolaşmıştı ama hayatta kalmaya

niyetliydi ve bunu gerçekten de yapmıştı. Vahşi hayvanlar ve bulabildiği yenebilecek her tür bitkiyle yaşayarak yavaş yavaş karanın öbür kıyısındaki yeni Viking yerleşimi Dubh-Linn'e doğru ilerlemişti. Bir süre için kendi insanlarından birinin ona ihanet ettiğini bilerek Vikinglere karşı bile ihtiyatlı davranmıştı ama sonunda denize çıkmıştı ve şimdiye kadar da memnundu.

"Odin aşkına, sen burada ne yapıyorsun?" Arkadaşı Sigurd'un sesi Wolfram'm derin düşüncelerini böldü. Sigurd onun çocukluk arkadaşıydı, Kuzey diyarına dönmediği zaman Wolfram'ı aramaya gelerek sadakatini ispatlamıştı. Sonunda Dubh-Linn'de karşılaşmışlar ve o zamandan beri de denizlerde birlikte dolaşmışlardı. Sigurd Dubh-Linn Vikingleri üzerindeki otoritesini memnuniyetle Wolfram'a bırakmıştı çünkü o bir *jarl*'in* oğluydu.

"Uyuyamadım," diye yanıtladı Wolfram, kaşlarını çatarak arkadaşının olduğu tarafa dönmüştü.

Sigurd Wolfram'ın kötü ruh haline şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Gülerek ve onun sırtına vurarak keyifsiz havasını hafifletmeye çalıştı. "O koyu saçlı İrlandalı sevgili gibi güzel bir kızla yatmış olsaydım ben de uyumazdım, gerçi burada da olmazdım. Söyle bana, yoksa kız soğuk nevalenin teki miydi? Huysuzluğunun nedeni bu mu?"

"Hayır!" diye bağırdı Wolfram arkasını dönerek. Bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Duygularını Sigurd'a bile nasıl açıklayabilirdi ki?

"Hah, kızın kanı o kadar kaynıyordu ki sen onun ateşine

* *İskandinav soylusu, Ortaçağ İskandinavya'sında klan şefi.(ç.n.)*

uyamadın!” diye takıldı Sigurd, Wolfram’ın neden sinirli olduğunu öğrenmek için denemelerine devam ediyordu.

Wolfram ahşap ve taş binanın dış kapısına bir yumruk attı, bu sırada neredeyse parmaklarını kırıyordu. Nedense bunun onda sebep olduğu acı, bu gece yaptığı yanlışsı biraz olsun telafi etmiş gibiydi. “Bu seni hiç ilgilendirmez, Sigurd,” dedi sert bir biçimde. Mavi gözleri diğer adamın gözleriyle buluştuğunda çektiği eziyet ve suçluluğu yansıtıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Sigurd arkadaşının sözlerini duymazdan gelerek. “İrlandalı kızı neredeyse yere deviriyordum diye mi kızgınsın bana? Onu öldürmeyecektim, sadece onu incitmeye çalıştım. Bugüne kadar hiç kadın kanı akıtmadım ben.”

“Beni rahatsız eden bu değil,”

“Kıza zarar mı verdin? Sorun bu mu?”

“Ona dokunmadım ben!”

“Ona dokunmadın mı? Ya başına güneş geçmiş ya da aklını kaçırmış olmalısın! O tam bir afet.”

Bunun üzerine kelimeler Wolfram’ın dudaklarından düştü ve esir olarak geçirdiği günleri anlattı, bu Sigurd’un daha önce duymuş olduğu bir hikâyeydi. Wolfram ilk yolculuğunda Kuzey diyarından denize açılmıştı, erkekliğini kanıtlamayı umuyordu. Bunun yerine gemi daha Britanya kıyılarına yaklaşır yaklaşmaz esir düşmüştü. Önce ona gemilerinde kürek çektiren başka Vikinglerin esiri olmuştu ama İrlanda kıyılarına çıktıklarında bir barış anlaşmasının parçası olarak İrlandalılara satılmıştı. Ama hiç huzur bulamamıştı. Kendini zalim bir efendiye bağlanmış olarak bulmuştu, adam

topraklarını yağmalayan Vikinglere olan hıncını genç bir esirin sırtından çıkarmıştı. Efendisinin dayaklarına katlanarak o yaşayan Hel'de* iki ay geçirmişti. Adamın elindeki bir kılıçla ölmek, canlılar âlemini terk etmek isteyerek geçen iki ay, ama nazik bir gülümseme ve ona şefkatle bakan gözler sayesinde ümitsizliğinden kurtulmuştu.

“O İrlandalı çocuk bana her gün su ve yiyecek getirdi ve dış dünyayla tek bağlantım haline geldi,” diye fısıldadı. “Eğer o olmasaydı ben ölmüş ve bizzat Tanrıça Hel'in yanına gitmiş olurum.”

“Ve bu İrlandalı kadın o kız mı?”

“Evet. Onun beni tanıyamadığını bilsem de. Ben çok değiştim.” Wolfram sakalına dokundu. “Bu kıllar yüzümü saklıyor.” Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra hikâyesine devam etti. “Bir gün beni zincirli görmeye daha fazla dayanamadı ve kaçabileyim diye beni çözdü.”

Sigurd bir ıslık çaldı. “Böyle bir halde olmana şaşmamak gerek dostum. Bu kadınla ilgili ne yapmayı planlıyorsun?”

“Ona ya da ailesine daha fazla zarar verilmeyecek. Hayatta kalmak için ihtiyacımız olanlar hariç başka bir şeylerini de almayacağız. Her ne kadar tüm bu olanları geri alabilmeyi dilesem de daha fazla bir şey yapamam.” Wolfram elini salladı. “Keşke buraya hiç gelmemiş olsaydık. Ama nasıl bilebilirdim ki? Nasıl bilebilirdim?” Bir an sustu sonra, “Sabah bu kıyıdan gitmiş olacağız,” dedi. Sözlerinin, gitmenin ve o menekşe mavisi gözleri bir daha hiç görmemenin içinde yarattığı acıya hayret etti.

* İskandinav mitolojisinde hem ölülerin yaşadığı yeraltı diyarına, hem de ölüm ve yeraltı tanrıcısı verilen ad.(ç.n.)

Sigurd yanından ayrıldıktan uzun süre sonra gökyüzüne, ona hep yol göstermiş, bir yanıp bir sönen yıldızlara baktı. Wolfram kalbinin derinliklerinde bu geceyi de, bu gece kalbini bir kez daha çalmış olan kadını da asla unutmayacağını biliyordu.

6

İrlanda'nın yağmuru tıpkı bir annenin çocukları için döktüğü gözyaşları gibi gökyüzünden döküldü. Şiddetli sağanak sadece kısa bir süre devam etti ve sona erdiğinde güneşin parlak ışınları sabahın erken saatlerinin griliği arasından süzüldü.

Gözlerini açan Deidre etrafına bakındı. Bir an için önceki gecenin öfkesini unuttu ve kendini Phelan'ın tanıdık çevresi içinde hayal etti. Önceki gece onun düğün gecesiydi.

Viking dehşetinin anıları aniden aklına gediğinde, "Phelan!" diye seslendi. Çevresine bakındı, gözleri kaygıdan irileşmişti. Viking'in dar deri üstlüğüne ve süslü metal kemere doğru gittiğinde; dudaklarının tadına bakan dudakların, onu dokunuşlarıyla damgalayan kolların o adaminkiler olduğunu anladı, evlendiği kocasınıninkiler değil.

Önceki gecenin sadece bir kâbus, tuhaf, çarpık bir rüya olmasını ne çok isterdi. Ama öyle olmadığını biliyordu. Kocasının yanında olmaması tıpkı elbisesindeki koyu kırmızı lekenin de yaptığı gibi bildiğini kanıtlıyordu.

Yataktan kalkarken önceki gece annesiyle Bridget'ı gördüğünü hatırladı. En azından hayattaydılar, peki ama ya babasıyla ağabeyleri? Phelan neredeydi?

Kapıdan dışarı adım atarken ortalıkta dolanan birçok Viking gördüğüne şaşırdı. Önceki gece, sonunda gözlerini kapatıp uykuya dalarken her yer sessizdi. Şimdiyse devler uyanmıştı. Kuzeyli savaşçıların birkaçı yerdeki saman kaplı yataklarından kalkıp kılıçlarını kapmış, yüksek sesle konuşarak etrafta koşuşturuyorlardı.

“Bu sabah bizden o kadar da çok korkmadığını görüyorum,” dedi bir ses. Deidre arkasını döndüğünde elleri kalçalarında dikilen sarışın Viking, liderinin tam arkasında durduğunu gördü.

Onu gördüğünde önceki gece aralarında neredeyse olacakları hatırlayan Deidre'nin yüzü kızardı. Haysiyetini korumaya çalışarak bir öfke maskesi arkasına saklandı.

“Hayır, korkmuyorum. Şimdi en büyük arzum senin ve kurtlarının bu kıyıları terk etmeniz ve paramparça hayatlarımızdaki kırıkları bir araya getirmeye çalışmamıza izin vermeniz.”

“Bugün buradan ayrılıyorruz,” diye yanıt verdi genç adam yumuşak bir sesle. Kızın haşın sözlerini yatıştırma çabasıyla ona nazikçe bir gülümsedi, onu pek suçlayamasa da aralarında böyle bir kırgınlığın olmasından nefret ediyordu. Deidre soğuk bir şekilde ona sırtını döndü. Adamın gülümsemesi nedense kalbine dokunmuştu ve zayıflığı yüzünden kendine kızmıştı. Onun ve adamlarının tüm yaptıklarını nasıl bu kadar kolayca unutabilirdi?

Deidre yaralı ve ölülerle ilgilenen kadınların arasına, annesiyle ablasının tanıdık simalarını aramaya gitti. Tara'yı lan'ın hareketsiz bedeninin üzerine eğilmiş, kol ve bacaklarını yıkayıp onu gömülmeye hazırlarken buldu.

"Ah be." Deidre içini çekip hıçkırıklara boğularak eniştesinin soğuk yüzüne dokundu. Sürekli gülererek ve büyük bir sevecenlik göstererek ona hep bir ağabey gibi davranmıştı. Ablasının kaybının acısıyla gözleri yaşlarla doldu. Bridget onu öyle çok sevmişti ki...

Annesi, o daha sormadan sorusunu anlamış gibi, "Bridget dün gece burada olup bitenleri kabullenmedi," dedi. "Belki de uzun vadede Tanrı ona iyi davranmış oldu. Şimdi bambaşka bir dünyada sanki... Bizim gidemeyeceğimiz bir dünyada."

Deidre acı bir ifadeyle, "Tanrı bize karşı gözlerini kapattı anne," diye karşılık verdi.

"Efendimizin yöntemlerini yargılamak bize düşmez evladım," diye nazıkçe yanıt verdi annesi. "Bize düşen sadece inanmak ve beklemektir."

Salonda etrafına bakınan Deidre, Phelan'ı aradı. Kendisi de mi dul kalacaktı?

"Phelan'ı hiç kimse görmemiş, Deidre," dedi annesi kendi korkularını saklayarak.

"Ya babam?"

"Ölüler arasında değiller. Bunun için minnettar olalım ve ciddi yaraları olmaması için dua edelim."

Deidre annesi kadar sakin olamıyordu. Haykırmak, böylesine keder getirmiş bu istilacılarla savaşmak istiyordu. Dokuz ölü saymıştı ve diğerleri kutlamadan erken ayrılmış

olmasalardı bu sayının daha da fazla olacağını biliyordu. Kaç yaralı vardı? Phelan onların arasında mıydı? Ya babası? Ağabeyleri? Daha ne kadar gözyaşı dökmesi gerekecekti?

“Gel de bize yardım et, Deidre.” Tara’nın sesi yumuşaktı ama yine de Deidre’nin dinlediği otoriter bir tonu vardı. Genç kız içini çekerek ölüleriyle ilgilenen diğerlerine katıldı.

Hep birlikte sessizlik içinde Ian’ı geleneklere uygun olarak siyah kurdelelerle süsleyip bedenini beyaz ketene sardılar. Peder Finian gelip bedenin yanında durdu ve Deidre onun bu katliamdan zarar görmeden kaçabildiğini gördüğüne çok sevindi. Peder Ian’ın alnına dokundu ve Deidre naaşın yanına mumlar getirip yakarken kutsal sözleri mırıldandı. O andan itibaren Ian’ın bedeni topraktaki yatağına konana dek yalnız bırakılmayacaktı. O akşam ilerleyen saatlerde hazırlık ritüelleri yerine getirildikten sonra Caoithe* ya da Llewellyn ailesinin ileri gelenlerinden biri tüm ölenler için bir ağıt yakacak, ev halkından hayatta kalan kadınlar da ağıtlara eşlik etmek için bir araya geleceklerdi.

Büyük konakta dolaşan Deidre yeniden babasıyla kocasını aradı. Vikinglerin İrlanda kıyılarından sık sık esir topladıklarını ve onları engin yeşil denizi aşarak güneydeki topraklara götürdüklerini duymuştu. Babasıyla Phelan’ın ve iki candan ağabeyinin akıbetlerinin böyle olmaması için dua etti.

Erkeklerinden hiçbir iz bulamayınca büyük bir kayanın üzerine oturdu ve kederini açığa vurdu. Deidre yanına gelen uzun boylu, koyu saçlı genç adamı görmemişti.

“Deidre, kızım. Burada ne yapıyorsun? Annemle birlikte

* Eski İrlanda geleneğine göre cenaze evlerinde ağıt yakmak üzere tutulan kişilerin önde gelenine verilen ad. (ç.n.)

içeride, bu yağmacı barbarlardan uzakta güvende olmalısın.” Konuşan Deidre’nin büyük ağabeyi Brian’dı.

“Brian!” diye neşeyle bağırان kız, kollarını gözleri ve saçları kendisinininkine çok benzeyen uzun boylu genç adamın boynuna doladı. Ona neredeyse yüz tane soru sorarken, genç adam da ona sımsıkı sarıldı. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Deidre ağabeyinin gözlerinin altındaki mor halkaları ve beyaz keten sargıların altından kan sızan yaralı kolunu fark etti. “Sen yaralanmışsın!”

Ağabeyi ona diğer ağabeyi Colin’le ikisinin de çarpışmada yaralandıklarını söyledi. O kolundan, Colin de bacağından. Colin ambardaydı ve un çuvallarından oluşan yumuşak yatağından kendi başına kıpırdayamıyordu. Babası başındaki yaralar sebebiyle bilincini kaybetmiş olsa da Llewellyn ve Phelan hayattaydılar.

“Onun yanına gitmeliyim!” diye bağırdı Deidre, ağabeyinin konağın güvenli ortamına gitmesi gerektiği konusundaki itirazlarını duymazdan gelmişti. Ejderha gemilerine gitmek için kayalık tepeden aşağı yürüyen birkaç Viking görünce onların görüş alanından kaçarak büyük bira ve likör fiçilerinin saklandığı ambarın açık kapısının arkasına saklandı. Gürültülü sesler duysa da gözleri penceresiz kulübenin karanlığına henüz alışmadığından konuşanların kim olduğunu göremedi.

“Bize iyi davrandın İrlandalı. Buna iyi bir karşılık alacaksın.” Deidre’nin konuştuğu Gal dilinde yabancı bir sestir bu. Viking aksanıyla konuşuyordu.

Demek bizden biri tarafından ihanete uğradık, diye düşündü Deidre öfkeyle. Haini bir anlığına olsun görebilmek

için karanlıkta gözlerini kıstı. Ama faydası yoktu. Daha yakına gitmeliydi. Koyu karanlığın içinde sendeleyerek yürürken küçük bir fiçıyı devirdi.

“Thor adına, o da neydi?” diye gümbürdedi az önce konuştuğunu duyduğu ses. Ortaya çıkarılmaktan korkarak mümkün olan tek yere, büyük ve boş bir fiçinin içine saklandı. Fark edilmeyeceğini umarak ve bulunmasının anında ölmesi anlamına geleceğini çok iyi bilerek kapağı dikkatle kapattı. Küçük sığınağının dışından ayak seslerini ve duydukları gürültünün nedenini bulma çabasıyla kutu ve fiçileri çeviren adamların itişip kakışma seslerini duyabiliyordu.

Sesin, “Bir sıçan olmalı!” dediğini duydu.

Sonra sessizlik bir kez daha tüm duyularını kaplarken bekledi. Sığınağından çıkmak artık güvenli miydi? Titreyen ellerini sakinleştirmek için birkaç dakika daha bekledi ve tam da yukarı uzanarak fiçinin kapağına dokunduğu anda tüm dünyası tepetaklak oldu.

“Yüce Tanrım!” diye mırıldandı. İçinde bulunduğu fiçi güçlü eller tarafından havaya kaldırılıp ileri geri sallanmaya başladığında boş midesi bir bulantıyla ona ihanet etti. Tahtanın arasındaki çatlaklardan Vikinglerin gırtlaktan gelen konuşmalarını duyabiliyordu ama bağırırmamak için dilini ısırdı. Deniz kıyısına taşınırken bütün dünyası dönüyordu.

Viking, içindeki yükün farkında olmadan fiçıyı güverteye fırlattı. Deidre başını ahşap hapisanesinin kenarına çarptı ve bilinçsizliğin karanlıklarına gömüldü.

7

Ağaçlarla gizlenmiş küçük bir koya saklanıp beklemiş olan ejderha gemisiyle uzun gemi* artık Viking mürettebatıyla dolmuştu. Bacaklarını iki yana açmış duran Wolfram emir yağdırırken bir güç abidesi gibi görünüyordu. Onunla daha önce birçok kez denize açılmış adamları onun bağırarak verdiği emirlere yabancı değillerdi. Ejderha gemisindeki adamlar küreklere yöneldiler.

Wolfram kırk dokuz metre uzunluğunda ve yedi buçuk metre genişliğinde olan gemisiyle gurur duyuyordu. Çarpışmada birçok adam kaybetmişti, bu yüzden her zamanki yetmiş iki kürekçiden daha az adam vardı. Birçok kürek onları çekecek adam olmadan yerlerinde duruyordu. Yine de, çarpışmada en çok zayıyatı veren İrlandalılar olmuştu.

Wolfram daha küçük olan gemiyi, yani onu kullanan birçok adam tarafından karadan uzaklaştırılmakta olan uzun gemiyi arkasında görebiliyordu. Uzun gemi de çok zarif bir şekilde inşa edilmişti, yirmi yedi buçuk metre uzunluğunda,

* Ejderha gemisi (dragonship) ve uzun gemi (longship): Viking denizciliğinin temel taşları Vikingler düşmanlarına korku salmak için gemilerinin başına korkunç hayvan ve canavar figürleri yerleştirirdi. Uzun gemiler olarak adlandırılan gemilerinin çok hızlı olmalarını sağlayan düz altlı uzun bir yapıları vardı. (ç.n.)

dört buçuk metre genişliğindeydi ve onu okyanus sularında hareket ettirecek elli adet küreği vardı.

Kürek gücüyle kıyıdan uzaklaştıklarında Wolfram sisin gizlediği Munster vilayetine baktı ve geride bıraktığı me-nekşe mavisi gözleri olan afeti düşündü. Onu kendisiyle bir-likte götürmeyi ne kadar çok istemişti ama yurdundan uzaklara götürmeden de ona yeterince acı vermişti.

Rüzgâr kuzeybatıdan güçlü bir şekilde eserek Wolfram'ın sarı saçlarını gözlerine soktu. Bu rüzgârdaki tuzun tadını alabiliyordu ve gülümsedi. Yeniden denizde olmak güzeldi. Belki artık bu kıyıda olup bitenleri unutabilirdi.

“Thor’a kurbanımızı sunduk,” diye bağırdı Rorik ve liderini selamlamak için yandaki gemiden kılıcını salladı. “Bize güvenli bir yolculuk sağlanacaktır.”

Dümenci açık okyanusla karşı karşıya gelebilmek için pruva tarafına çark etti. Gemi yeşilimsi mavi sularda yükselip alçaldı, sonra Wolfram kendisi dümene geçti.

“Yelkenler foral!” diye emir verdi Wolfram. Yelkenler açıldığında kürekler içeri çekilip toplandı. Küreklerle çalışan her adam bir gemici sandığı ya da büyük bir fiçinin üzerinde oturuyordu. Gemide çok değerli olan yerden kazanmak için en iyisi böyle yapmaktı.

Deniz Kurdu dalgaların üzerinde kayarken, Wolfram yerinden ayrıldı ve geminin pruvasına doğru yürüdü. Oyma kurt kafasına bakarken kendisine ait olan bu gemiyle gurur duydu. Denizi püskürterek kendine yol açan kurt kafasını izledi ve beyaz dalgalar arasında ilerlerken onun kurnaz bir hayvan gibi

göründüğünü düşündü. Düşmanlarından intikam alma çabasını sürdürecektir bir kurt... Şimdi Dubh-Linn'e dönüyorlardı ama yakında bir gün, yanında birçok hazineyle birlikte acılarını da götürerek evi olan Kuzey diyarına geri dönecekti.

Ve döndüğüm zaman beni kimin esir olarak sattığını da öğreneceğim, diye düşündü kendi kendine. Kendince şüpheleri vardı. Bunlar doğru mu çıkacaktı acaba?

Wolfram omzunda bir el hissetti ve Sigurd'un gülümseyen gözlerine baktı. Adamın sakalında güneş ışığında gümüş gibi görünen gri çizgiler vardı. Sigurd onun düşüncelerini okumuş gibi sevimli bir tavırla dilini şaklattı. "Dubh-Linn'e döndüğümüzde İrlandalı kadını çabucak unutacaksınız."

"Ah evet, Dubh-Linn." Bu kasaba Wolfram'ın ikinci evi olmuştu. Bundan dört yıl önce Liffey Nehri kenarında kurulmuş, adını da oradaki karanlık sulardan almıştı. Anlamı "Siyah Havuz"du.

Gemi dalgalı okyanusta ilerleyerek burnunu İrlanda Denizi'ne çevirdi. Wolfram bazı sert fırtınaların adamlarını hazırlıksız yakalamaması için onların zihinlerinin berrak olmasında ısrar etmişti. Gece yemek yemek için gemilerini kıyıya çektiklerinde eğlence ve içkiye dalmakta özgür olacaklardı. İrlandalıların ambarından kurutulmuş et ve salamura balığın yanı sıra bir sürü kuvvetli içki de almışlardı.

Parmaklarıyla fiçılardan birini işaret ederek dikilen adamlardaki korku dolu bakışları gören Wolfram, değerli içkilerin yığıldığı geminin orta kısmına doğru yürüdü.

"Loki'nin* kızı bu, şu küçük fiçimin içinde homurdanıp

* İskandinav mitolojisinde kötülük tanrısı (ç.n.)

duruyor,” diye bağırdı Vikinglerden biri. “Onu gemiden atmalıyız ki Tanrıça Hel bizi ölümler diyarına almasın.”

Bir başka Viking güldü, “Bu duyduğun Hel değil, Deniz Tanrısı Aegir.”

“Eğer o Aegir’sen karısı Ran’a çok dikkat etmeliyiz ki bizi aşağı çekip ağında boğmasın,” diye konuştu üçüncü bir adam.

Wolfram yiğit adamlarının böyle bir saçmalık karşısında zangır zangır titrediklerini gördüğüne hayret etmişti. “Sessiz olun!” diye emretti.

Adamlar bir an için didişmeyi kestiler ama kulaklarına yeni bir homurtu geldiğinde yeniden kaynatmaya başladılar. Sabrı taşan Wolfram adamlarına bağıarak gemideki yerlerine dönmelerini söyledi. Onların bu batıl inançlı fısıldaşmalarına gülmeli mi sinirlenmeli mi emin olamamıştı.

“Sırf sizin ödleğ kalplerinizi yatıştırmak için bu kuvvetli içkiyi dalgalara fırlatmak utanç verici olur,” diye gürledi.

Gitmek için arkasını döndü ama sonra ahşap kutudan gelen hafif iniltiyi o da duydu. Aklını kaçırdığından korkarak eğilip fiçinin yan tarafına kulağını dayadı. Sesi tekrar duydu, ama adamlarının tersine o bunun bir insan mırıldanması olduğunu anladı.

“Odin aşkına!” diye sövdü. Sonra homurtuyu yeniden duydu. Uzanıp büyük fiçinin üzerine zıpladı ve içinde kim ya da ne olduğunu anlama telaşıyla tahtayı parçaladı. Kapağı kenara atarak aşağı göz attı ve gördükleri karşısında bir an soluğu kesildi. Bu kuzguni saçlı bir kadındı. Onu nazikçe küçük hapishanesinden çıkardı ve güvertedeki sıcak kürkle-

rin üzerine yatırdı. Kollarındaki kadın kuş kadar hafifti, uymakta olan bir çocuk gibiydi.

“Bu İrlandalı kadın,” diye mırıldandı onun yüzüne bakarak. Onun derin soluk alış verişini duyabiliyordu ve hayatta olduğunu anlayarak rahat bir nefes aldı. Adamlarına bakarken neşeyle öfke arasında gidip geliyordu. “Bu işten hanginiz sorumlu?” diye sordu ateş saçan gözlerle.

“Ben değilim, Wolfram.”

“Ben de değilim,” diye sesler geldi.

“Size kadınla ailesinin kıyıda bırakılacaklarını, onlara bir zarar verilmeyeceğini söylemiştim. Emirlerime böyle mi itaat ediliyor?” Adamların suçluluk ya da masumiyetlerinden emin olmak amacıyla suratlarına bakarak güvertede ileri geri yürüdü. Sonra Sigurd’a döndü. Acaba bu işi onun hoşuna gideceğini düşünerek arkadaşı yapmış olabilir miydi? Sigurd’un yüzündeki ifade Wolfram’ın şüphelerini bastırdı.

“Belki de genç kadın cazibene düşündüğünden daha fazla kapıldı ve gemiye kaçak bindi.” Sigurd sonunda bunu söylemeye cesaret etti. “Ya da belki de Freya, güzel aşk tanrıçamız bu işe el atmaya karar verdi.” Dudaklarına yerleşmek üzere olan gülümsemesiyle mücadele etti. Wolfram’ı tanıdığından beri yakışıklı liderin böylesine allak bullak olduğunu ilk kez görüyordu. Genç kadın onun için gerçekten de çok önemliydi.

“Freya mı? Evet, belki de.” Wolfram aceleyle koyu saçlı kadının yanına gitti. Kalbi gülecek bir sebeple dolmuştu. Kadın burada, onun yanındaydı. Onu arkada bırakmamıştı. Önemli olan neden burada olduğu değil, onunla birlikte

Deniz Kurdu'nda olmasıydı. Tanrılar onun Wolfram'a ait olmasını istemişlerdi.

Deidre'nin gözkapakları bir anlığına kımıldadı ve kız yeniden homurdandı, karanlıktan kurtulup yeniden bilincini kazanmak için çok çabalıyordu ama gözleri kapalı kaldı.

Onun mırıldanmalarını duyan Wolfram kızı göğsüne bastırdı. Karşılığında Deidre de onun kollarının sıcaklığına daha çok sokuldu.

“Onun adını bile bilmiyorum,” diye fısıldadı Wolfram. Ona seslenmek için yanıp tutuşuyordu. Onun yerine sadece, “Uyan ufaklık,” diye mırıldandı. Kızın gözkapaklarına baktı ve titreşerek açıldıklarını görebildi. Kız gözlerini kırptırıp adama odaklanmaya çalışırken Wolfram kirpiklerinin gölgesini gördü ve kendini menekşe mavisi derinliklere bakarken buldu. İçgüdüsel olarak onu daha fazla kendine çekti, elleri de kızın yumuşacık yüzünü okşuyordu.

Görüşü netleştğinde Deidre de kendini bu adamın delici mavi gözlerine bakarken buldu ve şaşkınlıktan donakaldı. Burada, onun yanında ne işi vardı? Gözleri geminin güvertesinde gezinip etrafını çeviren Vikingleri görünce vücudundaki her kas kaskatı kesildi. Olup biteni anladığında dudaklarından kulak parçalayıcı bir çığlık koptu.

8

“Sen!” dedi nefes nefese. Önünde duran yüze baktığında damarlarındaki tüm kanın çekildiğini hissetti. Eller uzanıp omzunu kavradığında aklı başından gitti. Ayağa fırlayarak, başındaki ağrıyı ve tüm duyularının fırl fırl dönmesini görmezden gelerek geminin kıç tarafına gitti. Aşağıda köpüren sulara bakıp atlamaya hazırlanarak gözlerini kapattı. Bu savaşçı, merhametsiz kâfirlerin arasında bir dakika daha kalmayacaktı.

“Hayır!” Wolfram’ın güçlü kolları onu sudan bir mezardan kurtarmak için tam zamanında uzandı. Adamın kovalamasının gücüyle ikisi de geminin ahşap güvertesine yuvarlandılar.

Deidre gözyaşları içinde onu tutan kollarla savaşıyor, “Bırak beni! Bırak beni!” diye bağırdı. Önceki gün olanlar aklından çıkmıyordu; ölüm, yıkım, ablasına yapılan saldırı. Sanki gözü dönmüş bir canavarın pençesindeymiş gibiydi. bu kötü Vikinglere karşı nefreti öyle derindi ki.

“Sessiz ol!” diye emretti Wolfram yumruklar savuran kızı sımsıkı tutarak. İnsanlarının başına gelenler için hissettiği vicdan azabını ona anlatabilecek hiçbir sözü yoktu.

Deidre'nin heyninde sanki bir kıvılcım çakmış gibiydi. Dudaklarından bir çığlık daha koptu, deniz havasını kılıç gibi kesen bir sestti bu.

“Sustur onu!” diye bağırdı Vikinglerden biri. “Feryatlarıyla bize kötölük getirecek.”

“Onu gemiden at,” diye bağırdı bir başkası.

Deidre sesleri duyabiliyordu, ama çığlıklarını bastırmaya gücü yoktu. Ayağa kalkmak için tekrar tekrar mücadele etti ama iğrenç Viking'in ağırlığı kıpırdamasına imkân vermiyordu. Haykırışını bastıran onun eli miydi? Evet, Deidre onun eli olduğunu biliyordu.

Adam neredeyse bağırarak, “Beni dinle. Beni iyi dinle,” dedi ona. “Sana zarar vermeyeceğiz. Bir kuzuyu mideye indirecek kurtlar değiliz biz. Aslanlarla savaşıyoruz, bu doğru ama sana zarar gelmeyeceğine yemin ederim!”

Onun bu sözleriyle yeniden mantıklı düşünmeye başlayan Deidre'nin haykırışları durdu. Gözleri bir kez daha adamın kilerle buluştu ve o gözlerin içinde yemininin doğruluğunu görebildi. Yaşamın özünü içine çekerken göğsü inip kalktı ama feryatları durmuştu.

“Seni yanımızda götürmek gibi bir niyetimiz yoktu,” dedi Wolfram alçak sesle. “Tanrılar böyle olmasını istemiş gibi görünüyor.”

“Benim Tanrım değil...” dedi Deidre nefesi kesilerek. Öfkelenmek istiyordu ama durumun Viking'in söylediği gibi olduğunu da biliyordu, onlarla birlikte gitmesi için onu zorlamamışlardı. Bu Viking en azından bu konuda masumdu.

Deidre etrafına bakınırken hepsi sessizleşmişti. Vikinglerin gözleri onu merakla inceliyordu, ama yine de bu gözlerde kana susamışlık yoktu. Deidre, Viking liderinin gemiden atlamasına engel olduğu için memnundu, çünkü hayat hep çok kıymetli bir hediye idi ve şu anda yaşamak istediğini de biliyordu. Belki de yaşamak ölmekten daha fazla cesaret gerektiriyordu.

Viking sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi tutuşunu gevşetti. “Eğer seni bırakırsam hayatına son vermeyi denemeyeceğine söz verir misin?” diye sordu.

Deidre başıyla onayladı. “Söz veririm. Hristiyanlar cesurca yaşar.”

“Senin öldüğünü görmekten hiç hoşlanmazdım ufaklık,” dedi Wolfram onu bırakarak. Kız çok küçüktü, yine de Wolfram daha önce onunla savaşırken büyük bir gücü olduğunu görmüştü.

Deidre ayağa kalkarak engin okyanusa baktı. “Beni geri götürün.” Bu sözlerde bir yalvarış yoktu, aslında bir emirdi.

“Hayır!” Wolfram böyle bir şey yapma riskini alamazdı. Yönettiği baskının haberinin bütün İrlanda’ya yayıldığı kesindi. Munster kıyılarına dönerlerse kılıçlar ve baltalarla karşılaşanırlardı. Adamlarını böyle bir tehlikeye atamazdı. İlk ve en önemli sorumluluğu onlara karşıydı.

“Beni yanınızda götürmeyi düşünüyor olamazsın!” Böyle bir kaderin düşüncesi Deidre’nin damarlarındaki kanın buz kesmesine neden olmuştu.

“Başka seçeneğim yok. Daha fazla üzülmene sebep olmak istemiyorum ama geri dönemeyiz.” Bu sözleri Wolf-

ram başarabildiği kadar nazikçe söylemişti. Onda böyle bir kedere neden olmak istemezdi, ama yapması gerekeni yapmalıydı. Üstelik bu zümrüt adanın kıyılarından gelen en büyük hazinesi de bu afetti. Kıza sahip olmak için elindeki her şeyi verirdi ama şimdi o, tek bir altının bile el değiştirmesine gerek olmadan adamın olmuştu. Hatırladığı çocuk güzeller güzeli, çekici bir kadına dönüşmüştü ve artık ona aitti.

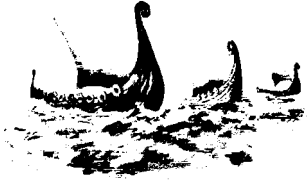
“Geri dönmem karşılığında babam sana büyük bir ödül verecektir!” Deidre içinde yeni bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti.

“Baban hiç şüphesiz hepimizin öldüğünü görmek isteyecektir.” Wolfram başını salladı. “Bir Viking olmaktan başka seçeneğin yok, en azından bir süreliğine.”

“Asla Viking olmam!” Deidre haykırarak adama karşı çıktı.

Bunun üzerine adam ona arkasını döndü. Kızın o iri gözlerindeki nefret kaldırabileceğinden fazlaydı. O menekşe mavisi derinliklerde şefkatin ve evet, aşkın olduğu başka bir zamanı hatırlayabiliyordu. Onun kendisine olan çocuksu düşkünlüğünü anlamamış değildi. Kızın kendisini yeniden sevmesini ne kadar çok isterdi.

Wolfram, İrlandalı kadını arkada bırakarak zihnine üşüşen hatıralardan kaçmaya çalışarak gemisinin güvertesinde dolaştı.

9

Güneş batarken, ipeksi suların koyu maviliği üzerinde dengede duran altın bir para gibi görünüyordu. Deidre kış bodoslamasının yanındaki kalın kürk yığınının üzerine kıvrılıp oturmuş, geminin yukarı aşağı sallanmasını seyrediyordu. Titreyerek kürklerden birini daha yukarıya, yüzüne doğru çekip tenindeki sıcaklığının ve yumuşaklığının verdiği hissin keyfini çıkardı. Suyu sürtünen uzun küreklerin ritmik çarpma sesiyle gemiyi dalgalarda itip çekerken eski melodik bir şarkı söyleyen Vikinglerin seslerini duyabiliyordu. Küreklerin her vuruşu Deidre’yi ebeveynlerinden, kocasından ve gençliğinin tanıdık kıyılarından çok daha uzağa götürüyordu.

“Tıpkı şarkıdaki Deidre gibi,” diye mırıldandı ve sanki hâlâ Eire vatanının sahillerini görebilecekmiş gibi arkasına baktı.

Deidre uzanarak gözlerine düşen bir tutam saç kenara itti. Saçı havada uçuşan deniz suyundan yapış yapış olmuştu, bu da olanların bir rüya değil de gerçeğin ta kendisi olduğunu güçlü bir şekilde hatırlatıyordu. Ertesi sabah uyandığında da kendini yine bu gemide, halkını yağmalayan bu adamların arasında bulacaktı.

“Ah Tanrım, lütfen benimle ol,” dedi sessizce haç çıkararak.

Deidre’nin gözleri Viking liderinin uzun silüetine kaydı, gemi direğinin yanında dururken çok güçlü görünüyordu. Bu Yiğit Wolfram ne tür bir adamdı? Deidre ona böyle seslenildiğini duymuştu. Şu Viking kasabası Dubh-Linn’e vardıklarında akıbeti ne olacaktı? Sarışın liderin kölesi mi olacaktı? Yoksa onun kadını mı? Bu iki kaderin düşüncesi bile dehşetle titremesine neden oldu, ama yine de adamdan nefret edemiyordu. Hayır. Onu bu pagan gemiye getiren o adam değildi, kızın nefretini kazanan bir başkasıydı: “İrlandalı” olarak bilinen ve hepsine ihanet etmiş olan adam. Deidre bir gün vatanına geri dönecek ve o adamın kim olduğunu öğrenecekti. Ancak o bu ihanetinin cezasını çektiğinde Deidre’nin ruhu da huzur bulabilecekti. Sanki adamı görmek istercesine gözlerini sımsıkı kapattı.

“Aç mısın?” Ses onu ürküttü ve yerinden sıçramasına neden oldu. Gözlerini açtığı anda Wolfram’ın deniz mavisi bakışlarıyla karşılaştı.

Aslında karnı yiyecek isteğiyle gurulduyor olsa da başını “hayır,” manasında salladı.

Adam, “Seni deniz tutmuyor, öyle değil mi?” diye sorarken büyük güçlü parmaklarıyla nazikçe kızın karnına dokundu.

Deidre onun dokunuşuyla geri çekildi, adamın ellerini üzerine koyduğu başka bir zamanı hatırlamıştı. “Hayır,” dedi gözlerini kaçırarak. Adamın yanında olması sinirini bozu-

yordu ama hissettiği şey korku değildi. Ani ve soğuk bir rüzgâr kürkü omuzlarından kaldırdığında ürperdi. Wolfram kürkü almak için eğildiğinde eli kızinkine değdi. Bir an için gözleri buluşunca öyle kaldılar, sonra Wolfram başını başka tarafa çevirdi.

“Bu kürk senin İrlanda’nın çok daha kuzeyindeki bir diyardan,” diye mırıldanarak onu yeniden kızın omuzlarına yerleştirdi. Cildi öylesine yumuşaktı ki elini uzatıp onun titreyen bedenini okşamak istedi ama kendini tuttu. Onu korkutmayacak, kendisinin ona karşı hissettiklerini kız da ona karşı hissedene kadar nazikçe, yavaşça kalbini kazanacaktı. Onun üzerinde hak iddia edene dek, dünyanın zamanına sahipti. Bunun böyle olacağına Freya’nın ta kendisi karar vermemiş miydi?

Deidre kürk pelerine daha da sıkı sarındı. Sanki manastırdaki nazik rahibelerden ilk kez okumayı öğrenen aptal bir okullu kız gibi birdenbire dili tutulmuştu. Aralarındaki sessizlik adamın erkekliğini daha da fazla idrak etmesine ve kalbinin göğsünde daha da hızlı atmasına neden oldu. Sonunda, “Yolculuğumuz ne kadar sürecek?” diye sordu.

“Birkaç gün,” diye yanıt verdi adam nazikçe. Başını eğerek İrlandalı afete baktı. Kızın gece karası saçları geceye karışmıştı. Çenesini tıpkı gerçek bir Viking kadını gibi gururla dimdik tutuyordu. Vatanından ayrılıyor olma düşüncesiyle önce ağlamıştı ama şimdi kaderini asalet ve zarafetle kabullenmiş gibi görünüyordu. Wolfram içinden onu koruyacağına dair yemin etti.

“Birkaç gün mü?” diye sakince tekrarladı, Deidre. Kendi halkına ait, daha zayıf iskeletler üzerine gerilmiş deriden yapılmış az sayıdaki gemiyi hatırladı. Bu koca gemilerle hiç alacakları yoktu. Birden aklına bir şey geldi. “Ya dünyanın kenarını geçerse?” Adamın gözlerine bakan gözleri irileşti.

Wolfram başını geriye atarak güldü. “Düşmeyeceğiz ufaklık,” dedi. “Dünya düz değil, neredeyse yuvarlaktır, bir yumurta gibi. Senin şu Hristiyan keşişlerin bunu öğretmediler mi sana?”

Deidre adamın kahkahası karşısında kıpkırmızı kesildi, sonra da öfkeyle ona sırtını döndü. Ona bir cahilmiş gibi davranmaya nasıl cüret edebilirdi? Deidre okuyup yazabiliyordu ve ona tarihi bizzat Peder Finian öğretmişti. Halkı Pirenelerin kuzey tarafındaki kültürel olarak en gelişmiş medeniyetti. Bu kaba herif kutsal kitabı okuyabiliyor muydu acaba? Hayır. Büyük ihtimalle tüm övünebileceği kılıcını nasıl salladığıydı. Peder Finian Deidre’ye kâfir Vikinglerin cahil olduklarını söylememiş miydi?

Kızın gülmesinden rahatsız olduğunu hisseden Wolfram bir elini onun omzuna koydu. “İrlanda’nın dışındaki dünya hakkında öğrenmen gereken çok şey var,” dedi nazikçe. “Yakında bizim Viking âdetlerimizi anlayacaksınız.”

“Çalmayı ve başkalarını öldürmeyi asla anlamayacağım,” dedi kız acı bir tavırla ve adamdan uzaklaştı.

Wolfram onu omuzlarından kavradı ve yüzüne bakmaya zorladı. “Dünyanın kuralı bu, güçlü olmak. Senin halkın da başkalarını tüketti. Siz İskoçlar şimdi bizi lanetliyorsunuz

ama siz de İngiliz kıyılarını yağmaladınız. Öyleyse nasıl biz sizden farklı oluyoruz?”

Deidre onun bu sözleri karşısında sinip kaldı. Adamın söylediklerini inkâr edemezdi. Her ne kadar artık halkı başıboş gezinerek yaşam tarzlarını değiştirmiş ve yerleşik düzene geçmiş olsalar da üçüncü yüzyıldan beri durum böyle olmuştu. Deidre'nin ülkesi dışındakiler için “İskoçlar” Eire'den gelen insanlar demekti. Adama söyleyebilecek hiçbir şey düşünemiyordu. Gerçeği nasıl inkâr edebilirdi ki?

“Ben de siz İrlandalılar tarafından zarar gördüm,” dedi adam nazikçe. Onun gözlerine bakan Deidre oraya kazınmış acıyı görebiliyordu ve nedenini merak etti. Ama o daha bu sözlerinin anlamını sormadan Wolfram arkasını dönüp gitti.

Deidre geminin kıç tarafındaki yerine geri döndü ve gözlerini kapattı. Midesi guruldadı ve adama aç olduğunu söylemeyi reddedecek kadar aptal olduğu için kendine kızdı. Viking ülkesine vardıklarında nasıl bir akıbeti olacağını merak etti. Kaybolmuş bir çocuk gibi çalkantılı sulara bakarak derin düşüncelere daldı. Kirpiklerinden düşmek üzere olan yaşlarla savaştı. Cesur olacak ve kendini zayıflığa bırakmayacaktı.

“Anne,” diye fısıldadı, “elveda.” Belki de geride bıraktıkları arasında bilgeliği ve sevgisiyle en fazla Tara'yı özleyecekti. Bu düşüncelerle kürk yığını üzerine kıvrıldı ve uykuya daldı.

10

Deidre geminin şiddetli sallanışıyla uyandı. Gözlerini açtığında yoğun gri bulutların bir şömineden çıkan duman gibi gökyüzüne yükseldiğini gördü. Ayağa kalkmayı denedi ama geminin sallantısı ve gıda eksikliği başının dönmesine neden oldu. İçgüdüsel olarak Wolfram'ın artık tanıdık gelen görüntüsünü, bu savurup duran denizdeki tek kayasını aradı.

Wolfram her zamanki gibi emirler yağdırırken mürettebatı da direkler ve halatlar arasında koşturup duruyordu. Deidre onun konuştuğu garip dili, Viking dilini anlayabilmeyi ne çok isterdi. İçgüdüleri ona yaklaşmakta olan bir tehlike olduğunu söylüyordu ama tek yapabildiği izlemek ve beklemektir. Sonunda Viking lideri ona doğru geldiğinde yeniden ayağa kalkmayı denedi ama dönen başına tekrar yenik düştü. Güverte ayaklarının altında batıp çıkarken bu adam nasıl ayakta durabiliyordu?

"Bir fırtına patlamak üzere," dedi Wolfram sertçe ve başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Rüzgârlardaki değişimlere, dalgaların şekillerine ve bulut oluşumlarına bakarak oldukça

fazla şey söyleyebilirdi. Omzunun üzerinden adamlarına yeni bir talimat verdi.

“Onlara ne dedin?” diye sordu Deidre rüzgâra karşı sesini yükselterek.

“Yelken halatlarını hemen boş koymalarını,” diye cevap verdi boğuk bir sesle, sonra da kızın yanına çömeldi. “Sana bu sabah nasıl olduğunu sormadım.”

“İyiyim,” diye yalan söyledi Deidre, onun kendisi için endişelenmesini istemiyordu.

Genç adam kızın ayağa kalkmasına yardım etmek için eğildi, ama devasa bir dalga bir tokat gibi saldırarak bedenlerini öyle bir güçle birbirine savurdu ki Deidre’nin soluğu kesildi. Nefessiz kalarak tılandı ve soluk almak için çabalarlarken yeni bir dalga onları sıırsıklam etti. Deidre can havliyle Wolfram’ın kolunu kavrayıp boğulmak üzere olan biri gibi ona yapıştı. Kızın göğüsleri genç adamın göğüs kafesine baskı yaptığıında Wolfram’ın bedeni kendine ve tehlikeye rağmen hareketlendi. Wolfram sanki onları ayıran hiçbir şey yokmuş gibi kızın elbisesinin sıırsıklam olmuş keten kumaşı üzerinden onun vücudunun her kıvrımını ve kabarıklığını hissedebiliyordu, arzularının içine çekilse de bu yükselen hisle dalgalarla savaştığı gibi savaştı. Şimdi zamanı değildi.

Wolfram Deidre’yi de kucağına aldıktan sonra, bir halat bulup geminin en yakındaki desteklerinden birine, yerden yükselen ahşap direğe doğru ilerledi.

“Bu halatı etrafından dolayıp düğümleyerek seni bu direğe bağlayacağım,” dedi kızın paniğe kapılmasını engelleme çaba-

sıyla. “Böylece güverteden kayıp denize düşmeyeceksin.”

“Hayır!” diye bağırdı Deidre.

“Tek yol bu. Bana güvenmezsen bu senin hayatına mal olabilir. Lütfen, güven bana.” Kızın tüm korkusuna rağmen adamın sesi onu rahatlatmış gibiydi. Yapılması gerekeni yapması için ona izin verecekti.

“Tamam,” diye haykırdı Deidre. Halat yumuşak cildine battı. Her an gücünün ona ihanet edeceğinden korktu ama tekrar ağlamadı. Wolfram, T şeklindeki desteğin tahtasını kavrayabilmesi için ellerini serbest bırakarak onu belinden bağladı, sonra da adamlarının yanına döndü.

Okyanus, sanki canlı bir varlık gibi, gemiyi bir oyuncakla oynar gibi ileri geri savuruyordu. Deidre geminin vahşi Viking mürettebatının hayatta kalmak için can havliyle mücadele etmesini seyretti. Geminin gevşek donanımı vahşi rüzgârlarla çatırdadı, Deidre gerçekten de geminin her an çalkantılı suların içinde ters döneceğini düşündü. Elleri uyuşana kadar direğe sarıldı, Wolfram’ın onu halatlarla emniyete almış olmasına minnettardı. Bu halatlar şimdi onu Deniz Kurdu sığınağının üzerinde tutan göbek kordonu haline gelmişlerdi.

Deidre dehşetle mücadele ederken yine de gözlerini Wolfram’ın üzerinden alamıyor gibiydi. Adam gemide dolaşıp dururken hiç korku belirtisi göstermiyordu. Bir süre sonra kıçtaki yerini alarak geminin korkunç dalgaların içine gömülüp gitmesini engellemek için dümen yekesini yukarı kaldırdı. Yanlarındaki diğer gemi de dalgalarla savaşıyordu ve Deidre’ye rüzgârdaki bir yaprağı andırıyordu.

Sonra yağmur başladı, tıpkı bir fıçından boşalan sular gibi geminin üzerine dökülüyordu. Deidre daha önce hiç böyle dehşet verici bir şeyle karşılaşmamıştı. Vikinglerin baskını bile içini bu kadar korkuyla doldurmamıştı. Dokunaklı bir çığlık duydu ve başını tam zamanında kaldırdığında Vikinglerden birinin etraflarını çevreleyen okyanusa düştüğünü gördü.

“Sigurd!” diye bağırdı Wolfram. Kirişin dönerek tam hızla arkadaşının kafasına çarparak büyük bir güçle onu güvertenin kenarından aşağı yolladığını görmüştü. Sigurd, hayatını yüzlerce kez kurtaran sadık takipçisi, yoldaşı şimdi bu dünyadan göçüp gitme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Elinde kılıcı olmadan düştüğü için Valhalla’ya da gidemeyecekti. Wolfram düşünmeden, onu sert fırtınadan koruyan giysilerini hızla üzerinden çıkardı ve tıpkı bir tanrı gibi girdaplar yapan suların içine daldı.

“Yüce Tanrım, olamaz!” dedi Deidre soluk soluğa, adamın kendini feda eden davranışını görmüştü. Neredeyse hiç tanımadığı bu Viking’in, Wolfram’ın ölmesinin ona neden bu kadar acı verdiğini merak etti. Ancak o zaman kendini korkuya teslim etmişti.

Fırtına çok sonra kesildi. Zalim Deniz Tanrısı Aegir tarafından istenen iki adam için çok geçti. Ya da *Deniz Kurdu*’nda olanlara öyle gibi görünmüştü.

“Tanrım, ona merhamet et,” diye dua etti Deidre, kendi Tanrısının bu kâfiri bağrına basacağını umuyordu. “Ve Tanrı benimle de olsun,” diye ekledi etrafındaki Vikinglere bakarak. Onların dilini bile konuşmuyordu. Şimdi ona ne olacaktı?

Wolfram suyun üzerinde kalabilmek için kolları ve bacaklarındaki tüm gücü kullandı. Buz gibi suları umursamadan, suyun içinde bir odun parçası gibi batıp çıkan Sigurd'a doğru yaklaştı. Ona doğru uzanarak kolunu boynuna doladı ve tekrar gemiye doğru yüzdü. Ancak geminin yanma vardığında durmaya cesaret edebildi. Bağırdı ve dümen küreğini kavradı.

Adamlarının birkaç tanesi gemiden aşağı eğilip sanki Aegir'in ta kendisini görüyorlarmış gibi ona baktılar. Ama Wolfram'ın küstah sırtışı onlara başarılı kurtarışını haber verdi. Alkışlar ve naralar arasında Wolfram, yine bir kahraman olarak *Deniz Kurdu*'nun üzerine çekildi.

Deidre gülüşen adamlara doğru baktı. Liderlerini neredeyse kaybetmişlerken nasıl bu kadar neşeli olabiliyorlardı? Bu Vikingler nasıl adamlardı böyle? Bir başkasını kurtarma gayretiyle kendi hayatından vazgeçecek olan bu Yiğit Wolfram, ne tür bir adamdı? İşte o anda onu gördü ve kalbi göğsünde daha da hızlı atmaya başladı.

"Wolfram!" Adamın üzerinde yalnızca dar pantolonu vardı ve güçlü vücuduna sımsıkı yapışmıştı.

Kızın kendisine seslendiğini duyan Wolfram, gemi arkadaşları tarafından özenle ilgilenilmekte olan ve öksürüp duran Sigurd'u arkasında bırakarak onun yanına koştu. Kızı bağlayan halatları çözdü ve onu kollarına alarak yüzüne düşen siyah saçlarını geri itti.

Deidre ona yapışıp, “Bana sıkıca sarıl!” diyerek hıçkırdı, onun dokunuşuyla içinde canlanan duygular her yanını kaplamıştı. Kendini onun sarılışından kaynaklanan değerli coşkuya teslim ederek o an için ailesini, vatanını ve kocasını unuttu.

“Bitti,” dedi genç adam sonunda. “Fırtına dindi.”

Onun bu sözleri Deidre’nin hayallerinin yarattığı sisi delip geçti ve kız adamın kollarında çırpındı. Bu adamın bir Viking, bir barbar ve halkının düşmanı olduğunu nasıl bu kadar çabuk unutabilmişti? İçinde kopan fırtına etraflarında patlamış olan fırtınadan çok daha tehlikeliydi, Deidre bunu biliyordu.

11

Gemi sanki hiç fırtına olmamış gibi suyun üzerinde kayarak ilerliyordu. Artık karaya ulaşma isteği dışındaki her şey unutulmuştu. Deidre bu engin okyanus üzerinde ustalıklarının bir dengi daha olmadığından, bu barbarların hünerlerine hayran olmadan duramıyordu. Bu korkunç sularda evlerindeymiş gibi görünüyorlardı. Geminin kendisi de bir sanatkârın yetenek ve özenini gösteriyordu.

Her ne kadar belli etmemeye özen gösterse de geminin kaptanı Yiğit Wolfram'da Deidre'de hayranlık uyandırıyor. Savaştaki insafsızlığını görmüştü, bu doğrudu, ama bu adamın başka bir yanı daha vardı. Arkadaşının hayatını kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

Ve nazik bir yanı da var, diye düşündü Deidre, gözleri adamın kaslı bedeni üzerinde dolaşırken. Halkına baskın yapıldığı gün adamın yüzündeki bakışı hatırladı. Ona dokunmadan çıkıp gittiği o gece gözlerinde gördüğü şey pişmanlık mıydı?

Yiğit Wolfram sanki kızın onu incelediğini hissetmiş gibi ona baktı ve gözleri buluştu. Adam ona karşı olan ilgisini anlamasın diye Deidre telaşla gözlerini kaçırdı.

O bir Viking, benim halkımın düşmanı, diye hatırlattı kendine. Onun Viking çetesi Ian ile diğerlerini öldürdü ve ablama saldırdı. Geçen birkaç günde kendisine ne kadar şefkat göstermiş olursa olsun, onun ve insanların yaptıklarını asla unutamazdı. Okyanus bile onun ellerindeki kanı, ellerindeki ailesinin kanını temizleyemezdi.

Deidre geminin kış tarafında yer alan ve biraz mahremiyet bulabileceği derme çatma çadıra doğru ilerledi. Bu Viking'i, Wolfram'ı görmek onun sinirini bozmuştu. Onu hava şartlarından korumak ve çok istediği mahremiyeti sağlamak için gemide çadır kuran da aynı Wolfram'dı. Güvertede, babasının ambarından alınmış torba ve fiçilerin içinden ona kuru bir elbise de bulmuştu.

Zaten benim olanı bana veriyor yalnızca, diye kendi kendine düşündü alaycı bir şekilde. Yine de adamın düşünceli oluşu hoşuna gitmiş, bir Viking'in onun rahatını düşünebilmesine hayret etmişti. Gerçekten de son birkaç günde adam misafirperver bir ev sahibi olmuş, kıza yiyecek –soğuk jambon, balık, ekmek ve içki– getirmiş ve bir babanın çocuğuna karşı olacağı kadar nazikçe ilgilenmişti onunla. Deidre bazen bu Viking'in kılıcından doğan tüm o katliamı neredeyse unutuyordu.

Neden böyle davranıyor? diye merak etti. Adam şimdi gemisinin ilerlemesiyle meşguldü ama karaya ayak bastıklarında ve diğerlerinin meraklı bakışlarından uzaklaştıklarında kızın çok daha istekli bir cariyeye olacağını düşündüğüne hiç şüphe yoktu. Ama Deidre ona asla teslim olmayacaktı.

Asla! Adamın kollarındayken nasıl hissettiğini unutmak için kendi içinde büyük bir savaş verdi, ama hatıralar hâlâ peşini bırakmıyordu. Tekrar tekrar kendine evli bir kadın olduğunu hatırlattı. Babası Phelan'ı seçmişti ve Deidre de Hristiyan yeminleri etmişti. O iyi bir Hristiyan'dı. Bu kâfirle sevişmenin nasıl olacağını hayal etmek bile günahtı. Bir gün bu Vikinglerin elinden kurtulacak ve kocasının kollarına geri dönecekti.

Wolfram İrlandalı kadının çadırına dönmesini izleyip gülümsedi. Aptal değildi. Kızın nefreti yumuşuyordu. Genç adam ona sanki kendisine aitmiş gibi baktı, onu bir başka erkeğin karısı olarak kabul etmiyordu. Kız bu gemiye getirildiği gün başka bir adama ait olmayı bırakmıştı. Çok yakında, Dubh-Linn'e vardıklarında Wolfram'ın karısı olacaktı. Nasıl bir Viking karısı olacaktı hem de! Uzun bir yolculuktan sonra onun kollarının kendisini beklediğini hayal etmek genç adamın eve çok daha kısa zamanda geri dönmesini sağlayacaktı. Uzun soğuk gecelerde deri uyku tulumu içine kıvrılmışken İrlandalı kadın sık sık rüyalarına giriyordu.

Wolfram kadının kalbini kazanmaya koyulmuştu ve yolculukları süresince Deidre'de gardını indirmeye başlamıştı. Ne de olsa adam onun dilini konuşabilen tek kişiydi. İnsan konuşacak kimsesi olmayınca aklını kaçırabilirdi. Deidre, Wolfram'ın hiç de Peder Finian'ın ona tüm Vikinglerin olması gerektiğini söylediği gibi cahil bir barbar olmadığını anladığında çok şaşırmıştı. Onun, kendi ailesindeki birçok kişi gibi anadilini okuyup yazabildiğini ve kendi halkının kanunları konusunda eğitim aldığını öğrenmişti.

Sonunda yolculuğun üçüncü gününde, “Benim Gal dilimi nasıl bu kadar iyi biliyorsun?” diye sormuştu kız ona.

“Son beş yılı senin ülkende geçirdim,” diye yanıt verdi adam. Kız onun gözlerinin önünde beliren kara bulutların nedenini merak etti.

Onun asık yüzü karşısında yılmadan, “Benim Munster vilayetimde mi?” diye devam etti.

“Civarında,” diye karşılık verdi Wolfram. Yüzlerce hatıra üzerine akın ederek eski düşmanlıkları yeniden su yüzüne çıkardı. Bu koyu saçlı, menekşe mavisî gözlü kadın gibi İrlandalı olanlar tarafından dövülmüş, aşağılanmış, üzerine tükürülmüştü. İrlanda kıyılarını yağmalayıp talan ederek öcünü almaya çalışmıştı. Aslında onu Deidre’nin babasının konağına getiren ve Sigurd’un hain İrlandalıyı dinlemesi için yalvarışına boyun eğdiren de servete susamışlıktan fazlasıydı. Bu intikama duyulan açlıktı. Bunu yapmanın bu kadına acı verdiğini öğrendiğinde ağzında zehir gibi bir tat kalacağını o zamanlar nasıl bilebilirdi ki?

Deidre cevabını bilmesi gereken soruyu sordu: “Benim ülkeme daha önce de baskın yaptın mı? Dilimi böyle mi konuşabiliyorsun?” Adam onun Eire halkına kaç kez ölüm ve yıkım getirmişti? Aklına Bridget ile Ian’ın soluk yüzünün hatırası geldi. Viking’e karşı tüm kını geri gelmiş gibiydi ve ona sırtını döndü.

“Bu uzun bir hikâye. Bir gün sana anlatırım.” Wolfram kızı yeniden kendine çevirmek için uzandı. Onun yüzüne baktı ve kendine şefkat göstermiş olan iri gözlü çocuğu bir

kez daha hatırladı. Kızın hâlâ ona uzun zaman önce verdiği broşu taktığını fark edince gülümsedi. Yakında, kız ona karşı yumuşadığında, gerçekte kim olduğunu ona söyleyecekti.

İkisi de derin düşüncelere daldıklarında aralarındaki suskunluğu bozan geminin yan tarafına çarpan dalgaların sesi oldu. Sanki gerçek dünyada değil de kendilerine ait bir dünyada gibiydiler. Gemi onları gerçeklikten saklayan bir sığınaktı, ama karaya vardıklarında Deidre kaderiyle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

“Dubh-Linn’e ne zaman varacağız?” diye korkuyla sordu, büyü bozulmuştu.

“Yakında,” diye cevap verdi Wolfram.

“O zaman bir köle olarak mı satılacağım?” Cevabını duymaktan korkarak bu soruyu sormuştu. Birçok Viking’in gözlerindeki değer biçer bakışlar onun geleceği üzerinde kafa yormasına neden olmuştu. Kaç yıldır ona Viking köle tacirlerinin korkunç hikâyeleri anlatılmıyor muydu?

“Sen asla bir köle olmayacaksın!” diye karşılık verdi Wolfram uzanıp onun elini tutarak. Elinin soğuk olduğunu fark etti ve onu ısıtmaya çalıştı. “Sen bana aitsin.”

Deidre elini geri çekti. “Ben yalnızca kendime aitim!” dedi tersçe. Farkında olmadan broşu nazikçe sıvazladı. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce birine ait olmayı istemişti. O da bir Kuzeyliydi ama öldürmek onun kanında yoktu. Gençliği ve nezaketi yüzünden acı çekmişti.

Wolfram değerli nesneye dokunmak için elini uzattı. “Hep bu mücevher parçasını takıyorsun. Neden?” diye sordu yumuşak bir sesle.

“Tüm sahip olduklarım arasında en çok buna değer veriyorum,” diye yanıt verdi Deidre. “Senin türünden biri tarafından verilmişti bana.”

“Öyleyse hepimizden nefret etmiyorsun?”

“O nazik, yakışıklı ve küçük bir kızken kalbimin isteyebileceği her şeydi. Şimdi onun mutlu olduğunu umuyorum sadece, her neredeyse.”

“Olduğuna eminim,” diye fısıldadı Wolfram. Kızı kollarına almak, onu sevdiğini, bir zamanlar taptığı o adam olduğunu söylemek için yanıp tutuşuyordu. Ama kız ona sırtını döndüğünde bunu yapamayacağını anladı. Ruhuna, kalbine işlemiş farklılığı ona nasıl anlatabilirdi ki? Delikanlılık hayalleri artık yitip gitmişti. İhaneti öğrenmişti.

Bu ürkütücü, yakışıklı adamı merak eden Deidre, onun hakkında sorular sormaya başlıyordu ki daha bu fırsatı bulmadan adamlara toplanmalarını işaret eden Viking boynuzunun sesini duydu.

“Yakında yeniden karada olacağız,” dedi Wolfram gülümseyerek. Gözleri küstahça kızınkilere bakıyordu ve Deidre onun ne düşündüğünü merak etti. Geminin güvenli ortamından ayrılmaktan korktuğunu anlayabilmiş miydi? Onu rahatlatmaya mı çalışıyordu?

Deidre gülümsemeye çalıştı, ama dudakları sadece bir sırıtış halini alabildiler. Etraflarında adamları varken, Wolfram ondan bedenini istemeyi denememişti. Karaya çıktıkları zaman ne yapacaktı acaba?

Bana dokunmasına izin veremem, diye düşünerek göz-

lerini adamın keskin bakışlarından kaçırdı. *Bunu yaparsam kutsal yeminlerime karşı günah işlemiş olurum.* Yine de adamın yakınında oluşunun kanını Phelan'ın asla yapamadığı şekilde kaynattığını inkâr edemezdi. *Viking. O bir Viking, benim halkımdan biri değil,* diye azarladı kendini. Adamın onun dilini konuşuyor olması bir şekilde aralarında bir bağ kurmuştu. Kızın Gal dilinde konuşabildiği tek kişiydi ve böylece bir şekilde neredeyse bir İrlandalı gibi görünüyordu. Ama değildi! Deidre bunu aklından hiç çıkarmamalıydı.

Wolfram konuştukları küçük çadırdan ayrılmak için ayağa kalktı, ama her yanını kaplayan hislerine yenilerek bir an durdu ve omzunun üzerinden arkasına baktı. Daha önce yatağını ısıtan bir kadın hep olmuştu ama hepsi buydu. Bu kadınla, Deidre'yle ise her şey farklı olacaktı. Kızın ismi dudaklarından çıkarken kulağına çok güzel geliyordu. Belki de bu kız Erika'nın kalbinde yarattığı acıyı sonsuza dek dindirebilirdi. Wolfram'ın kalbini isteyip sonra da onu bir başkası, ağabeyi Everard için terk eden Erika.

“Deidre,” diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Kız döndü ve ona baktı. Genç adamın onun adını ilk söyleyişiydi. Daha önce ona hep “ufaklık” diye seslenmişti.

Deidre, Yiğit Wolfram'ı unutmasının asla mümkün olmayacağını işte o zaman anladı. Başkalarıyla karşılaşabilirdi ama onu asla unutamazdı.

Wolfram küçük aralıktan geçip giderken Deidre gelecek günlerde korkması gerekenin Wolfram değil, kendisi olduğunu biliyordu.

12

Gemi akşam karanlığında kıyıya vardı. Dümenci kayalara çarparak onu karaya yönlendirdi. Vikingler gemiyi karaya oturtmayı tercih ettiklerinden, bu yolculuğa hoş bir son olmamıştı. Demir atılıp gemiler güvende olduklarında adamlar yükleri boşaltmaya başladılar.

Gemiyi son terk eden Wolfram oldu, Deidre'yi kucağına alarak onu kıyıya taşıdı. Bazen ona karşı öyle nazik davranıyordu ki, Wolfram'ın o gece babasının konağında gördüğü korkunç Viking olduğunu hayal etmesi çok zor oluyordu. Yine de, adamın geçen son birkaç gündeki şefkatiyle bile Deidre gelecek günlerden endişe ediyordu.

Deidre etrafına bakındığında Dubh-Linn'in sevgili Eire diyarına ne kadar çok benzediğini görünce çok şaşırdı. Onun kadar yeşil ve yabani çiçeklerin mis kokularıyla doluydu, yanında Deidre'nin küçük bir çocukken bayıldığı o gökkuşağının mavi, pembe ve mor renklerini getiren buğu da karanın üzerini kaplıyordu.

Düzgün döşenmiş yolda yürürlerken Deidre, "Senin ülken de tıpkı benimki gibi," diye hayretini belirtti, Wolfram'a.

Adam güldü, “Hâlâ İrlanda’dayız. Sadece senin Leinster dediğin krallığın diğer tarafındayız.”

“Hâlâ vatanımda mıyız? Ama ben düşünmüştüm ki...” diye kekeleydi Deidre. Yine de kutsal Eire topraklarında olma düşüncesi onu rahatlatmıştı. Her şeye rağmen kaçmak için bir şansı olacaktı.

Yürürlerken Deidre uzun zamandır denizde olduğundan bacaklarını hareket ettirmenin zor olduğunu fark etti. Dizleri kıvrılıverecekmiş gibiydi ama yine de Viking liderinin uzun adımlarına yetişmek için zorla yürüdü. Sonunda kereste, saz ve harçtan yapılmış kulübeleri olan küçük bir kasabaya vardılar. Kulübelerin penceresi yok gibi görünüyordu ve kapılar öylesine alçaktı ki Deidre’nin bile eğilerek girmesi gerekti.

Babamın köylüleri bile bundan daha iyi kulübelerde yaşıyorlar, diye düşündü Deidre tedirgin olarak. Binanın diğer ucunda birkaç ineğin barındığını görebiliyordu, evden yalnızca ince bir bölmeyle ayrılmışlardı.

“Mütevazı ama yuva,” dedi Wolfram, kaşları bir soru ifadesiyle yukarı kalkmıştı. Sanki kızın aklını okuyor gibiydi.

“Benim yatak odam nerede olacak?” diye sordu Deidre, gergin bir halde parmaklarını birbirine kenetlemişti.

“Yatak odası yok,” diye karşılık verdi adam, ellerini kızın artık iyice alıştığı bir hareketle kalçalarına koymuştu. “Sen ve ben bu evi paylaşacağız.” Bir kürk yığınının gösterdiğinde Deidre bunun yatak olduğunu varsaydı. Bu yataktan çok da uzak olmayan bir mesafede de taştan yapılma basit bir şöminenin üzerinde asılı duran bir pişirme kabını görebiliyordu. Aşağı sallandığı tavana halatlarla bağlanmıştı.

“Seninle bu kulübeyi paylaşamam,” dedi kız yumuşak bir sesle. “Yatağını da paylaşamam. Ben başkasına aitim.”

Wolfram kızın belini kavradı. “Sen bana aitsin!” Sonra onu öptü, kızın dudakları üzerindeki dudakları sanki bu talebini teyit edermişçesine sıkı ve güçlüydü. Deidre ne direndi ne de karşılık verdi. Sonunda adam geri çekildi. “Seni zorlamayacağım,” dedi. “Seni aldığımda bu bunu yapmamı istediğin için olacak.”

“Bu asla olmayacak Wolfram. Ben Tanrı önünde bir adamla birleştim ve yemin ettim.”

“Peki, bu adamı seviyor musun?” Wolfram’ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı, alacağı cevaptan emindi. “Hayır.”

“Biz... biz çocukluğumdan beri sözlüyük. Bir gün ona dönmeliyim ve bunu yaptığımda da onun itaatkâr eşi olacağım.” Deidre ondan kaçmak, onun gözlerine bakmaktan kaçınabilecek ne varsa yapmak istiyordu.

“Göreceğiz. Göreceğiz, ufaklık.” Sonra Wolfram gemiye dönüp diğerlerinin yükü boşaltmalarına yardım etmek için oradan ayrıldı. Kapıya doğru yürüyen Deidre kasabadaki birkaç kadının gri keten iş gömleklerini görebildi, gri güvercinlere benziyorlardı. Yanlarına gidip onlarla tanışmak istedi, ama şu anda bunu yapmak için fazlasıyla utanıyordu. Belki yarın. Onun yerine artık yuvası olacak küçük evi temizlemekle kendini oyaladı.

Beni asla zorlamayacağını söyledi, diye düşündü kendi kendine, ama adamın sözünü gerçekten tutup tutmayacağını da merak ediyordu.

Deidre kulübenin toprak zemininin temiz, odanın da düzenli olduğunu gördü. Yiyecek çuvallarından birinde biraz kuru et ve lahana, pişirme kabında da su bulunca bunu küçük bir ateşin üzerinde kaynatmaya başlayıp Wolfram'ın akşam yemeğini hazırladı. Adam için en azından bunu yapabiliirdi. Koku karnını acıktırsa da ümitsizlikle yatma saatinde bu kokunun evde olmasının çok hoş olmayacağını düşündü.

Deidre kapının dışında büyük bir tekne buldu, büyük ihtimalle yıkanmak içindi. Ellerini çıplak kollarında dolaştırdı ve yolculuğun kirinden arınma ihtiyacı hissetti. Gemide saçını yıkayamamıştı. Şimdi bunu yapmak çok iyi gelecekti. Büyük küvete baktı, banyo yapmak çok cazip geldi ama üşütmekten korktu. Bunun yerine süngerle ovarak vücudunu temizleyip uzun buklelerini yıkadı ve kuzguni lülelerini ateşin önünde kurutmanın keyfini çıkardı.

Deidre gümüş ve altın tabaklar, kadehler, bıçaklar, kaşıklar ve güzel masa örtüleriyle dolu büyük bir ahşap sandık buldu. Büyük örtülerden birini küçük masanın üzerine serek ateşin yanında asılı büyük bir çuvalda bulunduğu pişmiş topraktan tabak ve kâseleri yerleştirdi. Her tabağın yanına da gümüş bir kaşık ve bıçak koyup eserine bakmak için biraz geri gitti.

“Belki de burada yaşamak ilk başta hayal ettiğim kadar kötü olmayacaktır,” dedi alçak sesle, kendini tuhaf bir şekilde memnun hissediyordu. Bu Vikinglerin, ne düşündüğü kadar kendi halkından farklı, ne de korktuğu gibi barbar olduklarını çabuk öğreniyordu. Şimdiye kadar zarar görmemişti.

Sonunda Wolfram gemiyi boşaltmaktan kemikleri sızlayarak döndüğünde yemeğinin çoktan pişmekte olduğunu görerek gülümsedi. Demek İrlandalı kadında güzellikten fazlası vardı, küçük evi için de bir lütuf olacaktı.

Gümüş kadehlerden ikisine yanında getirdiği biradan doldurup masanın yanındaki küçük taburelerden birine oturarak Deidre'ye de karşısına oturmasını işaret etti.

Sessizce yemeklerini yediler, onun gözleriyle karşılaşmaktan korkan Deidre tüm bu süre boyunca hep tabağına baktı. Adama bakmasa da onun varlığının gerginliğini hissediyordu.

“Senin için bir şeyim var,” dedi Wolfram sonunda. Tabağını kenara itip masadan kalkarak alçak kapıdan çıktı, sonra da elinde bir şeyle geri döndü. Deidre'ye başıyla işaret ettiğinde kız da yerinden kalktı.

“Nedir o?” diye sordu, yeniden küçük bir kız gibi hissediyordu. Babası ne zaman bir yolculuktan manastıra dönse ona hediyeler getirirdi.

Wolfram elindekini kıza uzattı. Bu Deidre'nin hayatında dokunduğu en yumuşak ve en pürüzsüz kumaştan yapılmış bir giysiydi, mavi elbise ateşin ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

“Bu ipek,” dedi Wolfram kıza doğru gülümseyerek. “Doğu'daki uzak bir ülke olan Çin'den geliyor. Bunu senin gibi bir kadınla tanışana kadar saklıyordum. Giy onu.”

“Bu çok güzel!” Deidre elbiseyi adamın elinden alıp önünde tuttu. “Teşekkürler.”

“Giy onu.” Adamın sesi yumuşak ve boğuktu.

“Hayır... Hayır. Yapamam.” Soyunurken adamın kendisini izlediği düşüncesiyle kıpkırmızı kesildi.

Wolfram sanki onun bu düşüncesini okumuş gibi ileri doğru bir adım attı. “Sana bakmama alışmanın zamanı geldi, çünkü bundan sonra bunu birçok kez yapmaya niyetliyim. Çok güzelsin. Vücudunu görmemden utanma.” Sonra tekrarladı: “Giy onu,” sesi sadece bir fısıltıydı.

Deidre hareketsiz kaldı, adamdan uzaklaşamıyor ama onun istediği şeyi de yapamıyordu. Adamın şu anda giydiği keten giysiyi incecik bedeninden zaten gözleriyle çıkarıp atmış olduğunu hissediyordu.

Wolfram durmuş kıza bakarken dakikalar yavaşça akıp gitti. Ona doğru bir adım atarak uzandı ve kızın göğsünü avuçlayarak parmağının ucuyla mükemmelliğinin zirvesini okşadı. Sonra eli daha aşağıya, belinin yumuşak kıvrımına, gergin karnına doğru hareket etti. Damarlarında bir ateş dolayıyormuş gibi olan Deidre tepeden tırnağa titredi.

“Hayır,” diye fısıldadı, adamın içinde serbest bıraktığı bu duygular yüzünden dehşete düşmüştü. Geriye doğru adım attı, neredeyse ahşap sandığa takılıp düşüyordu. “Söz vermiştin.”

“Seni zorlamamak konusundaki sözümü tutacağım, yine de seni okşamamak ya da öpmemek konusunda bir söz vermemiştim.” Sonra onu kollarına aldı ve onun her yerini kaplayan bir tutkuyla öptü. Dudakları kızın boynuna doğru ilerledi. “Görürsün ufaklık, ben bir canavar değilim. Sana öyle büyük bir zevk vereceğim ki seni almam için haykıracaksın.”

“Asla!” dedi Deidre zayıf bir sesle, adamın dokunuşu karşısında hissettiği arzuyla mücadele ediyordu. Wolfram onu sıkıca tutup meraklı bir tutkuyla öptüğünde nefesi kesildi.

“Nazik olacağım, göreceksin,” dedi Wolfram yumuşak bir sesle onu yeniden öperken. Deidre ümitsizlik içinde kararlılığının zayıfladığını fark etti, ellerini adamın teninde gezdirmek için yanıp tutuşuyordu.

Ruhunun en derinlerine yapılan bu saldırıyı durdurmak için bir şey yapması gerekiyordu. Bedeni aklına ihanet eder hale gelmişti. “Dokunma bana, Viking!” diye haykırdı sahte bir öfkeyle ve bu sözlerinin karşısında adamın kaskatı kesildiğini hissetti. Tır tır titreyerek Wolfram’ın önünde dikiliyordu. “Ellerinin İrlandalı kanıyla lekелendiğini unutamam.”

Deidre kollarından ayrıldığında Wolfram’ın yüzü asıldı ama kıza dokunmak için başka bir hareket yapmadı. Bunun yerine durup kıza bakmayı sürdürürken gözleri Deidre’nin ruhunu en derininden yaktı, sonra arkasını döndü ve kızı tek başına bırakarak çıkıp gitti.

Deidre küçük yatağın üzerine çöktü, kendi gözyaşlarında boğuluyor gibiydi. Üzüntüsünü açığa vururken kaçma düşüncesi zihnine saplandı. Nasıl olursa olsun bir yol bulmalıydı!

Wolfram kulübeden uzaklaştı. Giysilerini çıkararak ateşini bastırmak için kendini denizin soğuk sularına bıraktı. Neden böyle bir söz vermişti ki? Kızı elde etmek için daha fazla bekleyebilir miydi? Bir kadınla yatmayalı çok uzun zaman olmuştu ve Deidre de onun arzudan neredeyse delir-

mesine neden oluyordu. Kızın dar belini, incecik kalçalarını, uzun bacaklarını ve dokunurken elleri altında öylesine pürüzsüz hissettiren göğüslerini hatırladı.

“Ya gözleri. O menekşe denizinde kesinlikle boğulabilirim,” diye sövdü yüzerken. Öyleyse neden kıza onu zorlamayacağını söylemişti ki? “Çünkü onun nefretini istemiyorum,” diye karşılık verdi kendisiyle konuşarak. Nedense her şeyden çok bundan korkuyordu: Ona yardım etmeye çalışan o nazik kız çocuğuyla arasında hissettiği bağı sonsuza kadar koparmak. Wolfram sevgisinin ona karşı hissettiği arzudan daha derin olduğunu biliyordu.

Denizden çıkıp kıyafetlerini giydikten sonra Wolfram okyanus kıyısında gezinerek saatler geçirdi. Sonunda kulübeye döndüğünde Deidre’nin saçları tıpkı bir kuşun kanatları gibi etrafına yayılmıştı, ipek elbise üzerindeydi. Küçük yatağın kürkleri üzerine kıvrılmış uyuyordu. Solgun yanaklarına gölge düşüren kirpikleriyle orada uzanırken çok güzeldi.

“Deidre,” diye fısıldadı Wolfram kıza karşı hissettiği büyük şefkatle yeniden harekete geçerken.

Onun yanına uzanıp aralarında büyük bir mesafe bırakırken sessizce sövdü, Wolfram. “Freya, bereket tanrıçası, bana yardım et, çünkü onun üzerinde hak iddia etmemek için verdiğim bu aptalca sözü daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum.” Gözlerini kapatarak uyumaya çalıştı ama uyku uzun bir süre yanma uğramadı.

13

Sarhoş kahkahalar Deidre'nin uykusunu böldü. Dışarıda Viking erkekleri Wolfram'ın yolculuk boyunca onlara yasakladığı bira ve şarapla hâlâ kasabaya dönüşlerini kutlamaya devam ediyorlardı. Kadınların kıkırdamalarını da duyabiliyor ve bu erkeklerin sadece içkinin değil daha fazlasının keyfini çıkardıklarını biliyordu. Bu kadınlar arasında Gal doğumlu olan var mı diye merak etti ama anlaşılmas sözlerini duyduğunda sorusu da cevaplanmış oldu. Kadınlar da Viking'di.

Wolfram'ın, çok daha kuzeydoğuda da olsa hâlâ Eire topraklarında olduğuy la ilgili sözleri yeniden aklına geldi. Belki de bu kasabadan kaçmak ve evinin yolunu bulmak için hâlâ bir şansı vardı.

Otmaya çalıştı ama uzun saçları üzerindeki bir ağırlıkla yatağa bağlanmıştı. *Wolfram. Viking!* diye düşündü çileden çıkarak. Adam güçlü kolunu onun kuzguni saçlarının üzerine atmış, kızı esir tutuyordu.

Deidre hayal kırıklığıyla yeniden yatağa gömüldü. Wolfram kulübeye ne zaman dönmüştü ki? Adamın bakışlarında

onun için yanan arzuyu, meraklı parmaklarının cüretkâr okşayışlarını hatırladığında kalbi deli gibi çarptı. *Kaçmam gerek!*

Viking'in onun yanına uzanmak istemiş olması Deidre'yi dehşete düşürdü. Adamın sadece yatağını değil bedenini de almak istemesi daha ne kadar sürecekti ki? Onu zorlamayacağına söz vermişti, ama ona dokunmayacağına ya da onun içinde arzu kıvılcımları çaktırmak için dudaklarıyla onunkileri rahat bırakmayacağına söz vermeyeceğini de söylemişti. Deidre hislerine yapılan bu saldırıyla ne kadar mücadele edebilirdi ki? Bir gün? Bir hafta? Bir ay? Adamın şehvetine karşı zayıf düşmenin utancını kaldırabilir miydi? Aslında bunu neredeyse yapmıştı bile.

"Kaçmalıyım. Munster'a kadar olan tüm yolu yürümem gerekse bile bunu yapacağım," diye yemin etti sessizce, böylesine bir riskin getireceği tehlikeyi unutarak.

Deidre yeniden Viking'in saçının üzerindeki ağırlığından kendini kurtarmaya çalıştı. Dikkatli parmak hareketleriyle onun elini lülelerinin arasından çözmeye çalışırken, adam derin uykusunda homurdandığında bir an duraksadı. Onun uyandığını düşünen Deidre nefesini tuttu, ama adam yalnızca ondan uzaklaşarak kendi tarafına yuvarlandı ve böylece kızı özgür bırakmış oldu.

Deidre yataktan kalkarak dikkatle dışarıya, sabahın karanlığına doğru baktı. Konaklama yerinde kimse yoktu, Vikingler nihayet yataklarını bulduklarından tüm kahkahalar da kesilmişti. Deidre, Wolfram uyanmadan önce, hemen oradan ayrılması gerektiğini biliyordu.

Yolculuk sırasında ihtiyacı olabilecek şeyleri mümkün olduğunca çabuk bir şekilde topladı. Şimdi gündüz saatlerinde odaya alıştığı için memnun olmuştu. Yine de, karanlıkta el yordamıyla etrafta dolaşırken buldu kendini, bir ya da iki defa, elinin çarptığı bir şey yere düştüğünde nefesini tuttu.

Elini ipek elbisenin üzerinde dolaştıran Deidre bunu geride bırakması ve yolculuk için kendi giysilerini giymesi gerektiğini biliyordu ama yine de elbiseden ayrılmaya hiç gönlü yoktu.

“Bana Viking’i hatırlatacak hiçbir şeyi saklayamam,” diye sessizce kendini azarladı ve elbiseyi çıkardı.

Bir torbayı açıp içini rahatça taşıyabileceği kadar yiyeceklerle doldurdu, cesaretini topladı ve dışarıdaki sert sabah havasına adım attı. Ay koyu renkli bulutların arkasına saklanmıştı ve Deidre’ye yol gösteren tek şey yıldızların gittikçe zayıflayan ışığıydı. Vikinglerin gemilerinde yıldızlarla kaplı göklerden oluşan haritalarıyla yolculuk yaptıklarını fark etmişti, bu yıldızların bir şekilde kendisine de yol göstereceklerini sadece umabilirdi.

Ayrıldığını kimsenin görmediğinden ve takip edilmediğinden emin olmak için birçok defa arkasına bakarak bacakları ağrıyıp ayakları patikadaki kayalardan yaralanıp kanayanaya kadar yürüdü. Tüm mantığının ötesinde, onu yöneten tek şey sarışın Viking liderine karşı duyduğu arzudan kaynaklanan korkuydu. Kendisiyle Wolfram adlı o adam arasına mesafe koyabilse bir şekilde hayatta kalırdı.

Deidre gittikçe kıyıdan uzaklaşıp daha iç kesimlere doğru gittiğini biliyor ama bu yolculuğun nerede biteceğini

bilmiyordu. Bazen neredeyse sürünüyor, bazen de gece hayvanlarının sesleri onu korkuttuğundan kendini çılgın gibi koşarken buluyordu. Acaba hayal mi görüyordu yoksa birçok göz tarafından izleniyor muydu? Böylesine aptal olduğu için kendine lanet etti. Neden kasabanın güvenli ortamından ayrılmıştı ki? Ne yaptığını düşündüğünde aklı şüpheyile doldu. Onu koruyacak bir kılıç, düştüğünde ayağa kaldıracak cesur bir Viking olmadan yalnızca vahşi hayvanlar ve kötü arazi yollarının yarattığı tehlikeden fazlası vardı. Herhangi bir rakip İrlandalı klan tarafından yakalanırsa kaderi şu anda karşısında duran kader kadar uğursuz, hatta daha kötü bile olabilirdi.

Geri dönmek istedi ama Viking'e duyduğu çekimden kaynaklanan korkuyla ilerlemeye devam etti. Kesik kesik nefes alıyor, kalbi kıyıya vuran dalgalar gibi çarpıyordu. Bileğine giren bir kramp yüzünden acıyla yere çöktü. Peder Finian'ın ona vazalarında anlattığı, arafta eziyet çeken ruhlarınki gibi bir uluma kulaklarını delip geçtiğinde dehşetle titredi.

"Oh, Wolfram!" diye haykırdı, adamın güçlü kollarının onu sardığını hissetmek için aniden güçlü bir istek duymuştu. Uyanıp onun gittiğini fark ettiğinde adamın ne yapacağını merak etti. Adamlarına onu aramaları için emir mi verecekti?

Deidre yerde uzanıp gecenin seslerini dinlerken, dehşete düşmüş hayal gücünün görüntüleri arasında kaybolmuştu. Bir şey bacağına süründüğünde boğazından kan dondurucu bir çığlık koptu.

"Deidre?" Ses uzaktan geliyor gibiydi. Bu da başka bir hayal miydi? "Deidre." Sesi yeniden duydu, bu Wolfram'ın sesiy-

di. Kızın çığlıklarını duymuş, şimdiden ona yardıma geliyordu.

Deidre ona yeniden seslenmemek için kendini tuttu. Wolfram ona doğru gelirken genç kadın duman kokusunu alabiliyor, bir meşalenin ateşini görebiliyordu. Kaçtığı için adam ona ne yapacaktı?

“Deidre, neredesin?” diye bağırdı, Wolfram’ın çektiği şiddetli ıstırap meşalenin titreyen alevlerinin vurduğu yüzünden okunuyordu.

“Wolfram, buradayım,” diye seslendi Deidre. Wolfram bir an sonra onun yanına ulaşmış elini uzatıyordu. Meşaleyi yere koyarak kızı kollarına aldı.

“Yaralandın mı?”

“Hayır.”

“Odin aşkına, sakın bir daha böyle aptalca bir şey yapma!” diye bağırdı Wolfram, kızı sımsıkı göğsüne bastırmış, saçlarını okşuyordu. “Neler olabileceğinin farkında değil misin? Burada kurtlar ve her çeşit vahşi hayvan var.”

Deidre hıçkırıklar arasında, “Eve gitmek istiyorum,” demeyi başarabildi.

Suçluluk bir hançer gibi Wolfram’ın kalbine saplandı. Kendini cesur bir Viking olarak değil de güzel bir kadını tutsak eden biri gibi gördü. Onu gemisinde bulduğunda geri dönmek, onu insanlarına geri götürmek ne kadar da kolay olurdu. Bunu neden yapmamıştı? Cevabı çok iyi biliyordu. Bu koyu saçlı afete duyduğu arzu yüzünden geri dönmeyi reddetmişti. Bir başka adamın onu elde etmesini istememişti. İçini akıl dışı bir şekilde yakıp kavuran bir tutkuyla onun kendisinin olmasını istemişti.

Mantığı kızın geri dönmesine izin vermesi için bas bas bağırmıştı ama onu kaybetmeye dayanamazdı.

Wolfram'dan kaçmak istediğini artık unutmuş olan Deidre ona sıkıca yapıştı. Adam yatıştırıcı sözlerle ve daha çok bir babanın okşayışlarıyla onun hıçkırıklarını dindirdi. Ancak kız ağlamayı bitirdiğinde Wolfram ona bakmaya çalıştı ve onu kol mesafesinde tutarak omuzlarını sıkıca kavradı.

“Şu çok değer verdiğin Tanrın adına bir daha asla benden kaçmayacağına söz ver. Yemin et! Söz ver bana,” dedi.

“Ben... ben... söz veririm,” diye karşılık verdi Deidre.

“Tanrın adına yemin et.”

Deidre'nin Tanrısı önünde yemin etmesine gerek yoktu. Bu gece ona yaptıklarının tehlikelerini çok iyi öğretmişti, yine de cevap verdi. “Yemin ederim.”

“Böylesine aptalca bir şey yaptığın için seni cezalandırmalıyım,” dedi Wolfram yüksek sesle. Ama Deidre ona korku dolu gözlerle baktığında kalbi sıkıştı ve sesi yeniden yumuşadı. “Seni cezalandırmayacağım.” Kolları kıza daha da sıkı sarıldı. “Eğer seni kaybetmiş olsaydım ölürdüm.”

Sonra Wolfram onu öptü, bu nazik bir öpücüktü. Kızı kucağına alarak kasabaya ve güvenli küçük yatağa giden tüm yol boyunca taşıdı.

14

Deidre uyandığında kendini kulübede yalnız buldu, şömine geceki ateşin korlarıyla hâlâ pırıl pırıldı. Ayağa kalkarak büyük bir kâseye doldurduğu suyu yüzüne çarptı. Saçları gece sağa sola dönüp savrulmaktan ve sabahın erken saatlerinde kasabadan kaçışından dolayı keçe gibi olmuştu. Önceki gece kullandığı büyük kemik tarağı alarak uzun siyah buklelerini taradı ve saçını diğer kadınların yaptığını fark ettiği gibi örgüler halinde şekillendirdi.

Elbisesine bakarak kaçma girişiminin ona verdiği zararı değerlendirdi. Okyanus yolculuğu ve geceki başarısız kaçma girişimindeki takılıp yırtılmaların sonucunda giysisinin onarılamaz bir durumda olduğunu görebiliyordu. Yıkandıktan sonra Wolfram'ın, üzerinde dolaşan ellerinin hissettirdiklerini anımsayarak mavi ipek elbiseyi üzerine geçirdi.

“Ah, onun dokunuşu neden beni böylesine heyecanlandırıyor?” diye feryat etti sessizce.

Viking'le ilgili tüm düşünceleri kafasından atmaya çalışarak küçük kulübeden çıktı ve yürüyerek oradan biraz

uzaklaştı. Otlakların inişli çıkışlı yemyeşil tepeleri ormanların koyu yeşilliğiyle karışarak önünde uzanıyordu. Dublin, Munster vilayetinden farklıydı, o kadar kayalık değildi yine de kendince bir güzelliği vardı. *Bu diyar şimdi benim evim olacak*, diye düşündü Deidre.

Arkasında çalışan kadınların gırtlaktan gelen sohbetlerini duyabiliyordu, bir çeşit bayram için hazırlık yapıyorlardı. Sesleri kulağa tavuk gıdıklaması gibi geliyordu. Arada bir Deidre'ye, sonra da birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı. İşlelerinden biri öyle utanmazdı ki Deidre'nin yanına gelip koyu renkli örgülerini çekiştirdi. Kaşlarını kaldırıp ona bir soru sordu ve cevabını bekledi.

"Sizin dilinizi bilmiyorum," diye karşılık veren Deidre, kızla bir şekilde iletişim kurabilme çabasıyla başını iki yana salladı. İşte o zaman Wolfram'dan ona kendi dilini öğretmesini istemeye karar verdi. Bu insanların arasında yaşayacaksa onlarla konuşabilmeliydi.

Uzun boylu ve diğeri gibi sarışın bir başka kadın, sanki elbisesini çıkarmasını söylemek ister gibi Deidre'nin mavi ipek elbisesini çekiştirdi. Üzerinde bir kazanın bulunduğu çatırdayan büyük bir ateşi işaret ettiğinde Deidre genç kadının ziyafet hazırlıkları için onlara yardım etmesini istediğini anladı.

Deidre başıyla, "Evet," diyerek küçük evi işaret etti. Kız gülümsediğinde Deidre bu gülümsemenin sevimliliği karşısında çarpıldı. Belki de burada bir arkadaşı olacaktı.

Deidre eve dönerek büyük sandıkları karıştırıp sonunda hafif yünlü bir gömlek ve aynı kumaştan bir elbise buldu.

Kendisinininkine çok benzeyen bir broş bulduğunda bir an duraksayarak ona baktı, sonra omuzlarını silkerek onu kendi broşuyla giysisine tutturdu. Sandıkta bir çift deri ayakkabı da vardı ve Deidre ayaklarını korumak için kürk kısmını içe çevirerek bunları da giydi. Kendi ayakkabıları oldukça eskimişti, gece boyunca arşınladığı kayalık patika yüzünden neredeyse paramparça olmuştu.

“Şimdi tıpkı bir Viking gibi görünüyorum,” diye mırıldandı. Nedense kasabadaki kadınları gördükten sonra bu kelime kulağına o kadar da kötü gelmemişti. Bir daha kaçmayacağına dair Wolfram’a verdiği söz aklına geldi ve adamın nereye gittiğini merak etti. Ama bunun üzerine çok fazla düşünmedi, yapılacak işler vardı.

Kadınların yanına döndüğünde ona mayasız ekmeği pişmesi için bir kayanın üzerindeki düz kalıplara nasıl koyacağı gösterildi. Bu iş bittiğinde ona başka bir görev verdiler: Koyun etini büyük parçalar halinde kesip büyük bir pişirme kabının içine koymak. Her görevi bitirdiğinde ona bir başkasını verdiler, sonra bir başkasını. Deidre hiç bu kadar sıkı çalışmamıştı. Küçük kız kardeş olduğundan annesiyle babasının onu şımartmış olduklarını kabul etmeliydi.

Kadınlar çalışırken şarkı söylüyorlardı ve kısa bir süre sonra Deidre de ayağıyla tempo tutmaya ve şarkılarının melodisini mırıldanmaya başlamıştı. Gemide, yalnızca erkeklerin arasında geçen onca günden sonra yeniden kadınların arasında olmak ona çok iyi gelmişti. O günkü mutluluğunu bozan tek şey küstah bir Viking’in bakışlarıydı, güçlü kolları

ve darmadağın bir sakalı olan kısa boylu ve tıknaz bir adamdı bu. Buz mavisi, boncuk gibi gözleri Deidre'yi her gittiği yerde takip ediyor, ona sanki kadınsı cazibesini değerlendirmiş gibi yukarıdan aşağı bakarken ayrıık dişleriyle pis pis sırıtıyordu. Bu Peder Finian'ın Deidre'ye bahsettiği Viking tipi idi. Wolfram'ı düşününce o gece kendisi üzerinde hak iddia eden kişinin bu adam gibi biri değil de o olduğu için ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Bu Viking'in tavırları ve bakışları onu tiksindirmişti. Onun kim olduğunu merak etti. Wolfram'ın gemisinde değildi. Onu daha yakından izlemesi ve o yakınlardayken asla tek başına kalmaması gerektiğini aklından çıkarmamalıydı.

O gün ilerleyen saatlerde Wolfram geri döndüğünde her yanı kir içinde ve terden sıırıksıklamdı. Çok huysuz görünüyordu. Deidre bunun nedenini merak etti. Geceki kaçışı yüzünden ona kızgın mıydı acaba? Ona karşı nazik tavırlarına artık bir son mu verecekti?

“Çalılıklar ve bataklıklarda vahşi bir domuz kovaladım,” dedi sonunda kızın soru soran bakışlarına cevap vererek. “O yarattığı asla yakalayamayacağımı düşünmüştüm.” Sonra hayvanı nasıl takip ettiğini canlı bir şekilde tarif etti, hikâye oldukça eğlenceliydi. Küçük domuz Wolfram'ın her saldırışında ellerinden kayıp gitmişti ve ancak hayvan bir deliğe düştüğünde genç adam onu yakalayabilmişti.

Böylesine cesur bir Viking'in öyle bir yaratığın peşinde koştuğunu düşünen Deidre güldü. Wolfram ellerinde ve yüzündeki çamurla bir şekilde küçük bir oğlan gibi görün-

yordu. Kız onları birbirlerinden ayıran büyük uçurumu, şiddet ve kin dolu uçurumu bir an için unuttu.

Wolfram da onun kahkahalarına katıldı, kendine gülmekten hiç utanmamıştı. Ama kahkahalar kesildiğinde ona özlem dolu bir bakışla bakarak, “Deidre,” diye fısıldadı. Kızın adı ağzından sanki bir kutsama gibi çıkmıştı.

Deidre gevezelik ederek odadaki gerilimi azaltmaya çalıştı. Dolaşarak farklı mobilyalar ve aletler hakkında sorular sordu ona. Wolfram ona büyük sandığın içinde baskınlarında topladığı hazinelerden oluşan koleksiyonunun olduğunu söyledi.

“Ama benim en büyük hazinem sensin,” dedi gülümseyerek. “Seni ilk gördüğüm anda istemiştim.”

“Wolfram, lütfen...” diye konuşmaya başladı. Deidre. Ah, ondan neden nefret edemiyordu ki? Onu bir düşman olarak düşündüğü zaman her şey çok daha kolaydı.

“O kılıcın üzerine indiğini gördüğümde kalbimin nasıl da durmak üzere olduğunu asla bilemezsin.”

O anı hatırlamak Deidre’nin ürpermesine neden oldu. Neredeyse ölümle yüzleşmişti ama yine de hayatını kurtarmanın Wolfram olduğunu şimdiye dek fark etmemişti. Wolfram bunu neden yapmıştı acaba? Orada Vikinglerin şiddetini hissedenden öyle çok insan olmuştu ki.

“Beni neden kurtardın?” diye sordu yumuşak bir ifadeyle. “Sadece beni de koleksiyonuna ekleyebilmek için miydi?” bir yandan da eliyle sandığı gösterdi. “Korkarım oraya pek uymayacağım, bana sahip olmana da izin veremeyeceğim.” Sesi nazik ama hüznü doluydu.

“Hayatını kurtardım çünkü babanı kurtarmak için gösterdiğin cesarete hayran oldum. Omuzlarında uçuşan gece rengi saçlarınla bir intikam tanrıçası gibi görünüyordun. Ölmene izin veremedim.” Bu sözleri öyle bir tutkuyla söylemişti ki Deidre bir an için onun yanına gitmek, ona sarılmak ve onun dokunuşundan başka her şeyi unutmak istedi. Ondan nasıl nefret edebilirdi ki? Wolfram onu aynı zamanda ablasının başına gelen akıbetten de kurtarmamış mıydı?

“Hayatımı kurtardığın için sana minnettarım,” diye mırıldandı, “namusumu da.” Adam sanki bir düşman değil de eski bir dostmuş gibiydi. Deidre daha önce de defalarca olduğu gibi ona doğru çekildiğini hissetti ve bunun nedenini merak etti. Sanki onu başka bir zamandan, başka bir yerden tanıyormuş gibiydi. Ama bu çok saçmaydı. Onu ilk olarak babasının konağında görmüştü ama yine de içinden bir ses onunla konuşuyordu ve Deidre onu dinlemeyi reddetti.

“Buraya gel, Deidre,” dedi Wolfram biraz sonra.

Bu Deidre’ye çok cazip geldi ama Tanrı önünde ettiği yeminlerin hatırası yolunu kesti. Eğer bu Viking’in kendisine dokunmasına izin verirse zayıf düşeceğini biliyordu. Daha önce neredeyse böyle yapmamış mıydı? Bunun yerine kendini ev işleriyle oyaladı, adamın onu rahat bırakacağını umuyordu ama o kadar şanslı değildi.

Kızın niyetini anlayan Wolfram odanın uzak köşesinden büyük bir tekne çıkardı. “Bugün avladığım o domuz kadar pisim ben de. Bir banyoya ihtiyacım var. Sen de bana katılır mısın?” Kıza sırtıırken gözlerinde muzip bir parıltı vardı.

Deidre başını şiddetle “hayır” anlamında salladı. Sanki tüm kontrolünü kaybedip kollarını adama dolayacakmış gibi aralarında hep böylesine güçlü bir his, böyle bir gerilim olmalı mıydı? Şu Viking Wolfram’a duyduğu şiddetli arzuyu anlayamıyordu. Adam yakışıklıydı evet, ama bundan fazlası vardı. Kızın tam olarak anlayamadığı bir şey.

Bu kadın işi olmasına rağmen Wolfram gidip kendi suyunu getirdi ve kızın bunu ateşin üzerinde ısıtmasını izledi. Tekne tamamen dolduğunda giysilerini çıkararak bunları sanki ilkel bir ritüelin ortasındaymışçasına yere fırlattı. Deidre onun gözleri önünde soyunduğu bir başka zamanı hatırlayarak bakışlarını ondan uzak tutmaya çalıştı.

Adamın harika bir vücudu vardı. Deidre tüm masumiyetiyle bunu biliyordu. Omuzlarındaki ve sırtındaki yara izleri bile geniş omuzlarının güzelliğini bozamıyordu. Deidre bu yara izlerinin nedenini merak etti. Wolfram’ın güçlü kolları kaslıydı, sarı tüy kümeleri göğsünü kaplıyordu. Deidre bu kıvrıkcık tüylerin arasına sokulup yatmanın nasıl bir his olacağını merak etmeden duramadı.

Wolfram derin bir nefes alarak küvete yerleşti. Ağrıyan kaslarını suyun ılıkılığıyla yatıştırmak çok güzel olacaktı. Deidre’nin bakışlarının onu nasıl değerlendirdiğini fark ettiğinde bu hoşuna gitti.

“Bana katılmak istemediğinden emin misin?” diye takılarak kızın bakirelere özgü kızarışına güldü. Deidre adamın etrafa saçtığı kıyafetlerini toplayıp düzelterek kendini oyalamaya çalışırken sessiz kalarak cevap vermiş oldu.

Deidre Wolfram'ın onu kendisine katılmaya zorlamasından korkarak zaman zaman gözücuyla adama baktı. Sonunda Wolfram küvetten çıkıp giyindi.

"Eğer yıkanmak istersen banyon için su getirmene yardım ederim," dedi yüksek sesle, neredeyse kızın elinde tuttuğu testiye düşürmesine neden oluyordu.

"Hayır... Hayır... Ben..." diye kekeledi Deidre, eğer yıkanırsa adamın da onu seyredeceğinden korkmuştu.

Ona güzel kokulu bir kalıp sabun uzatırken Wolfram kızın endişesini hissetmişti. "Sana bakmama alışman gerek, Deidre. Sen çok güzelsin," dedi nazikçe, bakışlarıyla onu okşar gibiydi.

"Lütfen. Biraz mahremiyetim olamaz mı?"

Wolfram başım salladı. "Belki sana daha sahip olmamış olabilirim ama bu sana bakmanın zevkini çıkarmayacağım anlamına da gelmiyor."

Deidre'nin öfkesi birden alevlendi. "Ben pazardaki bir köle gibi aval aval bakılacak biri olmayacağım!" Adama sırtını döndü.

"Öyleyse seni yalnız banyonla baş başa bırakayım!" diye karşılık verdi Wolfram, onun da öfkesi kabarmıştı. O kesinlikle çok inatçı bir kadındı, hayatında gördüğü, cazibesine karşı bağışıklığı varmış gibi görünen tek kadın. "Loki alıp götürsün onu," diye sövdü sessizce. Sonra da kapıyı arkasından çarparak küçük kulübeden çıktı.

15

Güneş batarken Vikingler, tarlalardaki toprakta bereket sağlamak için yapılan bayramı kutlamak için dışarıdaki geniş pişirme alanında toplandılar. Deidre bütün gün Wolfram'dan uzak durmuş, eziyet çeken zihnini akşamki ziyafetin hazırlıklarıyla meşgul etmişti. Şimdi kutlamalar başlamak üzereydi ve Wolfram hüzünlü bir şekilde kızın yanındaki yerini almıştı.

Kenarları ve kolları mavi beyaz nakışlarla süslenmiş kahverengi bir tunik, göğsünde tokalarla tutturulmuş omuz şeritleri olan kahverengi deriden sıkı bir üstlük, boz renkli dar pantolon ve kollarında sıralanmış gümüş ve altın bileziklerle Wolfram çok yakışıklı görünüyordu. Her santimine kadar bir *jarl* ya da kont gibiydi ve Deidre onun kesinlikle çok daha kuzeydeki vatanında olması gerektiğini düşündü.

“Babamın konağında gördüğüm korkunç Viking’e hiç benzemiyor,” diye geçirdi aklından gözünün ucuyla ona bakarak. Onun oradaki en hoş adam olduğunu düşünüyordu.

Adamlar keşfettikleri yerlerle ilgili hikâyeler ve fıkralar anlattıklarında akşam yemeği, ya da Wolfram'ın deyişiyle

nattveror, çok daha uçar ve kahkaha dolu bir hale dönüştü. Deidre de gülmeye çalıştı ama kahkahaları boğazında düğümленir gibiydi. Tüm bu insanların arasında yeri yokmuş gibi ve yapayalnız hissediyordu kendini. Wolfram'ın hafifçe kendisinininkine değen bacağı da bu mutsuzluk ve kafa karışıklığını yalnızca daha da büyütüyordu.

"Tanrı yardımcım olsun," diye düşündü. "Kendi başıma bir adayım ben."

Kızın bu üzüntüsünü hisseden Wolfram onun bu karamsarlığını dağıtmak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışarak ona kendi tanrıları, donmuş devler ve cüceler hakkında komik hikâyeler anlattı. Kendi kendine, *belki de Deidre'nin bu insanlar arasında kendine arkadaş edinmesi gerekiyor*, diye düşündü. Geçen birkaç günde onu sadece kendine ayırarak bencillik etmişti.

"Deidre, bu Roland," dedi Wolfram, başıyla uzun boylu, iri kemikli, sarışın bir adamı gösteriyordu. Deidre onu *Deniz Kurdu*'ndan hatırladı. "Bu da onun karısı, Signy." Deidre adamın karısının o gün daha önce kendisine dostça davranan kadınlardan biri olduğunu gördü.

Roland Wolfram'a bir şey söyledi, güldü ve hafifçe onun omzuna vurdu. Deidre soru dolu bakışlarla Wolfram'a baktı.

"Roland, Freya'nın bile senden daha güzel olamayacağını söyledi. Saçların tıpkı bir kuzgunun kanatları gibi, gözlerin denizler kadar engin, tenin bir güvercinin göğsü gibi bembeyaz. Ayrıca senin yatağındaki yerimi kıskandığımı da söyledi," diye açıkladı ona Wolfram. Deidre'nin yüzü gül gibi kıpkırmızı oldu.

Deidre kafası karışmış bir halde bakarken Roland isimli adam kendi dilinde konuşup durdu. Gemi hakkında konuşuyor gibi görünüyordu, ama Deidre'nin bunu kesin olarak söylemesi mümkün değildi. Masanın karşısında oturan Signy'ye baktığında onun, "erkekler ve onların konuşma tarzları işte," der gibi gülümsediğini gördü. Deidre kadınla konuşabilmeye can attı, bilmek ve öğrenmek istediği çok şey vardı. Bunun yerine sessiz kaldı ve kadına gülümseyerek karşılık verdi.

Deidre artık daha fazla dayanamadığında dikkatini çekmek amacıyla Wolfram'ın koluna dokunarak, "Ne diyorlar?" diye sordu.

Wolfram kızın onun halkına gösterdiği ilgiye memnun olmuştu. Belki de ona dilini öğretirse kasabada kendini evinde gibi hissedecek ve artık bir Viking kadını olduğunu ve sadece Vikingler arasındaki kanun ve yeminlere bağlı olduğunu anlayacaktı. "Sana dilimi öğretmem gerekecek, Deidre," dedi. "Öğrenmek ister miydin?" Kız başıyla onayladı. "Bunu yapacağız."

Wolfram Deidre'yi masanın etrafında toplanmış olan birçok Viking'le tanıştırdı. Kız, Thurston, Roland, Ulaf, Leif ve o uğursuz günde ablası Bridget'a karşı nazik davranan Rorik ile onu yolculuktan hatırlayan daha birçok kişiyle tanıştı. Masada Signy'den başka iki kadın daha vardı: Deidre'nin örgülerini çekiştirip onunla konuşmaya çalışan sarışın kadın Helga ile yuvarlak yüzlü ve güneşten yıpranmış teniyle çok daha yaşlı bir kadın olan Hildegard. Deidre erkeklerin kadınlardan dört kat fazla olduğunu fark etti. Acaba bu bütün Viking diyarlarında böyle miydi?

Balık, küçük av kuşları, haşlanmış et ve sebzelerle tepeme dolu tabaklar etrafta dolaşırken Wolfram, Deidre'ye her birinin adını öğretti. Kız hızlı öğreniyordu ve adam onun gösterdiği çabayı methetti.

Vikinglerin eti haşlamayı, İrlandalılarınsa kızartmayı tercih etmeleri dışında yemekler Deidre'nin ailesinin kendi ziyafetleri için hazırladıklarına çok benziyordu. Deidre masanın ortasında duran tabaklardaki peynirlerin, tereyağının, meyvelerin, uzun esmer ekmek dilimlerinin nefis görüldüğünü düşündü. Her tabağın yanında şarap dolu bir de kadeh duruyordu. Wolfram'ın dediğine göre bu nadir bulunan ve bunun gibi bayramlar için saklanan bir ikramdı. İrlandalıları gibi Vikingler de içkiye düşkünlüler. Kadeh ve kupaları birbirleriyle tokuşturdular ve dibine kadar içtiler.

Deidre de güçlü içkiden birçok yudum almıştı ve şimdi kendini kaygısız ve rahat hissediyordu. Merkez ateşteki alevler pırıl pırıl parlıyor, gözlerini Wolfram'a doğru çeviren Deidre'nin etrafına ılık bir sıcaklık yayıyordu. Hipnotize edici bir an için gözleri buluştu ve öylece kaldı. Deidre adamın yakınlığını, arzusunu hissedebiliyordu.

Deidre'ye baktığında Wolfram'ın hisleri de arttı. Kızın gözlerindeki derin duyguyu görebiliyordu. Onun bu bakışının aşktan bahsettiğini düşünmeye cüret edebilir miydi?

Birden Vikingler arasından duyulan bir haykırış büyüğü bozdu: "Wolfram'a. Daha uzun süre denizlerde yol alsın!"

Deidre sessizlik içinde yemeğini yedi. İzlendiğini hissettiğinde başını kaldırdı ve soğuk, buz mavisi gözleri olan, kısa boylu, tıknaz Viking'in kendisine baktığını görünce bir-

denbire telaşa kapıldı. Adamın tavrındaki bir şey Deidre'ye onun kendisini Wolfram'a ait olarak görmediğini söylüyordu. Gözlerindeki şehvet kızın tiksintiyle titremesine neden oldu. Tam Wolfram'a korkularından bahsetmeye, onu adam hakkında uyarmaya başlamak üzereyken genç Rorik ayağa kalktı ve dünyanın yaradılışıyla ilgili bir hikâye anlatmaya başladı. Wolfram sözleri Gal diline çevirerek Deidre'nin kulağına fısıldıyordu.

"Ateş parlıyor, buz yanıyordu, işte her şey böyle başladı," dedi Wolfram yumuşak bir sesle. "Güneyde Muspell" diyarı dans eden alevlerle titreşiyordu. Orada doğanlar hariç hiç kimse bu ateşe dayanamazdı. Kuzeyde Niflheim** diyarı vardı. Buzla dolu ve geniş bir kar yığınıyla kaplıydı. Bu dünyanın ortasında bir kaynak vardı ve buradan çıkan on iki nehir büyük bir boşluğa dökülürdü. Bu nehirler buzla kaplandı ama Muspell'in ateşli bulutları buzları buğuya dönüştürerek bulutların oluşmasına neden oldu. Bu buzdan çıkan su damlalarıyla hayat belirdi ve Ymir adlı ilk buzdan dev oluşturdu."

"Ymir," diye tekrarladı Deidre, hikâyeden büyülenmişti. Kutsal kitaptaki yaradılış hikâyesinden ne kadar da farklıydı ama bu Vikingler gibi bir buz ve kar diyarından gelince dünyanın donmuş derinliklerinden yaratıldığına inanmaları onu hiç şaşırtmamıştı.

"Bulutlardan bir de inek Audhumla oluştu ve buzdaki kırağ ve tuzu yalarken bir erkek kafası buldu. Bu yeni varlık Ymir'in soyundan kız kardeşiyle evlendi ve Odin, Vili ve Ve adlı tanrıları ortaya çıkardı," diye konuşmayı sürdürdü Wolfram.

* *İskandinav mitolojisinde ateş krallığı. (ç.n.)*

** *İskandinav mitolojisinde kainat uçuşuna benzeyen büyük bir uçurumken bu boşluğun kuzeyinde ilk oluşan yer, sisler ve karanlıklar diyarı. (ç.n.)*

Deidre başını kaldırdı ve konuşmasına devam eden Rorik'in gözlerinin kendisinin üzerinde olduğunu gördü. Ona gülümsediğinde adam da ona gülümsedi. Koluna keskin bir çimdik atıldığını hissedince arkasını döndü ve Helga'nın asık yüzüyle karşı karşıya geldi. Kadının yüzündeki kıskanç bakış Deidre'yi genç konuşmacıya çok fazla ilgi göstermemesi için uyarıyordu. *Viking kadınının Rorik'e âşık olduğuna hiç şüphe yok*, diye düşünen Deidre kadını adamını hiç arzula-
madığına ikna edebilmeyi diledi.

Rorik hikâyesine devam ederken Deidre bakışları aşağıya dönük şekilde oturdu. Garip hikâye devler ve şiddetle, buzdan dev Ymir'in nasıl öldürölüp vücudunun toprağa, karnının denizlere, kemiklerinin dağlara, saçının ağaçlara, kafatasının göklere ve beyninin de bulutlara dönüştüğüyle ilgiliydi. Bu süre boyunca Wolfram Rorik'in sözlerini çevirerek Deidre'nin kulağına fısıldadı. Adamın nefesinin kulağındaki yumuşak uyarışı Deidre'yi tepeden tırnağa titretti ve adama daha da sokulmaya can attı.

"Muspell'den kıvılcımlar aldılar, yuvarlak toprağı ve denizleri çevrelesinler diye bunları güneş, ay ve yıldızlar olarak gökyüzüne yerleştirdiler," diye devam etti Wolfram. Deidre adamın ona dünyanın yuvarlak olduğunu söylediğı günü hatırladı. Gerçekten böyle olabilir miydi? Bu Vikingler haklı mıydı?

Sonra başka bir adam bir başka hikâye anlatmak için ayağı kalktı, sonra bir başkası ve bir başkası daha. Deidre hikâyeleri çok ilginç bulmuştu, özellikle de Odin ile Thor'un maceralarını.

Sonunda Viking erkekleri yerden kalktılar ve ateşe doğru yürüyüp etrafında bir halka oluşturdular. Deidre de peşlerinden gitti ama Signy kadınlarla birlikte durması için onu geri çekti. Artık yatıştırıcı hava dağılmış, yerini heyecanlı bir duyguya bırakmıştı. Şimdi her Viking boynuzlu miğferler takıyordu. Deidre daha önce hiç bunlar gibi miğferler görmemişti. Baskın ve deniz yolculuğu sırasında Vikingler hep koni şeklinde miğferler takmışlardı. Bu boynuzlu miğferlerin törenler için olması gerektiği sonucuna vardı ve ironik bir şekilde, *şeytanlara benziyorlar*, diye düşündü.

Adamlar sanki sarhoş bir coşkunkluk içinde şarkılar ve nağmeler söylediler. Ateşin ortasındaki kayalardan birinin çıkıntısı üzerine kafasında miğferi olan bir erkek figürünün heykeli yerleştirilmişti. Heykelin çok büyük bir erkeklik organı olduğunu fark ettiğinde Deidre kıpkırmızı kesildi, küçük çirkin figüre oranla devasa boyuttaydı. Erkekler bir yandan şarkı söylerken sırayla bu çirkin heykelin üzerine şarap döktüler, Deidre bu törenin bereket ve ekim mevsimiyle bir ilgisi olduğunu anladı. Şarap kanı temsil etmek için miydi acaba? Belki de bundan çok uzun zaman önce kurban edilenin şarap değil de kan olduğunu fark ettiğinde bir anda içi bir iğrenme hissiyle doldu.

Bu pagan ritüelinden uzaklaşmalıyım, diye düşündü panikle, *yoksa Tanrı beni lanetleyecek*. Yeniden kaçmayı düşünerek arkasını döndü ve gecenin karanlığına doğru koştu, nereye gittiğine aldırımıyordu bile. Ateşin dumanından sonra yanaklarında soğukluğunu hissettiği havanın tazeliğini içine

çekti. Bu, ciğerlerini yatıştırdı ama kalbindeki ağrıyı hiçbir şey dindiremezdi. Wolfram'ın bu şarkılara ve danslara katılmasını izlemek yalnızca aralarındaki farklılıkları, değişmesi mümkün olmayan farklılıkları daha da büyütmişti. O bir pagandı. Bir Viking'di.

Daha önce içtiği şarap ayaklarının üzerinde dengesizleşmesine ve sersemlemesine neden olmuştu, sanki dünya puslu bir parlaklıkla çevrili gibiydi.

İnce bir dalın kırılma sesi Deidre'yi bir tehlikeye karşı uyardı. Arkasındaki bir hayvan mı yoksa bir insan mıydı?

Geceleyin bu kadar uzağa gelmekle aptallık ettim, diye kendine kızdı. Bu sefer niyeti kaçmak değil, yalnızca bayramın taşkınlıklarından uzaklaşmaktı. Wolfram yeniden kaçtığını düşünmeden geri dönmesi gerekiyordu.

Arkasında yine bir ses duydu. Koşmaya hazırlanarak yavaşça etrafında döndüğünde bir elin uzanıp onu kavradığını hissetti.

“Bırak beni!” diye haykırdı. Ama el onu daha da sıkı tutarak, kaya gibi bir göğüs kafesine doğru hapsetti. Yanağına değen nefesi hissedenden Deidre gecenin karanlığında bir şeyler görmeye çabalayarak etrafına bakındı. Ay ışığında ona bakan soğuk gözlü Viking'di, o gün daha önce gördüğü adam. Zalim gözleri ay ışığında birden kızın önüne çıktı. Elbisesine saldırmak için ellerini zorla içine sokarak kızın göğüslerini mıncıklamaya başladı.

Viking homurdanıp onu yere çektiğinde Deidre bir çığlık attı. Adam onun yalvaran sesini duymazdan gelerek elbisesinin kenarını kaldırırken ona daha da yaklaştı.

“Hayır! Hayır!” diye bağırdı Deidre. Bu hantal devin onun saldırmasının yarattığı dehşet çok fazlaydı. Adamın onu almak için kutsal değerlerine yaptığı bu saldırıyla tüm gücüyle mücadele ederek bir anlık kuvvetle adamdan kurtulmayı başardı. Karanlıkta sendeleyerek ilerleyip büyük bir ağacın arkasına süründü ve kaderiyle yüzleşmeyi bekledi.

16

Wolfram uzaktan gelen tiz sesi içkiden dumanlanmış kafasında duydu. Deli gibi etrafına bakınarak Deidre'yi aradı. Kız gitmişti.

Yeniden kulaklarında yankılanan bir çığlık duydu. “Deidre!” diye bağırdı.

Şarkılar söyleyen Viking topluluğundan ayrılarak bacaklarının onu taşıyabildikleri kadar hızla sesin geldiği yöne doğru koştu. Deidre'nin bir kurt ya da vahşi bir kedi tarafından yaralandığı düşüncesiyle acı çekiyordu.

“Deidre,” diye bağırdı ama cevap yoktu. Kızın adını tekrar seslendiğinde çalılıkların arasından gelen belli belirsiz bir inilti duydu. Oraya doğru yaklaştığında Deidre'nin etrafında dolaşan Eric Haraldsson'u gördü, kız bir ağacın arkasına saklanmaya çalışırken adam onun koluna yapışmıştı.

Vahşi bir hakaret gecenin sessizliğini yardı: “Seni Hel'in çocuğu!” diye bağırdı Wolfram ve çam yarması adamın üzerine saldırdı.

Kılıcını kaldırmış adamın üzerine doğru geldiğini gören

Eric Haraldsson tutsağını serbest bırakarak kendi kılıcına uzandı.

Wolfram'ın kulakları gecenin karanlığındaki tehlike seslerine uyum sağlamıştı, duyuları da onu yönlendirmeye hazırды. Eric'in kılıcının havada çıkardığı ısıklık sesini duyunca tam zamanında çömeldi. Parçalanan tahta sesleri kılıcın boynu yerine bir ağaca denk geldiğini anlattı ona ve bunun için fısıldayarak tanrılarına şükretti.

Hasmının kafasını koparmak için yaptığı girişimden yılmayan Wolfram kılıcını sallayıp silahı iri kıyım Viking'in kılıcıyla çarpıştığında metalin metale çarptığında çıkan sesi duydu. Eric öfkeyle homurdanarak kendini öne atıp kızgınca dönerek her yöne saldırdı. Wolfram kılıcıyla hücum etti ve adamın etine değdiğini hissetti. Acı dolu bir uluma geceyi doldurdu.

İki Viking tekrar tekrar çarpıştı, savaş dansında silah silaha vurdu. Wolfram'ın ayağı bir ağaç dalına takıldı ve öyle bir gümbürtüyle yere düştü ki acının yarattığı şokla bir an için hareketsiz kaldı. Duyuları yardımına koştuğunda kılıcı tutan kolunu ileri doğru sallayarak düşmanın ölüm cül darbesini engelledi.

Karanlıkta, sert zemindeki yerinden karşılaşmayı dehşet içinde seyreden Deidre bir adamı diğerinden güçlkle ayırt edebiliyordu.

Karanlık şekilleri izleyerek ayağa kalktığında "Ah Tanrım, sevgili merhametli Tanrım, Wolfram'ın yanında ol," diye dua etti. Adamın öldüğü düşüncesi ona acı veriyordu.

Wolfram bir an için gözlerini kısarak baktığında kızın orada dikildiğini gördü. Bu duraksama Eric'e ihtiyacı olan şansı verdi. Wolfram'ın elindeki kılıca vurarak adamın nefes almasına son verecek ölüm için üzerine eğildi.

"Wolfram!" diye haykırdı Deidre. Sersemlemiş bir halde yerde yatan kılıcın durduğu tarafa doğru gitti, onu yerden aldı ve iki eliyle tuttu.

"İşte, sonunda seni alt ettim, it oğlu it!" diye kükredi Eric zaferinin keyfini çıkararak.

Eric kılıcını düşmanının etine bastırırken Wolfram'm boğazından hafifçe kan sızdı. Genç adamın gözleri diğer Viking'in gözlerine kilitlendi ve orada gördüğü nefrete hayret etti. Eric ondan her zaman mı nefret etmişti?

"Beni ölüme kılıcım olmadan, Valhalla'ya girme şansım olmadan mı göndereceksin?" diye fısıldayıp karşısındaki ölümü bekleyerek gözlerini kapattı.

Deidre, Wolfram'ın kılıcını küçük elleriyle tutarak ilerledi. Bir rüyada gibi hareket ederek kılıcı kaldırdı ve tüm gücüyle adama vurdu. Öylesine küçük biri için şiddetli bir gücü vardı ve Eric'in kılıcı tutan kolunu yaraladığında amacına ulaşmıştı.

"Ah... Ah..." diye feryat eden Eric kılıcını yere düşürdü. Yaşama şansı yeniden doğan Wolfram öne sıçrayarak düşmanının kılıcını kaptı. Yaşamla ölüm üzerinde söz sahibi olan artık oydu.

"Defol git buradan. Hemen. Yüzünü bir daha sakın görmeyeyim," diye tehdit etti Wolfram. "Eğer görürsem seni bertiririm."

“Nereye gideceğim?” diye hırladı Eric.

“Bilmiyorum. Loki alsın seni, umurumda bile değil.” İçinden bir ses adamın gitmesine izin vermenin yanlış olduğunu, bu köpeğin onların yakasını bırakmayıp geri döneceğini söylüyordu. Ama Deidre’nin hatırına içinden gelen sese kulak asmadı. Wolfram, Deidre’yi kollarına aldı ve Eric’in Aziz Patrick’in İrlanda’dan kovduğu yılanlar gibi kayarak uzaklaşmasını izlediler.

“Önce onu öldürdüğümü sandım,” diye fısıldadı Deidre, adamın güçlü bedenine sıkıca sarılarak.

“Öyle yapsan belki de daha iyi olurdu,” dedi Wolfram yumuşak bir sesle, birden adamı serbest bıraktığına pişman olmuştu.

Birkaç dakika boyunca birbirlerine sokularak durdular, bedenleri birbirine değiyor, kalpleri küt küt çarpıyordu. Wolfram’ın dudakları kızın boynundaki çukuru buldu ve nazikçe yukarı doğru çıkan yolu izledi.

“Seni sevmeme izin ver, Deidre,” dedi fısıldayarak. “Seni ozanların üzerine şarkılar yazdığı o ateş ve tutku dolu dünyaya götürmeme izin ver.” Wolfram ellerini kızın vücudunda gezdirerek arzu kıvılcımlarını alevlendirdi. Kızın yarattığı o yumuşacık, pürüzsüz hissi, göğüslerinin uçlarını, cildinin tadını, saçının kokusunu çok seviyordu.

Wolfram onu nazikçe öperken ağzı genç kızın güzel tadına bakıyordu. Deidre kendini onun öpüşüne bırakarak onun kendisine dokunduğu gibi Wolfram’ın güçlü göğsüne, dümdüz karnına dokunmak için uzandı. Adamın kabaran erkek-

liğinin kamına yaptığı baskıyı hissedebiliyordu ve bunun vücudunun içinde olmasının nasıl bir duygu olacağını merak etti. Ian'ın Bridget'a yaptığı gibi Wolfram da onun tutkuyla haykırmasını mı sağlayacaktı? Bu merakla adamın kollarının sıcaklığına sokuldu.

“Deidre,” Wolfram'ın elleri kızın elbisesinin kenarını kaldırmak için aşağı kaydı. Adamın parmakları kadınlığının ipeksi kıvrımları arasına sokulup hafifçe okşayarak varlığının özüne zevk dalgaları yolladığında Deidre'nin nefesi kesildi. O anda adamı en az onun kendisini istediği kadar istiyordu.

Wolfram onu kendisiyle birlikte nazikçe yumuşak çimlerin üzerine çekti. Yıldızlar parlak mücevherler gibi onlara göz kırpyorlar, birleşmeleri için mükemmel bir sahne yaratıyorlardı.

Wolfram ona sahip olma telaşıyla kıyafetlerini çekiştirerek bir anlığına ondan ayrılıp sonra yeniden yanına geldi. Dar pantolonu artık üzerinde değildi, sadece tuniğiyle kalmıştı. Elleri kızın elbisesiyle uğraşarak kızın beline kadar indirdi. İşte o anda Deidre gerçekliğe geri döndü.

“Hayır, lütfen,” diye mırıldanarak ondan uzağa yuvarlandı.

Wolfram elini uzattı ama kız kollarından kaçarak elbisesini yeniden omuzlarına çekti.

“Seni seviyorum, Deidre. Beni şimdi reddetme. Şimdi tek vücut olmamıza bu kadar az kalmışken bunu yapma.” Wolfram ayağa kalkıp ellerini kızın beline koyarak onu yeniden kendine çekti.

Deidre onun duygularıyla olduğu kadar kendisinininki-

lerle de savaştı. “Siz zina için ne ceza veriyorsunuz?” diye sordu ona. Adamın üzerine bir anda buz gibi su dökmüş gibi olmuştu. “Cevap ver bana.”

“Zina yapanlar ya asılır ya da atlar tarafından ezilerek öldürülür,” diye karşılık verdi Wolfram kızı tutan kollarını gevşeterek. “Ama sen benimle birleşerek böyle bir eylem yapmış olmuyorsun. Sen benimsin. Bunu Freya istedi.”

Deidre başını salladı. “Benim halkımın kanunları bir başkasına ait olduğumu söylüyor.”

“Ya kalbin?” diye sordu Wolfram acı dolu bir sesle.

“Kalbim...” Deidre kalbinin ona ait olduğunu söylemek istedi ama kelimeler ağzından çıkmadı. Evlilik yeminini etmişti ve bir başkasını sevmeye hakkı yoktu. İlk defa babasının seçiminin kendi seçimi olmadığını fark etti. Bu konuda söz hakkı olmamıştı ama İrlanda âdetleri böyleydi. Kendisinden önceki kadınlar da hep babalarının istediklerini yapmışlardı. Annesi de babasıyla planlı bir evlilik yapmıştı. Acaba bunu sorgulamaya cesaret etmiş miydi? Deidre bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı.

“Kalbin bana ait. Söyle bunu.” Wolfram ona doğru uzandı ama Deidre ellerinden kaçarak Wolfram’la paylaştıkları eve geri döndü. Kendini kürk yığınlarının üzerine atarak gözyaşlarına boğuldu. Wolfram’ı *istemmişti* ve bu şiddetli arzu onu umutsuzca mutsuz ediyordu.

O gece Wolfram eve gelmeyince Deidre önce rahatlamış hissetti, ama sonra belki de adamı kızdırmış olduğundan korktu. Eğer o, şehveti Helga ya da Signy gibi başka kadın-

larda ararsa ne hissederdi? Wolfram çok az kadının karşı koyabileceği bir erkekti. Şu anda bile bir başka kadının kollarındaysa ne olacaktı? Böyle bir düşüncenin acısı bir kılıç gibi yüreğini yaraladı ve adamı sonsuza kadar kaybederse ne yapacağını merak etti.

17

Şafağın ilk ışıklarıyla birlikte uyanan Deidre yalnız olmadığını gördü. Wolfram küçük yataкта yanında yatıyordu. Geri dönmüştü! Uykusunda daha genç gözüküyordu ve Deidre onda kendisine tanıdık gelen bir şeyler olduğunu düşündü. İlk kez onun sakalı olmadan nasıl görüneceğini düşündü.

Wolfram kıpırdandı ve önceki geceyi hatırlayan Deidre yuvarlanarak yataktan kalktı. Giysilerini kapıp Viking uyanmadan önce aceleyle giyindi. Broşunu yerine takarken elleri saygıyla yaldızına dokundu. Kalbi bir başkasına ait ve ruhu da bu toprakların diğer köşesindeki bir kocaya evlilik bağlarıyla bağlıyken bu Viking'e karşı nasıl bir arzu hissedebilirdi ki?

“Ben nasıl bir kadınıym böyle?” diye mırıldandı, yine de onu kendisine veren adamın yüzünü hatırlamaya çalışır gibi zarıfçe işlenmiş eşyaya dokundu. “Bir karısı ve birçok çocuğu olduğuna hiç şüphe yok,” diye fısıldadı. Bu düşünce kalbini ağrıtmıştı.

“Bana o adamdan bahsedecek misin?”

Deidre irkilerek arkasını döndüğünde Wolfram'ın ken-

disine bakan gözleriyle karşılaştı. “Onu sevmiştin, öyle değil mi? Bana o adamdan bahset. Yemin etsen de etmesen de gerçekten sevdiğin adamın kocan olmadığını biliyorum.”

“O da Kuzey topraklarından gelmişti, tıpkı senin gibi,” diye söze başladı Deidre. “Ben daha on üç yaşında, elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen, bir tay kadar sakar bir çocuktum sadece.” Çocukluk aşkını neden bu adama anlattığını merak etti.

“Bir esir miydi?”

“Evet, nereden bildin?” Gözleri buluştuğunda Deidre kalbinin bir an durduğunu sandı. Wolfram’ın gözlerinde ruhunu bu kadar parçalayan ne vardı?

“Bu kadarını tahmin ettim. Onunla nasıl tanıştın?”

“Kendi öz kardeşi tarafından benim akrabalarımın birine köle olarak satılmıştı, yani babamın bana söylediği buydu. Klanımdan birinin başka birini köle olarak tuttuğunu itiraf etmeye utanıyorum. Bunu düşmanlıktan yapmıştı.”

Wolfram öfkesini kontrol etmek için uğraştı. Demek her şeye rağmen ona böyle ihanet eden öz kardeşiydi. Kızın sözlerinden şüphe duyamazdı, ona yalan söylemek için bir nedeni yoktu. Yumruklarını sıktı, çenesi kasıldı. Kardeşi böyle bir ihanetin karşılığını bir gün fazlasıyla ödeyecekti.

Deidre Wolfram’ın kafasındaki kargaşayı fark etmeden sözlerini sürdürdü. “Kimsenin onu aşağılamasına izin vermezdi, bu da akrabamın onu birçok kez dövmesine ve kötü davranmasına neden oldu. Acı çektiğini gördüğümde bu benim kaldırabileceğimden fazlaydı. Ona yiyecek götürdüm

ve iyi olduğunu görmek için yapabileceğim her şeyi yaptım. Bir gece artık onu köle olarak görmeye daha fazla dayanamadım ve bağlarını çözdüm.”

“Amacın onun serbest kalması mıydı?”

“Evet. Özgürlüğe giden yolu bulması için dua ettim, her gece bunu diledim. Bir insanın bir başkasını köle yapması doğru değil. Hristiyanlar köle almazlar.”

“Hayır, bu doğru değil. Biz Vikinglerin de esir ve kölelerimiz olmasına rağmen ben de bunun yapılması gereken bir şey olduğunu düşünemiyorum. Her insanın bulunduğu sınıfa tanrılar tarafından karar verildiği ve yalnızca bir imansızın böyle bir şeyi değiştirmeye cüret edebileceği öğretildi, yine de ben böyle yapmaya niyetliyim. Her ne kadar ben asla böyle yanlış bir şey yapmaya tenezzül etmemiş olsam da savaşta yenilen herkes esir olarak satılır.”

“Hiç mi yapmadın?” diye sordu Deidre, onun bir Viking ve birçok şeyden suçlu olmasına rağmen böyle duygulu konuşabilmesine hayret etmişti.

“Sırtında bir kamçı olmasının nasıl hissettirdiğini iyi bilirim. Yani görüyorsun ufaklık, seni asla köle yapmazdım.”

Bir an için Deidre o gerçekten de bir köle oldu mu diye merak etti. Adamın gözlerinin maviliğine baktı ve o anda bu adamı daha önceden kesinlikle tanıdığını anladı. Bu mümkün olabilir miydi? *Hayır, zihnim benimle oyun oynuyor*, dedi kendi kendine.

“Kimsin sen Yiğit Wolfram?” diye fısıldadı cevabı öğrenmekten korkarak. Bu onu reddetmesini daha da zorlaştıracaktı.

“Belki de tıraş olmamın ve gerçekten nasıl göründüğümü görmene izin vermemin zamanı gelmiştir,” dedi Wolfram sert bir ifadeyle. Kızdan küçük hançerini ona getirmesini istedi, böylece sakallarını kesebilecekti. Deidre arada sırada adamın kendini bıçağıyla kestiğinde pagan tanrılarına yüksek sesle bir küfür salladığını duydu.

Deidre onun sakalsız pırıl pırıl yüzüne baktı ve nefesini tuttu.

“Şimdi beni tanıyabildin mi?” diye sordu adam yumuşak bir sesle.

Deidre menekşe mavisi gözlerini adamın yüzüne çevirerek sanki bir haritaymış gibi her çizgi ve kıvrımı inceledi. Gözlerinin kesinlikle onu yanıltıyor olduğunu düşündü. Bu gerçek olamazdı ama öyleydi. Bu daha önce neden aklına gelmemişti? Sakal mı gözlerini bu kadar kandırmış ve gerçeği görmemesi için onu kör etmişti?

“Bu *sensin!*” dedi alçak bir sesle. Kalbinin uzun zamandır bildiği şeyi gözleri *görmemişti*. Bu Viking’i gördüğü ilk andan itibaren ona böylesine çekilmesinin nedeni buydu demek.

“Evet, o benim, çok uzun zaman önceki cesur kölen. O gün, yatak odanda göğsünde o broşu gördüğümde senin bana bir zamanlar çok nazik davranan o kız çocuğu olduğunu anlamıştım. İşte bu yüzden sana saldırmadım, asla yapamam da. Seni seviyorum, Deidre ve hep seveceğim. O şefkatli çocuk büyümüş ve karım olmasını istediğim çok güzel bir kadına dönüşmüş.”

Gözyaşları Deidre’nin yanaklarından süzülüyordu. Artık çok geçti. Onu çok geç bulmuştu. Düğün gününde onun ya-

kınlarda olduğunu bilseydi belki o zaman mutlu olabilmeleri için bir şansları olurdu ama ya şimdi? Onuru ve kutsal yeminleri onları ayırmıştı ve bu hep böyle olacaktı.

Deidre küçük eliyle ağzını kapattı ve adam hıçkırıklarını duymadan önce ona arkasını döndü.

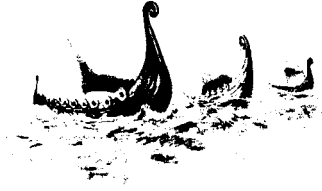
“Seni seviyorum, Deidre,” diye tekrarladı Wolfram. Yüz yüze gelebilmek için onu nazik ellerle kendisine doğru çevirdi.

“Artık çok geç,” diye hıçkırdı Deidre. “Asla sana ait olamam. Asla. Kocama geri dönmeliyim, bunu göremiyor musun?”

“Şimdiye dek zaten fazlasıyla zaman kaybettiğimizi görüyorum sadece.” Kızın yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı ama Deidre silkinerek onun dokunuşundan kurtuldu. “Beni biraz olsun seviyorsan yalnız bırakırsın.”

Wolfram’ın son umudu da kayalara çarpan dalgalar gibi dağılmıştı. Kızın sonunda onu sevmeye başladığından, bir zamanlar kalbini verdiği o Viking’le aynı kişi olduğunu ona açıkladığında kızın yine aynısını yapacağından öyle emindi ki. Ama Deidre’yi kaybetmişti ve bunu bilmek kalbini parçaladı.

“Gideceğim, eğer istediğin buysa,” diye haykırdı acısını öfkesinin arkasına gizleyerek. “Yatağında yapayalnız uyuyabilirsin, umurumda bile değil. Bana karşı hissettiğin aşkı inkâr etmenden bıktım usandım artık. Ne tür bir tanrı sana bu kadar acı ve yalnızlık getiren yeminleri tutmanı diler ki? Bana gelince, ben pagan olmayı tercih ederim. En azından benim tanrılarım bu kadar kalpsiz değiller.” Bunun üzerine Wolfram, Deidre’yi aynen söylediği gibi yapayalnız bırakıp gitti.

18

Günler, haftalar geçti ama Wolfram dönmedi. Sanki Deidre'nin dünyasından güneş yok olmuş gibiydi. Wolfram tarlalarda çalışırken ya da kıyıda yürürken uzun kaslı görüntüsü arada sırada Deidre'nin gözüne çarpıyordu, ama kızın uyuduğu saz ve harçtan yapılmış kulübenin yakınına hiç gelmedi, arkadaşlığını da aramadı. Adamın yokluğunun sebep olduğu acı, bir yara, Deidre'nin kalbini içine çeken bir yas gibiydi.

Deidre gündüzleri kendini dokuma tezgâhında Wolfram'a yeni bir tunik dokuyarak veya yiyecekleri tuzlamak ya da kurutmak ve değişik otları kurusunlar diye asmak için diğerlerine yardım ederek oyaladı. Ahşap teknede hamuru yoğurarak ekmek yaptı, nasıl yapıldığını öğrenmek için diğer kadınları izleyerek bira ve içki mayalamaya yardım etti. Bu işler Wolfram'm onu yok saymasından doğan yalnızlığa tahammül etmesine yardımcı oluyordu, gün içinde gerçekten öylesine meşgul oluyordu ki zihni bir şekilde rahatlıyordu.

Yine de asıl katlanılmaz olan gecelerdi. Kürk yatağın üzerine uzanıp Wolfram'ı düşünüyordu; onun gülümsemesini, cesaretini, yürekliliğini. Deidre'nin bir erkekte olmasını

isteyeceği her şey onda vardı. Güçlü ama nazikti, yakışıklıydı ama kibirden çatlayacak gibi de değildi, ayrıca Deidre'ye karşı çok sabırlı davranmıştı. Peki ya o, adamı bu sabrının karşılığında nasıl ödüllendirmişti? İkisinin de çok istediği bir şeyi ona vermeyi reddederek. Peki neden? Edilmiş ama tamamlanmamış bir evlilik yemini yüzünden.

“Tanrım benim için nasıl bu yalnızlığı dilemiş olabilir?” diye sordu kendine, sonra da cevapladı, “Olamaz. Wolfram ve ben kalplerimizde evliyiz. Phelan beni hiç sevmedi, ben de onu sevmedim. Öyleyse kendimi sevdiğim adama vermem nasıl yanlış olabilir ki?”

Deidre'yi uzaktan izleyip fazla yakınına gitmeye cesaret edemeyen Wolfram da çok acı çekiyordu. Arzusu kontrol edilemeyecek kadar güçlüydü ve zor kullanmayacağına dair kıza verdiği sözü tutamamaktan korkuyordu. Deidre'nin reddedişiyle gururu da incinmişti. Gündüzleri sabanın altında sırtını büküyor, geceleri de *Deniz Kurdu*'nda uyuyordu. Ama Deidre'yi hep gözü önünde tutuyor ya da diğerlerinin onu korumak üzere yakınlarda olduğunu biliyordu.

“Demek burada saklanıyorsun,” diye kükredi Sigurd bir gece Wolfram'ı Viking gemisinde bulunca. “İrlandalı kadın çok mu horluyor yoksa?” Kendi şakasına kendisi güldü.

Wolfram şaka kaldıracak havada değildi. Sert güverte-den ayağa fırlayarak Sigurd'un alayına kaşlarını çatarak karşılık verdi. “Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun. Kızıışmış bir geyik gibi davranmamak için. İrlandalı kadın benim hiçbir şeyimi istemiyor. Şu kocası olacak İrlandalı köpeğe ettiği yeminleri bozmayacak.”

Sigurd bir kaşını kaldırarak, “Wolfram, sevgili dostum benim,” dedi, “senin hep inatçı bir Kuzeyli olduğunu biliyordum da aptal olduğunu hiç düşünmemiştim. O afet seni seviyor, bunu onun gözlerinde gördüm. Senin gibi bir erkek kadınların her zaman ağızlarından çıkanı kastetmediklerini bilir. Ona yalvarmanı, kur yapmanı ve ayaklarını yerden kesmeni istiyor. Yap bunu, o zaman başka herhangi bir erkeğin var olduğunu bile unutacaktır. Yeminlerin canı cehenneme, o senin kadının olacak ve her gece ona sahip olman için yalvaracak sana.”

“Ben öyle düşünmüyorum...”

“Düşünmen gerekmiyor, sadece hisset ve kadını kazanmak için yapman gerekeni yap. Hayat dolu dolu yaşamadan akıp geçmesine izin verilmeyecek kadar kısa. Bir Viking olarak ölümümüzün ne kadar yakın olabileceğini sen de biliyorsun.” Sigurd arkadaşının omzuna vurdu. “Şimdi kadının yanına git. Zaten fazlasıyla zaman harcadın.”

Deidre banyo suyunu ısıtmak için küçük kulübedeki şömine ateşinin önünde duruyordu. O gün yorgunluktan bitip tükenene kadar çalışmıştı. Sırtı ağrıyor ve vücudundaki her kas sızlıyordu. O gün Signy ona bir hediye vermişti, Roland’ın güneydeki uzak diyarlara yaptığı akınlardan dönüşte getirdiği küçük bir şişe güzel kokulu yağdı bu. Birbirlerinin söylediklerini anlayamasalar da gözlerindeki bakıştan birbirlerinin duygularını anlayabiliyorlardı. Hildegard da bir dost olduğunu ispatlamıştı. Yaşlı kadın kasaba çevresinde Gal dilinde birkaç kelime bilen az insandan biriydi ve Deidre’nin

konuşulanların birazını anlamasına yardım ediyordu. Wolfram gittiğinden beri Deidre, Hildegard'ı Viking dünyasıyla arasındaki tek bağ olarak görmeye başlamıştı.

Küvet dolduğunda Deidre giysilerini bir yana bıraktı ve mis kokulu sıcaklığın içine girdi. Arkasına yaslanarak Vikinglerin bu alışılmamış geleneklerinin, insanın tüm vücudunu suyun içine daldırmasının tadını çıkardı. Wolfram halkının bu âdeti Doğu'daki topraklardan, Çin kıyılarının açıklarındaki adadan öğrendiklerini duyduğunu ona anlatmıştı. Deidre o güne dek bunu birçok defa denemiş ve Eire halkının hep bahsettiği korkunç soğuk algınlığına da yakalanmamıştı.

Su soğuyuncaya kadar küvette kaldı sonra dışarı çıkarak kalın bir keten kumaşa sarındı. Ateşin önünde durarak cildini pırıl pırıl parlayıncaya kadar ovdu sonra da yatağın kürklerinin arasına gömüldü. Gece havasından korunmak için onları vücudunun etrafına sardığında yumuşacık kürkler çıplak tenini gıdıkladı. Sıcaklıklarının keyfini çıkaran Deidre gözlerini kapatarak uykuya daldı.

Wolfram küçük kulübeye girerken yeniden evde olmanın rahatlığını hissetti. Ateşin korları kırmızı yıldızlar gibi parlıyordu, Wolfram da onların parıltısının ışığında rahat yikusundaki Deidre'yi görebildi.

"Onu ne kadar da çok seviyorum," dedi fısıldayarak. Ne yapmaya karar vermiş olduğunu düşündüğünde içini bir suçluluk kapladı ve bir an için Sigurd'un sözlerini duymazdan gelerek çıkıp gitmek üzereydi ki Deidre'nin hafif mırıltısı yolunu kesti.

“Wolfram,” diye mırıldandı kız.

Wolfram onun uyanık olduğunu düşünerek yanına gitti ama kızın gözleri kapalıydı ve uykusunda ağır ağır nefes alıyordu.

Wolfram uzandı ve kızın çıplak koluna dokundu, teni parmaklarının ucunda öyle yumuşaktı ki. Onu bu kadar çok istemek tam bir işkenceydi. Adam nazikçe onun omzunu okşayarak yukarı doğru ilerleyip boynunun beyaz inceliğine çıktı, parmakları kızın gece rengi saçlarının ihtişamına dolanmıştı. İçini bir arzu kapladı, bu öyle bir arzuydu ki adamın aklındaki diğer bütün düşünceleri uzaklaştırdı.

Deidre’nin gözleri yavaşça açıldı. Wolfram yanındaydı. Bu bir rüya değildi. Yatakta oturarak adamın deniz mavisi gözlerine baktı ve ona gülümsedi.

“Seni özledim, Deidre,” dedi Wolfram boğuk bir sesle.

“Ben de seni Viking’im,” diye karşılık verdi kız fısıldayarak.

“Deidre,” diye inleyen Wolfram yüzünü kızın hareketlenmesiyle ortaya çıkmış göğüslerinin yumuşaklığına gömdü. Kız uzandı ve ona sıkıca sarıldı, o anda onun yakınlığından başka hiçbir şeyin önemi olmadığını biliyordu.

Wolfram dilini kızın yumuşacık teninde gezdirirken içinde duygu patlamaları yaşayan Deidre’nin nefesi kesildi. Yalnızca adamın dudaklarının, dilinin ve ellerinin hissettirdikleri vardı artık. Yeminleriyle ilgili hatırladığı her şey aklından uçup gitmişti.

“Çok güzelsin. Çok ama çok güzelsin,” diye mırıldandı Wolfram.

Sonra Wolfram dudaklarını onunkilere dayayarak onu öptü. Dili büyük bir şefkatle kızın ağzının her köşesini keşfetti. Adamın araştıran diline karşılık veren Deidre'nin dudakları açılarak onun tadının, onu hissetmenin ve onun kokusunun keyfini çıkardı. Sanki birbirleri için yaratılmış gibiydiler. Herhangi bir şarabın tadı Wolfram'ın öpücükleri kadar güzel olabilir miydi? Deidre bunun olamayacağını biliyordu.

Wolfram'm elleri Deidre'nin vücudunda sanki o çok değerli bir hediyeymiş gibi hafif okşayışlarla dolaştı, aslında gerçekten de öyleydi. Deidre adama duyduğu özlemle bütün uzuvlarının zayıf düştüğünü hissedene dek Wolfram diliyle ve parmaklarıyla onun ağzına, boynuna, karnına, kalçalarına dokundu. Deidre sırtını kamburlaştırarak bir iniltiyle kendini adama bastırıp bedenini onunkiyle bütünleştirmeye çalıştı.

“Sev beni, Wolfram. Sev beni,” diye fısıldadı.

Wolfram kızın yanından sadece bir anlığına ayrılarak giysilerini çıkarıp attı ve Deidre o kısacık zamanda onun eksikliğinin, yanındaki sıcaklığının yasını tuttu.

Wolfram giysileriyle boğuşarak tozlukları ve bağcıklarını çekiştirirken sessizce küfretti. Sanki her elinde on beceriksiz parmak yoluna çıkıyormuş gibiydi. Nihayet kürklü yatakta kızın yanına vardığında onun daha önce birçok kez yaptığı gibi yine kendisini reddedeceğinden korktu, ama Deidre yalnızca elini uzatarak ona dokundu.

Wolfram onu dudaklarından öptü ve kendine daha fazla çekebilmek için kollarını onun etrafına doladı. Bedenlerinin her bir parçası birbirine değip karışarak tek vücut oldu.

Deidre onun sıcaklığını ve erkekliğini hissetti. Wolfram'ın vücudu çok güçlü ve kaslı, ağzı sert ama nazikti. Onun kendisine yaptığı gibi Deidre de ona zevk vermek istiyordu. Elini uzatıp gür sarı saçlarının arasında dolaştırdı, bu cesaretine kendisi bile şaşırmişti. Bunun doğru olduğunu ta içinde biliyordu. Bu an, bundan yıllar önce Wolfram'ı ilk kez gördüğünden beri kaderde yazılıydı.

“Seni memnun etmek istiyorum,” diye fısıldadı Deidre.

Wolfram kızın yüzüne düşen saçları çekti. “Sadece seni sevmeme izin ver. Yaptığımız şey sana nefes almak kadar doğal gelecek, aşkım.” Deidre'ye karşı nazik olmak, onu incitmemek istiyordu ama yine de bu ilk seferin ona biraz acı vereceğini biliyordu.

Wolfram'm ağzı Deidre'nin vücudunda aşağı doğru ilerlerken dudakları da kız zevkten inleyene kadar tenini dağladı. Deidre'nin bedeninden bir sıcaklık, bir ateş geçti. Vücudu kendi iradesiyle karşılık verdi, bütün utangaçlıklar unutulmuştu. Deidre de adamın dokunuşuna karşılık vererek onun vücudunda keşfe çıktı ve Wolfram'ın onun deneyimsiz dokunuşu karşısında arzuyla inlediğini duyunca çok mutlu oldu.

Deidre aşağıya ulaşıp elini sertleşmiş erkekliğinde dolaştırdığında Wolfram, “Evet, evet,” diye teşvik etti onu. Kız onun güçlü erkekliğinden çok korktuğu zamanı hatırladı. Ama artık korkmuyordu. Wolfram ona zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. Artık onu derinliklerinde hissetmek için kıvranıyordu. Adamın teni dokunuşu altında sıcacıktı, varlığının gücüyle zonkluyordu.

Wolfram ellerini kızın karnında gezdirdi ve yavaşça kadınlığının ipeksi yumuşaklığını okşadı. Deidre zevk dalgalarının içinde okyanustaki gelgit gibi aktığını hissetti ve bedenini adamın araştıran parmaklarına doğru kaldırdı.

Wolfram onun titrediğini hissetti ve kızın da onunla aynı coşkuyu paylaştığını anladı. Bu, bedenleri gibi ruhlarını da sarmaş dolaş ediyor gibi görünen bir kendinden geçişti. Büyüleyici aşk kadehinden içmişlerdi ve artık geri dönüş yoktu.

“Seni seviyorum, Deidre,” diye fısıldadı Wolfram. “Lütfe senı sevdiğimi ve seni incitmek istemeyeceğimi bil.” Ona ilk birleşmenin getireceğı acıdan bahsetmeliydi. “İlk başta bir acı olacak...”

“Biliyorum. Ablam söylemişti,” diye karşılık verdi Deidre ona daha sıkı sarılarak. “Umurumda değil. Sadece beni sevmeni istiyorum.”

“Ben de öyle yapacağım ufaklık.” Kızın bedenini kendi bedeniyle örterek nazikçe onun bacaklarını ayırdı. Çiçeksi kadınlığının taçyapraklarına eziyet ederek kolayca onun içine girerken hamle yaptığı sırada ağzıyla kızınkini kapattı.

Deidre onu bir mutluluk çığlığıyla karşıladı ve yalnızca kızlığını bozduğu andaki ani acının susturduğu bir zevke tutuldu. Çıgık attı ama Wolfram onu öpücükleriyle sakinleştirdiğinde bedeni de rahatladı. Aslında o kısa acı geçtiğinde geriye sadece zevk kalmıştı. Artık iki ayrı varlık değillerdi, tek olmuşlardı. Deidre onun hamlelerini memnuniyetle karşılayarak, onları tüketen alevler ikisini de yakıp yok edene kadar onunla birlikte hareket etti. Her zamanki nazik âşık

Wolfram Deidre'ye mümkün olabileceğini hiçbir zaman hayal bile etmediği bir mutluluk verdi. Sanki yıldızlar ikisini de kendileriyle birlikte patlatmak için gökyüzünden inmiş gibiydi. Çok kısa bir an için Deidre bayılacağını, birleşmelerinin mucizesiyle öleceğini düşündü. Altlarındaki yer sarsılıp bir ışıkla patlamış gibi oluncaya kadar tekrar tekrar Wolfram'm adını sayıkladı.

"Deidre!" Wolfram'm haykırışı tanrılarından birine yakarır gibiydi. Bir titremeyle yatıştı ama hâlâ Deidre'nin içine gömülüydü.

Sevişmelerinin bulanık parlaklığında her ikisi de hayat eşlerini bulduklarını bilerek birbirlerine sımsıkı sarıldı. Deidre, Phelan'ın onu asla sevmeyeceği gibi, tepeden tırnağa sevildiğini biliyordu.

"Sen bana aitsin, Deidre," dedi Wolfram alçak sesle. "Sadece bana. Başka hiç kimseye değil." Ve bu söylenenler gerçektir, aralarında hiçbir zaman bozulamayacak bir yemin edilmişti.

19

Deidre güneşin ilk ışıkları evin ince yarıklarından içeri sızarken uyandı. Wolfram'ın güçlü vücuduyla sarmaş dolaş uzanırken güneşin sıcaklığını çıplak teninde hissetmek çok güzeldi. Adamın ellerinin bedeninin üzerinde olduğunu, dudaklarının kendisinininkilerle birleştiğini yeniden hissetmek için içinde şiddetli bir arzunun kabardığını hissetti.

Dönüp Wolfram'a baktı, kız kollarının arasındayken huzur içinde uyuyordu. Parlak güneş ışığının altında onun yüzünü inceledi. Uykusunun sakinliğinde çok savunmasız, küçük bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu.

Demek aşk buymuş, diye düşündü. Deidre şimdi Wolfram'dan ayrı düşerse yaşamak istemeyeceğini biliyordu.

Gözleri Wolfram'ın vücudunda aşağıya doğru ilerleyerek biçimli bacaklarına, güçlü göğsüne, düz karnına, düzgün beline ve son olarak da ona çok zevk vermiş olan gizemli erkekliğine indi. Bu sabah o da uykudaydı ama canlandığında ne kadar güçlü olduğunu kanıtlayabildiğini biliyordu.

Yeniden adamın kollarının sıcaklığına sokulup başını

göğsüne yaslayarak hayatın hep şu anda olduğu kadar huzurlu olabilmesini diledi. Keşke sonsuza dek onun kolları arasında güvende kalabilseydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı Wolfram kulağına, mavi gözlerini açmış kızın menekşe mavisi gözlerine bakıyordu.

“Burada seninle ne kadar mutlu olduğumu, hep böyle olabilmeyi dilediğimi,” diye cevap verdi adamın güneşten altın rengine bürünmüş göğsünü okşayarak. Elini arzuyla aşağı uzatıp hafifçe erkekliğinin üzerinde gezdirerek dokunuşuyla canlandığını görünce güldü. Wolfram da parmaklarını kızın göğüslerinin etrafında dolaştırdı ve Deidre daha önceki gibi kendinden geçtiğini hissetti. Adamın ağzı onunkinin üzerine kapandı, sert bedeni de onun yumuşaklığıyla karıştı.

“Seni seviyorum, Deidre. Beni hiç bırakma,” dedi Wolfram nihayet sadece bir an için ayrıldıklarında.

“Beni ve aşkımı istediğin sürece seni asla terk etmeyeceğim,” diye söz verdi kız, gerçeği söylediğine kalpten inanıyordu. O andan itibaren adamın halkı onun halkı, memleketi onun memleketi olacaktı.

Bunun üzerine Wolfram onunla sevişti. Deidre yeni keşfettiği kadınlığının zevkini tamamen çıkarabilsin diye acele etmeyerek kendini tuttu. Kız onun şiddetli ateşini kendisinininkiyle karşıladığında sabrının mükâfatını fazlasıyla almış oldu. Acı verici bir hoşluk, yıkıcı bir zevk patlamasına dönüştü. Tüm benliği bir kasılmayla sarsılırken kendini adama veren Deidre kendini göklere yükselmiş gibi hissetti.

O sabah birbirlerinden büyük bir isteksizlikle ayrıldılar, ikisi de paylaştıkları bu aşktan sonra hayatlarının bir daha

asla aynı olmayacağını biliyorlardı. Deidre ilk âşıklar olan Adem ile Havva'yı düşündü.

“Kutsal kitap ilk kadın olan Havva'nın Adem'in kurgu kemiğinden yaratıldığını söyler,” dedi yüksek sesle bunun doğru olup olmadığını merak ederek.

Wolfram kalın deri kemerini takarken güldü, bir yandan da ilk aşklarının sembolü olan broşu takan Deidre'yi izliyordu.

“Viking efsanesine göre Odin erkeği bir dişbudak ağacından, kadını da karaağaçtan yarattı,” dedi. “Dünyaya kuvvet veren çok daha kudretli bir ağaç ya da söylenen bu.”

Deidre onun bu sözlerini düşündü. Onun halkı hakkında öğrenmesi gereken çok şey vardı. Deidre daha yeni başlamıştı.

Wolfram kapıya doğru yürüdü. Genç kadından ayrılmaktan nefret ediyordu. Deidre ona doğru koşup sarıldı, gitmesini istemiyordu.

“Bu gece ufaklık. Bu gece bizim,” diye fısıldadı. Wolfram kapıdan dışarı adımını attığında o gece sonsuzluk gibi görünüyordu.

O gece çabucak geldi ve Wolfram ile Deidre yeni buldukları aşklarının tadını çıkarırken daha birçok gece geldi geçti. Sanki ikisinden başka hiç kimse yok gibiydi. Wolfram saban sürmeye gidiyor, Deidre de kadın işlerini yapıyordu ama yalnızca birliktelerken gerçekten yaşıyorlardı. Deidre ta içinden dünyalarının temelini asla hiçbir şeyin sarsamayacağını hissediyordu ama ne kadar yanıldığını farkında bile değildi.

20

İlkbaharın sonlarına doğru bir sabah şafak vaktinin sessizliği parçalanan ahşap sesleriyle bölündüğünde Deidre huzur dolu uykusundan korkuyla uyandı. Bir tehlike olduğunu hissetti ama yine de Wolfram'ı uyandırmaya ve kâbus, Hades'in derinliklerinden gelen iblisler gibi üzerlerine çökmeden önce kendini saklamaya ancak vakti oldu.

Havaya kalkmış kılıçların güneş ışığında parlayan ışıltısını gördüğünde boğazından bir çığlık koptu. Kendisi için değil ama Wolfram için duyduğu dehşetle dolmuştu içi.

Kasvetli sessizlikte havayı çığlıklar ve kılıcın kılıca çarpmasından doğduğu açıkça anlaşılan gürültüler doldurdu. Deidre'nin aklına babasının konağındaki saldırının anıları üşüştü.

Üç Vikingin karşısına çıkmadan önce Wolfram silahlanmaya güçbela zaman bulabildi. Onların birleşmiş yeteneklerini alt edemez ve bu ölümcül savaşı kazanamazsa onun canını alacaklardı.

“Deidre, koş. Kaç hemen!” diye bağırdı en yakındaki düşmanına saldırırken.

Deidre inatla reddetti. Wolfram onun yanında ölmekten mutlu olacağını bilmiyor muydu? Deidre onu bırakıp giderek kaderiyle tek başına yüzleşmesine izin vermeyecekti.

Wolfram onu kıl payı ıskalayan bir baltadan kaçınarak elinde kılıcı, bacaklarını iki yana açarak durdu. Kılıç hamlesi hedefini vurdu ve düşmanlarından biri kocaman bir ağaç gibi yere devrildi.

Vikinger ilerlerken durum artık ikiye karşı birdi. Yüzlerine bakan Deidre, Eric Haraldsson'un kurnaz sırtışını gördü. Demek onlara bu hainliği yapan oydu. Wolfram'ın şansı varken bu adamı öldürmüş olmasını ne çok isterdi şimdi.

Eric Haraldsson güçlü bir hamle savurduğunda Wolfram çömelerek onun önünden çekildi. Adamın kılıcı küçük bir tahta sandalyeye gömülerek ahşabı neredeyse ikiye böldü. Öteki Viking de yerini almak için savaş baltasını savurarak ileri doğru bir adım attı. Wolfram Deidre'nin dokuma tezgâhını itip ona çarptırarak adamın dengesini bozdu.

Deidre Wolfram'a yardım etmek için kullanabileceği herhangi bir silah aradı. Ne de olsa Wolfram bir seferinde ancak bir kişiyle baş edebilirdi. Kızın yardımına ihtiyacı vardı. Ah keşke Deidre sadece birkaç dakikalığına bir erkek olabilseydi!

Sonunda mükemmel silahı demir ve tahtadan yapılmış uzun saplı hamur kalıbında buldu ve bunu bir değnek gibi savurdu. Eric Haraldsson'a indirdiği hamleyle adamı yere serip yuvarlak yüzeyle de kafasına vurarak onu bayılttı.

"Aferin, Deidre," dedi Wolfram övgüyle, bir yandan da kendi mücadelesini sürdürüyordu. "En azından şimdi daha adil bir eşitsizlik var."

İki adam bir ileri bir geri, önce biri sonra diğeri saldırırken odayı dolaştılar. Bu başa baş bir mücadeleydi. Deidre'nin tüm yapabildiği bir kenarda durup izlemektir. Bu sefer müdahale etmek onun için iyi olmazdı. Sonra Wolfram'ın düşmanı tüm gücünü tüketerek birden yoruldu. Aslında o Wolfram'dan çok daha yaşlı bir adamdır. Wolfram'ın kılıcı hasmının omzuna çarpıp keserek adamın kılıç kullanan kolunu işlevsiz bıraktı. Adamın kısa sürede kan kaybından öleceğine Deidre'nin hiç şüphesi yoktu ve onun kaderini değiştirmek için yapabileceği bir şey de yoktu, ayrıca bunu denemek isteyeceğinden bile emin değildi. O adam Wolfram'ı daha uykusunda öldürmüş olmayacak mıydı?

“Hayal ettiğimden daha da fazla Vikingleşiyorum,” dedi yüksek sesle.

Wolfram kollarını ona sardı. “Evet, bugün bir Viking kadınının davranacağı gibi hareket ettin. Bundan daha fazla bir cesaret bekleyemezdim.”

Az önce yaralanmış olan adam kulak tırmalayıcı bir sesle can verdi, bu ölümün sesiydi ve Wolfram onun yanına diz çökerken Deidre de Eric Haraldsson'u iplerle sıkıca bağladı. Adam öldürülecekti ve bu Deidre'nin elinden olmayacaktı.

Eric buz mavisi gözlerini açtı ve kırışıtırarak Deidre'nin gözlerine baktı. Kız orada nefreti, ona zarar vermek için şiddetli bir dürtü gördü ve adamın bağlı olmasına şükretti.

“İrlandalı kaltak!” diye küfretti Eric. “Bu işin sonunu görmedin daha.”

Deidre onun kötülüğünden kaçmak için yanından uzak-

laştı ve Wolfram'ın yanına gitti. Wolfram donakalmış bir halde yerde yatan ölü adamın suratına bakıyordu.

"Bu adamı tanıyorum. Beni tutsak eden ve bir köle olarak İrlandalılara satan kişi buydu. Yüzünü asla unutamam," diye haykırdı yüzü bembeyaz kesilirken.

"Emin misin?" diye sordu Deidre.

"Seni sevdiğimden emin olduğum kadar," diye karşılık verdi adam ayağa kalkıp kızın yanında dururken. "Son yapacağım şey bu olsa bile Eric Haraldsson'dan bu yanlış işin nedenini öğreneceğim. Eğer böyle bir şeyin yapılması emrinden kardeşim *sorumluysa* bunu yakında öğreneceğim."

Dışarıdaki gün ışığına çıktılar. Yerde hem düşmandan hem de kasabadan birkaç ceset yatıyordu ama kazanan tarafın Wolfram'ın halkı olduğu belliydi. Birkaç ev tamamen yanmıştı ve ateşe verilmiş tarlaların parlaklığını uzaktan görebiliyorlardı. Wolfram alevlerle savaşmak için bir grup adam toplamakta hiç vakit kaybetmedi, Deidre de yaralıları yardım etmek için kadınları bulmaya gitti.

Kadınlar da erkekler de kasabayı kurtarmak için kendi yöntemleriyle mücadele ettikleri için alışılmış sabah öğünü için zaman yoktu. Erkekler simsiyah olmuş suratlarla, ürünlerin büyük kısmının kurtarıldığını bilerek döndüler. Wolfram döner dönmez tüm dikkatini yeniden Eric Haraldsson isimli adama çevirdi.

"Seni kimin gönderdiğini söyle bana," diye bağırdı Wolfram adamın boğazına sarılarak. Deidre daha önce onu hiç bu kadar kızgın görmemişti.

Eric yalnızca Wolfram'a gülümseyip suratına tükürdü ve, "Bunu sana asla söylemeyeceğim," dedi.

"Ya söylemediğin takdirde seni canlı canlı yakmakla tehdit edersem?" diye karşılık verdi Wolfram. "O zaman ne dersin?"

"Elinde ölmekten korkmuyorum. Çabuk yap şunu," diye hırlayarak meydan okudu Eric.

Wolfram onu sıkıca tutan elini gevşeterek buz gibi gözlerle adama baktı. "Bu hızlı bir ölüm olmayacak. Seni öldürmem için bana binlerce kez yalvaracaksın. Tahammül edemeyeceğim tek bir şey varsa o da ihanettir."

Wolfram'ın sesindeki, ifadesindeki bir şey Eric'in tüm kabadayılığını silip attı. Ölüp Valhalla'ya gitmeyi umursamıyordu ama yavaş ve acılı bir ölüm başka şeydi. Bir an durup düşündü sonra, "Peki ya anlatmamı istediğin her şeyi anlatırsam sana, o zaman bana ne olacak?" diye sordu. "Tek bir gün bile bir köle olarak yaşamam."

"Senin Norveç'e gönderilmeni ve oradaki Vikinglere hizmet etmeni sağlarım. Bir esir değil de köylü bir *bondi** olarak. Kılıç kullanan kolun kesilecek böylece kardeşlerine bir daha asla silah kaldıramayacaksın. Bu senin hak ettiğinden daha iyi." Elleri beline koyarak ayağa kalktı ve haine baktı.

Eric Haraldsson uzun bir an boyunca sessizliğini koruyarak konuyu kafasında ölçüp biçti. Ölmeyi yaşamaya tercih etti, bunun üzerine Wolfram yeni koşullarını beyan etti. "Söyle bana, ben de seni çabucak öldüreyim."

"Kardeşindi. Kardeşin!" diye yumurtladı Eric sonunda.

* Vikinglerde çiftçiler ve zanaatkârlardan oluşan sınıf.(ç.n.)

Wolfram buna şaşırmamıştı, yine de kendi ailesi içinde ihanet olduğunu öğrenmek içini acıtmıştı.

“Esaretten kurtulduğunu öğrenince seni arayıp bulmam ve Kuzey topraklarına bir daha asla dönmeyeceğinden emin olmam için bana yalvardı. Evine geri dönmeyi planlarsan seni öldürmem gerekiyordu,” diye söze devam etti Eric.

“Öyleyse neden bugün tepemize çöktün?” diye sordu Wolfram.

“Kendi öfkemden. Başını yanımda Kuzey topraklarına götürmeyi ve kardeşinden bir ödül koparmayı ummuştum. Aramızda geçenleri o nasıl bilecekti ki? Bir gün babanın yerine *jarl* olacak, ben de onun yanında sağlam bir yer edinmeye çalışıyordum.” Sonra Eric susarak gözlerini yere çevirdi. Kaçıp Wolfram’ın kardeşini uyarmak için şansı var mıydı acaba?

“Demek mahvolmamı isteyen kişi kardeşim,” diye mırıldandı Wolfram. Aklına çocukluk günleri geldi. Belki de Everard, Wolfram’ın babasıyla olan yakınlığını o zaman bile kıskanıyordu. Büyük oğul Everard olmasına rağmen Wolfram, Olaf’ın en sevdiği karısından olan, dolayısıyla taptığı oğluydu. Wolfram’ın annesinin doğumda ölmüş olması da oğlunun Viking *jarl*’ı için daha da değerli olmasında rol oynamıştı. “Everard gelecek *jarl* olarak kendisinin değil de benim seçileceğimden korkmuş olmalı.”

Deidre onu teselli etmeye çalışarak elini tutup şefkatle okşadı ve, “Kederin benim kederimdir,” dedi.

Wolfram ona baktı. “Geri dönmeliyim. Babam için kor-

kuyorum. Oradan çok uzun süre uzak kaldım.” Zengin bir adam olarak geri dönme arzusunu düşündü. Esaretten kaçtıktan sonra yılları yağmalamak ve seyahat etmekle geçirmişti. Hazine peşinde koşarken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti bile. Hırs şeytanı onu ele geçirmişti. Ama artık geri dönmesi gerektiğini biliyordu.

“Sen gidersen ben de giderim,” diye söz verdi Deidre. “Benim kutsal kitabımdaki bir kadın bir zamanlar şöyle demiş: ‘Nereye gidersen ben de giderim.’”

Wolfram yüzünü kızın mis kokulu saçlarına gömdü. “Öyleyse gideceğiz ufaklık. Birlikte Norveç’e giden suları geçeceğiz.”

Kararını veren Wolfram kasaba halkını bir araya topladı. Yapılması gereken bir sürü yenileme vardı ve kalmayı seçecek birçok kişi olmasına rağmen onu izleyecek kişiler de vardı.

Sigurd öne çıkan ilk kişi oldu. “Ben seninle geleceğim dostum,” dedi.

Birlikte öne çıkan Rorik ve Roland da ona katıldılar. Sonra Leif ile Sigfrid, Thurston ve daha birçoğu geldi. Wolfram’ın adını söyleyen bir nağme yükseldi.

“Wolfram. Wolfram. Wolfram.”

Birçok kadın da gitmeyi seçti. Signy, Hildegard ve Helga da onların arasındaydı ve bu Deidre’yi çok mutlu etti.

Hemen ertesi sabah erkenden uzun yolculuk için hazırlıklar başladı. Bu kısa bir yolculuk olmayacaktı, bu yüzden de yanlarında fazla erzak götürmeleri gerekecekti. Kurutul-

muş yiyecekler, tuzlanmış ringa ve diğer balıklar, bazı taze meyveler, hububat, tulumlarda su ile silahlar gemiye yüklendi.

Demek her şeye rağmen sonunda bu Eire diyarından ayrılıyorum, diye düşündü Deidre, küçük evinin eşiğinde durmuş telaşlı faaliyeti izliyordu. Dönüp odaya bakarak orada biriktirdiği anılara veda etti ve onu Wolfram'ın memleketinin karlarına götürecek olan yolculuğunu bekledi.

II. BÖLÜM

ATEŞ VE BUZ DİYARI

NORVEÇ

İLKBAHAR – YAZ, 845-846

“Buz zirvenin sessiz dilidir, ateş de yıldızınki. ”

AND IN THE HUMAN HEART, X. Sone

Conrad Alken

1

İki Viking gemisi *Deniz Kurdu* ile *Ejderha Başı*, İrlanda Denizi'nin çalkantılı sularını geçerek İrlanda kıyıları boyunca kuzeye doğru ilerleyip İskoçya burnunu aştılar. Her ne kadar bu yolculukta fırtınalar kopmuş olsa da, o zamana kadar Deidre'nin Wolfram'ın arkadaşı Sigurd'u kurtarmak için suya daldığı o gün karşılaştığı ilk fırtınayla kıyaslanabilecek bir tane olmamıştı. Gemiler yiyecek stoklarını yeniden doldurmak için Orkney Adaları'nda kısa bir süre durdular, sonra Wolfram'ın çocukluk evine doğru Kuzey Denizi boyunca ilerlediler.

Gemide başka kadınların olması Deidre için bir rahatlıktı. Hildegard ona yardımcı olacağını ispatlamıştı. Deidre güldü, Wolfram'a onun ve Hildegard'ın öğrettikleriyle Viking dilini çok iyi konuşacağını ve böylece hiç kimsenin onun Wolfram'ın halkı arasında doğmadığını söylemeye cüret edemeyeceğini söyledi. Abartıyor olsa da bu dili çok iyi konuşabildiği bir gerçektir. Artık Viking hikâyeleri ile şakalarını anlayabiliyor ve kendisini kahkahalara katılırken buluyordu.

Deidre, Wolfram'ın halkının cesur, kendine güvenen ve kaya gibi bir grup olduğunu düşünüyordu. Dağlar ve deniz onların kanında var gibiydi. Kasabaları genellikle dağlarla birbirinden ayrılıyordu ve bu nedenle herkesin iyiliği için birlikte çalışmanın önemini biliyorlardı. Wolfram'ın ona söylediğine göre birbirlerine karşı cömert ve dürüst, ama düşman saydıkları insanlara karşı da merhametsizdiler. Bu düşmanlar diğer Vikingleri, özellikle de şimdi gözlerini İrlanda Adası'na dikmiş olan Danları da kapsıyordu.

Deniz Vikingler için çok önemliydi. Yiyeceklerini denizden elde ediyorlardı, istilacılar deniz yoluyla gidiyorlar ve yanlarında yeni zenginlikler getirecek olan tacirler de deniz yoluyla geliyorlardı.

Nidaros kasabası yakınlarında kıyıya çıkarak sadece varış yerleri olan Skiringssal'e yapılacak yolculuğun son ve esas kısmı için hazırlanacak kadar kaldılar.

Yeniden karada olmak güzel, diye düşündü Deidre sert zeminde olmaya alışmaya çalışarak. Attığı her adımda toprak onu okyanusun gelgitleri gibi karşılamak üzere yükseliyor gibiydi.

"Deniz alışkanlığı," dedi Wolfram gülümseyerek. "Alışman için biraz zaman gerekecek aşkım."

"Ben senin kadar deniz âşığı değilim, Wolfram," diye cevap verdi Deidre Nidaros kıyılarında yürürlerken. "Ama iyi bir Viking olmaya çalışacağım."

Wolfram onun kıvrılarak yüzüne düşen kuzguni lülelerini itti, bu yolculukları süresince birçok kez yaptığı bir ha-

reketti. Uzanıp onu ısıtmak ve denizden esen rüzgâra karşı korumak için yanındaki kadınına sarıldı. *Deniz, kaya ve ormandan oluşan dünyam hakkında ne düşünecek acaba*, diye merak etti. Deidre'ye baktı, genç kadın derin düşüncelere dalmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu yumuşak bir sesle, bir yandan da dudakları kızın alnında geziniyordu.

“Senin ya da ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye cevap verdi Deidre. Genç adama döndüğünde Wolfram onun yüzündeki endişeyi görebildi. “Senin bu kardeşinden korkuyorum. İçgüdülerim bana onun bir şekilde ikimize de acı getireceğini söylüyor.”

Wolfram'ın çenesi kasıldı. “Her ne kadar ona karşı olan davamı kanıtlamak için zamana ihtiyacım olsa da cevap vermesi gereken çok şey var.” Kızın yüzüne dokunmak için elini uzatırken sesi yumuşadı. “Ama bize zarar vermesine izin vermeyeceğim. Buna yemin ederim. Beni bir kere kandırdı ama bunu bir daha yapamayacak.”

“Ben de onu dikkatle izleyeceğim,” dedi Deidre. “Güvenilmeyecek adamların varlığı ne kadar üzücü.” Bir an durup yalnızca “İrlandalı” olarak bildiği adamı düşündü. Belki Wolfram'ın kardeşinden intikam almaya çalıştığı gibi bir gün o da o adamdan öcünü alabilirdi.

Wolfram'ın yanında kendini çok mutlu hisseden Deidre içini çekerek başını onun göğsüne yasladı. Keşke sonsuza kadar böyle denize bakarak, hiçbir kaygıları olmadan, yalnızca birlikte olmalarının keyfini çıkararak kalabilselerdi. Keşke onlara haksızlık eden iki adamı, Viking ya da İrlandalı olmayı unutabil-

Deidre, Wolfram'ın halkının cesur, kendine güvenen ve kaya gibi bir grup olduğunu düşünüyordu. Dağlar ve deniz onların kanında var gibiydi. Kasabaları genellikle dağlarla birbirinden ayrılıyordu ve bu nedenle herkesin iyiliği için birlikte çalışmanın önemini biliyorlardı. Wolfram'ın ona söylediğine göre birbirlerine karşı cömert ve dürüst, ama düşman saydıkları insanlara karşı da merhametsizdiler. Bu düşmanlar diğer Vikingleri, özellikle de şimdi gözlerini İrlanda Adası'na dikmiş olan Danları da kapsıyordu.

Deniz Vikingler için çok önemliydi. Yiyeceklerini denizden elde ediyorlardı, istilacılar deniz yoluyla gidiyorlar ve yanlarında yeni zenginlikler getirecek olan tacirler de deniz yoluyla geliyorlardı.

Nidaros kasabası yakınlarında kıyıya çıkarak sadece varış yerleri olan Skiringssal'e yapılacak yolculuğun son ve esas kısmı için hazırlanacak kadar kaldılar.

Yeniden karada olmak güzel, diye düşündü Deidre sert zeminde olmaya alışmaya çalışarak. Attığı her adımda toprak onu okyanusun gelgitleri gibi karşılamak üzere yükseliyor gibiydi.

“Deniz alışkanlığı,” dedi Wolfram gülümseyerek. “Alışman için biraz zaman gerekecek aşkım.”

“Ben senin kadar deniz âşığı değilim, Wolfram,” diye cevap verdi Deidre Nidaros kıyılarında yürürlerken. “Ama iyi bir Viking olmaya çalışacağım.”

Wolfram onun kıvrılarak yüzüne düşen kuzguni lülelerini itti, bu yolculukları süresince birçok kez yaptığı bir ha-

reketti. Uzanıp onu ısıtmak ve denizden esen rüzgâra karşı korumak için yanındaki kadınına sarıldı. *Deniz, kaya ve ormandan oluşan dünyam hakkında ne düşünecek acaba*, diye merak etti. Deidre'ye baktı, genç kadın derin düşüncelere dalmıştı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu yumuşak bir sesle, bir yandan da dudakları kızın alnında geziniyordu.

“Senin ya da ailen hakkında hiçbir şey bilmiyorum,” diye cevap verdi Deidre. Genç adama döndüğünde Wolfram onun yüzündeki endişeyi görebildi. “Senin bu kardeşinden korkuyorum. İçgüdülerim bana onun bir şekilde ikimize de acı getireceğini söylüyor.”

Wolfram'ın çenesi kasıldı. “Her ne kadar ona karşı olan davamı kanıtlamak için zamana ihtiyacım olsa da cevap vermesi gereken çok şey var.” Kızın yüzüne dokunmak için elini uzatırken sesi yumuşadı. “Ama bize zarar vermesine izin vermeyeceğim. Buna yemin ederim. Beni bir kere kandırdı ama bunu bir daha yapamayacak.”

“Ben de onu dikkatle izleyeceğim,” dedi Deidre. “Güvenilmeyecek adamların varlığı ne kadar üzücü.” Bir an durup yalnızca “İrlandalı” olarak bildiği adamı düşündü. Belki Wolfram'ın kardeşinden intikam almaya çalıştığı gibi bir gün o da o adamdan öcünü alabilirdi.

Wolfram'ın yanında kendini çok mutlu hisseden Deidre içini çekerek başını onun göğsüne yasladı. Keşke sonsuza kadar böyle denize bakarak, hiçbir kaygıları olmadan, yalnızca birlikte olmalarının keyfini çıkararak kalabilselerdi. Keşke onlara haksızlık eden iki adamı, Viking ya da İrlandalı olmayı unutabil-

selerdi, Deidre bundan başka bir şey istemezdi.

Genç adamın yanında birkaç dakika sessiz kalan Deidre sükûnete nazik bir soruyla son verdi. “Nasıl bir ailen var, Wolfram? Bana onlardan bahseder misin? İrlandalı kadının hakkında ne düşünecekler?”

Wolfram elini uzatarak kızın yüzünü avcuna aldı. “Ne çok soru.” Hafifçe güldü. “İlk önce son sorduğun soruyu cevaplayacağım. Babam bana tam bir afet seçtiğimi söyleyecek. Mükemmel bir eş. Ablam Zerlina geçmişte bana yaptığı gibi şimdi sana da annelik yapacak. Erkek kardeşim sana bayılacak, ağabeyim de seni şehvetli gözlerle izleyecek.” Wolfram’ın kaşları bir an için çatıldı, Everard daha önce değerli bir hanımı, Erika’yı elinden almıştı ama Deidre’yi alamayacaktı. Deidre, Wolfram’ın aşkıydı.

Everard’ın adı geçtiğinde Deidre tepeden tırnağa titredi. Adamın ilgisini kesinlikle hoş karşılamayacaktı.

Genç kadına yeniden baktığında Wolfram’ın gözlerinde gölgeler vardı. Deidre ona ailesini sorduğundan, onun Hristiyan kalbini şiddetle sarsacağından korktuğu bir şeyi ona söylemesinin zamanı gelmişti artık. Genç kadının aşkını kazanmak için çok mücadele etmişti, şimdi onu kaybetmek istemiyordu.

“Deidre, halkımın... Halkımın bir âdeti var, senin bunu... Bunu anlaman gerek,” diye kekeledi.

Genç kadın kafası karışmış bir halde ona baktı. Daha önce Wolfram’ın konuşmaktan korktuğu hiç olmamıştı. Genç adam şu anda, annesine en sevdiği vazosunu kırdığını söylemesi gereken küçük bir oğlan gibi gözüküyordu.

“Son birkaç ayda halkın hakkında oldukça fazla şey öğrendim, Wolfram. Öğrenmem gereken daha ne olabilir ki?”

Wolfram ağzındaki baklayı çıkarttı: “Babamın da ağabeyimin de birden fazla eşi var. Benim halkım arasında âdet budur. Zenginler, *jar*’lar yapabildikleri erkek çocuk sayısıyla gururlanırlar. Bizimki kadar zorlu bir yaşamda, onlara bakacak bir erkekleri olmazsa doğanın merhametine kalacak kadınlar vardır. Biz...”

Deidre’nin kalbi buz kesti. Birçok şey yapabiliirdi ama Wolfram’ı başka herhangi bir kadınla paylaşamazdı. “Peki ya sen?” diye sordu hemen, adamın cevabını beklerken elleri titriyordu.

“Benim karım yok,” diye karşılık verdi genç adam. “Şimdiye dek isteyeceğim bir kadın bulamamıştım.” Genç kadını yeniden kendine çekti.

Deidre’nin endişesi kayboldu. Wolfram’ın bir başkasına ait olduğunu bildiğinde mutluluğunun paramparça olacağından korkmuştu. Phelan’a verdiği sözlerin aralarında durması yeterince eziyet ediyordu zaten. Çokeşlilik. Birden fazla eşe sahip olmak ne tuhaf bir âdetti, yine de Süleyman da eski günlerde bunu yapmamış mıydı?

“Babanın ya da ağabeyinin ne yaptığı umurumda değil,” dedi nihayet. “Sen de onların peşinden gitmediğin sürece. Korkarım ben çok kıskanç bir kadıyım.”

Wolfram gülümsedi. “Ben de çok kıskanç bir erkeğim.” *Jarl*’ın oğlu olarak onun da aynı geleneği takip etmesinin bekleneneğini ona nasıl söyleyebilirdi ki? Genç kadının aşkını kaybedecek miydi?

Güneşin kızılıığı suyun üzerinde parlayarak bir ateşin alevleri gibi göründü. “Gece yarısı güneşi,” diye fısıldadı Wolfram. “Bitmeyen gün. Sonsuz ışıık yayan yaz güneşi. Benim aşkım da böyle işte, Deidre. Ve seni benden ayırmak isteyen her kim olursa Loki’nin eline düşsün.”

2

Deidre gece yarısı güneşi diyarının bir efsane değil, muhteşem mavilikteki deniz, koyu yeşil ormanlar ve kardan kukuletalı zirve taşlarını gururla sergileyerek göğe yükselen görkemli dağlardan oluşan bir dünya olduğunu öğrendi. Fiyortlar, denizin sarp kayalıkların arasına yaptığı şu küçücük girintiler, dağları keserek gemilerin çok yüksek ve harikulade kaya duvarlarının aralarından geçmesine izin veriyordu. Deidre huşu içinde başını kaldırarak bu kulelere baktı.

Deniz Kurdu ince uzun kaya oluşumlarına fazla yakın ilerlerken elini uzatıp onlara dokunabilecekmiş gibi hissedene, Deidre “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim!” diye haykırdı.

Deniz Kurdu ve *Ejderha Başı* sanki kanatları varmış gibi kolay ve sarsıntısız bir şekilde fiyort boyunca ilerlediler. Eve dönmeye can atan adamlar Skiringssal’e doğru tüm gün ve gece yol almışlardı. Şimdi sabahın bu erken saatlerinde tepelerinde masmavi gökyüzü ve etraflarında yükselen sarp kayalık duvarlarla artık yolculuk son bulmuştu, evlerindeydiler.

Güvertedeki adamlardan biri kıvrımlı bir boynuzu du-

daklarına götürdü ve üfleyerek dost olduklarını, zarar verme niyetinde olmadıklarını belirten işareti çaldı. Üç nota tepenin yüksek kısmındaki başka bir boynuz tarafından cevaplandı. Gemiler kıyıya çekilirken adamlar neşelenerek alkışlamaya ve bağrıışmaya başladılar, kısa süre sonra bu bağrıışlara karşılık bir insan kalabalığı belirdi. Koşuşturan az sayıdaki köpekler kuyruklarını sallayarak havlarken kadınlar ve çocuklar da gemileri karşılamak için koşarak karaya çıkılan yere geldiler.

Deniz Kurdu kıyından sadece birkaç metre uzakta durduğunda kürekçiler gemiyle kara arasında bir köprü oluşturmak üzere kürekleri yerlerinden çıkardılar. Deidre küreklerin üzerinde cesurca dans eden bazı Vikingleri hayretler içinde izledi. Her biri diğerine üstün gelmeye çalışıyordu: Dengeyi bozmak için sallanarak, çok şiddetli adım atarak, hatta havaya zıplayarak. Wolfram da eğlencelere katıldı, Deidre'ye sırtırtırken neredeyse derin mavi sulara düşüyordu.

“Gösterişçi çılgınlığımın karşılığında bunu hak etmiştim,” diye güldü yeniden genç kadının yanına geldiğinde. Gemi büyük bir kayaya vardığında onun elini tuttu ve birlikte *Deniz Kurdu*'ndan karaya atlayarak bir tepenin üzerine giden kıvrımlı patikadan yukarı doğru koştular.

Vikinglerin bazıları büyük gemileri boşaltmak için arkada kaldı, ama Wolfram değil. Bu onun günüydü. Yanında güzel Deidre'siyle eve dönüyordu.

“Bu yeri son kez görmemin üzerinden beş yıl geçti,” diye haykırarak Deidre'yi yanına çekti. “Beş koca yıl.”

Deidre etrafındaki bir araya toplanmış evlere baktı. Şu-

radaki suyun kenarında bir ev, neredeyse dağın eteğine değen bir diğeri, suyun yukarısındaki çıkıntıya konmuş bir kulübe. Etraflarındaki yeşil ve kahverengi tarlalar keçi, koyun ve sığır sürüleriyle doluydu.

Bir küme ahşap binaya doğru uzun bir mesafeyi yürüdüler, Wolfram bunların “dış binalar” olduklarını açıklamıştı Deidre’ye: Soğuk kış günlerinde hayvanların barınması için bir ahır, onların yemlerini saklamak için ambarlar, özel bir ahır, küçük bir nalbant kulübesi ve bir hamam. Burası Dubh-Linn’deki yerleşimden oldukça farklıydı.

“Gel aşkım,” dedi Wolfram tekdüze bir sesle. “Babam, Kızıl Olaf’la tanışmanın vakti geldi.” Onu yemeklerin pişirildiği, yendiği, misafirlerin ağırlandığı ve oyunların yapıldığı merkezdeki ev –*skaalen* ya da konak– olan en büyük binaya doğru götürdü.

Genelde ahşaptan yapılmış evin çimenli topraktan bir çatısı ve taştan bir temeli vardı. Binanın çevresinde iki girişten birine doğru giden tahtadan bir yürüyüş yolu vardı. Deidre ahşap kapıdan içeri adım attığında, tıpkı Dubh-Linn’deki küçük kulübe gibi bu büyük binanın da ışığın içeri girmesini sağlamak için tirizleri, çatıda da dumanın çıkmasını ve güneş ışınlarının girmesini sağlayacak bir deliği olduğunu gördü. Soğuk iklim yüzünden pencere yoktu.

Deidre’den yaşça sadece biraz daha büyük bir kadın onlara doğru gelirken havada bir mutluluk çığlığı yankılandı. genç kadın hızla ilerlerken kızıl-altın örgüleri omuzlarından sallanıyordu. Deidre onun bariz bir şekilde topalladığını fark

etti, bir ayağı dışarı dönüktü ve Deidre ona duyduğu acımayla kalbinin sızladığını hissetti.

“Wolfram!” diye haykırdı genç kadın ona sarılarak. İkisi de gülüp bağırırken birbirlerini sımsıkı kucakladılar. “Seni bir daha hiç görmeyeceğimi sanmıştım!” Kadının gözlerinden mutluluk yaşları boşanıyordu.

“Ben de seni sevgili ablam,” diye karşılık verdi Wolfram. Sonra Deidre’yi hatırlayarak onu nazik ellerle öne itti. “Zerlina, bu Deidre.”

İki kadın birbirlerine baktılar ve hemen arkadaş olacaklarına karar verdiler. Zerlina elini uzattı ve Deidre’yi hoşça karşılamak için elini sıcak bir şekilde sıktı. “O çok güzel, Wolfram. Hiç böyle gözler görmemiştim. Çayırda açan çiçekler gibi.”

Evin içine doğru yürüdüklerinde gülümseyen mavi gözleriyle Wolfram’dan birkaç yaş daha küçük genç bir adamla karşılaştılar. Saç rengi Wolfram’inkinden daha açık, burnu da daha kısaydı ve ona göre daha ince yapılıydı ama bu farklar dışında Deidre sanki Wolfram’a bakıyor gibiydi, birbirlerine öylesine benziyorlardı ki.

“Wolfram! Muspell alevleri aşkına, sen buraya nasıl gelebildin ağabey?” diye sordu genç adam yüzünde bir hayret ifadesiyle.

Wolfram kardeşinin sırtına vurdu. “Bu uzun bir hikâye, Warrick. Sana sonra anlatırım.”

Alev kırmızısı saçları ve gür kızıl bir sakalı olan, iri kemikli dev bir adam çabucak ayağa kalkarak hızla onlara doğru geldi. Haşın yakışıklılığını bozan tek şey yanağının

sol tarafı boyunca uzanan bir yara iziydi. Deidre'nin bu adamın kim olduğunu sormasına hiç gerek yoktu, yüz hatları onun Wolfram'ın babası olduğunu söylüyordu.

“Wolfram! Odin aşkına, kederli gözler için ne güzel bir manzarasın. Valhalla'nın bu tarafında seni bir daha görebileceğimden şüpheliydim.” Adam vahşi bir kucaklamayla oğluna sarıldı, gözyaşları kösele gibi yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Uzun bir süre boyunca birbirlerine kenetlenmiş halde kaldılar.

İki adam böyle kucaklaşırken Deidre etrafındaki büyük odanın duvarlarına baktı. Salonun merkezinde yüksekçe bir yerin üzerinde uzun bir şömine vardı. Dubh-Linn'deki küçük kulübedekine çok benzer şekilde, ateşin üzerine üçgen biçimli çatının tavanındaki kirişlerden inen zincirlerdeki büyük kaplar asılmıştı. En uzaktaki duvara dayanmış bir dokuma tezgâhı ve yün eğirmek için birkaç kirmen Deidre'ye Eire'deki evini hatırlattı. Uzun salonun iki tarafındaki duvarlarda, hem oturmak hem de uyumak için kullanılıyor gibi görünen banklar sıralanmıştı. Uzaktaki duvarda, etrafındaki banklardan çok daha yukarıda duran bir koltuk vardı. Üzerine Deidre'nin tanrıların simgeleri olduğunu bildiği geometrik ve çiçekli desen ve şekiller oldukça yoğun bir şekilde oyulmuştu. Daha fazla yer açabilmek için kenara itilebilecek birkaç masa fazlasıyla yiyecek doluydu.

Deidre onu derin düşüncelerinden çıkararak gürleyen yüksek bir sesin, “Peki, bu kim olabilir acaba?” dediğini duydu. Kocaman, ayı gibi bir el omuzlarını kavradı ve onu çevirdi. Genç kadın kendini aile reisinin yüzüne bakarken

buldu. Onun elliden fazla olduğunu düşündü ama yele gibi kırmızı saçlarında tek bir gri tel bile yoktu.

“Deidre,” diye cevap verdi Wolfram.

“Karın mı? Kadının mı? Kölen mi? Bunların hangisi?” diye sordu Kızıl Olaf.

Wolfram’ın gözleri hüznle kaplandı. “Onun karım olmasını isterdim, ama Hristiyan yasalarıyla bir başkasıyla evli ve benimle evlenmeyecek.”

“A-ha. Öyleyse o senin metresin. Peki, önemli değil.” Deidre, Olaf’ın sözleriyle utandığını hissetti ve arkasını dönmek istedi ama adam onu sıkıca kavramıştı bile. Şimdi de elini onun beline koymuş kalçalarına doğru kaydırıyordu. “Sana birçok çocuk verebilecektir. İyi bir üreticinin kalçalarına sahip.”

Zerlina, Deidre’nin utandığını anlamış gibi elinde su ve havlularla telaşla öne çıktı. “Baba, misafirimizi gerektiği gibi karşılamadık,” diye nazikçe azarladı adamı.

Deidre elini yüzünü yıkayarak gecenin kirinden arındı ve kızıl saçlı kadına teşekkür etmek için gülümsedi. Wolfram da temizlendi ama Olaf fazla uzun süre sessiz kalamazdı.

“Bu kadını alman iyi olmuş,” dedi Olaf. “Bak ağabeyine, hah! Üç karısı var, üçü de verimsiz. Sorunun onda olduğundan şüphelenmeye başlıyorum. Kardeşinin de oğlu yok. Söylediğine göre evlenecek kadar hoşuna giden bir kadın bulamamış. Yine de tohumlarını tüm kasabaya yaydı. Ben erkek torunlar istiyorum, Wolfram. Bu yaşlı bir adamın en büyük dileği.”

Wolfram Deidre’ye muzip bir sırıtışla baktı. “Bu dileğin yerine getirilip getirilemeyeceğini göreceğiz, baba.”

Deidre bakışlarını ondan uzağa çevirdi. Bebekler hakkındaki tüm bu konuşmalar onun aniden sözünü idrak etmesine neden olmuştu. Eğer Wolfram'la evlenemezse taşıyabileceği her çocuk kilisesinin yasalarına göre gayrimeşru olacaktı. Ne yapacaktı? Wolfram'ı seviyor ve yatağından uzak durmak istemiyordu ama rahminden çıkacak masum bir bebeğe utanç getirebilirdi. Evliliğini iptal ettirebilecek ve Wolfram'la evlenebilecek bir yol bulabilseydi her şey yoluna girerdi.

Bir çocuk doğurmamaya dikkat etmeliyim, diye düşündü. Bir kadın dikkatli olur ve aylık takvimini düzgünce takip ederse hiç çocuk doğurmayacağı söylenirdi.

Olaf, Deidre'nin dirseğini tutarak onu masalardan birine götürdü. "Bir çocuk taşıdığında oğlumla evleneceksin. O zaman her şey iyi olacak. Bunu Odin istedi. Bunu tüm kalbimle biliyorum." Olaf bir an için düşüncelere dalarak çok uzaklara gitmiş gibi göründü ve, "Wolfram'ın annesi de denizlerin öbür tarafındandı," diye mırıldandı. "Bal rengi saçları olan bir Cermen kadınıydı. Benim Rolanda'm. Önce benimle mücadele etti ama kısa sürede aramızda derin bir aşk doğdu ve zamanla bana bir oğul verdi. Wolfram. Ve sen de bana bir erkek torun vereceksin. Sonra da oğlumun en sevdiği karısı olacaksın. Bunu biliyorum."

Deidre tam karşı çıkmaya başlıyordu ki yaşlı adamın yüzündeki mutlu bakış dilini tutmasına neden oldu.

"Sen nerelisin, Kuzgun?" diye sordu Olaf.

"Adım Deidre," diye kibarca düzeltti adamı.

Olaf başını salladı. "Hayır, seninki gibi saçlarla ben sana Kuzgun diyeceğim," dedi gülerek. "Biz Vikinglerin insanla-

rımız için hep takma adlar bulduğumuzu göreceksin. Orada bir Eşekbalığı Sweyn, yanında bir Harald Uzunboyun, böyle sürüp gider işte. Yakında nasıl olduğunu anlayacaksın Kuzgun.” Wolfram’a yanına, Deidre’nin öbür tarafına oturmasını işaret etti. “Şimdi, nereliydin sen Kuzgun? Britanya mı?”

“Eire ülkesi,” diye cevap verdi Deidre.

“İrlanda. Demek sen İrlandalıydın. Bu iyi. İrlandalılar sağlam bir ırktır, senin kanının oğlumunkiyle birleşmesi ortaya güçlü, sağlıklı bebekler çıkaracaktır. Kızıl saçlı bebekler.” Olaf kendi saçına dokunarak güldü.

Olaf’ın sözleri kapı gürültüsüyle çarparak açıldığında ahşabın ahşaba çarpma sesiyle kesildi. Tüm Viking ihtişamıyla giyinmiş ve kıyafeti elindeki savaş baltasıyla tamamlanmış olan keskin bakışlı bir adam duruyordu orada. Deidre’nin onun kim olduğunu tahmin etmesine gerek yoktu, içgüdüleri ona bunu Yaban Domuzu Everard olduğunu fısıldadı. Adam Wolfram’a doğru yürüdü ve onunla burun buruna durdu. Wolfram’dan bir kafa kadar kısaydı ama bu eksikliğini kasları ve kas gücüyle kapatıyordu. Açık kahverengi saçları, şahin gibi burnu ve gururlu tavrı Deidre’ye avcı bir kuşu anımsattı.

“Demek kurt yuvaya döndü,” dedi Everard. Adamın gözlerindeki kini gören Deidre’nin kanı dondu.

Wolfram damarlarında kızışan öfkeyi hissetti. Onu Hel’in diyarına gönderen, ölmesini isteyen adam oradaydı ama elinde bu ihanetin kanıtı olmadıkça harekete geçmekten acizdi.

“Evet, döndüm,” dedi soğuk bir ifadeyle. “Yanımda babamın ambarları için bir yığın hazine de getirdim.”

Şahin burunlu iri kıyım adam Deidre’yi fark etti. Birinin

zarafetle işlenmiş bir kılıcı değerlendireceği gibi ona bakmak için başını çevirdi. “Bu bahsettiğin hazine bu kadını da içeri-
yor mu?”

“Hayır! Bu kadın benim,” diye gürlledi Wolfram, gözüne düşen altın sarısı bir saç kümesini çekerken sanki bunun aksi bir şey söylemesi için ağabeyine meydan okuyordu.

“Karın mı?” diye sordu Everard yılışık yılışık sırtarak.

“O benim kadını,” diye cevap verdi Wolfram. Yalnız Deidre onun kendini nasıl kontrol etmeyi başardığını söyleyebilirdi ve genç kadın onun bu sakinliğinin her an bozulabileceğinden korktu.

Everard sanki konuyu uzatmak ve Wolfram’ı kızdırmak ister gibi Deidre’ye doğru ilerleyerek onun mavimsi siyah saçlarına dokundu.

“Bu kadın Wolfram’ın karısı değilse onu kendime istiyorum,” diye ilan etti Everard gülerken. Tüm bakışlar yaşlı adama çevrilmişken uzun adımlarla babasının yanına doğru yürüdü.

“En büyük oğlum olarak bu senin hakkın,” dedi Olaf Deidre’ye doğru dönerken. Adamın haşın ifadesi genç kadına onun bu halkın lideri, *jarl* olduğunu ve sözünün kanun sayıldığını hatırlattı.

Wolfram’ın ürkütücü ağabeyiyle bir yatağı paylaşma düşüncesi Deidre’nin kaldırılabileceğinden daha fazlaydı. Başının döndüğünü hissetti, sanki odanın duvarları üzerine üzerine geliyor gibiydi. Bayılmak istemediğinden sabit durmaya çalıştı ama nafile. Dünya gitgide anlamsızlaşırken genç kadın da yere yığıldı.

3

Deidre'nin bilinci yavaş yavaş yerine geldi. Hafif bir sisin arasından Zerlina'nın yüzünü önünde görüp soğuk bir kumaşın altına bastırıldığını hissettiğinde Wolfram'ın ablasının ona seslendiğini duydu. Deidre kalkmak için uğraştı ama nazik bir el onu engelledi.

“Wolfram,” diye fısıldadı Deidre.

“O şu anda burada değil,” diye yanıtladı Zerlina, güzel yüzü asılmıştı.

Deidre yeniden oturmayı denedi. “Sorunun ne olduğunu bilmiyorum,” dedi, salonda, Wolfram'ın babası ve kardeşlerinin önünde bayılmış olmaktan utanç duyuyordu. Wolfram'ı mahcup etmek istememişti.

Zerlina ona şefkatli ve anlayışlı bir ifadeyle baktı. “Belki de bir çocuk taşıyorsundur.”

“Hayır, bu olamaz,” diye cevap verdi Deidre, böyle bir ihtimalin aklına bile girmesine izin vermeyi reddediyordu.

Yeniden Wolfram'ın nerede olduğunu merak ederek ayağa kalktı ve bakmaya gitti. Onu ve Everard'ı yalnız ve birbirlerine

kilitlenmiş bir hâlde yerlerde yuvarlanırken buldu. “Ah, hayır!” diye haykırdı. “Durdurun onları. Biri onları durdursun.”

Deidre Wolfram’a gitmeye çalıştı ama Zerlina onu omuzlarından sımsıkı tuttu. “Öfkelerinden dövüşerek kurtulmaları onlar için iyi.”

Everard’ın son sözleri Deidre’nin kulaklarında çınladığında aklına korkunç bir fikir geldi. Kazanan tarafın istediği kadınla ödüllendirilmesi âdetinin bulunduğu memleketler olduğunu duymuştu. Adamlar onun için mi dövüşüyorlardı?

Wolfram da Everard da geniş göğüsleri ve demir gibi kaslarıyla kuvvetli adamlardı. Her ikisi de diğerini sıkıştırmak için yuvarlanıp dururken Deidre dövüşü durduracağını umarak Olaf’ı aradı. Ama o geldiğinde yüzünde hiçbir ifade olmaksızın sadece sahneyi izledi.

Wolfram Everard’ın yumruğunu burnunda hissettiğinde kafasının içinde patlayan bir acıyla geriledi. Elini kaldırarak yüzündeki kanı sildi. Yıllardır biriken öfkesi bir anda içinden fıskırdı. Misilleme olarak Everard’ın yüzüne çok sert bir yumruk attı, öfkesi sınır tanıımıyordu. Ağabeyinin Deidre üzerinde hak iddia etmeye çalışması son darbe olmuştu.

“Bana ne yaptığını biliyorum,” diye hırladı.

“Öyle mi? Peki ne yapmışım ben?” diye sordu Everard iki yumruk arasında.

“Bilmiyormuş gibi yapma ağabey,” diye karşılık verdi Wolfram, Everard’ı ayağından yakalayıp yere devirerek. Şimdi bacaklarını açmış ağabeyinin tepesinde dikiliyordu. “Ne yaptığını biliyorum ve ihanetinin bedelini ödediğini göreceğim.”

Gözleri öfkeyle parlıyordu. Bir an için dengesini kaybedince yere düştü. Şimdi Wolfram Everard'ın insafına kalmıştı.

"Bilmece gibi konuşuyorsun," dedi Everard dişlerini sıkarak Wolfram'ın kalkmaya çalışmasını izlerken. "Babamın gözdesi rolünü oynayarak bana yanlış yapan sendin!" Wolfram'ı hiç acımadan hızla sert toprak zemine çarptığında genç adamın kulaklarının çınlamasına sebep oldu.

Kendini Zerlina'nın ellerinden kurtararak sevdiği adama doğru koşan Deidre, "Hayır!" diye bağırdı. "Tanrım, yeter artık!" Wolfram'm şerefının bu kadar zedelenmesine daha fazla dayanamayacağı düşüncesiyle başı dönüyordu.

"Deidre!" diye seslendi Zerlina ama Deidre onu duymazdan geldi.

Everard'ı kolundan çekerek bu saldırıyı durdurmaya çalıştı. "Onu rahat bırak. Öldüreceksin onu!" diye hıçkırdı.

Olaf'ın kızgın bağırışı havayı doldurdu. "Kadın, bırak onları. Doğru olan, bu düşmanlığın bu şekilde çözülmesi." Adamın parlak kırmızı kaşları çatılmışken Deidre geri adım attı ama her iki kardeş de onun varlığını hissettikten sonra. Everard tutuşunu gevşetti ve Wolfram sırt üstü yere düştü. Ayağa kalkmaya çabaladı ama başaramadı. Başına aldığı darbeler verecekleri zararı vermişlerdi.

"Hah. Görünüşe göre galip olan benim," diye gururla övündü Everard. "Babam için uygun bir halefim." Şimdilik Wolfram için tehlike geçmişti ama aralarındaki hiçbir şey gerçekten hallolmamıştı. Skor bir başka gün eşitlenecekti.

Deidre yeniden hızla Wolfram'a doğru koşup elbisesinin

kenarıyla yüzündeki kanı nazikçe temizledi. Adamın burununu inceledi. Kanıyordu ama kırık değildi.

“Öyle bağırdığım için üzgünüm,” dedi yumuşak bir sesle ve adamın başını özenle kucakladı. Wolfram’ın ona kı-zacağını düşünmüştü ama adam ona gülümsemeye çalıştı.

“Bizim âdetlerimizi anlamıyorsun,” dedi güçlkle nefes alarak. “Burada yalnızca en güçlünün hayatta kaldığını yakında anlayacaksın. Zayıf olduğum için senden af dilemeliyim. Bir Viking gemisinin nazik kaptanıyım ben.”

“O senden çok daha ağır. Bu adil bir dövüş değildi,” diye karşı koydu Deidre durmuş ona bakan Everard’a ateş püsküren gözlerle bakarak.

“Önemli olan yetenek, büyüklük değil,” dedi Wolfram bitkin bir halde. Deidre ona yardım ederken ayağa kalkmaya çalıştı. Vücudundaki her kas sızlıyordu, başında sanki binlerce kılıç kafatasını deliyormuş gibi bir his vardı ama yine de şimdi babası Deidre’yi Everard’a vermeyi seçerse bu hissedip hissedebileceği en büyük acı olacaktı. Onu ağabeyinin kollarında görmek için mi ta İrlanda’dan buraya getirmişti? Hayır, durup böyle bir şeyin olmasını izlemeyecekti.

Birbirlerine sıkıca tutunarak öylece durdular, Deidre Wolfram’a bakarken gözleri aşk ve gururla doluydu. Kazanmış ya da kaybetmiş olsun, o yine de Deidre’nin sevgili savaşçısıydı.

Everard babasına doğru yürüdü. “Kadın. Onun hakkındaki kararın nedir? Bunu sana bırakıyorum,” dedi sırtarak, cevaptan çok emindi.

Olaf önce bir kardeşe sonra diğerine baktı. Deidre'nin gözlerindeki taparcasına bakışları gördüğünde de kararını verdi. "Kadın Wolfram'mdır."

Everard öfkeden domuz gibi hırlayarak yürüyüp uzaklaşırken yalnızca bir an için durup omzunun üzerinden "Onu her zaman kayırdın zaten," dedi. "Seni memnun etmek için ne kadar uğraşırsan uğraşayım senin için bir tek Wolfram vardı." Bunu söyledikten sonra kapıyı arkasından çarparak konağı sessizliğe gömdü.

Kardeşler arasındaki ihtilaf nihayet unutulduğunda ev halkı *dagveror* adı verilen sabah öğününe oturdu. Geminin gelişinden dolayı bugün her zamankinden daha geç servis yapılmıştı.

Deidre masanın bir ucundaki kadınlara katılırken Wolfram da erkeklerin arasında oturdu. Ateşin üzerindeki şişte büyük bir yaban domuzu kızarıyordu. Deidre lezzetli etin güzel kokusunu alabiliyordu ve gözlerini o tarafa çevirdi. Uzun bir yolculuk olmuştu ve açlıktan ölüyordu.

Mevkiine uygun olarak Olaf'ın birçok kölesi vardı. Bu kölelerin birkaçı düz ekmek dilimlerini ateşin üzerindeki taşlardaki pişme yerlerinden masadaki misafirlere getirmek için ileri geri koşuşturuyorlardı. Dubh-Linn'deki kasabada köle yoktu ama Wolfram evine vardıklarında neler beklemesi gerektiğinden bahsetmişti ona. Viking âdeti böyleydi.

Zerlina onu Olaf'ın evindeki kadınlarla tanıştırdı. Zerlina'nın annesi Adora, aynı gür kızıl-altın saçlara sahip, kırklarında bir kadındı. Everard'ın annesi Gerda çatık kaşlı, iri

kemikli, tombul bir esmerdi ve Deidre'yi hiç istemediği bir baş belası ve her şeye burnunu sokan biri olarak gördüğünü kısa sürede açıkça belli etti. Deidre gelecekte bu kadından uzak durmayı aklının bir köşesine dikkatle not etti.

“Gerda'nın hareketleriyle kendini incinmiş hissetme,” diye fısıldadı Zerlina onun kulağına. “Başka hiçbir kadını sevmes o, annemi bile. Güzelliği çok uzun zaman önce sönüp gitti ve böyle birçok erkeğin yapacağı gibi Olaf'ın gözlerinin de daha genç bir kadına çevrileceğinden korkuyor.”

“Bu söylediklerini unutmayacağım,” dedi Deidre alçak bir sesle. Toplanmış kadınlara bakarken Olaf'ın kaç karısının olduğunu merak etti. “Bu kadınlardan hangisi Wolfram'ın annesi?” diye sordu genç adamın ondan neden hiç bahsetmediğini merak ederek.

Zerlina gülümseyerek, “Warrick ve ben Wolfram'la aynı anneyi paylaştık. Wolfram'ın annesi onun doğduğu gece öldüğü için annem onu kendi oğlu gibi yetiştirdi. Belki de bu yüzden kendimi Wolfram'a, Everard ya da kız kardeşlerimden çok daha yakın hissediyorum.”

Olaf bıçağıyla yavaşça masaya vurdu. Bu yemeğin resmen başladığını işaret ediyordu. Zerlina “Ailenin reisi aynı zamanda yiyeceklerin ne zaman kaldırılacağını işaretini de verir,” diye fısıldadı. “Yemeyi bitirmemiş biri yemeğinin gözlerinin önünde götürüldüğünü görür. Bu yüzden çabuk ye.”

Deidre sabah öğününün bile, daha fazla kahkaha, övünme ve anlatılan hikâyelerle neşeli ve gürültülü bir olay olduğunu fark etti. Ama Zerlina'nın ona söylediklerini hatırlayarak sessizce ve hızla yemeğini yedi. Büyük bir yiyecek çeşitliliği vardı:

tavuk, kaz, tavşan, balık ve yaban domuzunun yanı sıra peynir ve yulaf lapası da vardı. Deidre kendini yemeğe öylesine kap-tırmıştı ki Zerlina dirseğiyle kaburgalarını dürtene kadar ona doğru çevrilmiş yakıcı gözleri fark etmedi.

“Ona dikkat et Deidre,” diye uyardı Zerlina.

Başını kaldıran Deidre altın saçlı genç bir kadının yü-zündeki kıskançlığı gördü ve gözlerindeki bu hasedin nede-nini merak etti.

“Bir zamanlar Wolfram’ı sevmişti, Wolfram da onu ama o Everard’la evlenerek Wolfram’ın aşkını hor gördü. Güzel-liğinin yanına müstakbel *jarl*’ın daha uygun olacağını düşün-düğüne hiç şüphe yok. O Everard’ın ilk karısı Erika. Diğer-leri de senin karşında oturuyor, kızıl saçlı genç kadın ve siyah saçlı güzel.”

Wolfram’m daha önce bir başkasını sevmiş olduğu dü-şüncesi Deidre’nin canını yaktı ve gözlerini bir kez daha ra-kibinin üzerine dikti. “O... O hâlâ Wolfram’a ilgi duyuyor mu?” diye sordu.

Zerlina başını sallayarak onayladı. “Evet. Ben onun *acaba yanlış kardeşi mi seçtim*, diye merak ettiğini düşünü-yorum. Olaf’ın halefinin Wolfram olacağını söyleyen birçok kişi var. Her ne kadar Everard’ın annesi daha önce gebe kal-mış olsa da Wolfram’ın annesi Olaf’ın ilk karısıydı.”

Deidre kendi kıskançlığıyla mücadele etti. Kesin olan bir şey vardı: Ne bu kadının, ne de bir başkasının Wolfram’ı elinden almasına izin vermeyecekti. Deidre’nin ateş saçan gözleri altın saçlı çekici güzelin gözleriyle buluştu ve o andan itibaren aralarında bir savaş olacağını anladı.

4

Fiyordun suları sakın, güneş de gökte bir ateş topu gibi parlarken Wolfram'la babası *Deniz Kurdu*'nun güvertesinde duruyorlardı. Wolfram'ın İrlandalıların elinden nasıl kaçtığı, Dubh-Linn kasabasına varana kadar bütün İrlanda'yı nasıl yürüyerek geçtiğini ve orada gemisinin yapımını ve Viking tayfasını işe almasını dinleyen Olaf oğluna gururla bakıyordu. Onu en son gördüğünden beri beş sene geçmişti. Wolfram'm hayatta ve iyi olduğu haberini aldıktan sonra onun kendini ne kadar iyi idare ettiğini görmek hoşuna gitmişti. Wolfram onu köleleştirmiş olan memleketin sahillerini yağmalayarak, bu kötü durumu bir zafere çevirerek evine zengin bir adam olarak dönmüştü.

Deidre'den ve onun kendisine olan şefkatinden bahsederken Wolfram'ın bakışları nazik, sesi de fısıltı gibiydi. "Bana yaşamak için bir sebep verdi. O zamanlar birbirimizin dilini anlayamıyor olsak da onun ziyaretlerini iple çekiyordum. Onun bana hediyesi şefkatti."

Olaf düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani İrlandalı

çocuk, Kuzgun, senin kaçmana yardım etti. Ona bu yüzden mi bu kadar bağlılık hissediyorsun?”

“Bu çok daha derin. Onu hayatımda daha önce hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Bir kadında hep istediğim her şey var onda: cesur, sevgi dolu, güzel. Sevimli çocuk ile babasının yardımına koşmak için öyle bir cesaretle mücadele eden kadın kalbimde bütünleşti.”

Yavaşça geminin güvertesinde dolaşırlarken Olaf işçiliği inceledi ve homurdanarak beğenisini ifade etti. “Eğer geminin yapımında da bir kadın seçerken olduğun kadar yetenekliysen oğlum, Runik yazılı* taşlar senin için iyi şans kehanetinde bulunmalılar. Deidre’n çok güzel. Şimdiden kalbimde bir yer edindi. O gerçekten ender bulunan bir mücevher gibi. Şu Erika adlı kadını karın yapmadığın için sevin. Katlanmak zorunda kaldığın zorluklara rağmen tanrılar kendi yöntemleriyle sana iltimas geçmişler.”

Erika. Bu isim uzun zamandır genç adamın aklından çıkmıştı, kadının kaypak kalpsizliğinin acısı sadece silik bir anı olarak kalmıştı. Güneşin parlaklıkta ayı geçmesi gibi Deidre de Erika’yı geçmişti. “Everard’ı kıskanmıyorum. Tek bildiğim onun Deidre’ye elini sürmesine izin vermeyeceğim,” dedi Wolf-ram ve uzanıp geminin küreklerinden birini eline aldı. Babasına Everard’ın hainliğinden bahsetmek istedi ama dilini tuttu. Yakında ağabeyinin ihaneti için ihtiyacı olan kanıtı bulacaktı.

Ayrı geçirdikleri yıllar hakkında birbirlerini aydınlatmaya çalışırlarken birçok şeyden bahsettiler. Olaf’ın üçüncü karısı

* İlk Çağ Orta Asya toplumları, Etrüskler, Macarlar ve vaktiyle Kuzey Avrupa ülkelerinde (İsveç, Norveç, Finlandiya, Almanya vs.) yaşayanlar tarafından kullanılmış bir yazı sistemi. (ç.n.)

da Wolfram'ın annesi gibi doğumda hayatını kaybetmiş ve adamı kedere boğmuştu. Bir oğlan olan çocuk da ölmüştü.

“İki oğul kaybettiğimi düşünmüştüm ama Odin ikinci doğanımı bana geri getirdi,” dedi Olaf. “Hem belki de kaybettiğim oğlumun yerine yakında bir erkek torunum olur, ne dersin?” diye sıırıttı Wolfram’a.

Gemi turu bittikten sonra Wolfram geminin donanımını kontrol etmek üzere arkada kalırken Olaf oğlunun yanından ayrıldı. *Deniz Kurdu* çok uzaklara yolculuk etmişti, artık dinlenme zamanıydı. Wolfram tüm yükün kıyıya çıkarıldığından emin olmak için etrafına bakındı ve her şeyin planlandığı gibi boşaltıldığını görünce rahatladı. Sigurd iyi iş çıkarmıştı.

Deidre'nin yanma dönmeye can atan Wolfram konağa gitme niyetiyle arkasına döndü. Ama geminin kış tarafına yürüdüğünde bir karaltı önüne çıktı.

“Wolfram!” dedi çok iyi tanıdığı yumuşak ve boğuk bir ses. Erika tam önünde duruyordu, beline kadar uzanan sarı saçları açıktı. Dudaklarında bir gülümsemeyle genç adama baktı, gözleriyle onu yiyip bitirir gibiydi.

“Demek yeniden karşılaştık Erika,” dedi Wolfram soğuk bir sesle. “Kocan nerede?”

Kadının dolgun dudakları titredi. “Her zamanki gibi sarhoş,” diye karşılık verdi. Everard'ın konakta başka bir kadını elde etmek için dövüşmüş olması onu içten içe hırslandırmıştı. Adam onu tüm konağın gözleri önünde nasıl böyle aşağılayabilmişti? Erika onu asla affetmeyecekti. Zihninde ondan intikam alabilmenin yüzlerce yolunu canlandırmıştı.

“Senin de onun yanında olman gerekmiyor mu?” diye sordu Wolfram alaycı bir şekilde. Kadının ne iş üstünde olduğundan hiç şüphesi yoktu. Erika kafasının dikine giden biriydi ve serbest bir ahlâk anlayışına sahipti. Muhtemelen Everard’dan bıkmıştı ve şimdi de ilişkilerine kaldıkları yerden devam etmek istiyordu. Wolfram onun tarafından bir kez kandırılmıştı ama bu bir daha olmayacaktı. Genç adam gerçek aşkın ne olduğunu artık öğrenmişti.

Erika kayar gibi ilerleyerek yatağında olmak istediği adama bir kol mesafesinde durdu. Başını kaldırıp Wolfram’a bakarken gözleri yaşlarla ıslanmıştı. “Everard’la asla evlenmemeliydim,” diye fısıldadı. “Ben hep seni sevdim!” Bir zamanlar Wolfram’ın arzusunu ateşleyecek olan bir hareketle adamın göğsünü okşamak için cüretkâr bir biçimde elini uzattı. Ama Wolfram kadının uçarı ellerini çekerek onu kendinden uzaklaştırdı.

“Sen ağabeyimin karısısın. Zinanın cezasını unuttun mu yoksa?” Bu dişi kurt uğrunda ölmeye değmezdi.

Erika telaşla omzunun üzerinden arkasına baktı. Birlikte yakalanmaları çok tehlikeli olurdu. İkisi de cezalandırılabilirlerdi. Everard çok sahiplenici bir adamdı ve kardeşine olan kini de sınır tanıımıyordu. Erika gölgelerin arasına çekildi.

“Dikkatli olursak yakalanmayız,” diye fısıldadı ve gülmeye başladı. “Sen Everard’dan nefret ediyorsun, o da senden nefret ediyor. Karısının karnına tohumlarını bırakmaktan daha iyi nasıl bir intikam alabilirsin ondan? O senin çocuğunu kendisinininki gibi büyütürken, sen kendi oğlunun *jarl* olduğunu izlerken ona nasıl güleceğini bir düşün.”

“Everard’la aramızda kırıngılık varsa da sakın ona saldıracağımı düşünme. Ben onurlu bir adamım.” Wolfram bir zamanlar âşık olduğunu düşündüğü bu kadına baktı. O nasıl bir kadındı ki kocasına ihanet edecekti? Deidre’nin sevmeydiği bir adamla arasındaki evlilik yeminleri yüzünden ona olan aşkıyla nasıl da savaştığını hatırladı. Bu iki kadın birbirlerinden geceyle gündüz kadar farklıydılar.

Erika başını geriye attı ve tutkulu bir tavırla dudaklarını yaladı. Altın sarısı gür saçlarını savurarak cilveli bir ifadeyle adama baktı. “Beni hâlâ seviyorsun, bunu gözlerinde görebiliyorum. Cezalandırılmayı göze almaya değmez miyim sence?”

“Aramızdaki şey yok artık.”

“Hayır!” Erika bu gerçeği inkâr ederek başını sertçe iki yana salladı. Adamın artık onu arzulamadığına inanamıyordu. “Sen bana kızgınsın sadece. Aptalca davrandım, şimdi bunu itiraf ediyorum. Affet beni! Sana olan aşkım gözlerimi kör etmişti.” Wolfram yakışıklı ve kuvvetliydi, ayrıca güçlü bir âşıktı. Erika şimdi onu çok arzuluyordu, bir şekilde onun kendisine karşı olan aşkını yeniden alevlendirmeliydi. Elleri Wolfram’ın güçlü kollarını aradı ama adam ondan kurtuldu.

“Sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum Erika,” diye karşılık verdi donuk bir sesle. “Aşkım artık başkasına ait.”

“Deidre bizden biri değil. Onu sevemezsin! İrlandalı kadınlar ve onların iffetleriyle ilgili şeyler duymuştum. Senin kanı kaynayan bir kadına ihtiyacın var.”

“O İrlandalı kadın senin olabileceğin çok daha fazla kadın Erika.” Bunun üzerine Wolfram kadına arkasını döne-

rek yürümeye başladı. Ama çok fazla ilerleyemedi Erika üzerine atılıp fırtınalı bir denizde boğulmakta olan biri gibi asıldı ona.

“Hayır!” diye haykırdı, “sen beni sevmelisin.”

İşte Deidre gemiye doğru giden patikada yürürken gözleri tam da bu sarılmaya denk geldi. Wolfram’ı bulmaya can atıyordu ve onun babasıyla birlikte iskelede olacaklarını söylediğini hatırlamıştı.

İkisini birlikte gördüğünde hayretle “Erika!” diye mırıldandı.

Gözlerine yaşlar dolan Deidre geri dönerek konağa doğru koştu. Çok incinmiş ve kafası karışmıştı. Ama eğer arkasını dönüp bir kez daha bakmış olsaydı Wolfram’ın kadının ellerini boynundan ittiğini görmüş olacaktı.

“Aklını mı kaçırdın sen?” diye öfkeyle sordu Wolfram Erika’ya. “Söylediklerimi duymadın mı? Ben başkasını seviyorum. Senin lütuflarını bir daha hiç aramayacağım.”

“Ama ben seni seviyorum!”

Wolfram Erika’yı iterek kendinden uzaklaştırdı. “Bırak beni. Bir daha bu konudan bahsetmek istemiyorum. Evlilik yeminlerini onurlandıracak namusun olsun yoksa yemin ederim zinan yüzünden cezalandırılmanı sağlayacağım.” Bunları söyledikten sonra kadını büyük geminin güvertesinde tek başına bırakıp gitti.

“Bana böyle davrandığın için çok üzüleceksin,” diye mırıldandı kadın onun gidişini seyrederken. “Beni terk edip gittiğin gün için pişman edeceğim seni.” Buna yemin eden Erika Viking gemisinden ayrıldı.

5

Deidre topaklanmış saman yatağın üzerine uzanmış küçük uyuma bölümünün duvarlarına bakıyordu. Ana salonun sağ köşelerine yapılmış uyuma kısmı küçücüktü, içinde sadece bir yatak ile onun etrafında yürümeye yetecek kadar yer vardı. Deidre Wolfram'ın içeri girmesini dileyerek salona doğru açılan ince kapıya baktı.

Keşke yine Dubh-Linn kıyılarında olsaydık. Orada ne kadar da mutluyduk, diye düşündü. Şimdiyse mutluluklarının önünde birçok engel var gibi görünüyordu. Everard bir tehditti. Sanki başlarının üzerinde sallanan bir balta var gibiydi. Deidre adamın sinsi yüzünü hâlâ görebiliyordu ve bu görüntüyü engellemek için gözlerini kapattı ama Everard'ın karısının Wolfram'm kollarındaki görüntüsünü bir türlü uzaklaştıramadı. Wolfram o kadını hâlâ seviyor muydu?

O beni seviyor. Deidre onun aşkından nasıl şüphe edebilirdi? Genç adam bu aşkı sözleriyle ve yaptıklarıyla tekrar tekrar göstermemiş miydi? Daha o gün Deidre için Everard'la dövüşmüştü. Aşkını kanıtlamak için daha ne yapması gerekiyordu? Yine de iki aşk arasında kalmış olması da mümkündü. Deidre

için de öyle olmamış mıydı, o da çocukluğundaki sarı saçlı genci sevip yine de sakallı Viking'in dokunuşu için yanıp tutuşmamış mıydı? İkisinin bir ve aynı olduğunu bilmeden iki ateş arasında kalmıştı. Şimdi Wolfram'dan gençlik aşkını çabucak unutmasını isteyebilir miydi? Hayır, bu zaman alacaktı.

Zaman, diye düşündü. Zaman var mıydı? Ya bu entrikacı şirret kadın Wolfram'ı tuzağa düşürüp tehlikeye atarsa? Deidre Wolfram'ın halkının zinaya verdiği cezayı çok iyi hatırlıyordu. Böyle bir şeyin Wolfram'ın başına gelmesine izin vermeyecekti. Sarışın cadalozun hainliğinin işe yaraması için bir şansı olmayacaktı. Wolfram'ın aşkını kaybetmemek için savaşıyordu Deidre. Erika başka bir erkeğe aitti.

Deidre, *ben de öyleyim*, diye düşündü aniden. Edilmiş yeminler odanın sessizliğinde yeniden aklına takıldı. Asla Wolfram'ın karısı olamayacağı, bir rahibin aşklarını mühürleyecek sözlerine asla sahip olamayacakları kalbini parçalıyordu. Düşünceleri genç kadına eziyet ediyordu.

Ayak sesleri duyduğunda Deidre kaskatı kesildi. Bu Wolfram mıydı? Deidre gözlerini kapatarak uyuyor gibi yaptı, altında şüpheler varken adamla yüzleşmek istemiyordu.

"Deidre?" Genç adamın sesi yumuşacıktı.

Genç kadın kendini onun kollarına atmak, onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için yanıp tutuşuyordu ama sessiz kaldı. Ona işkence eden başka bir düşünce daha vardı, bir çocuk taşıyor olduğu düşüncesi. Ya Zerlina haklıysa? Şimdiden içinde Wolfram'ın evlâdını mı taşıyordu? Wolfram'ın çocuğunu göğsünde tutuyor olma düşüncesi hem tatlı hem de acı bir özlemdi.

"Uyu ufaklık. Yorgunsun, ben de öyleyim. Oldukça uzun

bir yolculuk yaptık,” diye fısıldadı Wolfram küçük odaya girdiğinde. Deidre genç adamın son zamanlarda keyfini çıkardığı şefkatli bir tavırla saçını nazikçe yüzünden çektiğini hissetti. Wolfram onu uyandırmamak için yavaşça yanına uzandığında yatak adamın ağırlığıyla çöktü.

Deidre nefesini tutmaktan ciğerlerinin patlayacağından korktu. Genç adama bakma arzusu gözlerini acıtıyordu ama onun uykuya daldığını gösteren ağır nefes alış verişinin tanıdık seslerini duyana kadar sessiz kaldı. Şimdi sessizliğinden pişmanlık duyuyordu. Hiç Wolfram’ın güçlü kollarının ona sarıldığını hissetmeye ihtiyaç duyduysa, bu an o andı.

Erika’yı ve Wolfram’a verdiği acıyı düşündü. İkisi arasındaki sarılmayı yanlış anlamış olabilir miydi? Wolfram çok uzun zamandır orada değildi. Döndüğü zaman iki çocukluk âşığının birbirine sarılması doğal değil miydi?

Kıskançlığımın gözlerimi kör etmesine izin verdim, diye düşündü kederle. Onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için genç adama doğru döndü ama onu uykusundan uyandırmak istemedi.

Sonra gözleri şefkat ve aşkla dolu bir hâlde onu seyretti. Aşk Deidre’yi çok mutlu etmişti ama ona üzüntü de verebileceğini hissedebiliyordu. Wolfram’dan ayrılırsa eksik kalırdı, kalbi Kuzey diyarındaki dağların tepelerindeki karlar kadar soğurdu.

“Seni seviyorum Viking,” dedi alçak bir sesle. “Tutkunun böylesine... yorucu olabileceğini bilmezdim.” Sonra gözlerini kapatarak ilk kez o gün içinde beliren kıskançlık denilen bu canavarı alt etmeye yemin etti.

6

Sonraki birkaç hafta boyunca Deidre Wolfram'la aynı kan ve akrabalığı paylaşan insanlardan oluşan güçlü klan hakkında birçok şey öğrendi. En zor işler köleler tarafından yapılıyor olsa da çok çalışkanlardı. İnsan uzun kış mevsimleriyle bu zorlu kuzey ikliminde hayatta kalmak istiyorsa her zaman yapılacak iş vardı. Viking hayatı sertti ve zayıflara neredeyse hiç sabır gösterilmiyordu. Deidre de en güçlülerden biri olarak kendini ispatlamayı aklına koydu.

Ev işleri sabah ve akşam, günde iki kez yemek hazırlama üzerinde yoğunlaşmıştı. Skiringssal'de bir şekilde her öğünde yenilen balık günlük beslenmenin temelini oluşturuyordu. Öğütme ve fırında pişirme işleri günlük bir görevdi çünkü mayasız arpa ekmeğinin sıcakken yenmesi gerekiyordu, aksi halde çabucak sertleşip bayatlıyordu. Un yuvarlak bir el değirmeninde öğütülüyor, hamur ahşap bir teknede yoğruluyor ve açık bir ateşin közleri üzerinde uzun saplı demir kalıplarda pişiriliyordu. Ayrıca kadınlar kurutmak için otlar asıyorlar, günlük besini desteklemek için yabani bitki-

ler; bayramlar, kutlamalar ve akşam yemeği için bira ve içki mayalamak için de yabani bal topluyorlardı.

Deidre işleri yaparken genellikle Erika'nın gözlerini üzerinde hissediyordu, sanki kadın onun bir şekilde Viking hayat tarzına uygun olmadığını göstermesini umuyor gibiydi. Erika sık sık Gerda ile diğerlerine bir şeyler fısıldıyor, sanki bir sır veriyormuş gibi elinin arkasına saklanarak kıs kıs gülüyordu. Böyle bir konuşmadan sonra şimdi Olaf'ın birinci karısı ve evin baş kadını olan Gerda Deidre'ye günün en berbat işini verdi. Deidre başını gururla dimdik tuttu ve günün sonunda sırtındaki, kollarındaki ve bacaklarındaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıp tek bir şikâyet bile etmeden her görevi tamamladı.

Her ne kadar kumaşların çoğu tüccar Vikinglerden satın alınıyor olsa da eğirme ve dokuma işleri günün birkaç saatini alıyordu. İşte o zaman Deidre kendini evinde hissediyordu çünkü babasının topraklarındayken dokuduğu güzel kumaşlarla ünlüydü. Kumaşı, küçük zincirlerle Viking kadınlarının boyunlarına asılı içi oyuk kuş kemiklerinden kutularda taşınan iğnelerle elbiseler dikilebilsin diye makasla küçük küçük kesti. Kumaş giymenin yanı sıra battaniyeler, yük arabalarının kaplamaları ve Viking gemilerinin yelkenleri gibi birçok başka şey için de gerekliydi.

Wolfram Frizya'dan gelen bir tüccardan en zarif yün kumaşları satın almıştı, Deidre de bunlardan uzun gömlekler, tunikler ve pelerinler gibi birçok kıyafet yaptı. Ayrıca Wolfram Erika'nın tüm kıskançlığını körükleyerek Deidre'ye özel

törenler ve şenlikler için elbiseler yapılmak üzere Doğu'dan gelen birçok zarif ipek kumaş da verdi. Buna rağmen hiçbir elbise genç adamın ona Dubh-Linn'de verdiği mavi ipek elbisenin kalbindeki yerini alamazdı.

Deidre sık sık Wolfram'la oturmayı dilese de akşam yemeğini iple çekiyordu. Neden erkeklerin hep bir arada oturduklarını merak ediyordu ve bir gece bunu Zerlina'ya sordu.

"Bizim kulaklarımızın duymaması gereken küfür dolu hikâyelerle birbirlerini eğlendirebilsinler diye," diye fısıldadı Zerlina Deidre'ye gülümseyerek. Geçen birkaç haftada Deidre'ye karşı çok sıcak davranmıştı, diğer kadınlar pek de öyle değillerdi.

Deidre kısa zamanda birçok Viking tanrısının isimlerini ve yaptıklarını öğrenmişti. Odin en yüce tanrıydı, Baba'ydı ve onun özel tanrıları olduğunu düşünen toprak sahibi *jar*lar tarafından destekleniyordu. Söylenenlere göre Odin sık sık kılık değiştirerek büyük dökümlü bir pelerin giyip yüzüne düşen geniş bir şapka takan karanlık bir atlı olurdu. Atı Sleipnir'in sekiz bacağı vardı, mızrağı Gungnir hedefini asla ıskalamazdı, sarayı Valhalla'da altı yüz kırk adet kapı ve Odin'in tüm yaratılmışları gözleyebildiği bir taht vardı. Savaş tanrısı olarak çarpışmaları yöneten ve kimin kazanıp kimin öleceğine karar veren de Odin'di. Yardımcıları olan Valkürler* ya da Zerlina'nın adlandırdığı şekilde savaşçı bâkireler, kahramanca ölen kişileri Valhalla'ya götürürlerdi.

Gök gürültüsü ve yağmur tanrısı olan Thor Odin'in oğluydu ve köylüler tarafından desteklenirdi. Gök gürültüsü

* (*Valkyrie*) İskandinav mitolojisinde Odin'in yardımcısı olan, silahlı genç ve güzel bakireler. (ç.n.)

gökyüzünde keçilerin çektiği bir araba kullanan Thor tarafından yaratılırdı. Şimşek de onun düşmanlarını katletmek için kullandığı muazzam çekici ile oluşurdu. Akşam yemeğinden sonraki bu saatlerde Thor hakkında anlatılan hikâyeler öylesine canlıydı ki artık ne zaman bir fırtına olsa Deidre neredeyse kızıl saçlı tanrıyı arabasının dizginlerinde görebiliyordu.

Oldukça iyi donanımlı heykelini Dubh-Linn'deki pagan töreninde ilk kez gördüğünde Deidre'nin fazlasıyla utanmasına neden olan barış ve Bereket Tanrısı Freyr'in yağmurun dağıtıcısı olduğu düşünülüyordu. Kesesinde taşıyabildiği ve bir çadır gibi sarınabilen sihirli bir gemisi olduğu söyleniyordu.

Bir de ortalık karıştıran –şekil değiştirebilen ve gökyüzünde yolculuk eden tanrı– Loki'yle ölümler diyarının yöneticisi kız kardeşi Hel vardı. Konaktaki erkekler onurlu bir ölümden korkmuyor olsalar da Deidre birçoğunun bayağı bir şekilde ölmek ve Hel'in kötü ölümler diyarına mahkûm olmak korkusuyla yaşadıklarını fark etmişti. Hel'in yarı canlı yarı çürümüş olduğu söyleniyordu. Yüzü, boynu, omuzları, göğüsleri, kolları ve sırtı ettendi ama kalçalarından aşağıdaki teninin her santimi ölü biri gibi kuruyup buruşmuş gibi görünüyordu. Deidre bu daha aşağıdaki bölgenin tanrıçasının ifadesinin hep korkunç ve kasvetli tasvir edilmesinde şaşılacak bir şey olmadığını düşündü.

Vikingler için tanrıçalar da eşit öneme sahiptiler. Odin'in eşi ve tanrıçalar arasında birinci sırada olan Frigg Odin'le insanların kaderleri hakkındaki bir bilgiyi paylaşırdı. Doğa Ana'nın kızı ve bir ana tanrıça olarak Olaf'ın eşleri tarafından özellikle desteklenmekteydi.

Yine de Deidre'nin en sevdiği tanrıça Freya'ydı. Wolf-ram Deidre'nin ona Freya tarafından verilmiş olduğuna yemin etmişti. Aşk ve bereket tanrıçası olarak onlara ayrıcalık tanınması ya da onları evlendirmesi için hep devler tarafından takip edilir ve cüceler tarafından oyuna getirilirdi. Havada kediler tarafından çekilen bir araba sürdüğü ve bir kuş gibi uçabilmesini sağlayan kuş tüyünden yapılmış sihirli bir pelerin giydiği söylenirdi. Savaşta Odin'e eşlik eden Freya'ydı, bu yüzden savaşçıların yarısını kendi sarayına geri götürme hakkına sahipti.

Vikinglere göre dünya görülmeyen ama etrafta gizli gizli dolaşan iblisler ve canavarlar tarafından sürekli tehdit ediliyordu, Deidre bunların Şeytan ve onun kötü melekleri gibi olduklarını düşünüyordu. Bu kötü yaratıkları engellemek için çoğu erkek ve kadın muskalar, koruyucuları olarak davranacaklarını düşündükleri vahşi bıyıklı insan maskeleri taşıyorlardı. Deidre'nin boynunda altın bir haç vardı ve birkaç Viking bunun Thor'un çekicinin bir simgesi mi olduğunu sormuştu.

Deidre değişik tanrı ve tanrıçaların öykülerinden keyif alıyordu ve birkaç defa kendi kutsal kitabından hikâyeler anlatması da istenmişti ondan. Vikinglerin devler, açgözlü cüceler ve Kara Elfler ile Işık Elfleri'ne inanmalarını gayet iyi anlayabiliyordu, çünkü kendi halkının da hayaletleri, cüce cinleri ve Daoine Sidhe ya da perileri vardı. Yine de pagan kurban edişleri ile ritüellerini kabul etmesi çok zordu. Kendi Hıristiyan Tanrısı'na ya da Kutsal Meryem Ana'ya dua etmek için konakta sakin bir köşe arıyordu.

Deidre gün içinde Wolfram'ı çok az görüyordu çünkü o, erkeklerle birlikte çalışmakla meşguldü. Ama gece paylaştıkları yatak odasında onunla yalnızken daha önce hiç yapmadığı gibi, ilk aşkı olan baştan çıkarıcı sarı saçlı kadını onun kalbinden ve aklından sonsuza dek silmek istemiş gibi veriyordu kendini ona. Wolfram'ın kollarının sıcaklığında güvendeyken aralarındaki tüm farklar –dini inançlar, gelenekler, yanlış anlamalar– unutuluyor, hepsi adamın öpücüklerinde kaybolup gidiyordu.

“Seni babanın konağında ilk gördüğüm anda sana sahip çıkmam gerektiğini anlamıştım,” diye fısıldadı bir gece genç adam, gözleri kadının çırılçıplak sevimliliğinin zevkini çıkarıyordu. “Ragnarok’un dünyayı yok edeceği güne dek sen benimsin, Deidre.”

Elleri sanki bu talebini mühürlemek istemiş gibi onun bedeninde dolaştı, genç kadının dudaklarının üzerindeki dudakları sertti. Deidre ona doğru uzanarak sıkıca sarıldı, her ne kadar kalbinin derinliklerinde hep böyle olmayacağından korkuyor olsa da her zaman birlikte olacaklarını garanti etmek istiyordu. Asla onun karısı olamayacağını, yeminleriyle hep bir başkasına bağlı olacağını nasıl unutabilirdi ki? Peki, bir gün Wolfram'ın halkının kanunları genç adamın bir karısı, hatta birçok karısı olmasını istediğinde ne yapacaktı?

Bu konuyu düşünmeyeceğim, diye düşündü inatçı bir tavırla ve dünyanın geri kalanını engellemek için gözlerini kapattı. Wolfram'ın dudakları karnında dolaşıp göğüs uçlarını ele geçirip keşfetmeye başladığında nefesini tuttu. Genç ada-

mın elleri ve dudakları her yanına arzu dolu dalgalar yolladığında Deidre parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi. Wolfram genç kadının bacaklarını nazikçe ayırıp içini aşkıyla doldurarak ikisine de sıcak ve zevk dolu vahşi bir patlama sundu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldayarak onu kollarının arasına sardı ve yüzünü genç kadının saçlarının ipeksi yumuşaklığına gömdü.

“Ben de seni,” diye mırıldandı Deidre. O an için tüm dünyası, bedenine en büyük zevki, kalbine de en derin aşkı sunan Wolfram’dı.

7

Deidre sabah öğününde Zerlina'nın karşısında otururken tabağındaki yemeği ilgisizce didikledi. Bir haftadır sabahları kendini hasta hissediyordu ve hamile olma korkusu zihnini kemiriyordu. Son iki adet dönemini kaçırmıştı ama bunun zorlu geçen okyanus yolculuğu ile son birkaç haftanın ağır işlerinden kaynaklandığını umuyordu.

“Deidre, bir sorun mu var? Çok üzgün görünüyorsun,” diye sordu Zerlina ve masanın öbür tarafından uzanıp Deidre'nin elini tuttu.

Deidre gözlerinden kıvılcımlar saçarak “Hayır. Hiçbir sorun yok!” dedi, ama böyle kaba davrandığı için hemen pişman oldu. Zerlina ona hep çok nazik davranmıştı, kendi huysuzluğunun acısını ondan çıkarmamalıydı. “Özür dilerim Zerlina.”

“Ancak bir fareyi hayatta tutacak kadar yemek yiyorsun. Senin için endişeleniyorum.” Zerlina bir kâse alarak masadan kalktı ve büyük bir porsiyon sıcak arpa gevreği ile geri döndü. “Al, üzerine tereyağı ile krema koydum. Ye şunu.”

Deidre sırf Zerlina'yı memnun etmek için yiyecekten

bir lokma aldı. “Güzelmış...” diye söze başlarken midesindeki bir çalkalanmayla masadaki yerinden fırladı ve bir eliyle ağzını kapatarak odadan dışarı koştu. Dışarıya tam vaktinde vardı.

“Oh...” diye homurdandı. Güçlülükle doğruldu, mide bulantısı her yanını sarmış gibiydi. Keşke bu hastalık dönemleri artık sona erseydi.

Ona seslenen bir ses duyduğunda Zerlina topallayarak yanına geldi. “Deidre.” Deidre’nin elini tuttu ve genç kadın öğürerek iki büklüm olduğunda yüzüne düşen saçları çekti.

“Üzgünüm. Bana ne olduğunu bilmiyorum,” diye hıçkırdı Deidre. Zerlina’nın onu böyle zayıf bir halde görmesinden utanç duyuyordu. Bir Viking güçlü olmalıydı.

“Ben senin sorununun ne olduğunu biliyorum,” dedi Zerlina yüzünde bir gülümsemeyle. Sadece bir an için onun yanından ayrılarak bir kepçe soğuk suyla döndü ve bunu Deidre’nin dudaklarına bastırdı. “Hamilesin, öyle değil mi Deidre?”

Sağduyusu ona bunun doğru olduğunu ne kadar söylerse söylesin Deidre gerçeği kendine itiraf etmeyi reddetmişti, ama şimdi bu gerçek Zerlina’nın gözlerinde apaçık görülüyordu ve Deidre bundan daha fazla saklanamazdı artık.

“Sanırım.” Aklına binbir çeşit düşünce gelirken elleriyle yüzünü kapattı. Dünyanın gerçeklerini aklından uzaklaştırmaya çalışıp bu kadar mutluyken şimdi hamile kalmak kadarin nasıl bir oyunuydu? Artık gerçeğe yüzleşmeliydi. Sevgili İrlanda’sına bir daha asla geri dönemeyebilirdi.

“Her şey yoluna girecek. Oh Deidre, senin için çok mutluyum. Bir hayat meydana getirmek lütufların en büyüğüdür.” Zerlina tüm gözyaşları tükenene kadar ona sarıldı.

“Ben ne yapacağım Zerlina? Ne yapmalıyım?”

“Ben hemen Olaf’a söyleyeceğim,” dedi Zerlina ondan ayrılarak. “Çok memnun ve mutlu olacaktır.” Yüzünde ısıltılı bir gülümse vardı.

Deidre şiddetle başını salladı. “Hayır. Ona söyleyemezsin. Bana söz ver Zerlina. Gayrimeşru bir torunu olmasından mutlu olamaz. Onu ve Wolfram’ı utandıracağım.” Bunun Eire’de nasıl olacağını düşündü. Orada Deidre mahcup olurdu. Bu soğuk diyardaki putperest tanrılar tüm mutluluğunu silip süpürerek ona karşı entrika çeviriyor gibiydi.

Zerlina Deidre’yi ters çevrilmiş bir fıçıya doğru götürüp oraya oturttu. “Olaf’m da bir sürü gayrimeşru çocuğu var ve onların her biriyle ayrı ayrı gurur duyuyor. Önemli bir erkeğin birçok karısı ve metresi olması burada bir âdettir.”

“Ve siz kadınlar, siz de bunu hoş görüyorsunuz?”

“Evet, gerçi bazen kıskançlıkların olmadığını da söyleyemem. Bir kadın böyle bir birleşimden bir çocuk doğurduğunda erkek gururlanır. Her ne kadar böyle bir oğul gelecek *jarl* olamasa da yine de çok sevilir ve babasının evinde şerefli bir yere sahip olur. Ve büyüyip yetişkin bir erkek olduğunda ona kendi aile ocağı verilir.”

“Çocuğum kimseden kaçınmayacak mı?” Deidre kendi ülkesinde böyle bir şeyin gerçek olmayacağını biliyordu. “Ya bir erkek olursa?”

“Sen Wolfram’a aitsin. Onun çocuğu çok sevinecektir. Rorik’i tanıyor musun?”

“Evet.”

“O babamın doğal oğullarından biri. Çevrede Rorik’ten daha ince ruhlu biri yoktur.” Deidre derin düşüncelere dalmış otururken Zerlina bir an için duraksadı. Kalbinde şimdi Deidre’nin kardeşiyle evlenmeye ikna olacağıyla ilgili bir umut yeseirdi. Doğru olan evlenmeleriydi, onlar birbirlerine aitti. Deidre başka bir erkeğe ait değildi. Bir ilk eşin tüm onuruyla Wolfram’a ne kadar mükemmel bir eş olacaktı. “Wolfram biliyor mu?”

Deidre başını salladı. “Hayır, ona daha söylemedim ama bu gece söyleyeceğim.” Yoklukları fark edilmeden konağa dönme kaygısıyla ayağa kalktı.

“Ya Olaf? Dünyadaki her şeyden çok bir torun istiyor. Sana çok büyük bir kıymet verecektir.”

“Ona bence doğru olan zamanda, kendi tarzımla söyleyeceğim,” diye cevap verdi Deidre. “Birlikteliğimizin ne yarattığını benim dudaklarımdan duyacak ilk kişi Wolfram.” Genç adamın gelecek bebek hakkında ne düşüneceğini merak etti, onun gurur duyacağını biliyordu.

İkisi de kendi düşüncelerine dalmış bir halde birlikte sessizce konağa geri döndüler. Çarpık bacağı birçok erkeği ona şerefli bir eş olma teklifi yapmaktan uzaklaştırdığı için Zerlina evlenme ve kendi bebeğini doğurma umudundan zaten çok uzun zaman önce vazgeçmişti. Şimdi Deidre’nin doğuracağı bu çocuğa umutla bakıyordu. Kollarında bir bebek tutmak ona çok büyük bir neşe getirecekti. Deidre ise mutluluk ile keder arasında bölünmüştü. Wolfram’ı bu şekilde severken bu aşkın çocuğunu nasıl sevmezdi, yine de ruhunun tehlikede olmasından da endişe ediyordu. Şu anda

annesinin bilgeliğini nasıl da özlüyordu, Tara kızma her zaman güç katmıştı.

“Ama annemi bir daha asla görmeyeceğim,” diye mırıldandı Deidre, bunu bilmek kalbini parçalıyordu. *Benim dünyam artık Wolfram’la burada*, diye düşündü.

8

Deidre hamur teknesine doğru eğilerek büyük hamur topundan akşam yemeği için pişirilecek küçük ve düz somunlar yaptı. Arkasındaki birkaç kadın köle büyük sabuntaşı kazanların yanında durmuş, tuz elde etmek için deniz suyu kaynatıyorlardı. Kaplardan çıkan buhar havayı nemli ve buntaltıcı hale getirmişti ve Deidre unlu eliyle şakaklarındaki teri silerken yüzünde çizgi şeklinde beyaz bir leke bıraktı.

“Deidre! Deidre! Bir gemi! Bir gemi!” Sesi bir çocuğunki kadar heyecanlı çıkan Zerlina kapıdan içeri girdi. “Gel, onları karşılamak için denize inelim. O kadar nadir ziyaretçimiz oluyor ki.”

Ellerindeki unu aceleyle önlüğüne silen Deidre ön kapıdan çıkarak dar ve sarp keçi yolunda Zerlina’yı takip etti. Boynuzların sesi, karşılık veren düdükler, rüzgârda dalgalanan parlak renkli yelkenler bir heyecan fırtınası yaratmıştı. Hafif bir sis dağların keskin hatlarını yumuşatıyordu, bu da genç kadının önünde beliren sahneyi bir tür mistik görüntü gibi gösteriyordu.

Deidre hemen yanı başında duran Zerlina'yla birlikte kürekleri dışarı salınmış Viking uzun gemisinin fiyorttan kıyıya doğru çok bacaklı bir ejderha gibi ilerlemesini izledi. *Deniz Kurdu*'nun da bu sahilde karşılandığı o günü hatırladı. Şimdi kendisi de yeni gelenleri karşılamak için bekleyen o kalabalığın arasındakilerden biriydi.

Deidre tahta kılıçlarıyla kalkanlarını sahte bir çarpışmada kullanarak sahilde koştururan iki küçük oğlana gülümsedi. Gemi daha da yaklaşıncı çocuklar denize bakmak için durdular, hiç şüphesiz bir gün kendilerinin de denizlere açılacaklarını hayal ediyorlardı.

"Bu kimin gemisi, Zerlina?" diye sordu. "Olaf'ın akrabalarından birine mi ait?"

"Yelkenleri tanımıyorum," diye karşılık verdi Zerlina, daha iyi görebilmek için güneşe karşı gözlerini kısmıştı. "Belki de erzak ve tamire ihtiyacı olan bir gemidir. Her durumda bu gece konağın dolu olacağı kesin."

İki kadın geminin kumsalda kıyıya çekilmesini, tayfanın gemiyi sağlama almasını ve bir sürü fıçı ve sandığı boşaltmak için sığ suda dolaşmalarını izlediler. Deidre Wolfram'ın tanıdık şeklinin adamlardan birine doğru yürüdüğünü gördü. Daha önce hiç görmediği devasa bir adam Wolfram'ın sırtına vurdu, yüksek sesi hafif rüzgârda yankılandı.

"Onu senin için yakalayacağımı söylemiştim sana!" dedi adam kendini beğenmiş bir tavırla başını geriye atarak. "Dostluğumuzun bir nişanesi olarak onu sana veriyorum."

Adamın dostça hareketine karşılık verse de Wolfram'ın kelimeleri anlaşılmadı.

“Kim bu adam?” diye sordu Deidre Zerlina’ya.

“Bu olabilir mi? Evet, öyle. Bu adam Thorkill, Wolfram’ın çocukluk arkadaşlarından biri, çok tanınmış bir Viking ve bir tüccar.”

Deidre Wolfram’la adamın durdukları yere doğru yaklaştı. Gemi boşaltılıyor, sandıklar tayfalar ve bazı güçlü köleler tarafından sürüklenerek sahile, oradan da tepeden yukarı taşınıyordu. Diğer tayfaların ellerinde savaş baltaları ile kılıçları vardı, güneş ışığında dağların dik yokuşlarını tırmanırken çok korkutucu görünüyorlardı.

Geminin kuzeyden servet getirdiği fısıldanıyordu, kürk-ler, balina dişleri, yağ ve köleler, yani değiş tokuş yapılacak her şey.

Wolfram durup yükün kıyıya çıkarılmasını izledi. Deidre’nin konuşmalardan duyabildiği kadarıyla Skiringssal’e gitmeye hazır gemi bir fırtınada hasar almış, kardeş gemisi de denizde kaybolmuştu. Geminin ihtiyacı olan tamiratlar üzerinde tartışılıyordu ve görünüşe göre bu ziyaret planlanandan daha uzun olacaktı.

Thorkill adlı adam adamlarından bazılarına işaret vererek “Tutukluyu dışarı getirin!” diye emretti. Uzun boylu, kirli bir şekil gemiden çıkarıldı. Thorkill Wolfram’ı tutuklunun durduğu yere doğru götürdü.

“Bunun aradığın adam olduğunu gözlerinle görebilirsin!”

Tutuklunun üstü başı yırtık pırtık ve leş gibiydi, saçı ve sakalı keçe gibi ve uzundu. Elleri bileklerinden birbirine bağ-

lanmıştı ve götürüleceği yere çekilebilmesi için boynundan bir zincir uzanıyordu. Adam yavaşça hareket etti, haftalardır süren kötü muamele ruhunu parçalamış gibi başını aşağıda tutuyordu.

“Ne zalimce!” diye mırıldandı Deidre, tanımadığı bu adama karşı içinde yükselen bir acıma duygusu hissetmişti.

Wolfram ilerleyerek tutuklunun yüzünü ellerinin arasına aldı ve değer biçilen bir at ya da inekmiş gibi inceledi onu.

“Thor’un çekici adına, bu o,” dedi. Yaratık yeniden öfkelenerek önünde duran Viking’e saldırdığında geri çekildi.

“Ona kimin efendi olduğunu göstereceksin, değil mi Wolfram?” diye güldü Thorkill.

“Evet. Şu meydan okuyan bakışı yüzünden silip atacağım.” Wolfram yumruğunu adama doğru kaldırdı. “Ona bir köle olmanın nasıl olduğunu öğreteceğim.”

Buz gibi bir içgüdü dalgası Deidre’yi esir aldı. *Hayır, bu doğru olamaz*, diye düşündü ama Wolfram adamlarla kendi Kuzeyli dilinde değil Galce konuşuyordu.

Thorkill adamlarına “Onu kölelerin olduğu bölüme götürün,” diye emretti. Viking döndüğünde Deidre onun bir gözünün olmadığını görebildi.

“Barbarlar arasında bir köle olarak yaşamaktansa ölürüm daha iyi, seni Viking köpeği. Öldür beni,” diye hırladı pejmürde, koyu saçlı esir iplerine asılarak. Adamın sesindeki bir şey Deidre’ye tanıdık geldi ve adama daha iyi bakabilmek için aceleyle öne çıktı.

Tutukluyu koruyan adamlardan oluşan çemberden içeri

adım attığında gözleri, sakallı adamın onu tanıyarak odaklanan mavi gözleriyle buluştu. Kalbi hızla çarptı, artık nefes alamıyormuş gibi hissediyordu.

“Maddock! Maddock, bu sen misin?” diye haykırdı.

“Deidre,” diye geldi boğuk cevap.

Deidre önünde kendi akrabası, İrlandalı bir adam gördü. Bu yıllar önce Wolfram’ı esir alan adamın ta kendisiydi. Onun evi olacak ahşap kulübenin karanlığını beklemek üzere tepeden yukarı itilerek götürülmesini nutku tutularak, umutsuzca izledi.

9

Deidre kendini Wolfram'm üzerine atarak küçük elleriyle adamın koluna sımsıkı yapıştı. "Hayır! Wolfram, bunu yapma," diye yalvardı.

Genç adam yakışıklı yüzünü asarak ona baktı. "Buna mecburum," dedi kısık bir sesle. Genç kadına böyle bir acı vermekten nefret ediyordu ama Thorkill'in önünde bir aptal gibi görünemezdi. Adam düşmanını yakalayarak ona bir iyilik yapmıştı. Bu Vikingler arasında dostluğu göstermek için yapılabilecek en üstün hareketti.

"Lütfen!" Deidre'nin gözleri Wolfram'ın kollarıyla buluştuğunda tutuşu daha da sıkılaştı. O gözlerde meydan okuma ve şiddetli bir kibir görmüştü. "O benim akrabam."

"Bu adamın ellerinden ne gibi işkencelere maruz kaldığımı hakkında bir fikrin var mı acaba?" diye sordu Wolfram dişlerinin arasından, böyle bir sahneye sebep olduğu için genç kadına öfkelenmişti.

"Evet, çok iyi biliyorum. Oradaydım ve kendi gözlerimle gördüm. Senin için gözyaşı döktüm, seni teselli ettim

ama kendini intikama kaptırman, onu esir etmen ondan daha iyi olmaman demek.”

Deidre nazıkçe beline sarılıp onu Wolfram’dan uzaklaştıran eller hissetti. “Sakinleş Deidre,” diye çılgın gibi fısıldadı Zerlina kulağına. “Bir kadının erkeğiyle insanların önünde tartışması yakışık almaz.”

Wolfram’ın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Konağa geri dön,” dedi, “ve işime karışma.” Sonra soğuk bir şekilde ona arkasını döndü ve Deidre de gözyaşları içinde koşarak artık ev dediği büyük ahşap binaya geri döndü.

Konağın arka tarafındaki büyük bir kayaya oturarak ağılanma ve üzüntüden doğan gözyaşlarını serbest bıraktı. Wolfram’ın söyledikleri doğrudu. Maddock zalim bir efendi olmuştu. Wolfram’ı neredeyse açlıktan öldürecekti, hiç merhamet göstermeden onu dövmüş ve onunla alay etmişti. Deidre Wolfram’ın ondan nasıl nefret edebildiğini ve intikam almak istediğini anlayabiliyordu ama Maddock bir İrlandalı, babasının kuzeninin oğluydu. Nasıl öylece durup onun esir edilmesine izin verebilirdi ki?

Deidre öylesine dertli ve kafası da öyle karışık ki kadının sözleri sessizliği delene kadar arkasından gelen Erika’nın ayak seslerini duymadı. “Sorun ne?” dedi iğneli sesi. “Bir Viking olmak fazla mı zor geliyor? Yoksa sonunda Wolfram senden sıkıldı mı?”

Arkasını dönen Deidre yanaklarındaki gözyaşlarını silmeye çalıştı. Bu kadının gözyaşlarını görmesine izin veremeyecekti. “Kıskançlığını fazla belli ediyorsun, Erika. Buraya

düşüncelerimle baş başa kalmak için geldim.”

“Hah! Sen beni aptal mı sanıyorsun? Buraya ait değilsin. Saçın, komik aksanın, aptal Hıristiyan Tanrın, hepsi senin bir yabancı olduğunu ve bir Viking olmaya uygun olmadığını açık ediyor.”

“Ben de senin kadar güçlüyüm,” diye karşılık verdi Deidre. “Âdetlerinizi öğrenmek için son haftalarda çok sıkı çalıştım.”

“Yine de tanrılarımızı küçümsüyorsun, ritüellerimizden birini izlemeye zorlandığın her seferde bunu hissedebiliyorum. Hayvan kanının dökülmesi senin korkak Hıristiyan kalbini şiddetle sarsıyor.” Erika kızgın bir pagan tanrıçası gibi Deidre’nin önüne dikildi. “Neden ait olduğun yere geri dönmüyorsun?”

“Benim yerim burada Wolfram’ın yanında,” diye nazikçe cevap verdi Deidre. Sonra da hızla konağa doğru yürüyerek sarışın kadının nefret dolu sözlerinden uzaklaştı. O öğleden sonraki tartışmalarına rağmen Wolfram’ı seviyordu ve onu asla bu kadına bırakmayacaktı.

Konak pişen yemeklerin Deidre’yi her şeye rağmen kendinden geçiren güzel kokusuyla dolmuştu. Kölelerin demir zincirlerle tavandan asılmış sabuntaşmdan yağ lambalarını yakmak için etrafta koşuşturmalarını izledi. Hava kahkahalar ve sohbetlerle cınlıyordu. Gemiyle gelen adamlar Olaf’ın yüksek arkalıklı koltuğunda oturduğu yere yakın bir yer kapmak için şimdiden dirsekleriyle birbirlerini ittiriyorlardı. Deidre denizlerin öte tarafından getirilen hazineler ve maceralar hakkın-

daki övünme dolu konuşmaları duyabiliyordu.

Etrafına bakarak Wolfram'ı aradı ama genç adam konakta değildi. Onun hâlâ kendisine öfkeli olup olmadığını merak etti ve sadece bir an için duygularına yenildiğine pişman oldu. Wolfram'ı bir kenara, o Thorkill denen adamdan uzağa çekip konuşmalıydı ama akrabası Maddock'ı görmek onun için tam bir şok olmuştu.

Sanki genç kadının düşünceleri onu çağırmış gibi Wolfram kapıdan içeri girdi, omuzları geride, başı da gururla dimikti. Deidre'yi tek gözüyle sanki yaramaz bir çocukmuş gibi inceleyen Thorkill onun yanında yürüyordu. Wolfram ateşe doğru gitti ve eğilerek sanki görünmez bir düşmanmış gibi alevlerin arasına baktı. Deidre Wolfram'ın yanına gitmeden önce Thorkill yerine oturana kadar bekledi. Onunla konuşmalı ve öfkesini yatıştırmalıydı.

Arkasından gelen ayak seslerini duyarak dönen Wolfram'ın gözleri öfke ve hüznün karışımıyla doluydu. Gelenin Deidre olduğunu görünce ona, meraklı gözlerden uzağa, konağın uzak bir köşesine doğru peşinden gelmesini işaret etti.

“Wolfram,” diye söze başladı Deidre.

“Ben Viking olarak doğdum Deidre,” dedi genç adam buz gibi bir sesle onun sözünü keserek. “Bir Viking'in güçlü olması gerektiğini söylemiştim sana.”

“Ve ben de İrlandalıyım, Viking. Sen akrabalarımın birini esir tutarken uysalca bir kenarda duramam,” diye karşılık verdi genç kadın.

“Thorkill düşmanlarımdan birini yakalayarak bana

büyük bir onur bahsetti. Böyle bir hediyeı reddederek ona hakaret edemem." Genç kadını omuzlarından tutarken bakışları yumuşadı. "Bana olan aşkın için, Deidre," diye başladı, "âdetlerimizi anlamaya çalış."

"Bana olan aşkın için Wolfram, lütfen onu serbest bırak. Bir adamın başka bir adama sahip olmasının uygun olmadığını sen kendin söylemiştin. Bunun aramızda bir duvar gibi dikilmesine izin verme." Elleri nazikçe adamın göğsünü okşadı.

"Onu serbest bırakmak mı?"

"Evet, tıpkı senin kendi halkına döndüğün gibi o da kendisinininkine dönsün diye serbest bırak."

"Adamı buraya ben getirmedim," dedi Wolfram konuyu savuşturarak. Dudakları somurtan bir ifadeyle donup kalmıştı.

"Ama o sana verildi. Yeterince ceza çekmedi mi?" Kelimeler çıksın diye zorlanırken Deidre'nin dudakları titriyordu. "Lütfen." Yalvarmayı sevmiyordu ama akrabasını özgür bırakmak için bunu yapacaktı.

Wolfram konuyu bir an için düşündü. Deidre'yi seviyordu ve ona acı çektirmek istemiyordu. Üstelik kendisi de esaretinden genç kadının sayesinde kurtulmuştu. "Bu konuyu düşünmeme izin ver," dedi.

O sırada sanki sislerin arasından çıkmış gibi Everard arkalarında belirdi, gülüşü gürültülü ve keskindi. "Sırf bu kadını memnun etmek için bir esiri serbest bırakmayı düşüneceksin," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle dalga geçti. "Wolfram, şu senin İrlandalı metresine düşkünlüğün yüzünden yumuşuyorsun. Onun aşkını tutukluyu özgür bırakarak mı kazanmayı düşünüyorsun?"

“Kes sesini, Everard,” diye homurdanan Wolfram ağabeyine vurmak için ileri uzandı. Everard bir dansçı zarafetiyle kardeşinin yumruğundan kaçtı.

“Yakında kadınların işlerini yapmak için konakta da kalırsın sen,” diye kıkırdadı. Wolfram’ın ateşli öfkesinden kaçınmak için hızla masadaki yerine geri döndü ama vereceği zararı diliyle vermişti zaten.

Odadaki gerilim yüksekti, herkes Wolfram’ın söyleyeceklerini beklerken konağı sessizlik kaplamıştı. “İrlandalı esiri serbest bırakmayacağım,” diye bağırdı genç adam.

Wolfram ona bir kez bile bakmadan ağır adımlarla uzaklaşırken Deidre üzgün bir ifadeyle onu izledi. Wolfram sağ tarafında Thorkill solunda da Warrick olmak üzere Olaf’la birlikte masanın başına otururken gözleri genç kadınlara buluşmaktan kaçındı. Deidre aşağılanmış ve incinmiş hissederek diğer kadınlara katıldı.

Wolfram içki boynuzunu havaya kaldırdı. Her zamankinden daha çok içti, kaba saba hikâyelere her zamankinden daha fazla güldü ve hatta köle kızlardan birine küstah bir şehvetle baktı. Tüm bunlar Everard’ın sözleriyle hissettiği utancı gizleme ve erkekliğini ispatlama çabasıydı. İrlandalı kadına karşı kimin “yumuşak” olduğunu Everard’a gösterecekti. Genç kadının olduğu tarafa bile bakmayacaktı.

“Sana verdiğim hediyeyle ne yapacaksın?” diye küstahça sordu Thorkill arkadaşına, gözleri Deidre’nin oturduğu tarafa dikilmişti.

“Hayatında hiç çalışmadığı kadar çok çalıştıracam

onu!” diye kaba bir şekilde cevap verdi Wolfram.

“Onu kurtlara yem olarak atmalıydık diyorum ben,” diye şaka yaptı Thorkill. Bıçağıyla bir parça dana eti keserek ağzına attı. “Gerçi şu anda olduğu kadar zayıfken kurtlar bile İrlandalı piçle dalga geçerlerdi!” dedi ağzı doluyken.

Wolfram adamın sözlerinden ürktü. Deidre’nin yüzüne bir kez bile bakmadan da öfkesini hissedebiliyordu. Bu konuşmayı terk etmeye can atarken yine de konuyu zorlamanın onun zayıflığını göstereceğini çok iyi bilerek kendi şeytanıyla savaştı.

Deidre’yi seviyorum, diye düşündü kendi kendine. *Ama hiç kimsenin, onun bile, beni adamlarımın önünde bir haremağası gibi göstermesine izin veremem.* Masadan kalkıp içki fıçısına doğru giderek boynuzunu içine daldırdı ve yatıştırıcı içeceğin hislerini uyuşturmasına izin verdi. Kadınların küçük çocuklarla birlikte erkenden ayrılarak erkekleri içkileriyle baş başa bıraktıklarını bile fark etmedi.

Wolfram içkisine devam ederken görüşü bulanıklaştı, başı uğuldadı. Daha önce içkinin onu kendinden geçirmesine izin verdiği hiç olmamıştı. Bu kendini bir an için Deidre’nin gözlelerinden, yani şu anda bile Wolfram’ın hapishanesinin karanlığında kilitli olan adamdan aslında biraz olsun iyi olmayan, kinci, kötü ve zalim bir canavar olarak gördüğü için miydi acaba? Hayır! Bunları düşünmeyecekti. Adamı hapiste tutmakta haklıydı. Viking yöntemi buydu ve o da bir Viking’di.

Başını ellerine dayayarak kafasının içindeki seslere gözlerini yumdu ve sarhoş bir uykuya daldı.

Salonun kapısına yakın bir oturma yerindeki Deidre Wolfram'ı izliyordu ve aralarındaki bu tatsızlıktan dolayı kalbi sızladı. Ama nasıl farklı davranabilirdi ki?

“O seni seviyor, Deidre,” diye fısıldadı yumuşak bir ses. Deidre arkasına döndüğünde karanlığı uzaklaştırmak için elinde bir yağ lambası tutarak önünde duran Zerlina'yı gördü. “Sana önem verdiğinden asla şüphe etme çünkü kardeşimi iyi tanıyorum.”

“Onu utandırmak istememiş olsam da sözlerim onu öfkelendirdi. Dilsizmişim gibi bir kenarda durup onun kinini açığa vurmasını seyredemezdim. Onun akrabalarından biri benim hal-kım tarafından hapsedilmiş olsaydı o da aynı şeyi yapmaz mıydı?” Deidre'nin gözleri üzüntüsüyle gölgelenmişti.

“O da senin yaptığının aynısını yapardı Deidre, buna hiç şüphe yok. Senin yaptığın gibi konuşmanın cesaret istediğini içinde bir yerlerde bildiğini düşünüyorum. Sadece, bir Viking için tüm önemli olan güç işte.” Zerlina sert toprak zeminde Deidre'nin yanına oturdu. “Aranızdaki tartışmanın kıvılcımını çakan kendi yakıcılığıyla Everard oldu. Wolfram'ın senin istediğini yapmaya ve İrlandalı esiri bırakmaya meyilli olduğunu hissetti ve bunu Wolfram'ı babamızın önünde utandırmak için bir araç olarak kullandı.”

“Bunun için üzgünüm. Belki de Wolfram Maddock'ı serbest bırakacaktı ama şimdi bunu yapamaz. Ve ben de akrabalarımın birini esir olarak tutan bir adamla yatağımı paylaşamam. Ona duyduğum aşkla onu affettim ama zalimliği affedemem.” Deidre uykunun huzurlu kayıtsızlığına can atarak ahşap bir kirişe yaslandı.

Zerlina bir elini onun omzuna koydu. “Bu durumda tanrılar ikinize de yardım etsin,” dedi yavaşça. “Gel, bu gece uyumaya ihtiyacın var. Yarın sabahtan itibaren her şey yine iyi olacak, sen de Wolfram’a karnındaki çocuktan bahsedebilirsin.” Deidre’nin ayağa kalkmasına yardım eden Zerlina yanında genç kadınla birlikte koridordan yatak odalarına doğru sessizce yürüdü.

10

Dolunay onu örtüp aşağıdaki dünyadan saklayan bulutlarla mücadele ederken gökyüzü simsiyahtı. Gecenin koruyuculuğuna saklanan ve koyu renklere bürünmüş bir kadın tepedeki kayalar arasında sendeleyerek ilerledi. Ürpererek pelerinini omuzlarına sanki Freya'nın sihirli peleriniymiş gibi sımsıkı sardı. Şimdi havada uçabilmeyi nasıl da isterdi.

İrlandalı adamı serbest bırakmak için gelmişti. Planladığı şekilde hareket etmek tehlike anlamına gelse de onu bu-
raya getiren habis bir yara gibiydi.

Görülme riskine girmek istemediği için kadının saçları başındaki örtünün altına iyice gizlenmişti.

Birkaç adamın konuştuğunu duyunca gölgelerin arasına çömeldi, bir an için kalbi göğsünde atmayı bırakmış gibiydi. Yolunda durdukları için adamlara lanet ederken eğer bulunacak olursa ne söyleyeceğini düşündü. Niyetini tahmin edecek kimse var mıydı? Hayır. Yeterince güvendeydi. Sadece sahil yeniden boşalana kadar bekleyecek ve kimsenin onun olduğu tarafa bakmamasını umacaktı.

Göğsündeki anahtarları tutarak hazine odasının kapısını açacak olanı aradı. Kaçışında başarılı olmak için tutuklunun silaha ve altın parçalara ihtiyacı olacaktı.

Sohbetlerinden sıkılan adamlar kısa süre sonra oradan uzaklaştıklarında kadın rahat bir nefes aldı. Tepeye tırmanarak kapının önünde durdu, elleri sanki bir hazineymiş gibi sürgünün üzerine kapandı. Öfkesinden doğan tüm gücüyle sürgüyü kaydırarak açmak için çabaladı.

Yavaşça kapıyı açarken içerideki adamın gürültülü horlamasını dinledi. Şimdi kıyılarına gelen tüccarlardan Galce birkaç kelime öğrenmiş olduğuna şükrediyordu.

“Uyan!” diye tısladı. “Acele etmelisin.” Ay sonunda bulutlardan kurtulduğu anda cüretkâr bir şekilde dürterek tutukluyu uyandırdı.

“Kimsin sen?” diye sordu İrlandalı adam. Bu kadını daha önce hiç görmemişti.

“Bu önemli değil. Sana özgürlük getirdim,” diye karşılık verdi kadın mağrur bir ifadeyle.

“Neden? Aksanma bakılırsa sen bir Viking’sin. Neden bana yardım etmeye çalışacaksın ki?” İçine doğan bir his titrek bacakları üzerinde dikilen adamın tüm duyularını kaplamıştı. Bu bir tuzak mıydı yoksa? Hayatına son vermeye mi çalışıyorlardı?

“Nedenlerim var. Gel şimdi. Özgür olmak mı istiyorsun yoksa burada kalmak mı?” Kadın onu bağlayan zincirlerle uğraşarak doğru olduğunu bildiği anahtarla kilitlerini açtı. “Uzaklara yolculuk edebilmen için sana silah ve yeterince altın getireceğim.”

Adamın yürümesine yardım ederken onun açık seçik şakaları karşısında korkudan sinerek onu tepeden aşağı yönlendirdi. Adamın ağırlığı onu birçok kez yere devirdi ve taşların etini kestiğini hissettiğinde öfkeyle haykırdı.

“Rıhtıma doğru git,” diye emretti aksak Galcesiyle. “Sana kılıç ve at getireceğim ve seni başka bir köye götürecek yönü göstereceğim. Orada senin İrlanda’ya dönmene yardım edecek Thurston adlı birini bulmalısın.”

Adam kadının yüzünü inceledi ve oradaki nefreti gördüğünde ürkerek geriledi. “Bunu bana ya da halkıma olan sevginden yapmıyorsun,” dedi alçak bir sesle. Kadının tek cevabı bir gülümseme oldu.

Bunu kendimi kuzguni saçlı, lanet olasıca bir kızdan sonsuza kadar kurtarmak için yapıyorum, diye düşündü kadın kendi kendine. Wolfram’ı İrlandalı afete düşman etmek için nasıl bundan daha iyi bir yol olabilirdi? Wolfram’ın, tutuklu akrabasını serbest bırakmaktan dolayı onu suçlayacağına hiç şüphe yoktu çünkü bu İrlandalı kadından başka kim olabilirdi ki? Kadın güldü. Yakında istediği şeye kavuşacaktı ve bu işin onun tarafından yapıldığını anlayacak hiç kimse de olmayacaktı.

Hazinelerin durduğu ambara doğru koşarken onu daha iyi görebilmeye çalışan şaşkın bir muhafızın yanından uçarak geçti. Bu, adamın tepede, kölelerin bulunduğu kısımda gördüğü aynı kadındı. Neyin peşindeydi acaba? Başını sallayarak konağa doğru yürüdü. Belki de kadın sadece bir âşıkla buluşmak için gece dışarı çıkmıştı.

“Ama yine de gözleri...” Adam ürperdi. Yanından koşarak geçen kadının gözleri sanki bu dünyaya ait değildiler, şeytani bir halleri vardı. “Tanrılar yanımda olsun,” dedi adam tılsımına dokunarak. Sonra da uzun ve güçlü adımlarla kapıdan geçip gitti.

11

Wolfram sabah işlerini yapan kölelerin zayıf hareketlenmelerini duyduğunda uyandı. Şakakları sanki Valhalla'nın bütün Valkürleri²¹ başında at koşturuyorlarmış gibi zonkluyordu. Can çekişerek masadan kalktı ve Thorkill'in hareket-siz bedeninin üzerinden tökezleyerek geçti, o bunu yaparken adam kıpırdamadı bile. Konağın her tarafına Thorkill'in adamlarının sarhoş bedenleri yayılmıştı ama Wolfram'ın adamlarının hiçbiri görünürde yoktu. Wolfram kusacağından korktu ve boğazına doğru yükselen safrayla savaştı. Şimdi neden içkiyi çok ender olarak fazla kaçırdığını hatırlamıştı.

Kendini hızla dışarı attı ve temiz sabah havasından aldığı bir nefes onu yeniden canlandıran bir iksir etkisi yaptı. Wolfram Deidre'yi düşündü, Skiringssal'e geldiklerinden beri ilk kez ayrı uyumuşlardı.

“Odin o İrlandalı adamı lanetlesin. Önce beni esir etti, şimdi de Deidre'nin kollarımdan kopmasına neden oldu,” diye söverek yumruğunu diğer elinin avcuna vurdu. Ama suçlanacak kişinin İrlandalı adam olmadığını içten içe bili-

yordu. Bu, onun gururu, inatçılığıydı. Eğer böyle olmasaydı genç kadının isteğini kesinlikle yerine getirirmiş olurdu. Onun kölelere ihtiyacı yoktu, aslında başkalarını esir tutma uygulamasından tiksiniyordu.

Sendeleyen bacaklarla uyuma bölümüne doğru gitti. Deidre derin bir uykundaydı, masum bir çocuk gibi kıvrılmıştı. Uzun, ipeksi saçları kayalara vuran sabah gelgiti gibi yastığın üzerine dökülmüştü. Aralarındaki kızgınlık adamın kalbini parçaladı. Duyguları yüzünden onu suçlayamazdı ama yine de gerileyip zayıf görünemezdi, görünmezdi de. Genç kadının cesaretine hayrandı ama Wolfram bu konuda güçlü durmak zorundaydı.

“Hiçbir yolu yok mu?” diye mırıldandı. Bir kölenin özgürlüğünü kazanmasının tek bir yolu vardı, o da *jarl*’ın ülkesinin bir düşmanını öldürmek ya da savaşta yetenek göstermek. Böyle bir şey yapmak akılcı olmaz mıydı? Cevap kesinlikle buydu. O zayıflık göstermiş olmayacaktı ve Deidre’nin akrabasının da özgürlüğünü kazanmak için bir şansı olacaktı.

Uzun bir süre sabah ışığında genç kadına, kıvrımlarına, fiyordun yanındaki dağlar gibi yükselen yumuşacık göğüslerine baktı. Yanakları ağlamaktan kızarmıştı, Wolfram uzanıp onun üzüntüsünü dindirmeye can attı. Genç kadın kolları arasındayken hissettiklerini nasıl unutabilirdi ki?

“Deidre,” diye fısıldadı. “Deidre, uyan.” Onu kollarına almak için eğildiğinde onun gözlerini açıp kendisine bakarken kaskatı kesildiğini hissetti.

“Wolfram,” diye fısıldadı genç kadın.

“Aramızda artık daha fazla kırıcı söz olmasın, Deidre,” dedi Wolfram yavaşça. “Ördüğümüz bu duvarı yıkmak için bir yol düşündüm.” Sonra ona sımsıkı sarılarak her şeyi açıkladı. Onun yakınlığının hep getirdiği duygular Deidre’yi tepeden tırnağa etkisi altına almıştı.

“Bunu yapacak mısın?” diye haykırdı Zerlina’nın ona söylediklerini hatırlayarak. “Özgürlüğünü kazanması için ona bir şans verecek misin?”

“Evet.” Wolfram genç kadının iç gömleğini omuzlarından aşağı kaydırmak için elini uzattı. Ortaya çıkan göğüslerini öpmek için eğilirken “Beni özledin mi?” diye sataştı ona.

Deidre’nin her yanını bir zevk dalgası kaplamıştı ama yine de kendini kontrol etmek için mücadele etti. “Belki,” dedi gülümseyerek. Tam ona bebekten bahsetmeye başlayacaktı ki daha konuşmadan Wolfram onu öptü.

Genç kadının dokunuşu, kokusu ve görünüşüyle çok mutlu oldu. Neden ne zaman onun yanında olsa başka her şeyi unutuyordu ki? Deidre’nin gömleğini yavaşça bedeninden kaydırды.

“Wolfram!” Yatak odasına paldır küldür dalan Thorkill’di. Deidre telaşla örtünmeye çalışırken Viking’in kapıyı çalmadan birdenbire odaya girme cüreti göstermesine kızmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Wolfram öfkeyle. “Yatak odama böyle dalman için çok acil bir durum olsa iyi olur.” Genç kadının giysilerini düzeltebilmesi için adamın Deidre’yi görmesini bilerek engelleyerek ayağa kalktı.

“İrlandalı tutuklu.”

”Evet?” Wolfram adamın ölmüş olmasından korktu.

”Gitmiş! Onu sen mi serbest bıraktın?”

Wolfram başını iki yana salladı. ”Bir şekilde kaçmış olmalı. Düşündüğümüzden daha güçlü olmalı.”

”Kapının sürgüsünü dışarıdan açabilecek kadar mı güçlü? Bu sihir gerektirir dostum.” Adamın gözleri Deidre’ye çevrildi, bir şey söylemeden onu suçluyordu.

”Kapı sürgülü değil miydi?” diye sordu Wolfram inanamayarak.

”Evet. İrlandalı kadın sonunda istediğini elde etmiş gibi görünüyor.” Bu kez adamın ne kast ettiğinin yanlış anlaşılması mümkün değildi. Adamı serbest bırakanın Deidre olduğunu açıkça söylüyordu. Başka kim böyle bir şey yapabilirdi ki?

”O böyle,” diye söze başladı Deidre’nin masum olduğuna inanmaya can atan Wolfram.

”Muhafız dün gece tutuklunun olduğu yerin yakınlarında bir kadın gördüğünü söyledi bana. Adamı serbest bırakmak için kendi akrabası olan kadından başka kimin bir nedeni olsun ki? Kim?”

”Hayır!” Deidre’nin boğazından bir haykırış koptu. Onu suçlayan kişiyle yüzleşmek için ayağa kalktı. Kendini Wolfram’a doğru fırlatarak böyle bir düşünceyi onun aklından söküp atmak için ona sıkıca yapıştı. Adamın kolları onun bedenini kendisinden uzaklaştırırken Deidre onun kaskatı kesildiğini hissetti. Sesindeki ton, gözlerindeki bakış tahammül edilir gibi değildi.

”Nasıl yapabildin?” diye sordu Wolfram.

“Yapmadım. Ben değildim. İnan bana Wolfram.” Genç kadının gözleri yaşlarla dolmuştu.

“O adamın kaçmasına üzöldüğünü söyleyebilir misin peki?” diye sordu Thorkill garazla.

“Üzgün değilim ama serbest kalmasını sağlayan da ben değilim. Wolfram’a bu şekilde ihanet etmem.”

Bunun üzerine Wolfram gözlerinde öyle bir öfkeyle ona baktı ki Deidre gerileyerek ondan uzaklaştı. “Yalan söylüyorsun. Sen de Erika’dan daha iyi değilsin. Gözümün önünden çekil. Sana yapabileceklerimden korkuyorum.”

Deidre üzüntüden uyuştüğunu hissetti. Kanıt aleyhi-neydi. Bu işi onun yapmadığına kim inanırdı ki? Bu iki adamın önünde külçe gibi yere yığılacağından korktu ama kapıdan çıkıp giderken her nasılsa gücü ona yardım etti. Arkasına dönerek “Aynen söyledığım gibi oldu Wolfram,” diye fısıldadı ve öylece gitti.

Deidre büyük salonda yalnız başına dururken etrafta sadece koşturarak ters dönmüş sandalye ve bankları, atılmış kadehleri toplayan ve yere dökölmüş içkiyi silen köleler vardı. Thorkill ile adamları büyük salondan sarhoş bir coşkunlukla ve bir kargaşa içinde ayrılmışlardı. Deidre çömeldi ve Wolfram’ın elinde tutmuş olduğı kupayı yerden aldı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Neden bana inanmıyor?” diye kederlendi. Sanki içi ölmüş gibiydi, konakta ruhsuz bir varlık gibi dolaşıyordu.

Konağın orta yerindeki gömme tekneye doğru yürüdü, oradaki ateşten kalan kütükler cızırdayarak yavaşça yanı-

yordu. Sanki duvarlar bile buraya ait olmadığını söyleyerek onunla alay ediyormuş gibi her yanını şiddetli bir ısırap kapladı. Etraftaki her şey, ateşin metal ızgaralarından konağın kubbeli çatısına kadar oyma figürler gözlerini ona dikmiş gibiydi. Vikingler oymalara çok düşkündü.

Deidre gözünün ucuyla Wolfram'ın onun suçunun kanıtına bakmak üzere Thorkill'in peşinden kalın ahşap kapıdan geçtiğini gördü. Bu kanıtı çürütmek için Deidre'nin daha ne kadar dil dökmesi gerekiyordu? Omuzlarındaki bu yükten nasıl kurtulacaktı?

"Maddock'ı serbest bırakmayı kim ister?" diye düşündü. Belki de biri adamı kendi kölesi mi yapmak istiyordu? Maddock bir başkasına kapatılmak için mi bir hapisten kaçmıştı? Yoksa daha kötü bir neden mi vardı? Peki ya Thorkill? Deidre bu adam hakkında ne biliyordu? Wolfram'a köleyi verdikten sonra bu yaptığına pişman mı olmuştu? Köleyi geri almak isteyip sonra da suçu Deidre'nin üzerine mi atmıştı? Yoksa kadının akrabasını özgür bırakan kadın kölelerden biri miydi?

Deidre ne diğerlerinin yataklarından çıktıklarını ve kahvaltıya hazır olduklarını duyuran konuşma seslerinin konakta yankılandığını, ne de ellerini beline koyup suratını asmış Wolfram'ın onun arkasında dikildiğini gördüklerinde nefeslerini tuttuklarının farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ancak adamın sesi dumanlı havayı yarıp geçtiğinde daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı.

"Demek sadece itaatsizlik etmekle kalmadın, benim malımı da çaldın," diye konuştu Wolfram kızgın bir sesle. Ar-

kasından onun tavrını taklit eden Thorkill de kadına baktı.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Deidre nefesini tutarak, adamın sözleriyle midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu.

“Ambar, kadın,” diye bağırdı Thorkill. “Gece ambara girilmiş, bir kılıç ve savaş baltasıyla birlikte bir de bunlar alınmış.” Altından yapılmış bir avuç ufak tefek eşyayı kadının ayaklarına fırlattı. “Akraban kapıdan itibaren yolu işaretleyebilmek için bunlardan bir sürü bırakmış. Bunları al da ona verirsin!”

Deidre’nin gözleri korkuyla açıldı. “Hayır. Senden asla bir şey çalmam. Benim böyle bir şey yapacağımı nasıl düşünebilirsin?” Gözleri Wolfram’inkilerle buluştu, ama ona bakan bu öfkeli mavi enginlerde hiç teselli bulamadı. Bu kâbustan uyanmak ve kendini yeniden onun kollarında bulmak istiyordu. Tüm dünyası tepetaklak oluyordu ve bu saldırıyı durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu.

“Hayır, Wolfram. Deidre dün gece benimle birlikteydi.” Zerlina kardeşinin yanında durmak için topallayarak ileri çıktı.

“Peki, bütün gece onunla birlikte miydin?”

“Hayır, ama senin yanıldığını ve böyle davranmakla aptallık ettiğini biliyorum.” Gözlerinde şefkatli bir ifadeyle Deidre’ye baktı ve genç kadına onun yanında olacağını fısıldadı. “Ona çocuktan bahset,” dedi sessizce dudaklarını kıpırdatarak.

“Zerlina haklı,” dedi bir ses Deidre’nin arkasından. “İrlandalı kadına açıklaması için bir şans ver en azından.” Wolfram’ın küçük kardeşi Warrick genç kadını ağabeyinin gaza-

bından korumak için Deidre'nin yanı başında durdu. Wolfram yumruklarını sıkarak kendini kaybetmemek için savaştı. Hırsızlığın cezası asılmak ya da en azından dövölüp sürgün edilmektir. Deidre'ye ne bunlardan birini yapabilir ve yaşamaya devam edebilirdi ne de onun suçunun cezasız kalmasına izin verebilirdi. Ona vurmak için elini kaldırarak ileri çıktı ama genç kadının menekşe gözlerinde öyle bir keder vardı ki elini yeniden indirdi hemen. Ona zarar veremezdi, bunu biliyordu.

"Ben cezasına karar verene kadar onu ambara götürün," dedi kederle. "Onu girilebileceğini düşündüğü o odada karanlıkta kilitli bırakın." Genç kadını öne iterken ona olan şefkatini ruhsuz bir maskenin arkasına sakladı. Viking erkeklerinden ikisi genç kadını götürdü.

"Wolfram," diye inledi Deidre, bir suçlu gibi konaktan atılmanın utancıyla küçük düşmüştü. Tüm gözler onun sessizlik içinde uzaklaşmasını izledi.

Genç kadının cezalandırılması Wolfram'ın gözleri önünde koyu bir perde gibi asılı kalmıştı. Şimdi onu bir zamanlar esir etmiş İrlandalı köpeği özgür bırakanın kendisi olmasını diliyordu, böylece kalbini delen bu kılıcı hissediyor olmazdı.

"Eğer bunu yaparsan, sana olan aşkım tamamen bitecek, kırgınlığım onu zehirleyecek," diyerek hıçkırıklara boğuldu Deidre onu tutan ellerle mücadele ederken.

Üzgünüm. Üzgünüm aşkım, diye haykırdı Wolfram'ın kalbi ama sözleri bu duyguları açığa vurmadı. "Olan biteni değiştiremem," dedi heybetli bir ifadeyle ve orada durup dünyasının kararmasını izledi.

12

Deidre küçük ambarın içinde sık sık soğuk bir hazineye takılıp dengesini kaybederek ileri geri yürüdü. Karanlıkta el yordamıyla dolaşırken demir bir kılıcın soğuk metalini hissetti, tıpkı Wolfram'ın kalbi kadar soğuktu. Gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışarak tanıdık herhangi bir eşya aradı, onu içine attıkları bu koyu karanlıktan korkuyordu.

“Şimdi bana ne olacak?” diye ağladı. Şimdi kızgınlığın ötesine geçmişti, artık hissettiği tek şey çok kasvetli kederdi. Olanlara inanamıyordu, Wolfram'ın onu reddetmesine de. Şimdi ona bebekten nasıl bahsedebilirdi ki?

Deidre'nin parmakları etrafındakilerin şekillerine ve dokularına dokunabilmek için uzandı. Dokunma duyusunun eksik olan görme duyusunun görevini üstlenmesi çok tuhaftı. Bir savaş baltasının keskin ucunu hissetti ve elini geri çekti. Ellerin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek kısa sürede aradığını buldu, kürk ve yumuşacık dokunmuş halılardan oluşan, yatağı olabilecek bir yığın. Titreyerek halılardan birini üzerine çekti ve Wolfram'ın niyetinin onu ölene kadar bu hapisanede mi bırakmak olduğunu merak etti.

Ona bebekten bahset, diye fısıldadı içinden bir ses. Acaba içinde büyüyen çocuktan haberi olsaydı Wolfram onu burada tutar mıydı? Hayır, yapmazdı. Ama Deidre'nin gururu genç adamı çağırmasına izin vermezdi. Eğer Wolfram onu seviyorsa onu bu karanlık ve aşağılamadan kurtarmaya gelirdi.

Wolfram kafese kapatılmış bir ayı gibi yatak odasında ileri geri dolaştı. Deidre kollarındayken geçirdiği geceleri hatırlayarak gözleri yatağa takıldı. Şimdi ona sarılmak için nasıl da yanıp tutuşuyordu. Genç kadının hapsedildiği yere koşup onu kollarına almamak için kendini zor tutuyordu ama ne zaman o tarafa doğru hareketlense inatçı gururu onu durduruyordu.

“Deidre! Deidre!” diye fısıldadı. Bu, tanrıların evi Asgard’ın sisleri arasında yitip giden nafile bir feryattı.

Wolfram’ın içinden bir ses, onun için ambardaki tüm hazinelerden daha değerli olan bir hazineyi kaybettiğini bağırdı ona. Böyleyken bile kalbinin yakarışlarını dinlemeyi reddetti.

Sonunda uyuma kısımlarının arasındaki dar, yerleri kirli koridorlarda amaçsızca dolaşmak için yatak odasından çıktı. Zerlina’nın odasından geçerken onun alçak sesle hıçkırdığını duydu ve İrlandalı kız için mi gözyaşı döktüğünü merak etti. Ah, tatlı Zerlina, sevdiklerinin yükünü hep kendi zayıf omuzlarına yüklenirdi.

Wolfram ablasını teselli etmek için odasına girecekken onun nazik yöntemlerinin kendisini kararından döndürebile-

ceği korkusuyla kapısının yanından geçip gitti.

Wolfram büyük salona girdiğinde konak kahkaha sesleriyle inliyordu. Thorkill ve adamları ev sahiplerinin misafirperverliklerinin tadını azami derecede çıkarıyorlardı, Viking âdetlerine göre olması gereken de buydu zaten. Bir an için Wolfram sanki tüm olanlar Thorkill'in suçuymuş gibi öfkelenildiğini hissetti. O buraya hiç gelmemiş ve İrlandalı esiri de getirmemiş olsaydı Deidre hâlâ bu konakta güvende olacaktı. Genç adam başını sallayarak bu düşünceleri uzaklaştırdı. Hayır, bu Deidre'nin hatasıydı.

Wolfram ateşe bir kütük daha atarak gözlerini titreşen alevlere dikti. Deidre akrabasını serbest bırakarak nasıl bu kadar aptalca davranabilmişti? Wolfram'ın ne kadar kızacağını, böyle bir itaatsizlik yüzünden onu nasıl da cezalandırmak zorunda kalacağını bilmiyor muydu? Wolfram onu sevdiği ve kalbini kazanmak istediği için ona fazla hoşgörölü davranmıştı.

“Şimdi de ambarların da soyulduğunu, silahlar ile altın parçaların kayıp olduğunu öğrenmek, işte bu son ihanet oldu. Ona verdiğim onca hediyeden sonra nasıl benden bir şey çalabildi?”

Başını kaldırdığında kendisine bakan Warrick ile Everard'a gördü ve onların dik bakışlarına alev alev gözlerle karşılık verdi. Olaf da salona giren oğluna baktı ama onun bakışı öfke doluydu.

“Bu duyduğum şey, yani Kuzgun'un ceza olarak ambara kapatılmasını emretmen de ne oluyor?” diye gürledi Olaf.

“Bu doğru,” diye yanıt verdi Wolfram öfkeyle babasına

bakarak. “Bana itaatsizlik etti, kölelerimden birini serbest bıraktı ve hiç şüphesiz akrabasını İrlanda’ya geri gönderebilmek için o ambarı soydu.”

“Bunları senin Deidre’nin yaptığına dair kanıtın da var, öyle mi?” diye sordu Olaf kollarını göğsünde kavuşturarak.

“Daha nasıl bir kanıtı ihtiyacım olacak ki? Tutuklunun kilitli olduğu hücrenin yakınlarında bir kadın görülmüş. Silahlar gitmiş.” Babasının bu işe karışması öfkesini daha da kıskırtmıştı. “Bunlar onun değildi ki versin.”

Olaf başını iki yana salladı. “Daha öğrenecek çok şeyin var oğlum. Umalım ki bunun için fazla geç kalma.” Közlerin üzerinde pişmekte olan ekmek somunlarından birini almak için elini uzatarak yenebilecek kadar soğuyuncaya dek onu nasırlı parmakları arasında çevirip durdu. “Tüm bunlara Deidre ne diyor?”

“Masum olduğuna yemin ediyor.”

“Ve sen de onun sözüne inanmıyorsun?”

Wolfram daha cevap veremeden Warrick gülümseyerek öne atıldı. “Wolfram her zamanki gibi çok inatçı. Öyle bir afet bana ait olsaydı ondan ayrı kalmayı hiç istemezdim. Kendi halkından olan birinin halinden anladığı için onu nasıl suçlayabilir ki? Wolfram da aynısını yaptı.”

“Ama ben bunun hakkında yalan söylemezdim. Belki de beni en derinden yaralayan da budur, bana gerçeği söylememesi. Paylaştığımız onca şeye rağmen bana yalan söylemiş olması.” Wolfram içtiği kupanın içindekileri ateşe fırlatarak alevler arasında kalbindekiyle denk büyük bir parlama yarattı.

“Böyle bir şeyi itiraf ederek aptalca davranmış olurdu. Kadın aptal değil. Onu cezalandıracağını çok iyi bilmesi gerek.” Konuşan yine Warrick olmuştu.

“Onu satmalısın,” dedi Everard yılışık bir gülümsemeyle. “Benim yapacağım şey bu olurdu. Kaybettiğin kölenin yerini onun almasını sağla.”

Wolfram ağabeyinin sözleriyle bembeyaz kesildi. Deidre’ye ne kadar kızgın olursa olsun böyle bir şeyi asla yapmazdı. Onsuz bir hayat fazla yalınzdı. Aralarındaki bu anlaşmazlık kalbini parçalıyordu.

“Sessiz olun! Hepiniz,” diye gürledi Olaf, kölelerin işlerini bırakıp ona bakmalarına neden olarak. “Hepiniz İrlandalı kadının suçlu olduğunu farz ediyorsunuz. Ben böyle bir şeyin kanıtlanmadığını söylüyorum. O bir erkek olsaydı sözlerinin doğruluğunu kanıtlamak için dövüşmesine izin verirdi. Biz Vikingler kadınlarımızın güçlü olmalarıyla övünürüz ve aptal Hristiyanların aksine kanun önünde onları kendimizle eşit tutarız. Yine de sırf kadın olduğu için Kuzgun’un suçlu olduğunu farz ediyorsunuz. Adalet bunun neresinde? Bizim âdetimiz bu değil.”

Wolfram Olaf’ın sözleriyle kaskatı kesildi, babasının söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Deidre’ye haksızlık mı etmişti? Everard bile yaptığı şeyden dolayı cezalandırılmamıştı çünkü Wolfram onun ihanetini ispatlamak için yeterince kanıt toplayamamıştı.

“Ben yapmam gerekeni yaptım,” diye mırıldandı gözlerini kaçırarak.

“Peki, Thorkill’le olan dostluğuna Deidre’ye olan aşkından daha mı fazla değer veriyorsun? Bu adama karşı hayiyetini korumak gerçeği öğrenmekten daha mı önemli?”

Wolfram başını geriye atıp keder dolu yavaş bir homurtuyla ıstırabını açığa vurdu. “Hayır.” Şu son birkaç saattir katlandığı kargaşadan babasının haberi yok muydu? Deidre’yi bu kıyılardan uzaklaştırıp yalnızca ikisi birlikte okyanusa açılmaya, onu hapsetmek zorunda kalmayacağından emin olmak için aile ve arkadaşlardan ayrılmaya can atmış ama yapamamıştı. Şerefi, saygınlığı, bir adamın ölümden sonra sahip olabileceği her şeyi tehlikeydi.

Wolfram babasının elini omzunda hissetti ve bilgelik ve şefkat dolu bu gözlere baktı. “Git ona Wolfram, çok geç olmadan. Onun suçluluğuna ya da masumiyetine ‘Meclis’te karar vereceğiz. O zamana kadar onu serbest bırak.”

Duygularıyla eziyet çeken Wolfram babasının ellerinden kurtuldu. Olaf onun yürüyerek uzaklaşmasını izledi. Oğlunun arkasından o çökmüş omuzlarına baktı ve Wolfram’ın koyu saçlı kadını ne kadar çok sevdiği hakkında yanılmadığını anladı.

“Benim de senin anneni sevdiğim kadar,” diye fısıldadı Olaf ve gözlerini Odin’e kaldırarak kendisinin hayatının aşkını kaybettiği gibi Wolfram’ın da âşık olduğu kadını kaybetmemesini diledi.

13

Wolfram anahtarları elinde sımsıkı kavrayarak ambara gitti. Midgard yılanı Jörmüngand* beynini kemirerek ona işkence ediyormuş gibi hissediyordu. Deidre'nin masum olduğuna inanmayı çok istiyordu ama onun yalan söylediğini iddia eden birçok insan vardı. Muhafız ve Gerda ile Erika da onun o gece ambara doğru gittiğini gördüklerini söylemişlerdi. Kanıt onun aleyhineydi.

Kapıyı açan Wolfram odada Deidre'yi aradı. Genç kadın neredeydi? Bir an için onun da akrabasıyla buluşmak için bu yerden kaçtığından korktu ama sonra uzak bir köşede onu gördü, bir kürk yığınının üzerine kıvrılmıştı. Öyle kırılgan, öyle ayartıcı, öyle masum görünüyordu ki onu görmek bile genç adamın damarlarına yakıcı alevler yollamıştı. Onu özlemişti: bu basit bir gerçektir. Onun yokluğunda tek bir gece bile sonsuz bir yalnızlık olmuştu.

“Deidre,” diye seslendi yavaşça.

Genç kadın yavaşça döndü ve çabucak geçen bir an için

* İskandinav mitolojisinde Loki'nin oğlu olan ve Midgard denizinde yaşayan yılan. Thor tarafından öldürülmüş ama zehrini Thor'a bulaştırarak onu da öldürmeyi başarmıştır. (ç.n.)

gözleri meşalenin ışığında buluştu. Adamın gözlerindeki bakışı tanıdığında Deidre'nin nefesi kesildi. Wolfram ondan hâlâ şüphe ediyordu, dudaklarının keskin çizgisinde çok açık görülüyordu bu. Oysa Deidre onun buraya gelişinin genç kadının doğruyu söylediğini nihayet anladığı anlamına geldiğini düşünmüştü.

“Neden buradasın?” diye sordu bir fısıltıyla ona arkasını dönerek. Kendini kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordu, tüm itibarı yerle bir olmuştu.

“Babam seni serbest bırakmamı istedi,” diye cevap verdi Wolfram.

“Baban,” diye karşılık verdi genç kadın içinde bir şeylerin öldüğünü hissederek. Onu serbest bırakmak isteyen Wolfram olması gerekirdi. “En azından o benden şüphe etmiyor.” Genç kadın gözlerini kapattı. Yeniden açtığında Wolfram'ın üzerine eğildiğini gördü.

“Sen hasta mısın?” diye sordu genç adam, meşaleyi Deidre'nin gözlerinin önüne getirmişti. Genç kadın ışığın parlaklığıyla geri çekildi. “İyi görünmüyorsun.”

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye yanıt verdi keskin bir sesle. “Karanlık, köhne bir odaya kilitlenmek vücuda sağlık katmak için iyi bir yol değil.”

Wolfram ona dokunmak, onu teselli etmek için yanıp tutuştu. Göğüslerinin dolgun kabartısını görebiliyor, ellerinin altındaki teninin yumuşaklığını hatırlıyordu. Ona doğru yaklaştığında saçının kokusunu alabiliyordu, ambardaki baharatlardan gelen büyüleyici bir kokuydu bu.

“Deidre...” diyerek ona doğru uzandı.

Genç kadın sanki onu tiksindiren bir şeymiş gibi onun dokunuşundan uzaklaştı. Yalnızca iki kelime etti: “Aşk güvenmektir.” Deidre Wolfram’ın şüpheleri yüzünden paramparça olmuştu. “Söylediğim her şey gerçektir Wolfram.”

Wolfram onu kollarına almak, ona inandığını söylemekten başka bir şey istemiyordu ama şüpheleri zihninde büyük bir ağırlık yapıyordu ve sessizliği düşüncelerini açığa koyuyordu.

“Eğer bana inanmıyorsan neden beni burada bırakmıyorsun Wolfram?” diye sordu Deidre soğuk bir sesle.

“Kızıl Olaf masum ya da suçlu olduğuna hükmedilinceye kadar konakta dolaşmakta serbest olacağını söyledi.” Onun bu sözleri genç kadının kanını dondurdu. “Gel.” Wolfram onun elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Ellerinin kısıcık teması aralarında bir kıvılcım yaktı ve gözleri bir kez daha buluştu ama Deidre kendini geri çekti.

“Eğer bu işi yaptıysam neden ben de kaçmadım, bunu hiç merak etmiyor musun? Kendine hiç bunu sordun mu Wolfram?”

“Çünkü Tanrın huzurunda benden bir daha kaçmayacağına yemin etmiştin,” diye cevap verdi Wolfram gerçekten düşünmeden. Sözleri genç kadının kalbine bir hançer gibi saplandı.

Deidre kapıya doğru koştu. Dışarı çıktığında gökteki rengârenk parlak gökkuşağına baktı. Kuzey ışıkları. Sanki Tanrı kendi elleriyle gökyüzünü pırıl pırıl renklerle boyamış

gibiydi. “Bu ışıklara rağmen hâlâ kör olabiliyorsun,” dedi hüznle fısıldayarak. Konağa kadar giden yolu koşarak geçti, neredeyse Erika’yla kafa kafaya çarpışıyordu. Kadın kıs kıs güldü ve delici mavi gözleriyle Deidre’ye baktı, sanki ona yeniden ait olduğu Eire diyarına geri dönmesi gerektiğini söylüyor gibiydi.

Ama geri dönmeyeceğim, diye yemin etti kendine Deidre. Suçlu olmadığını herkesin önünde kanıtlayacağım. Ne yapmam gerektiği önemli değil, güçlü olduğumu son bir kez daha kanıtlayacağım. Karnına dokunup içindeki yaşamdan gelen gücü hissederek eşyalarını toplamak için Wolfram’la paylaştığı yatak odasına gitti. Araları düzelene kadar başka bir yatak odasına taşınacaktı. Gözlerine dolan yaşlarla savaşıarak, “*Ben sana inanırdım,*” diye fısıldadı sitemle.

14

Wolfram nemli saçlarını gözlerinden çekti ve başını kaldırarak ufukta silinmekte olan parlak güneşe baktı. Yaz mevsimi kuzey topraklarında hafif hafif kendini göstermeye başladığından günler gittikçe uzuyordu. Wolfram, Thorkill ve Thorkill'in adamları gemiyi tamir etmek için gerekli tahtayı kesip oymak için ormanın kıyısında çalışırken çekiçle dövme sesleri ormanda yankılandı. Wolfram daha önce birçok kez yaptığı gibi yine Deidre'yi düşündü. Birkaç gün önce onu ambardan çıkarıp serbest bıraktığından beri neredeyse hiç konuşmamışlardı. Genç kadın ona ne zaman baksa gözleri onu lanetliyor gibiydi. Wolfram onun tam şu anda ne yaptığını merak etti. Diğer kadınlarla birlikte konakta yelkenleri mi onarıyordu yoksa eğirme işinin mi başındaydı?

"Ah dostum, sizin yardımınızla yakında yola çıkacağız gibi görünüyor," dedi Thorkill. Çömelerek, bir tahta parçasına oluk açarken keskisiyle meşgul olan Wolfram'ın yanına oturdu. O ve Wolfram birkaç gündür fırtınanın gemiye vermiş olduğu hasarı tamir etmek için çalışmışlardı. Thorkill'in

gemisindeki ahşap döşemeler de, dümen ve yelkenler de değiştirilmişti. Vahşi dalgalar yüzünden Thorkill'in küreklerinden ikisi zarar görmüş, neredeyse ikiye ayrılmışlardı ve bunların yerlerine de yenilerinin konulması gerekiyordu.

"Evet, yakında yeniden rüzgârı yüzünde, sallanan gemiyi de ayaklarının altında hissedeceksin." Wolfram tepeden aşağı, denize doğru baktı. O da havadaki tuz tadını, denizde dolaşmanın heyecanını çok seviyordu ama gemisini sevdiği kadar hayatı da Deidre olmuştu artık. O bir daha yanında olmadan nasıl yaşayabilirdi?

Thorkill bir başka günün daha bittiğini işaretlemek için her günün sonunda yaptığı gibi bir tahta parçasına çentik açtı. Gemi yavaş yavaş önceki ihtişamını geri kazanıyordu.

Havada bulutlar dolaşıyor, Svartalfheim'ın* elfleri gibi koyu şekiller oluşturunuyordu. Thorkill ayağa kalkarak, "Sanırım ben şimdilik bırakacağım," dedi. "Konakta bir içki için bana katılır mısın?"

Wolfram başını "hayır," anlamında salladı. Deidre'yle araları açıldığından beri onu yeniden görmekten ve kalbinin sızladığını hissetmekten korkarak konakta fazla zaman geçirmeye dayanamıyordu.

Babam haklı mı? Deidre'yi haksız bir şekilde suçlamış olabilir miyim? Bu düşünce zihnini yiyip bitiriyordu. Wolfram umutsuzca unutmayı deneyerek çekicini ağaca indirdi ama alet hedefini iskalayıp parmağını yaraladığında bir küfür savurdu. Çekiç elinden fırladı, o da onu almak için yere eğildi. Tam o anda başının üzerindeki ağaca çarpan metalin sesini duydu. "Hel adına ne...?"

* İskandinav mitolojisinde karu elflerin diyarı (ç. n.)

Geri geri gitti ve gürültünün geldiği yöne doğru baktı. Orada, bir ağacın gövdesine saplanmış bir balta vardı, Wolfram'ın sadece bir an önce bulunduğu yere gömülmüştü. Çekicini almak için eğilmiş olmasaydı kafatası ikiye yarılmış olacaktı.

Ağaçların arasında sağa sola bakarak baltanın geldiği tarafa doğru koştu ama görünürde kimse yoktu.

"Thorkill. Thorkill," diye seslendi ama cevap alamadı. Ormanda tek başınaydı. Birinin onu öldürmeyi denediğine bir an için bile şüphe etmemişti. Bir balta kazayla fırlatılmış olamazdı. Bu kasıtlıydı ve Wolfram kimin böyle bir şey yapmak için sebebi olduğunu biliyordu. Everard. Başka kim onun öldüğünü görmek isterdi ki? Kim onu köle olarak satmıştı?

İki uzun adımda baltaya ulaştı ve ağaçtan çıkarır çıkarırmaz ellerinin arasında çevirdi. Bu ağabeyinin silahı olduğundan artık bu işi Everard'ın yaptığına dair kanıtı vardı. Baltanın sapındaki oymaları tanımıştı.

"Thor'un çekici adına, onun bu iş için cezalandırılmasını sağlayacağım," diye yemin etti. Arkasında bir hışırtı duyduğunda dövüşmeye hazırlanarak baltanın sapını kavradı. "Demek işimi bitirmeye geldin," dedi etrafında dönerek ama önünde duran Everard değil, Warrick'ti.

"Bağırdığını duydum Wolfram," dedi kardeşi alarma geçmiş bir halde. "Ne oldu?"

Wolfram annesi tarafından büyütüldüğü kardeşine baktı. Onu gördüğü için rahatlamıştı ama Everard'ın hainliğinin ortaya çıkma zamanının geldiğini de fark etmişti. Güvenebile-

ceği birine ihtiyacı vardı, özellikle de kabarmakta olan öfkesini dindirmek için şimdi Deidre yanında değilken.

“Birisi ölmemi istiyor gibi görünüyor,” dedi Wolfram buz gibi bir sesle. Baltayı Warrick’in ellerine bıraktı. “Bu balta kafamı hedef almıştı.”

“Kafanı mı?” Duyduklarına inanamayan Warrick’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Çekicimi almak için yere çömelmiş olmasaydım şimdi burada senin önünde değil Odin’in muazzam sarayında, bu dünyadan ayrılmış olanların arasında dikiliyor olurdum. Bu ihaneti aklımdan çıkarmakla ne büyük aptallık etmişim.” Wolfram baltayı alarak öfkeyle kaldırdı ve ağaç gövdesindeki hedefine geri gönderdi.

“Kim? Ne? Neler olduğunu anlat bana,” diye bağırdı Wolfram.

Wolfram Warrick’e çimenler üzerinde yanına oturmasını işaret etti ve ona beş yıl önceki kaçırılışından başlayarak tüm şüphelerinden bahsetti.

“Everard’m babamın ölümünden sonra *jarllığı* bana emanet edeceğinden korktuğuna hiç şüphe yok,” diye mırıldandı Wolfram. “Ben yolundan tehlikesiz bir şekilde çekildiğimde kontrolü kolayca ele geçirecek.”

Warrick başını salladı. “Onun böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. O en büyüğümüz. Bir sonraki *jarl* o olacak. Şerefini neden tehlikeye atсын ki? Tanrıların gazabını neden göze alsın? Düşündüğün şeyde yanılıyor olmalısın ağabey.”

“Kanıt apaçık ortada. Eric bana köle olmamın kardeşi-

min işi olduğunu söyledi.” Wolfram baltayı işaret etti. “Bu da onun suçlu olduğunu ispatlıyor.”

Warrick yumruklarını sıktı. “Eğer söylediklerin doğruysa bu yaptıkları için Everard’ın cezalandırılması gerek. Babama söylemeliyiz.”

Wolfram bir elini ayağa kalkmaya girişen küçük kardeşinin koluna koydu. “Hayır. Kanıt toplamamız gerek. Kanıtlar karşı konulamaz biçimde Everard’a karşı olana dek babamıza söyleyemeyiz. Eric bu kıyılarından çok uzakta olduğundan şahit yok. Yalnızca onun sözüne karşı benimki olacak.”

Warrick’in gözleri öfke saçtı. “Öyleyse onun ihaneti için cezalandırıldığını görmenin bir yolunu bulmamız gerek. O zamana kadar kendine dikkat et ağabey.” Bu sözler üzerine Warrick Wolfram’ı batan güneşin griliğinde düşünceleriyle baş başa bıraktı.

15

Günler geçtikçe Deidre kapı dışında daha fazla vakit geçirerek özgürlüğünün tadını çıkardı. Kuşların şarkısını dinleyerek, onların uçmalarını seyrederek ve çiçeklerin güzel kokusu ile ağaçların taze havasını içine çekerek hayatın ne kadar değerli bir hediye olduğunu her zamankinden daha çok anladı. Keşke Wolfram ona inansaydı, o zaman mutluluğu tamamlanmış olurdu.

“Deidre.” Zerlina’nın sesi uzaktan ona seslendi.

Deidre konağın arka tarafındaki ağaçlığın yakınında oturduğu kütükten kalktı ve ellerini ağzının çevresine kapatıp seslenerek cevap verdi: “Buraya!”

Zerlina ona işaret ettiğinde Deidre hızla ona doğru gitti, açık saçları hafif rüzgârda uçuşurken kendini hiç derdi yokmuş gibi hissediyordu. “Ne var Zerlina?” diye sordu kızıl saçlı arkadaşının yanına ulaştığında.

“Bir seyahate gidiyoruz,” diye yanıtladı Zerlina gözlemini kaçırarak. “Eşyalarını topla, bugün yola çıkıyoruz.”

“Seyahat mi?” Deidre’nin aklına belki de kendi halkına

geri gönderiliyor olduğu düşüncesi geldi. “Ne var Zerlina? Neler olduğunu anlat bana.”

“Meclis’e katılacağız. Kaderine ilk ve son olarak karar verilecek toplantımız bu. Olaf böyle olması gerektiğini söyledi.” Zerlina’nın gözleri ona yalvarıyordu. “Senden son kez rica ediyorum Deidre. Wolfram’a taşıdığın çocuktan bahset. Seni tüm bunlardan kurtaracaktır.”

Deidre özgür erkeklerden oluşan böyle bir meclisten bahsedildiğini duyduğunu hatırlıyordu, şimdi de konaktaki bütün “erkek muhabbetleri”ni hatırlamak için kendini zorladı. İnsanların ilan edilen kanunları dinlemek, kanuna uymayanlar hakkında davalar sunmak, tanrılara tapınmak, yeteneklerini göstermek ve hatta bir şeyler alıp satmak için toplandıkları yer orasıydı. Deidre’nin bu kıyılara gelişinden birkaç gün sonra Olaf’ın yetki alanındaki ev halkı bir toplantı yapmıştı. “Meclis” de yalnızca daha geniş bir çapta ama buna çok benzer bir şey olacaktı.

“Masumiyetimi orada kanıtlayacağım, öyle değil mi?” Zerlina başıyla “evet” diye onayladı.

“Olaf senin doğruyu söylediğine inanıyor ve sana bu şansın verilmesi için ısrar etti, tıpkı savaşçılarımızın kendilerini dövüşerek ispatlamaları gibi.” Zerlina Deidre’nin koluna dokundu. “Bunu bitiremezsin Deidre. Wolfram’dan bunu bir istesen yalnızca, ona bebekten bahsetsen, o seni kurtaracaktır. Senden ne isteneceği hakkında hiçbir fikrin yok.”

Bir an için Deidre’nin zihninde bilinmeze karşı duyulan korku parladı ama bununla savaşıarak omuzlarını geriye attı

ve başını dikleştirdi. “Bırak da sizin şu toplantınıza, buluşma-
nıza gidelim. Masum olduğumu ispatlamaya can atıyorum.”
Gerçekten de şu son birkaç gündür neredeyse konaktaki herkes
ondan bir cüzzamlıymış gibi uzak durmuştu.

Zerlina’yla birlikte konağa dönen Deidre elbiselerini
topladı ve hepsini pelerininin içine bağıladı. Olaf ona olan
sevgisinin bir sembolü olarak birkaç kolye, Wolfram da altın
ve gümüş bilezikler vermişti ona. Deidre tüm bunları broşları
ve diğeri mücevherleri ile birlikte küçük bir keseye koydu.
Wolfram’ın ona çok uzun zaman önce verdiğı broş göğsünde
kaldı. Biri yağmurlu günler olursa diye kalın deriden olmak
üzere iki çift deri ayakkabı ile geceler soğuk olursa diye biri
kürk, iki pelerin aldı.

Zerlina, Deidre, Adora, Gerda ve evdeki kadınların geri
kalanı pişirme tavarlarını, tahta kâse ve kaşıkları, kovaları, bir
uçayak ile pişirme ateşlerinin üzerine asılacak birkaç demir
kazan toplarladılar. Konaktan uzaktayken bile yine de yapıl-
ması gereken pişirme işleri olacaktı.

Dışarı çıktıklarında Deidre onları gidecekleri yere gö-
türecektir birkaç oymalı ve süslü araba gördü. Daha yakından
baktığında arabalara ilahi varlıkların yüzleriyle silüetlerinin
oyulmuş olduğunu gördü. Bu arabaların oturma kısımlarının
yanma oyulmuş sırttan kafaları gördüğünde ürperdi. Bunlar
Wolfram’ın halkının bahsettiğini duyduğu devler, cüceler ve
karanlık elfler miydi?

“Hadi gel, arabaya binmene yardım edeyim,” diye davet
etti Warrick ellerini Deidre’nin beline koyarak. Gülümserken

gözleri de ona karşı sevgi doluydu. “Ağabeyim bir aptal,” dedi. “Ama ne olursa olsun ben senin dostun olacağım.”

Genç adam görünüşte Wolfram’a öyle çok benziyordu ki ona bakmak Deidre’nin içini acıttı, yine de onun gülümsemesine karşılık verdi. “Dostlara ihtiyacım olacak.”

Deidre başını kaldırdı ve Wolfram’ın sadece bir anlığına ona baktığını görebildi, sonra genç adam gözlerini başka tarafa çevirdi. Deidre onun dört arabanın yanında at sürecektir Everard, Olaf ve diğer erkeklerle katıldığını gördü. Zerlina, Deidre, Adora ve Gerda bir arabada, Erika ve Everard’ın diğer iki karısı başka bir arabada gidecekti. Kalan iki araba da ev halkının önemli diğer kadınları tarafından paylaşılacaktı. Kadın ve erkek kölelerin tüm yolculuk boyunca yürümeleri gerekecekti. Deidre onların bu esaretine acıdı, köle olarak yaşamak çok zordu.

Tüm hazırlıklar tamamlandığında yolculuklarına başladılar. Deidre evdeki erkeklerin en zarif şekilde giyindiklerini görebiliyordu: at binerken arkalarında dalgalanan pelerinler, almlarına bağlanmış parlak kurdeleler ya da *hlað*’lar, silahlarını ellerinde tutarlarken bileziklerle süslenmiş kollar. Deidre at sürerken mızrak, kalkan, savaş baltası ya da kılıç taşımak zorunda olmanın rahatsız edici olup olmadığını merak etti. Gerçekten de öyle olduğunu düşündü ama toplantıya bir tarzla gitmenin Olaf’ın evindeki erkekler için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Erika’ya bakınca en zarif mücevherlerle süslenmiş olduğunu gördüğüne hiç şaşırmadı, kollarının her santimini bi-

lezikler kaplıyordu. Erika parlak renkli koyu kırmızı kumaştan bir elbise seçmişti ve *jarl* olan Olaf değil de kendisiymiş gibi burnu havada gidiyordu.

Deidre sarı, büzgülü gömleğinin üzerine giymek için düz, boz renkli bir elbise ile koyu kahverengi bir pelerin seçmişti. Üzerindeki tüm mücevher bir bilezik, kehribar bir kolye ve en sevdiği broşu ile onun tıpatıp eşi olan broştı. “Ben Erika kadar güzel giyinmedim,” dedi Deidre Zerlina’ya. “Bir tavus kuşuyla kıyaslanan güvercin gibi görüneceğim.”

Zerlina Erika’ya baktı ve tiksintiyle homurdandı. “Üzerinde hiç mücevher olmadan, alelade bir çuvalla bile ondan daha güzel görünürsün sen.” Zerlina Erika’nın kibirli gözleriyle karşılaştı. “Senin güzelliğin onu aşıyor. O bana kardeşimin seyahatlerinden birinde gördüğünü anlattığı Doğu’nun kurumlu kuşlarından birini hatırlatıyor.”

Grup ilerledikçe onlara başkaları da katıldı. Yoksul köylülerden tüccarlar ve zanaatkârlara, zengin Viking yağmacılarından dertli kölelere, hepsi *meclise* gitmek için buluşmuştu. Gündüz saatlerinde sık ormanlardan ve alçak tarla ve çayırlardan geçerek ilerlediler.

Artık Deidre ağrıyan kalçasının arabaya daha fazla dayanamayacağını düşünürken sonunda yolculuğun sonuna geldiler. Olaf, Everard, Wolfram, Warrick ve diğerleri yünden kalın çadırlar kurdular ve uyumak için kürk yığınları serdiler. Erkekler içki boynuzlarını alarak içkilerini küstahça tokuşturdular, kadınlar da içkiyi paylaştılar. Destanlar anlatılıp durdukça her yanı hikâyeler sardı.

Deidre yine Yggdrasill'i duydu, Vikinglerin dokuz dünyayı tuttuğunu düşündüğü devasa dişbudak ağacı. Dallarının gökyüzüne ulaştığı; köklerinin tanrıların evi Asgard'a, ölüler diyarı Midgard'a ve hatta Hel'in karanlıklarına değdiği söyleniyordu.

Zerlina Freya'nın bir zamanlar nasıl Odin'in karısı olduğu hakkında da bir hikâye anlattı. Çok kendini beğenmiş bir tanrıça olduğundan Odin onu Frigga için terk etmişti, çünkü Freya güzelliği kocasından daha çok seviyordu. Zerlina hikâyeyi anlatırken Erika'ya baktı ve gruptaki diğerleri de Erika'nın tarafına baktığında Deidre'nin bir iki kıkırdamayı bastırması gerekti. O andan itibaren Erika'nın yüzüne bu hikâyeyi düşünmeden asla bakamayacağını çok iyi biliyordu.

Gökyüzü gece yarısı güneşinin pembemsi bir parlaklığıyla aydınlanmış olsa da grup karnını domuz, kuzu eti ve ateşin üzerine asılı kazanlarda fokurdayan birçok sebze ile doldururken ateşler yakılmıştı. Balık ve et, yerdeki, sıcak taşlarla kapatılmış deliklerde pişirilmişti ve güzel koku Deidre'nin yolculuktan acıktığını fark etmesini sağlamıştı. İyi bir parça koyun etiyle Zerlina'nın ona getirdiği sebzeleri yedi.

"Sanırım bütün gece uyanık kalacağım," dedi Deidre gülerek. Gözünü kırpabileceğinden bile şüpheliydi. Ahşap evde yaz semasının sonsuz ışığını kesmek için kepenkler vardı ama burada böyle bir siper olmayacaktı. Bu mecliste neyle karşılaşacağı düşüncesi de zihnini kurcalıyordu.

Yine de, etrafında pervane olan bir anne gibi Zerlina Deidre'nin şiltesini gösterdi ve genç kadına uzanmasını işaret

etti. “Çocuk taşıyan bir annenin uyumaya ihtiyacı vardır,” diye nazikçe azarladı onu. “Ayrıca meclis sırasında uyuyakalmak istemezsin.”

Tam o sırada Warrick ilkel barınağa girdi ve Deidre onun Zerlina’nın taşıdığı çocuk hakkında söylediklerini duyup duymadığını merak etti. Genç adam bu konudan hiç bahsetmedi, aslında kendi düşüncelerine dalmış gibiydi.

“Birinin ormanda Wolfram’ı öldürmek istediğini duydun mu?” diye sordu. Deidre başıyla onayladı. Gerçekten de bu hikâyeyi duymuştu ve o zamandan beri de Wolfram’ın hayatı için endişeleniyordu.

“Bir daha kimse ona zarar vermeye çalışmadı, öyle değil mi?” diye sordu korkuyla.

“Hayır. Ama kimsenin bunu yapmamasını sağlamaya niyetliyim ben. Yarın Everard’m teste tabi tutulmasını istemeyi düşünüyorum,” dedi fısıltıyla.

“Teste tutulması mı?” diye sordu Deidre.

“Dayanıklılık testi. Onun suçlu olduğunu biliyorum. Yaptığı yanlış yüzünden gücünün elinden alınmasının zamanı geldi.”

İçinde bulunduğu kötü durumu, kendi masumiyetini hatırlayan Deidre Everard’ın da haksız suçlanıyor olma ihtimali olup olmadığını merak etti. “Böyle bir şey yapma,” diye yalvardı yumuşak bir sesle. “Bu sadece sorun çıkarır.”

Warrick ona baktı ve güldü. Bu kulağa kötü ve nefret dolu gelen bir kahkahaydı ve Deidre bir an için genç adamdan korktu. Ama Warrick hemen yeniden gülümsedi ve Deidre’nin korkuları da kayboldu.

“Bunu yapma Warrick,” dedi yine. “Bunun büyük bir sorun başlatacağından korkuyorum.”

Genç adam onu nazikçe alnından öptü. “Bir erkek yapması gerekeni yapmalıdır.” Sonra çadırın girişine doğru yürüdü ve dönüp ona baktı. “Sana gelince, sevgili güzellik, yarın masumiyetini kanıtlaman ve bütün acını dindirmen için tanrıların seninle olmalarını diliyorum.”

Deidre kürk yatağında kıpırdanıp dönerken onun sözlerini düşündü. İçinde neden bu tuhaf önsezi vardı ki?

Sonunda uyuyakaldığında dudaklarında Wolfram’ın adı vardı.

16

Ertesi sabah Deidre kakhaha sesleriyle uyandı. Barınağın-
dan dışarı baktığında gece başka birçok kişinin daha gelmiş ol-
duğunu gördü, küçük kampları sonbahar yaprakları gibi tepenin
etrafına saçılmıştı. Deidre kalabalığın arasında, Helga, Signy,
Hildegard, Rorik, Roland ve Sigurd'un tanıdık yüzlerini göre-
biliyordu ve onları yeniden görünce içinde bir heyecanın yük-
seldiğini hissetti. Öyle uzun zaman olmuştu ki.

Yatağından fırladı ve telaşla giyinip saçını tarayarak on-
larla selamlaşmak üzere aceleyle dışarı çıktı. Önce Signy ile
Roland'la selamlaşırken Signy'nin karnının büyüdüğünü
fark etti, kocaman hali Roland'ın erkekliğini ispathıyordu ya
da adamın söylediği buydu.

Roland, gözleriyle onu değerlendirerek Deidre'ye baktı.
“Sen ve Wolfram nasıl gidiyorsunuz?” diye sordu. “Ben şim-
diye kadar seni de karnı bir çocukla büyümüş olarak görece-
ğimi düşünmüştüm.”

Deidre yüzünün kızarmasını engelleyemedi. Adama sır-
rını anlatmak, Wolfram'dan soğuduğunu anlatmak istiyordu

ama kelimeler dudaklarından çıkmadı. Onun yerine ona sadece “Wolfram ve ben şu anda ayrıyız,” dedi.

Signy anlayışlı bir ifadeyle dilini şaklattı, olup biteni duymuştu. “Böyle bir şeyi yapan kötü Loki olmalı,” dedi. Signy bir erkek ve bir kadının hayatlarındaki her olayı tanrıların kontrol ettiğini düşünüyordu.

Sımsıkı el ele tutuşmuş olan Rorik ile Helga da Deidre’nin yanına geldiler. Onları böyle ayrılmaz görünce Deidre belki de çok yakında bir düğün mü düzenlenecek diye merak etti.

“Wolfram nerede?” diye sordu Rorik. “Ona bir daha ne zaman *Viking’lik yapmaya* gideceğimizi soracaktım. Uzun zamandır bu kıyılardayız.” Deidre onun Wolfram’ı aramaya gitmesini izledi. Genç adam neşeli bir havadaydı. Ama biraz sonra dudaklarındaki gülümseme soldu ve Deidre Wolfram’ın arkadaşına ölümle burun buruna gelişini anlattığını düşündü. Rorik’in “Sigurd haberleri duydu mu?” diye sorduğunu işitti.

Rorik’in Sigurd’u almak için koşup onu Wolfram’ın durduğu yere getirmesini izledi. Wolfram’ın en yakın dostu Sigurd kızgın görünüyordu. “Böyle bir şeyi kimin yaptığını bilmek istiyorum,” derken kaşları çatılmıştı. Deidre, Wolfram, Rorik ve Sigurd’un konuyu konuşmalarını seyretti. Daha sonra üç adam ayrıldılar ve Sigurd canlı bir tavırla genç kadının yanına doğru yürüdü.

“Wolfram’ın hayatını tehdit eden Everard mıydı?” diye sordu kaşlarını çatarak.

“Bilmiyorum. Konuşulduğunu duydum ve Wolfram’la ağabeyi yumruk yumruğa geldiler,” diye yanıt verdi dürüstçe.

“Onunla kendim dövüşmek isterdim!” dedi Sigurd öfkeyle. Uzun bir süre boyunca düşüncelere dalarak sessizce durdu ama Zerlina Deidre’nin arkasında belirdiğinde genç kadın adamın gözlerinin aniden yumuşadığını gördü.

“Merhaba Zerlina.” Sigurd onu keskin yüz hatlarını yumuşatan bir gülümsemeyle selamladı.

“Merhaba Sigurd,” diye karşılık verdi Zerlina, ellerini çekingen bir ifadeyle önünde birleştirmişti. Deidre hayal mi ediyordu yoksa Zerlina’nın gözlerinde yaşlar mı vardı?

“Görmeyeli nasılsın Zerlina?” diye sordu Sigurd şefkatle. Gözleri sanki ondan ayrı olduğu anlar için her kıvrım ve oyuğu ezberlemek istermiş gibi Wolfram’ın ablasının üzerinde dolaştı.

“İyiym Sigurd.” Genç kadının sesi resmiydi ama o her ne kadar saklamaya çalışsa da gözleri duygularını açığa vuruyordu.

“Ah, bu ikisi birbirlerine âşıklar,” diye düşündü Deidre hayretle birinden diğerine bakarken. Bu fikir çok hoşuna gitti ama yine de ikisi arasında çok yanlış giden bir şey olduğunu hissetti. Yalnızca kelimelerin söylemeyeceği bir şeydi bu. Zerlina’ya bir sürü soru sormak istedi ama şimdi zamanı değildi.

Bir boyunuzun sesi havayı çınlattığında *jarllar* ve *bon-dileri* toplanmaya başladılar. Olaf onun lehine şahitlik edecek bir şahit bulabildi mi diye merak etti Deidre. Eğer kimse onu savunmaya gelmezse ne yapacaktı? Bir nedenle Zerlina’nın onu korkutacağından korkarak ona her şeyi anlatmadığını hissediyordu.

“Gitmem gerek,” diyen Sigurd aceleyle meclise doğru ilerledi. Sigurd uzaklaşırken Zerlina’nın gözleri onu izledi. Deidre sakat kıza karşı bir acıma dalgasının benliğini sardığını hissetti. Dünyanın tüm mutluluğu Zerlina’nın hakkı olmalıydı, çok iyi ve sevecendi ama yine de mutsuzdu. Deidre bunun Sigurd yüzünden olduğunu hissetti. Wolfram’ın ablasına mutsuzluğunun sebebini sormak niyetindeydi ama düşünceleri yine bir boynuz sesiyle bölündü.

“Bu toplantı bitene kadar epey bir zaman geçecek,” diye mırıldandı Zerlina. “Yemek yedin mi Deidre?”

Deidre başını salladı, şimdi *dagveror* için zaman ayırmış olmayı diliyordu. Şimdiden acıkmıştı bile. Geceye kadar açlıktan ölecekti. Zerlina sanki düşüncelerini okumuş gibi küçük bir keseden bir parça ekmek ile bir elma çıkararak onun yanına koydu.

“Senin için, küçük anne,” dedi hüzünlü bir gülümsemeyle, sonra yine rica etti. “Lütfen Wolfram’a çocuktan bahset. Bu seni çok büyük bir acıdan kurtaracak.”

Deidre gururunda inat ediyordu. “Hayır, çocuğu kullanmayacağım. Ne olacaksa olsun. Ben masumum.”

“Öyleyse gerçeğin apaçık ortaya çıkmasını diliyorum çünkü senin bir dayanıklılık testine katlanmanı istemiyorum.” Zerlina’nın solgun yüzündeki gözleri irilemişti.

Bu düşünceyle Deidre’nin vücudu baştan aşağı ürperdi. Onun lehine konuşacak kimse bulunmazsa olacak buydu. Her şeyin iyi gitmesi için sessizce dua etti.

Deidre aceleyle yemeğini yedi ve kalabalığın arasındaki

Zerlina'ya katıldı. Tepenin eteğinde büyük bir çadır kurulmuştu ve reisler ile *jarl*lar kendi konaklarından getirilen ahşap koltuklarda oturuyorlardı. *Bondiler* de tepenin yamacında toplanmış, hangi *jarl*'a hizmet ettiklerine göre sıralanmışlardı. Pejmürde giysileri içinde, esir olduklarını belli etmek üzere kafaları dikkatle kazınmış köleler de onların arkalarında duruyorlardı.

Beyaz saçlı bir adam öne çıktığında Zerlina onun kanun yapıcı olduğunu fısıldadı. Adam âdetler gereğince yüksek sesle Viking kanunları ile geleneklerini okumayı bitirdiğinde seyircilerin durduğu tepeden rüzgârla alçak bir uğultu geldi. Onlara haşın bir bakış atan kanun yapıcı, uzun boylu bir adama işaret verdiğinde adam bir boynuzu yeniden dudaklarına götürdü ve bundan sonra bir kez daha sessizlik oldu.

Zerlina Deidre'ye Viking kanunlarına göre, hırsızlık ya da cinayet gibi bir suçla suçlanan bir *jarl* ya da *bondinin*, kendi dengi olanlardan oluşan hâkimlerin önüne getirileceğini anlattı. Suçlanan kişi suçu reddedebilir ya da kabul edebilirdi. Eğer masum olduğunu iddia ederse, onun dürüstlüğü ve iyi karakteri ile masumiyetine şahitlik edecek tanıkları çağırabilir ya da bir dayanıklılık testi talep edebilirdi.

Toplantı başladı. Öncelik küçük suçlardaydı. Bir *bondi* bir ağacı kesmekle suçlanıyordu. Cezası arazi sahibine yeni bir ağaçlık dikmesi için yardım etmek oldu. Meclise yalnızca arazi sahiplerinin ağaç kesebilecekleri hatırlatıldı, ama Kuzey topraklarında ağaçlar altından daha değerli olduğundan arazi sahipleri bunu çok tutumlu bir şekilde yapmaları

için uyarıldı. Bir diğer *bondi* bir köleyi öldürmekle suçlanıyordu ki daha çok tarlaya gübre sermeye ya da mutfaklarda ve banyolardaki ateşlerle uğraşmaya layık kölelerin çiftlik hayvanlarından yalnızca biraz üstün olduklarını düşünen Vikingler arasında bu küçük bir suçtu. Viking kanununa göre bir sahip, tıpkı birinin yaşlı bir köpeğin hayatına son verebileceği gibi, yaşlı bir kölenin hayatına son verebilirdi ama bir başka adamın malını öldürmek suçtu. *Bondiye*, bir ayı geçmemek kaydıyla bir süreliğine kölenin yerini alması emredildi.

Her hüküm geçtiğinde ve her karar verildiğinde, toplanmış insanlar karara rıza gösterdiklerini belirtmek için kalın kanlarına vuruyor ya da mızraklarını çarpıştırıyorlardı. Zerlina buna “silahların kavrayışı” demişti. Deidre bu sesi çok rahatsız edici buldu ve gürültüyü engellemek için elleriyle kulaklarına kapattı.

Daha sonra temel suçlar yargılandı. Zerlina, doğayla mücadeleleri yüzünden katılaşmış erkekler arasında düzen ve barışı koruyabilmek için katı cezaların kullanıldığını fısıldadı Deidre’nin kulağına. Kuzeyliler yalnızca denizin üzerindeyken kanunu ellerine alıyorlardı. Okyanusta kanun değil zafer, ceza değil yenilgi vardı.

Gerçekten de cezaların çoğu çok katı gibiydi. Hırsızlık yaptığı ortaya çıkan bir kadın köleliğe mahkûm edildi, borcunu ödemeyen bir adam da öyle. Birçok asinin ellerinin kollarından ayrılması emredildi ve bu ceza kalabalığın önünde ifa edildi. Deidre midesinin bulanmasını engellemek için başını başka tarafa çevirdi ama yine de diğer davaları izleyebilmek için cesurca orada kaldı.

Bir kadın ile bir erkek kalabalığın önüne getirilip zinayla suçlandılar. Kadının kocası bir seyahatten beklenmedik bir şekilde dönünce ikisini birlikte yatağında bulmuştu. Her ne kadar karısıyla birlikte bulunduğu bir adamı öldürmek hakkı olsa da bu konunun mecliste karara bağlanmasını seçmişti. Suçlu çiftin en yakın ağaca asılması emredildi böylece ikisi de eşit olarak cezalandırılmış olacaktı. Deidre bu cezaya nasıl tepki verdiğini görmek için Erika'nın yüzüne baktı, kocasının erkek kardeşiyle yatağını paylaşırsa onun cezası da aynen böyle olacaktı.

Deidre *wergild* hakkında bir şeyler fısıldandığını duymuştu, kabahatli kişilere, bu yanlış yaptıkları insanların zararlarını telâfi etmeleri için zorla yüklenen paraydı bu. Eire diyarında da bu toplantının neredeyse aynısı klan ve kabile toplantıları olsa da İrlandalılar ihtilaflarını daha çok kan davası ya da şiddetle çözme yoluna başvurlardı. *Kuzey diyarının bu wergild'inden kanun ve düzen üzerine çok şey öğrenebilirdik*, diye düşündü Deidre.

“Ben de bir *wergild* ödeyecek miyim?” diye sordu Zerlina'ya.

Zerlina başını salladı. “Hayır, bu cinayet ya da bedensel yaralamalar içindir.” Deidre'nin cevap vermek istemediği soruyu sormasından korkuyordu. Eğer suçlu bulunursa hırsızlığın cezasının asılmak ya da sürgün edilmek olduğunu ona nasıl söyleyebilirdi ki? Ama Zerlina önce Wolfram'a çocuktan bahsedeceği ve o da Deidre'nin canının bağışlanması için ısrar edeceği için bu asla gerçekleşmeyecekti.

Kendi kendine, cinayet için cezanın bir *wergild* ödemek olduğunu, sonra da eğer suçlu bulunursa kendi cezasının çok daha az katı olacağını düşünen Deidre rahat bir nefes aldı.

“Yorulдум Zerlina,” diye mırıldandı davalar sabahın epey bir kısmını aldığıında. Akşam saatlerine kadar süreceğ gibiydiler.

Zerlina pelerini yere serdi ve Deidre’ye oturacak bir yer verdi. Bir sürü bedenden oluşan bir orman, olup bitenleri Deidre’nin gözlerinden saklıyordu ama o bunu umursamadı. Çoğu hükmün adil olduğunu kabul etmesi gerekse de bu cezalandırma konuları onun hoşuna gitmiyordu. En azından burada kanunu kendi ellerine alacak insanlar olmayacaktı.

Biraz gölge bulabilmeyi dileyerek parlak öğlen güneşine karşı gözlerini kapattı. Hâkimlerin önünde üç katil dururken kalabalıktan çıkan fısıltıları duyabiliyordu. Kurbanın ailesine bir *wergild*, ölen kişinin tahmini değerinin karşılığını ödemeleri emredilmişti. Maktullerden biri fakir bir *bondi* olduğundan ödeme çok azdı; ama zengin bir *bondi* birçok gümüş para, iki domuz, dört koyun ve üç inekten oluşan bir *wergild* getirdi. Bir kavgada bir adamı yaralamaktan suçlu bulunan bir diğere, kurbanı yaralarının tedavisi için gereken miktarda gümüş olarak “kemik ödemesi” yapması emredildi.

Zerlina’nın pelerininin üzerine sırtüstü uzanıp gökyüzüne bakan Deidre kendi dayanıklılık testiyle ilgili düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı. Sonra aniden tanıdık bir ses –Warrick’in sesi– duydu, Everard Olafsson’u kardeşi Wolfram’ı öldürmeyi denemekle suçluyordu.

Deidre öyle hızlı ayağa kalktı ki neredeyse bayılıyordu. Everard kendisine karşı getirilen suçlamalarla yüzleşmek üzere meclisin karşısına çıkarılırken genç kadın Zerlina'nın elini kavrayarak dik durdu.

“Bu insafsız suçlama karşısında masumum,” diye homurdandı Everard alçak sesle. “Hakkım olan bir şeyi elimden almaya çalışan biri var.” Gözleri Wolfram'ın durduğu yere çevrildi. Warrick ile Wolfram'ın gizlice birlik olduklarını düşündüğüne hiç şüphe yoktu ama Deidre bunun Warrick'in işi olduğunu biliyordu.

Everard daha önceden Wolfram'dan nefret ediyorduysa şimdi ondan tiksiniyordu. Wolfram ağabeyinin gözlerindeki hiddeti görebiliyordu ve bu öfkeye kendi alev alev gözleriyle karşılık verdi. Her ne kadar Everard'a karşı suçlama getirerek Warrick'in işleri eline almasına kızmış olsa da ağabeyinin suçlu olduğunu ispatlamaya kesin karar vermişti.

Everard toplanmış kalabalık yüzüne bakabilsin diye ileri çıktı. “Dövüş testi talep ediyorum,” dedi. “Bu suçta masum olduğumun bütün meclisin önünde kanıtlanmasına izin verin.” Gözleri babasınıninkilerle buluştu, yaşlı adam, toplanmış meclisin önünde böylesine utandırılmış olmaktan köpürerek güneşte ateş gibi parlayan saçlarıyla orada duruyordu.

Birkaç adam bu güç ve gerçeklik testi üzerine bahse tutuşunca Deidre dehşete kapıldı. Olaf'ın yanına koşup bu dövüşü durdurması için yalvarmak istedi ama böyle yapmanın sadece Wolfram'ı değil Olaf'ı da kızdıracağını biliyordu. Wolfram artık onu sevmiyor olsa da Deidre hâlâ onu seviyor

ve onun çocuğunu taşıyordu. Böylece iki adam silah olarak kılıç seçerken orada durup seyretti. O gün sona erdiğinde Wolfram'ın hâlâ hayatta olması için deli gibi dua etti.

Kılıçlar güneşte parladı, oymalı ve mücevherlerle süslü kabzaları uzaktan ışıltılar saçıyordu. Wolfram kılıcını dikkatle inceleyerek Everard'm elindekiyle tıpatıp aynı olduğundan emin oldu.

Kanun yapıcı dövüşün kurallarını açıkladı. "Bu dövüş yalnızca bu iki kudretli savaşçıdan biri yaralanana kadar devam edecek," dedi. Bu sözlerle Deidre rahat bir nefes aldı ama kan görmeye aç kalabalık yüksek sesle homurdanarak hoşnutsuzluğunu belirtti. Bununla birlikte, Everard kılıcını kaldırdığında kargaşa kesildi.

"Bugün sana bir yalancı olmayı göstereceğim," diye herkesin önünde yüksek sesle ant içti. Galip geleceğinden emin olarak zalim bir şekilde sırtıttı.

Kanun yapıcı ileri çıktı. "Kudretli Thor adına, bu dövüşü başlatıyoruz," diye bağırarak mücadeleyi başlatmak için elini indirdi ve güvenli bir yere geri çekildi. Bir aslan gibi sinsi sinsi Wolfram'ın etrafında dönen iri yarı Everard'ı gören Deidre'nin elleri buz kesti, kalbi de göğsünde atmayı bırakmış gibiydi.

Wolfram bir avcı gibi sessiz bir zarafetle hareket etti. Viking topluluğundakiler olanları daha iyi görebilmek için dirsekleriyle birbirlerini itiyordu ama Everard sokacak bir yılan gibi süratle hamle yaptığında kalabalık sessizleşti. Wolfram yana sıçrayarak ağabeyinin kılıcından yara almadan kurtuldu.

“Benden bir kez kaçmış olabilirsin ama bunu bir daha yapamayacaksın,” diye tehdit etti Everard dişlerinin arasından. Yeniden saldırdığında bu hamle de Wolfram’ın kılıcıyla savuşturuldu. Tuttukları savaştının adını bağırarak Vikinglerin sesleriyle karışan demirin demire çarpma sesi tepede tekrar tekrar yankılandı. Wolfram’ın yüzünden ter akıyordu. Ağabeyine baktığında gözlerinin nefretle kısıldığını gördü.

“Senin benden nefret ettiğin kadar ben de senden ediyorum ağabey,” diye gürlledi. Hamlesi Everard’ı yalnızca kıl payı ıskaladı.

Güneş gökyüzünde yükselirken ikisi de dayanarak birbirlerini zorladılar. Deidre tepedeki yerinde bir heykel kadar hareketsiz duruyordu, hem bakmaktan hem de tüm olan biteni görmemekten korkuyordu.

“Oh, Wolfram, Wolfram, kalbim seninle. Tanrı seninle olsun,” diye mırıldandı. Şu son birkaç gün onları ayrı düşürmüş olsa da Wolfram’ı seviyordu ve onu ambara kilitlediği, ondan şüphelendiği için onu çoktan affetmişti. Yine de Deidre’nin bile kanıtın kendisi aleyhinde olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Wolfram’a ani bir hamle yaptığında Everard’ın boğazındaki damarlar kabardı. Wolfram kılıcın kulağını sıyırıp geçtiğini hissetti. Everard’ın koluna vurmaya hedefleyerek öne doğru sıçradı ama hareket ettirdiği ayağı küçük bir çukura denk gelince bir gümbürtüyle yere düştü. Topluluk izlerken havaya sessizlik hüküm sürdü.

Everard iyi şansından çabucak faydalanmak için hare-

ketlendi. Onun kılıcını sapladığını gördüğünde Deidre hıçkırmasına engel olamadı. “Wolfram!” diye inleyerek gözlerini kapattı. Yeniden başını kaldırıp baktığında Wolfram’ın kolundan kan akıyordu. Everard’ın kılıcı izini bırakmıştı. Kanun yapıcı hızla iki kardeşin arasına girdi.

“Karar verilmiştir,” dedi. Kalkana çarpan kılıcın sesi duyuldu ve kalabalık bugün Everard’ın masum olduğunun kanıtlandığına karar verdiği için Thor’un çekici kadar yüksek sesle sevinçli haykırışlar yankılandı. Böylece kudretli Thor tarafından masumiyet kanıtlanmıştı.

Deidre kolunda bir el hissetti ve başını kaldırdığında Zerlina’nın kendisine baktığını gördü. “Böylece bu konu da çözümlenmiş oldu, en azından şimdilik,” diye mırıldandı Zerlina. Deidre’nin gözlerinde apaçık belli olan korkuyu gördüğünde “Wolfram iyi,” diye ekledi. “Yara derin değil. An-nem onunla ilgilenecek. Şu anda benim endişelendiğim kişi sensin çünkü yakında senin masumiyetini kanıtlama zamanın gelecek.”

17

Zerlina'nın sözleri onun da Deidre'nin de beklediğinden daha erken gerçekleşti. Deidre kendisine karşı getirilen suçluları duymak için tanımadığı bir Viking tarafından öne itildi.

Wolfram Deidre'yi meclis için yola koyulmalarından önce çok az görmüştü ama onun masumiyetini onaylayabilecek herhangi bir şahit bulmak için var gücüyle uğraşmıştı. Şimdiye kadar sadece onun suçlu olduğunu hisseden kişileri bulmuştu ve Maddock'ın kaçmasının Deidre'nin işi olduğuna gitgide daha da fazla inanmıştı. Öyle bile olsa genç kadının en az cezayı aldığını görmek için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı.

Wolfram'ın yaralandığını gördüğünde Deidre kendisinin içinde bulunduğu kötü durumu bir an için unutmuştu ama kanun yapıcı ileri çıktığında korkuları geri geldi.

“Senin için konuşan hiçbir tanık olmadığından sana masumiyetini dayanıklılığının sınanmasıyla kanıtlama şansı verilmesine karar verildi,” dedi herkes duyabilsin diye yüksek sesle.

“Hayır!” Wolfram gözlerini Deidre’den ayırmadan öne atıldı. Onun sıcak taşlara dayanmasını görmeye katlanamazdı. Yarasının üzerindeki keten kumaştan kan sızıyordu ve hareketinin sebep olduğu acıdan çekindi.

“Karar verildi,” dedi kanun yapıcı öfkeyle mırıldanarak.

“Ceza ne olacaksa olsun cesur olacağım,” diye yemin etti Deidre fısıldayarak.

“Bu testten kaçınmak istiyor musun?” diye sordu kanun yapıcı Deidre’ye, Wolfram’ın hareketlerine kızmıştı. Kanun yapıcının gözlerindeki küçümsemeyi gören Wolfram geri çekildi.

Deidre içten içe bunun tek yol olduğunu biliyordu. Suçlu değildi, eğer inancı varsa bu kesinlikle kanıtlanacaktı. Gözünün ucuyla Wolfram’ın ileri çıktığını ama Olaf tarafından durdurulduğunu gördü. Genç adamın babasına dayanıklılık testini durdurmasını söyleyerek onunla tartıştığını duydu ama Olaf bunun Deidre’nin hakkı olduğunu söyledi. İşler artık vazgeçemeyecekleri kadar ileri gitmişti.

“Bir dayanıklılık testi istiyor musun?” diye tekrarladı kanun yapıcı, rahatsız edildiği için canı sıkılmıştı.

“Evet,” dedi Deidre kararlı bir şekilde. “Bu suçlamalardan masum olduğumun kanıtlanmasına izin verin. Her ne kadar köle yapılmasından tiksinsen de akrabamı ben azat etmedim. Wolfram Olafsson’un ambarını da ben açmadım. Bunun bu şekilde ispatlanmasına izin verin.” Ellerinin titremesine rağmen sakin, berrak bir sesle konuşmayı başarmıştı.

“Bu Bilgelik Tanrısı Odin’in günü olduğundan bu şekilde olacak,” diye emretti kanun yapıcı. Ateşe birkaç taş atıl-

ması için emir verdi. Deidre bunların yaratacağı korkunç acıyı hayal ettiğinde korktu. Gözleri tekrar tekrar ateşe çevrildi.

Taşlar sıcaktan kızarınca uzun metal bir kaşıkla alınıp Deidre'nin eline verildiler. Deidre ürktü ve yüksek sesle bağırmasını önlemek için dişlerini sıktı. Wolfram taşlar sanki kendi ellerine verilmiş gibi hissetti, acısı öylesine derindi.

“Onun bu kadar acı çekmesine nasıl izin verebildim,” diye inledi, okyanus gelgiti gibi fışkıran aptalca gururu yüzünden kendine çok kızgındı. Genç kadının şu anda hissettiği acıyı asla telafi edemeyeceğini düşündü.

Taşlar Deidre'nin eline yalnızca kısa, korkunç bir an için bırakılmıştı ama bu sonsuzluk gibi geldi. Taşlar kaldırılıp eline sargı yapıldığında kalabalığın önünden gönderildi, ona bakmaları için hâkimlerin çağrılacağı cumartesi günü yeniden topluluğun huzuruna çıkarılacaktı. Karar elinin yanıp yanmamasına bağlı olmayacaktı, yanmış olacağı zaten kesindi, bu daha çok yanığın ciddiyeti ve temizliğine dayanacaktı. Eğer temizse masum olduğu addedilecekti, iltihaplıysa suçlu ilan edilecek ve cezası verilecekti.

“Deidre!” diye bağırdı Wolfram, ondan af dilemek niyetiyle aceleyle ileri atıldı. Ama yolu kalabalık tarafından kesildi ve tek yapabildiği genç kadın götürülürken yalnızca umutsuz bir acizlik içinde izlemek oldu. “Onu kaybettim,” diye fısıldadı. Bu sözler ruhu için bir işkence gibiydi.

18

Deidre küçük çadırda Zerlina'nın yanında dururken, Wolfram'ın ablası Deidre'nin acılı elini tekrar tekrar buzlu su dolu geniş bir kaba daldırıyordu. Kölelerden biri gizlice dağların tepesinden biraz kar getirmeye gönderilmişti.

"Bu acını alacaktır, yine de yaranda herhangi bir şifalı bitki kullanamadığım için üzülüyorum," diye fısıldadı Zerlina. "Bu yasak."

Deidre buz gibi suyun saplanan acıyı sihir gibi yok etmesine şaşır kalmıştı. *Evet, bana daha çok kalbim acı veriyor*, diye düşündü. Wolfram'ın ona bağırdığını duymuş, genç adamın gözlerindeki şiddetli ıstırapı görmüştü. Şimdi aşklarını yeniden açığa vurabilecekler miydi?

Zerlina onun düşüncelerini okumuş gibi şefkatle "Wolfram koşup seni bundan kurtarmak için yanına alıp götürmeye hazır," dedi. "Bu olanlar için içinden onu suçlama. O seni sevse de adamlarının hep onun güçlü olduğunu düşünmeleri gerektiğini aklımda tutmalı. Bir köleyi serbest bırakmak ve hırsızlıkla suçlanan başka biri olsaydı ceza çok daha kötü olurdu."

“Biliyorum,” diye karşılık verdi Deidre hüzünlü bir gülümsemeyle. “Kardeşinin benim sözüme inanmamış ve yalvarışlarımı dinlemek istememiş olmasına üzülüyorum sadece.” Genç kadın içini çekti. “Neyse, belki artık benim suçlu olmadığımı inanır.” Deidre eline baktı. Çok hassas ve kıpkırmızıydı ama nasıl bir güç sayesinde ciddi olarak yanmamıştı. Deidre içten içe elinin iltihaplanmayacağını biliyordu. Herkesin önünde masum addedilecekti. “Wolfram’ın yarası. Ciddi değil, değil mi?” diye sordu sonra, o gün acı çekenin sadece kendisi olmadığını hatırlamıştı.

“Hayır, yalnızca yüzeysel bir yara. Çok şanslıydı. Ben, iki savaşçının da ölümüne yaralandığı böyle bir dövüş izlemiştim.”

“Onun yanma gidebilmeyi dilerdim,” diye içini çekti Deidre.

“Ama gidemezsin. Sana karşı getirilen suçlamalardan aklandığına hükmedilene kadar bu yakışık almaz.” Zerlina Deidre’nin elini özenle sardı, sonra da onun gözlerinin içine baktı. “Onu gördüğünde bebekten bahsetmelisin. Sessiz kalmak için bir neden yok. Bu aranızda asla kopamayacak bir bağ oluştu-racak. Sen ve Wolfram bugün olan her şeyi unutacak ve sadece aşkınızın meydana getirdiği çocuğu düşüneceksiniz.”

Deidre konuşmaya başlıyordu ki çadırın küçük girişinden içeri giren Olaf’ı görünce sözleri yarıda kaldı. Adam ilerledi ve genç kadın sanki bir erkekmiş gibi sırtına bir şaplak indirdi.

“Beni gururlandırdın Kuzgun,” diye gürlledi. “Hiç böyle bir cesaret görmemiştim. Merhamet için yalvarmamak, göz-yaşlarına boğulmadan acıya tahammül etmek, hiç sızlanma-

dan sessiz durmak, tüm bunlar seni saygıyla selamlamamı sağlıyor kadın. Hiçbir Viking savaşçısı bundan daha korkusuzca hareket etmemiştir. Viking olarak doğmamış olabilirsin ama sen yine de gerçek bir Viking'sin.” Adam Deidre'nin eline uzanarak Zerlina'nın yalnızca birkaç dakika önce sımsıkı sardığı sargıyı çözdü ve yarayı dikkatle inceledi. “Tam düşündüğüm gibi. Cumartesi geldiğinde benim hep şüphelendiğim şeyin doğru olduğu herkes tarafından görülecek. Tıpkı senin söylediğin gibi Kuzgun. İrlandalı kölenin kaçmasını kimin sağladığını bilmiyorum ama böyle bir şey senin tarafından yapılmadı.”

Zerlina Deidre'nin elini yeniden sarmak için öne çıktı. “Mecliste topluluğun önüne çıkmanı emreden babamdı, Wolfram değil. Herkesin senin masum olduğunu görmeni istedi Deidre.”

“Bir erkek masumiyetini dövüşerek ilan edebilir. Ben biraz acı çekeceğini bilsem de senin de sözünün doğru olduğunu kanıtlama şansın olmasını istedim. Bir yere kilitlenmen, suçluluğuna çoktan hükmedilmiş olması doğru görünmüyordu.” Olaf tepeye çarpıp yapıyı yerle bir etmemek için kafasını hafifçe eğerek barınağın içinde ileri geri yürüdü. “Oğlum aptalca davrandı. Belki de bu seni fazlasıyla sevdiği ve sana karşı olan zayıflığını diğerlerinin önünde göstermekten korktuğu içindi.”

“Ben yalnızca suçlandığım bu işi kimin yaptığını bilmek isterdim,” dedi Deidre. “Kim korkak gibi davranır ve ben haksız yere suçlanırken öne çıkmaz ki?”

Olaf ona baktı, parlak kırmızı kaşları kıvrıldı. “Belki bunu asla bilemeyeceğiz. Bu Odin’in kararı.” Sonra sadece Deidre’ye gülümsemek için arkasını dönerek çadırdan çıktı.

“Belki Odin’in *kararıdır*,” diye mırıldandı Deidre. Tüm olanlara rağmen gülümsedi. Olaf ona Viking demiş, onun cesur olduğunu düşünmüştü. Deidre o gün herkesin önünde masumiyetinden fazlasını kanıtlamıştı.

19

Aynen Olaf'ın söylediği gibi oldu. Deidre'nin elindeki sargı herkesin önünde açıldı ve masum olduğu ilan edildi ama genç kadının neşesi Everard'ın yüzünde gördüğü öfke ve adamın Wolfram'la karşılaştığındaki sinirli sözleriyle bozuldu.

“Bunu asla unutmayacağım ve seni bunun için hiç affetmeyeceğim”, diye tısladı Everard. “Gücümün her zerresiyle yaptığın her şeyin karşılığını ödemen için uğraşacağım.” Everard kanıtlanmış masumiyetine rağmen kardeşini hâlâ affetmemiştir.

Meclisten geri dönüş çok resmi bir yolculuk oldu. Everard ve Olaf o gün daha erken bir saatte atlarıyla geri dönmüşlerdi. Yalnızca Wolfram ile Warrick konağa dönüşte kadınlara eşlik ettiler. Her ne kadar yolculuk boyunca Wolfram'm gözleri birçok kez Deidre'nin bulunduğunu tarafa kaymış olsa da iki adam da sessizce at sürdüler. Karnına ve içeride büyüyen çocuğa, aşklarının meyvesine dokunan Deidre Wolfram'ın bebek hakkında ne düşüneceğini merak etti.

Konağa vardıklarında Deidre Wolfram'ı aradı ama genç

adam ortadan kaybolmuştu. Hayal kırıklığına uğrayarak küçük odalarına gitti ve sıcak ve yumuşak yatağın rahatlığını aradı. Uzun ve sıkıcı yolculuktan sonra yeniden evde olmak güzeldi.

Yatağın yün battaniyelerinin arasında iyice derinlere gömülerek tekrar içindeki yaşamı düşündü. En başta bu çocuğu istememişse de şimdi onu seviyordu, hem de her geçen gün daha da fazla. Bir hayat. O bir başka varlığa hayat veriyordu. Bu harika bir şeydi. Bunu düşünürken derin bir uykuya daldı.

Wolfram düşünceleri ve duyguları altında ezilerek yatak odasının kapısına geldi. *Ona yaptığım şeyler yüzünden benden nasıl da nefret ediyor olmalı. Keşke masum olduğuna yemin ettiğinde ona inanmış olsaydım ama bu inatçı gururum, bu hayatta her şeyden daha çok değer verdiğim şeyi kaybetmeye itti beni.* Oradan uzaklaşmak için arkasını döndü, ama bunu yaptığı anda yanmakta olan küçük yağ kâsesine çarparak yere düşmesine neden oldu. Bir küfür savurarak onu almak için yere eğilip elleriyle vura vura alevleri söndürdü.

Deidre irkilerek uyanıp “Kim var orada?” diye fısıldadı. Wolfram yanan elini sıkıca kavrayarak ayağa kalktı. “Wolfram!” Deidre yataktan kalkarak hızla yanığı iyileştirecek bir şey bulmaya gitti ve bir soğan merhemi ile dönüp bunu genç adamın eline yaydı.

“Yanık ciddi değil,” dedi sonunda.

“Ama ben öyle olmasını dilerdim. Odin bugün beni cezalandırdı, senin acını çekmemi sağladı.” Wolfram ona arkasını döndü. “Beni hiç affedebilecek misin Deidre?”

“Çoktan affettim bile Wolfram,” diye fısıldadı nazikçe.

Wolfram dönerken gözleri tekinsizdi. “Ben kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum. İnatçı bir aptaldım.”

Genç kadını sıkıca kollarına aldı, şefkatiyle kalbindeki acıyı silebilirmiş gibi onu göğsüne yaslariken Deidre de ona sımsıkı sarıldı. Aşkını gösteren bir şiddetle Wolfram’ı dudaklarından öptü.

Sonunda Wolfram ondan biraz uzaklaştı. “Aramızda bir daha asla yanlış anlaşılmanın olmasına izin verme. Sev beni Deidre, benim seni sevdiğim gibi.”

Deidre ona sitem etmek istemiyordu ama yalnızca mırlılandı. “Güven olmadan aşk olmaz Wolfram. Bana olan aşkın adına bir daha asla benden şüphe etme.”

“Asla. Sen benim kalbimsin. Sensiz yaşayamam. Hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar çok sevmedim ben.” Wolfram kendi acısını unutarak, sanki yaralarını birleştirerek birlikte iyileşecekler gibi onun yaralı elini kendi eline aldı. Deidre elini uzatarak parmaklarını onun saçında gezdirdi. Bunu yapmayı ne kadar uzun zamandır istiyordu.

“Sana söylemem gereken bir şey var Wolfram,” diye fısıldadı. “Senin çocuğunu taşıyorum.”

“Çocuğum mu! Deidre, bana neden söylemedin? Bilsaydım dayanıklılık testine girmene asla izin vermezdim,” diye haykırdı Wolfram.

“İşte bu yüzden sana söylemedim,” diye karşılık verdi genç kadın. “Sizin âdetlerinize göre masum olduğum kanıtlanmış olmasaydı aramızda hep bir duvar olacaktı.” Wolfram konuşmaya başladı ama genç kadının doğruyu söylediğini biliyordu.

“Ah, Deidre, Deidre, Deidre,” diye mırıldanarak onun tatlı kokusunu içine çekmek için yüzünü saçlarına gömdü. Kapı gürültüyle çalınınca konuşmaları yarıda kesildi. “Kim o?” diye sordu Wolfram kaba bir şekilde.

“Benim,” dedi bir ses. Wolfram bu sesi tanımıştı. Bu babasının kölesiydi, çöküş yıllarına yaklaşan ufak tefek, uysal, yaşlı bir adamdı.

“Ne var Medwin?” diye bağırdı Wolfram.

“Babanız,” dedi ses. “Yaralandı ve sizi çağırıyor. Gelin. Ahırların arka tarafındaki dikili taşların orada. Acele edin!”

“Babam mı? Yaralı mı?” Yüzü ölü gibi bembeyaz kesilen Wolfram telaşla kapıya gidip birden açtı ama köle çoktan gitmişti, koridor boştu. İçinden küfretti ve Deidre’ye döndü. “Beni burada bekle. Tüm bunların ne olduğunu öğrenir öğrenmez geri döneceğim.” Onu çabucak dudaklarından öperek gitmek üzere arkasını döndü ama Deidre uzanıp onu durdurdu.

“Ben de seninle geleceğim.”

“Hayır, yalnız gitmem gerek.” Wolfram’ın gözlerindeki bakış hiçbir itirazı dinlemeyeceğini söylüyordu ona. “Zerlina’ya git ve olanları ona anlat. Bulabildiğin tüm şifalı şeyleri topla ki ben babamı getirdiğimde ona yardım edebilelim.”

Wolfram büyük evden sabahın ayazma doğru koştu. Ahırlara giderek bir ata atladı, sonra ambarların ve dışta kalan küçük binaların yanından geçerek ailesinin sonsuz uyularında yatan ölülerinin mezarlarının bulunduğu tarafa yöneldi. Ana evden çok uzak bir mesafedeydi ve durup etrafına bakındı. Yakınlarda hiç kimseden bir iz göremiyordu.

İçinden bir ses ona dikkatli olmasını fısıldadı yine de o buna aldırmadı, aklındaki tek şey babasının içinde bulunduğu vahim durumdu. Medwin'in bu durumu nasıl bildiğini merak etti ve ikisinin birlikte olmaları gerektiği sonucuna vardı, belki de bir kaza olduğunda saygılarını sunmak için mezarlardan birini ziyaret ediyorlardı.

Atını sarp kayalığın kenarına doğru yönlendirip babasına seslendiğinde sesi rüzgârda kayboldu. Cevap yoktu. Zikzak çizerek ağaçların arasında dolaşarak arayıp bakındı. Babasından hiçbir iz bulamadı ve aklına birden onun belki de uçurumdan aşağı düştüğü düşüncesi geldiğinde içini büyük bir korku kapladı. Böyle bir yükseklikten düşen yaşlı adamın ölümcül bir yara almış olması çok yüksek bir ihtimaldi. Bir imdat çığlığı duyduğunu sandı ve rahat bir nefes aldı. En azından babası hayattaydı.

“Baba! Baba!” diye bağırarak atından atladı. Kayalara ve çalılara tutunarak uçurumun kenarından aşağı inerek ilerledi, gözleriyle uçurumun dibini tarıyor, kulakları başka bir acı dolu çığlık duymaya çalışıyordu. Arkasından bir ses duyunca döndü ama biri aniden arkasına vurdu.

Wolfram'ın gözlerinin önünde önce kıvılcımlar, sonra da bir karanlık çaktı ve genç adam aşağı düşerken elini uzatıp karanlıkta tutunmaya çalıştı. Gittikçe aşağıya doğru giderken kulaklarında alaycı bir kahkaha çınladı.

20

Deidre Zerlina'ya seslenerek odadan odaya koştı, içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissediyordu. Sonunda kızıl saçlı kadın ellerinde bir kova sütle dışarı çıktı.

“Ne oldu Deidre? Sabahın köründe beni neden arıyorsun?”

“Baban Zerlina. Wolfram ona yardım etmeye gitti. Bana seni bulmamı ve Olaf ciddi şekilde yaralanmışsa diye hazırlanmamızı söyledi.” Deidre telaştan nefes nefese kalmıştı.

“Babam mı? Anlamıyorum Deidre. Ne diyorsun sen?”

Deidre ağır aksakıyla fazla hızlı konuştuğunu fark etti, bu yüzden Zerlina tüm sözlerini anlayamamıştı. Şuraya buraya birkaç Galce kelime de sıkıştırmıştı.

“Kısa bir süre önce babanın kölesi Medwin yatak odasına geldi,” dedi yavaşça. “Wolfram’a babanın yaralandığını ve onu çağırdığını söyledi. Wolfram Olaf’ı bulmaya gitti. Bana da seni bulmamı ve kendimizi hazırlamamızı söyledi.”

Zerlina’nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve Deidre’nin koluna yapıştı. “Babam burada Deidre. Konakta. Süt sağmaya gitmeden birkaç dakika önce onunla konuştum. Medwin nasıl hayaller kuruyor böyle?”

“Olaf burada mı?” Deidre’nin sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Gel, sana göstereceğim.” Zerlina büyük salona doğru hareketlendi ama Deidre onu durdurdu.

“Korkunç derecede ters giden bir şeyler var. Wolfram büyük bir tehlikede olabilir. Acele et. Çok geç olmadan onun peşinden gitmeliyiz.”

“Onun hayatı için mi endişeleniyorsun?”

“Evet!”

Zerlina Deidre’ye yetişmek için elinden geleni yaparak onun arkasından güçlükle ilerledi ama ayağı onun koşmasına fazlasıyla mani oluyordu.

“Sen önden git. Ben sana yetişirim.” Deidre’nin adımlarını yakalayabilmek için nafile bir çaba ile kendini ileri attığında acıdan çekindi. Deidre sakat kadına acıdıysa da onun söylediğini yaptı ve Olaf’a ulaşip hikâyesini anlattı. Yaşlı adam gür kızıl sakalını kaşdı ve alnını buruşturdu.

“Gidip burada neler olduğunu anlayacağız,” dedi sonunda ve Deidre’nin elinden tutup Zerlina’ya da onlarla birlikte gelmesini işaret etti.

Olaf onları kölelerin kendisi ve kadınlar için üç ata gem vurdukları ahırlara götürdü. Zerlina Deidre’nin halkının bahsettiği peri halktan biriymiş gibi kolayca atının sırtına atladı ve Deidre de aynısını yaptı. Olaf cüssesi zarafetine mani olduğundan kölelerinin yardımına ihtiyaç duymuştu.

Atının sırtındaki Zerlina zarif damızlığıyla tek vücut olarak sürat ve binicilikte Deidre’yi de Olaf’ı da geçti. Rüzgâr gibi dörtnala giderek ahırları geçtiler ve mezarlara doğru ilerlediler.

“Baba, bak. Orada!” diye bağırdı Zerlina. Deidre ve Olaf bir çalılığın arkasına kısmen gizlenmiş büyük bir çuval gibi görünen şekli görebiliyorlardı. Atlarıyla daha yakına git-tiklerinde bunun bir vücut olduğunu anladılar. Bunun Wolf-ram olmasından korkan Deidre’nin kalbi neredeyse duru-yordu ama şekil koyu kahverengi giysiler içindeydi oysa Wolfram boz bir tunik giymişti.

Zerlina bedene daha iyi bakabilmek için daha da yaklaştı. “Bu Medwin!” diye bağırdı. “Sırtından bıçaklanmış.” Atından kayarak inip beyaz saçlı köleyi incelemek için eğildi. “O öl-müş.”

Nedense Deidre adamın ölmüş olacağını biliyordu. Bu işin onu susturmak için yapıldığına hiç şüphe yoktu. Ya Wolf-ram’ın da başına aynı şey gelmişse? Onun bir yerlerde ölü olarak yattığı düşüncesi bile Deidre’nin dayanabileceğinden fazlaydı. Böylesine delice bir hızla sürmenin tehlikelerini umursamayarak atını geniş ve dikey bir taş görebildiği yere doğru koşturdu.

“Dikine taş,” diye haykırdı Medwin’in Wolfram’a söyle-diklerini hatırlayarak. Wolfram’ın adını seslendi ama yanıt yoktu. Atıyla daireler çizerek kayalık zemini araştırıp Wolf-ram’dan herhangi bir işaret aradı ve korku içinde onun silahsız olduğunu anımsadı. Yanına bir yemek bıçağı bile almamıştı. Ba-basının iyiliği aklındaki diğer bütün düşünceleri silip atmıştı.

“Keşke onunla gitseydim.” Olmuş olabileceklerden bah-setmek ruhuna eziyet ediyordu, tek bildiği onu canlı bulması gerektiği-ydi.

Atların toynak seslerini duyan Deidre arkasına baktığında Olaf ile kızının kendisine doğru geldiklerini gördü. “Onu bulamamışsın,” dedi Olaf genç kadının bitkin yüzüne bakarak.

“Hayır. O burada değil.” Deidre o anda hangi iç sesin ona seslendiğini bilmiyordu, gelecek günlerde de bunu açıklayamayacaktı, ama birden uçurumun kenarına gitme mecburiyeti hissetti.

“Geri gel. Atın taşlara takılıp tökezleyecek,” diye uyardı Olaf. Ona zarar gelmesine izin veremezdi ama o daha genç kadına ulaşmadan onun bağırdığını duydu.

“Wolfram!” Genç adamın hırpalanmış bedenini kayalık çıkıntının dibine yakın taşların üzerinde gördüğünde sesi bir feryat gibi çıkmıştı.

“Böyle bir kazadan sağ kurtulmuş olamaz. O öldü Kuzgun’um,” dedi Olaf. “Odin onu korusun artık.” Kızıl kafası çok sevdiği oğlu için hissettiği sessiz kederle eğilmişti.

“O ölmüş olamaz,” diye hıçkıran Zerlina iri mavi gözlerinden dökülen yaşlara karşı gözlerini kapamıştı.

Deidre kendisini tutan kollarla mücadele etti. “Ona gitmeme izin verin! Lütfen, bırakın gideyim.” Kederi ile alışılmışın dışında kuvvetliydi ve Olaf’ın kollarından kurtuldu. “Onu orada öylece bırakamayız,” diye bağırdı. “Onunla olmalıyım. O da benim için aynısını yapardı.”

“Hayır Kuzgun. Eğer ayağın takılırsa bu ölmene neden olabilir. Oğlum onun için ölüm riskini almanı istemezdi. Gel, geri döneceğiz. Onu uçurumdan yukarı taşımaları için köle-

lerim ile oğullarımı getireceğim.” Genç kadını tutmak için uzandı ama sadece elbisesinin kolunu yakalayabildi.

Deidre uçuşunun kenarına koştu. “O ölmüş olamaz.” Tanrı’ya hızla dua ederek uçuşundan aşağı inmeye başladı.

“Aptal kadın!” diye gürledi Olaf, yine de onun cesaretime hayran olmalıydı.

Deidre dağın yan tarafında yetişen çalılara tutunup elbisesinin ağır kumaşıyla mücadele ederek inişine başladı. Ayağını bastığı yer birçok kez kaydı ve ölümün içine dalacağını düşündü. Kayalardan elleri yaralanmış, kolları da sıyrılıp çizilmişti. Nihayet sevdiği adamın yanına vardığında göğsünü dinlemek için eğildi.

“Wolfram!” diye hıçkırdı onun yaşamasını dilercesine. Hafif bir çarpıntı vardı, bir kalp atışı. Wolfram hayattaydı ama ne kadar daha öyle kalacaktı? Deidre yaralarını inceleyebilmek için parmaklarını çılgın gibi genç adamın vücudunda dolaştırdı. Kolu kırılmıştı, kanaması vardı ve nefesi de düzensizdi. Başının arka tarafındaki büyük bir şişlik bilinçsizliğini açıklıyordu ama Deidre’nin şüphelendiği gibi bir kılıç yarası yoktu. Wolfram sadece tepeden aşağı düşmüş olabilir miydi?

“Oh Wolfram, aşkım, hayatım, hâlâ bizimlesin. Yaşıyor-sun. Benim Tanrım ve senin tanrıların bugün bize karşı çok nazik davrandılar,” diye fısıldadı. Ayağa kalkarak yukarıda karnının üzerine yatmış aşağıya ona bakan Olaf’a seslendi. “Wolfram yaşıyor!”

“Yaşıyor mu? Odin’e şükür!” diye bağırdı yaşlı adam.

“Belki de tepeden aşağı inmeye başladığında ayağı kaydı,” diye haykırdı Deidre.

Olaf ayağa kalktı. “Oğlumun yanında olduğun yerde kal. Sarp eğimin dibine ulaşan bir patika var. Ben senin kadar zarif değilim Kuzgun. Zerlina’yla ben atlarla birlikte birazdan yanında olacağız, böylece oğlumu konağa geri götürebiliriz.”

Deidre Wolfram’ın üzerine eğilerek yüzüne düşen saçı düzeltti ve Olaf’ı beklerken ona alçak sesle şarkı söyledi. Yaşlı adam kısa sürede onun yanına vararak oğlunu kucaklayıp dikkatle atın sırtına yerleştirdi. Yukarı tırmanış daha yavaş ve yine sarp ve kayalıktı ama kesinlikle uğraşıp dağın yukarısına dönmekten daha kolay bir tırmanıştı.

Uçurumun tepesinde Olaf Wolfram’ı yere yatırdı. Deidre bir anlığına onu yine kollarının yumuşaklığıyla sardı, sonra elbisesinin kenarından bir şerit kumaş yırtıp dağın soğuk kaynak suyuna batırarak genç adamın başına koydu.

Wolfram inledi ve gözleri bir an için titreşti ama açılmadılar. Bilinci hâlâ yerinde değildi ama Deidre artık onun iyileşeceği umuduyla heyecanlanmıştı.

“Hadi onu eve götürelim Olaf,” dedi alçak bir sesle.

21

Wolfram'ın inleyen sesi Deidre'yi derin uykusundan uyardı. Son birkaç gün ve gece boyunca ondan gözünü hiç ayırmamıştı ve sonunda bitkinliğe yenik düşmüştü. Genç adamın başındaki yaraya buz sarmış, kolundaki kemikleri yerlerine oturtmuş, yaralı kolunu keten bir kumaşla sımsıkı sarmış ve bu kumaşın üzerine de kaya gibi sertleşecek olan yapışkan bir macun sürmüştü. Yine de onu endişelendiren Wolfram'ın iç organları ile başındaki yaraydı. Genç adam hâlâ kendine gelmemişti. Deidre onun gibi yaraları olan kişiler görmüştü, ya bir daha hiç uyanmamışlardı ya da uyansalar bile hafızalarını kaybetmişlerdi. Onu böylesine severken Deidre onun acısını üzerine almak için onunla yer değiştirebilmeyi diledi.

“O nasıl?” Ses Warrick'e aitti.

“Hâlâ derin uykusunda,” diye cevap verdi genç kadın ve başını kaldırarak ona Wolfram'inkini böylesine anımsatan yüze baktı. Warrick bu birkaç günde sürekli yanında kalarak, yiyecek bir şeyler getirerek ve elini tutarak ona çok yardımcı olmuştu. O olmasaydı Deidre'nin nöbetine devam etme gücü

olmayabilirdi. Diğer taraftan, Wolfram'm diğer kardeşi ise suçunu kabul edercesine konaktan uzak durmuştu.

Warrick'in gözleri Deidre'ninkilerle buluştu. "Bu nasıl oldu Deidre? Konakta dolaşan dedikodular duydum ama bunu bizzat senin ağzından duymak istiyorum."

"Kesin olarak bilmiyorum ama Everard'm Wolfram'ı öldürmeyi denediğini hissediyorum," diye karşılık verdi Deidre yaralı adamın yanında oturduğu yerden kalkarak.

Warrick yumruklarını sıktı. "Keşke ağabeyimden intikam alabilseydim. Bu yaptığı için Everard'm cezalandırılması gerek."

Deidre nazikçe onun omzuna dokundu. "Everard'ın suçlu olduğuna dair bir kanıt yok. Ayrıca dövüş dayanıklılığı ile masum olduğu ispatlandı. Şimdi onu kim suçlayabilir ki?"

"Öyleyse biraz kanıt toplamamız gerek. Yine Wolfram'a zarar vermeyi deneyebilir." Warrick öfkeyle yumruklarını sıktı.

O öyle nazik, öyle kibardı ki onu bu kadar üzgün görmek Deidre'nin kalbini incitiyordu. Onun en büyük ağabeyinin peşine düşebileceğinden korkuyordu ve böyle bir şey olursa narin Warrick iri kıyım Everard'a denk biri olmazdı. Wolfram bile Everard tarafından iki kez alt edilmemiş miydi?

"Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi, "ama Everard'la yumruk yumruğa gelmeyeceğine söz ver bana. Olaf'ın ilgilenmem gereken bir oğlu var, onun yanında bir başkasını daha görmek istemiyorum."

Warrick bir an için sessiz kaldı sonra genç kadına gülümsedi. "Söz veriyorum," dedi ve onu bir kez daha Wolfram'la baş başa bıraktı.

Deidre elini ateşi var mı diye Wolframın anlına bastırdı. Ateşinin yükseldiğine dair herhangi bir belirti yoktu ve Deidre bunun için Tanrı'ya şükretti. Yaralananların hayatını alan genellikle enfeksiyon olurdu.

Deidre Wolfram'ın kulağına fısıldayarak konuştuğunda genç adam uykusunda inledi. Deidre'nin elinin teması ve söylediği güzel sözler onu sakinleştirmiş ve duyularındaki acıyı silip atmışa benziyordu, ama genç kadın onun zihninde hangi rüyaların dolaşıp durduğunu merak ediyordu.

Deidre onu kendine çekti ve gözlerini kapattı. "Wolfram, bana geri dön," diye fısıldadı.

Genç kadının sıcaklığına sokulmuş ve hâlâ bilinçsizliğin acımasız, soğuk dünyasında olan Wolfram fısıldayan sesler duyuyordu. Sanki uykuyla uyanıklık arasında bir yerde, sisler içindeki rüyasız bir dünyadaydı ve kaçmak için büyük bir savaş veriyordu. Dünyaya dönmek istiyor, ama başaramıyordu. Dudaklarını kıpırdattı ama hiç ses çıkmadı.

Deidre onu göğsüne çekip alnından öptü ve sakinleştirmek için aşk sözcükleri fısıldadı ona.

"Demek düşmüş sevgilisiyle ilgilenen yabancı kızmış," diye tısladı kapıdan gelen bir ses. Deidre'nin arkasında duran Erika'nın gözleri zehir saçıyordu.

"Evet, ona ben bakıyorum. Acısını dindirecek her şeyi yaparım. Onu seviyorum," diye karşılık verdi Deidre öteki kadının gözlerine bakarak.

"Onu benim sevdiğimin yarısı kadar bile sevemezsin sen," dedi Erika. "Ne de o seni beni bir zamanlar sevdiğinin

yarısı kadar sevebilir. Eğer babam olmasaydı şindi karı koca olurduk.”

Deidre Zerlina’nın bu kadın hakkında söylediklerini, gelecek *jarl* olacağını düşünerek Everard’la evlendiğini hatırladı. “Seni Everard’a yönlendiren hırsın olmasın?” diye sordu tatlı bir ifadeyle. Bu Viking kadının onu sinirlendirmesine izin vermeyecekti.

“Hırs değil, Wolfram’a olan aşkım,” dedi Erika. Sesi haşindi ve artık Wolfram’ın gözüne girmiş kadına olan nefretini yansıtıyordu. Tüm yaptıklarına rağmen İrlandalı kadının hâlâ Wolfram’ın sevgilisi olması onu çok kızdırıyordu.

Deidre Erika’yla göz göze gelebilmek için Wolfram’ın yanından ayrıldı. “Başka bir erkekle evlenmek tuhaf bir aşk türüne benziyor.”

“Yine de bu doğru. Babam yüzünden oldu. Sen bizim Viking âdetlerimizi bilmezsin. Evlilikleri genellikle aileler ayarlar.”

“Ama Zerlina, özgür bir kadının böyle bir ayarlamayı reddedebileceğini anlattı bana.” Deidre bu sarışın fahişenin son sözü söylemesine izin vermeyecekti.

“Zerlina. Evlilik âdetlerini konuşmak için ne uygun biri. Ayağı sakat kadın. Hiçbir erkek onu istemedi.” Yüzünde bir zafer gülümsemesiyle Deidre’nin etrafında dolaştı. “Bir kadın ailesinin iradesine karşı bir evlilik yaparsa kocasının kanuni haklardan mahrum edilebileceği ve kadının akrabaları tarafından yasal olarak öldürülebileceği de doğru. Zerlina sana bu Viking âdetinden de bahsetti mi?” Deidre’nin şaşkın

bakışı Wolfram'ın ablasının bunu yapmadığını anlatıyordu ona. "İşte ben Wolfram'ı bundan korudum çünkü babam onunla evlenirsem onu devireceğine yemin etmişti. Sevdiğim adamı kurtarmak için sevmediğim bir adamla evlendim."

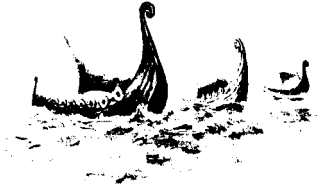
Bu kadının önünde durup ona böylesine küstahça yalan söyleyebilmesi Deidre'yi dehşete düşürmüştü. Arkasını döndü ama Erika onu kolundan yakalayarak canını acıttı. "Yalnızca benim ondan ayrıldığımı düşündüğü için senin yatağını istedi."

Wolfram'a güvenmek ve aşkla ilgili kendi söylediklerini hatırlayan Deidre bunun doğru olmadığından emindi ve konuşmaktan çekinmedi. "Wolfram beni seviyor. Ne kadar söz söylenirse söylensin benim farklı düşünmemi sağlayamaz."

Erika'nın gözleri öfkeden kısılmış, kadının yüzünü bozarak çirkin bir maske haline çevirmişti. "Seni bu konaktan kovmak için ne gerekiyor?" diye tısladı. "Bunun için yapabileceğim her şeyi..." Fazla konuşmadan önce tam zamanında kendini tuttu.

Deidre Wolfram'ın sağlığı hakkında o kadar endişeliydi ki Erika'nın yüzündeki bakışı görmedi ve son sözlerini duymadı. Sakin bir ağırbaşlılıkla sadece "Lütfen şimdi bizi yalnız bırak," dedi. "Wolfram'la ilgilenmem gerek."

Erika güldü. "Şimdi yanınızdan ayrılıyorum ama Wolfram'ı bir daha asla bırakmayacağım bir an gelecek." Başını bir Viking prenses gibi dimdik tutarak Deidre'nin yanından yürüyüp geçti ve kapıyı arkasından çarptı.

22

Deidre için günler çok yavaş geçti, gecelerse bir salyangozun hızıyla ilerliyor gibiydi ve Wolfram'ın bilinci hâlâ geri gelmemişti. Yüzü solgun, bedeni tükenmişti ve Deidre onun hayatı için korkmaya başlamıştı. Hafif nefes alış veriş olmasa onun öldüğünü düşünecekti.

Deidre genç adamın yüzünde çılgın gibi bir bilinç, bir farkındalık belirtisi aradı ama değişen bir şey yoktu. Wolfram hâlâ kendi karanlık dünyasında hapisti.

Onun yanından yalnızca yemek yemeye yetecek kadar bir süreliğine ayrılan Deidre, Erika'nın gözlerinin üzerinde olduğunu farkındaydı. Kadın yüzünde hep bir gülümsemeyle, kazanan kendisiymişçesine izliyor gibiydi, ama Wolfram'ın yattığı odaya geri gelmemiş olması Deidre'nin içini rahatlatmıştı.

Everard da Deidre'yi izliyordu ama yüzünde hiç gülümseme yoktu. Genç kadın, kardeşi ölümle burun buruna yatar-ken adamın aklından neler geçtiğini merak etti. Yaptığı kötülük yüzünden bir şekilde vicdan azabı çekiyor muydu acaba?

Yoksa ihaneti belki de asla ortaya çıkmayacağı için rahatlamış mıydı?

Deidre'nin tuttuğu nöbet sağlığını tehdit ediyordu. Gözleri şişmişti ve altlarında koyu halkalar vardı, yüzü küçülmüştü, önceden parlak olan gülümsemesi solmuştu. İzliyor ve bekliyordu ama Wolfram karşılık vermiyordu.

“Çok yakışıklısın,” dedi yavaşça uyuyan şekle doğru, “uzun uykunda bile.” Bu uyuşmuş durumunda, yemek yemeden, uyanmadan daha ne kadar kalabilirdi ki? Deidre yakında bir şey yapması ya da bir mucize için dua etmesi gerektiğini biliyordu.

Wolfram'ın yanında diz çöküp ellerini dua etmek için birleştirdi ve Tanrısına seslendi. “Lütfen onu benden alma Tanrım,” diye hıçkırdı. “Günahkâr olan benim, o değil. Hristiyan yeminlerime ihanet eden benim. Yaptıklarımız için birini cezalandırman gerekiyorsa beni cezalandır ama lütfen onu sevdiklerine geri getir.” Zerlina'nın odaya girdiğini duyana kadar uzun bir süre yukarı bakarak dizlerinin üzerinde kaldı.

“Deidre, kendini dayanabileceğinden fazla zorluyorsun. Neden yerini almama izin verip dinlenmiyorsun,” diye yalvardı Zerlina.

Deidre inatçı bir tavırla başını iki yana salladı. “Hayır, onunla kalmalı ve tüm gücümü ona vermeliyim.”

Zerlina onun omzuna dokundu. “O zaman onun yanında kal ama en azından biraz uyu. Sağlığını kaybetmenin Wolfram'a bir yararı dokunmaz. Artık bebeği düşünmen gerek.” Zerlina güçlü kollarıyla Deidre'ye sarıldı ve onu Wolfram'ın

yanındaki uzun gün ve gecelerde yatağı olan samandan şiltenin üzerine uzanmaya zorladı. Ona şarkı mırıldanarak kısa sürede uykuya dalmasını sağladı, sonra da kardeşinin yanına gitti.

“Benim sözlerimi hep dinledin Wolfram,” diye fısıldadı kulağına. “Çocukken bile sana söylediklerimi yaptın. Şimdi de beni dinle. Düşmanlarının seni alt etmesine izin verme. Uyan Wolfram. Yaşamak için birçok sebebin ve seni seven bir sürü insan var.”

“Evet, bir sürü insan, oğlum,” diye yankılandı arkasından bir ses. Küçük odanın kapısında duran babaları üzgün gözlerle oğlunu izliyordu. Onun solgun yüzüne baktığında kederi aniden öfkeye dönüştü. “Bunu oğluma kimin yaptığını bilmek istiyorum.”

Zerlina içini çekti, “Bunu sadece tanrılar bilir baba.” Everard’ın ihanetinden bahsedildiğini duymuştu ama işlerin her zaman görüldüğü gibi olmadığını bilecek kadar da akıllıydı, böylece bu konu hakkında sessiz kaldı.

“Bunu öğreneceğim,” diye yemin etti Olaf. “Ve öğrendiğimde de, bu eve keder getiren adam ya da kadının başına geleceklere eyvahlar olsun.” Başını eğerek uyuyan Deidre’ye baktı. Sadakat, güç, güzellik ve zarafet vardı bu İrlandalı kadında. Kendini hiç düşünmeden bu kadar gündür oğlunun yanında kalmıştı.

Onun gözlerindeki şefkati gören Zerlina “Onu ben de seviyorum baba,” diye fısıldadı. “Bir keresinde Wolfram onu Freya’nın kendisine verdiğini söylemişti bana. Öyleyse Deidre ve kardeşimin mutluluğunu istemek için Freya’ya gitmeliyim belki de.”

“Bütün tanrıların yardımını istemeliyiz,” diye karşılık verdi Olaf, Deidre’nin yüzüne düşen bakışları sıcacıktı. “Kuzgun, sana bu sözü veriyorum. Senin bana kendini kanıtladığın gibi ben de sana kendimi kanıtlayacağım. Ben hayatta olduğum sürece, oğlum yaşasa da yaşamasa da bu ailede yüksek bir yerin olacak. Ve daha da ileri giderek, Niflheim diyarına, ölümler diyarına gidip bu yanlışı yapanın cezalandırıldığını görmeye yemin ediyorum.” Bunları söyleyen Olaf döndü ve odadan çıktı.

Zerlina başındaki teri silmek için kardeşinin alnına dokundu ve teninin sıcak olduğunu fark etti. Umutsuzluk içinde Wolfram’ın dudaklarına götürdüğü suyu içirmek için uğraştı ama bu imkânsız bir işti. Sonunda oturdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak kaçınılmaz olanı beklemeye başladı.

Endişe içinde geçen günler ve geceler sonunda onu yakaladığında Deidre birkaç saat uyudu. Sonunda uyandığında Zerlina’nın ona baktığını gördü ve İrlanda’daki annesini hatırladı. İkisi de bilge ve nazikti.

“Wolfram nasıl?” diye sordu Deidre ayağa kalkıp onun yanındaki yerini alırken.

“Korkarım ateşi çıktı. Teni alev alev. Ona biraz su içirmeyi denedim ama başaramadım, su olmadan yaşama umudu çok az. Gerçekle yüzleşmeliyiz Deidre.”

Deidre elini genç adamın yüzüne koyduğunda teninin temasıyla panikleyerek geri çekildi. Zerlina’nın söylediği gibi ateşler içindeydi.

“Sevgili Tanrım, hayır!” diye haykırdı. Sanki en büyük

korkusu mutluluklarının üzerine eğilmiş kötü bir dev şeklinde gerçeğe dönüşüyormuş gibiydi. “Bu benim hatam. Onun yanından hiç ayrılmamalıyım.”

“Bu senin hatan değil! Birini suçlamak istiyorsan beni suçla. Onun durumunu daha önce fark etmeliydim.” Zerlina kapıya doğru gitti. “Annemi getireceğim. Belki onun yapabileceği bir şey vardır.”

Adora Zerlina’yla birlikte geldi ve üç kadın günün geri kalanında sürecek bir nöbete başladılar. Gece yarısı olduğunda Wolfram’ın durumu daha da kötüleşmişti. Delice düşlerinin içinde yatakta dönüp kıvrandı. Peşindeki şeytanları kovmak için hiçbir şey yapamadan onu izlemek Deidre için bir işkence gibiydi. Genç adamın bedeni cayır cayır yanan bir ateş gibiydi.

“Ölecek,” diye hıçkırdı Adora.

“Hayır. Ölmeyecek,” diye bağırdı Deidre. Vazgeçmeyecekti. Bedeni hâlâ nefes alıyorken asla. Aklına birden, bir keresinde annesinin ona anlattığı, Deidre’nin bir çocukken ateşten nasıl harap olduğunu ve neredeyse ölüme teslim olduğuyla ilgili bir hikâye geldi.

“Giysilerini çıkarmama yardım edin,” diye buyurdu. Wolfram’ın üzerinde ağır keten tuniği vardı ve bir battaniyeyle sarılmıştı.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye sordu Adora, bu söylediğinin gerçek olduğuna inanıyormuş gibi bakıyordu Deidre’ye. Hiç böyle aptalca bir şey duymamıştı.

“Söylediği gibi yap anne. Deidre Wolfram’a zarar ver-

mez. Bir şey yapmazsak ölecek. Bu konuda Deidre'ye güvenmeliyiz.” Zerlina ile Adora Wolfram'ı yeni doğmuş bir bebek gibi çırılçıplak kalana kadar soydular ve üzerine ince keten bir örtü örttüler. Deidre onu ılık suyla ıslatılmış süngerle silerek suyun buharlaşmasına izin verdi. Şafak sökene dek tüm gece boyunca bu tedaviyi sürdürdü.

Sonunda Wolfram'ın nefes alış veriş i rahatlamış gibiydi, teni de ele daha soğuk geliyordu. Ancak o zaman Zerlina ile annesi odadan çıktılar.

“Keşke yarın uyanısam ve tüm bunların bir kâbus olduğunu anlasam.” Deidre genç adamın sarı saçlarını yüzünden çekti ve onu hafifçe dudaklarından öptü.

Wolfram yanındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Mırıldandı ve uyanmaya çalışırken gözleri titreşti ama bir parçası bu, korkunun, acının olmadığı ana rahmine benzer sıcak halinde kalmaya devam etmek istiyordu. Sanki kendi bedenini uzaktan izliyor, uzun karanlık tünelde yolunu bulmak için mücadele eden bir başka genç adamı gözlüyor gibiydi. Küçük, parlak bir noktaya doğru hareket ediyordu ve eliyle yoklayarak uzandı. Yumuşak bir tene dokundu ve onu yakalayarak boğuluyormuş ve bir kütüğe tutunmuş gibi sımsıkı ona yapıştı.

Deidre Wolfram'ın elini tutarak adını seslendi. Genç adamın gözlerinin titreşerek açıldığını gördü ve kendini parlak mavi derinliklerine bakarken buldu. Onu çekerek kendine yaklaştırdı.

“Wolfram. Tanrı'ya şükür.” Onun yüzüne dokunarak parmaklarını burnunda, çenesinde, dudaklarında gezdirdi.

Adama gülümserken menekşe mavisi gözleri içtenlikle onun deniz mavisi gözlerine bakıyordu.

“Deidre,” diye mırıldandı Wolfram. “Neredeyim ben?” Genç kadının elini tutarken gözleri etrafı araştırdı. Nöbet bitmişti. Wolfram Deidre’ye geri dönmüştü.

23

Deidre büyük salondaki şöminenin yanına oturup alevlere baktı. Wolfram'ın gözlerini açmasının üzerinden birkaç gün geçmişti. Deidre dokuma işine odaklanmaya çalıştı ama odanın karşı tarafında, bir yağ lambasının ışığında oturmuş, Olaf'la bir masa oyunu oynamakta olan Wolfram'a baktığında ipler karıştı. Bu oyunun adı *hnefatafl* idi ve camdan yapılmış bir grup oyun taşının bir Viking *jarl*'ı ve adamları edasıyla ahşap bir oyun tahtasının karşı tarafına hareket ettirilmesini gerektiriyordu. Her oyuncu adamlarını saldırıda bulunan güçlerden korumalıydı. Zaman zaman Wolfram Deidre'yi kendisine bakarken yakalıyor ve ona gülümsüyordu. İkisi de genç adamın sevişebilecekleri kadar iyileşeceği zamanı iple çekiyorlardı.

Konağın köpeklerinden biri okşanmak isteyerek burnunu Deidre'nin eline sürttü ve genç kadın bunu yapmak için dokuma işini kenara bıraktı. Köpek Warrick'e aitti ve genç kadın sahibinin de fazla uzakta olmayacağını biliyordu.

Deidre Warrick'in yanına otururken "Kardeşim yine eski haline dönmüş demek," dediğini duydu. "Everard saye-

sinde değil ama. Bana kalsaydı yeni bir dayanıklılık testimiz olur ve konuyu çabucak sonuca kavuştururduk.”

“Baban böyle bir şeyi yasakladı,” diye karşılık verdi Deidre Warrick’in tek dileğinin huzuru korumak olduğunu hissederek. Şimdiden yeterince trajedi yaşanmıştı zaten.

“Babam yaşlı bir aptal!” diye yanıtladı Warrick Deidre’nin pek az şahit olduğu bir öfke belirtisiyle. Genç kadın Warrick’in Wolfram’a gösterdiği bariz sadakatten etkilenmişti. Birlikte büyümüş olmalarının aralarındaki bağı güçlendirdiğine şüphe yoktu.

Deidre onu sakinleştirmek için elini omzuna koydu. “Baban en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor.” Warrick onun tatlı sözlerini duymazdan geldi. Babasına ters bir bakış atarak peşindeki taziyle salondan dışarı çıktı.

Wolfram’ın yavaş yavaş iyileşmesi beraberinde onun hayatına yepyeni bir keyif getirmişti. “En büyük iki aşkım,” diye fısıldadı. “Deidre ve deniz.” Ve yakında bir de çocuk olacaktı. İçinde bir gurur ve aşk dalgası ile Deidre’nin karısı olması konusunda bir kararlılığın yükseldiğini hissetti. Babasıyla konuşacaktı. Belki Olaf koyu saçlı afeti denizin öte tarafında edilmiş yeminleri unutmaya akıllılığına ikna edebilirdi. Tam o sırada Everard salona girerek onun yanına yaklaştı. Wolfram onunla konuşması gerektiğini biliyordu.

Everard yaklaştığında onu yanına çekerek “Konuşmamızın vakti geldi ağabey,” dedi. Everard onu kıskanıyor olabilirdi, huysuz ve sivri dilli olabilirdi ama Wolfram ona zarar vermeye çalışanın Everard olduğundan şüphe etmeye başlamıştı. Hatta bu fazla bariz görünüyordu.

“Evet, zamanı geldi,” diye yanıt verdi Everard. Artık fesatlığı ve öfkesi kalmamıştı.

“Beni köle olarak satmayı planladın mı?” diye sordu Wolfram. Soru çok netti, kurnazlık yoktu ve Wolfram Everard’ın hiddetinin alevleneceğinden korktu ama öyle olmadı.

“Hayır! Böyle bir ihanetten suçlu değilim. Yine de senin benim hakkımda böyle bir tereddüdün olduğunu düşünmek beni üzüyor.” Everard doğruca Wolfram’ın gözlerinin içine baktı. “Aramızda hiddet vardı ama her zaman onur da vardı.”

Eric Haraldsson’un yüzü Wolfram’ın gözlerinin önüne geldi. Onun bir köle olarak satılmasını planlayan kişi olarak Wolfram’ın kardeşini söylerken sesi samimiydi. “Yalnızca bir başkası seni suçladığı için senin bu işten suçlu olduğunu düşündüm.”

“Bu yalancıdan intikamımı almak isterdim,” diye yemin etti Everard, çenesi öfkeyle kasılmıştı. Uzun bir sessizlik oldu. Everard birden Wolfram’a ayı gibi sarıldı ama bu güreşir gibi bir sarılma değil daha ziyade bir sevgi gösterisiydi. “Aramızdaki tüm düşmanlığın bitmesinin zamanı geldi. Bir gün gelecek *jarl* ilan edildiğimde senin desteğine ihtiyacım olacak.”

“Ve buna sahip olacaksın da,” diye onayladı Wolfram ağabeyine sarılarak.

Deidre oğullarının dostça sarılışını izleyen Olaf’ın yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordu. Yüzü neşeyle seğirirken yara izi dans eder gibi hareket ediyordu.

“Gelin, bunu kutlamak için bu gece cümbüş olacak,” diye güldü gürleyen sesiyle.

Wolfram'ın gözleri Deidre'ninkilerle buluştu. "Kutladığımız bir şey daha var," diye fısıldadı onun kulağına. "Babamın öğrenmesinin zamanı geldi."

İki âşığın arasındaki bakışma Olaf'ın gözünden kaçmamıştı. "Onu yatağından daha fazla uzak tutmayacağını sanıyorum," diyerek Deidre'nin kıpkırmızı kesilmesine neden oldu.

Deidre ileri bir adım attı. Kızıl saçlı Viking'e söyleme zamanı geldiğinden aniden utanmıştı.

"Peki, konuş bakalım Kuzgun. Bana söylemen gereken nedir? Kızarım diyekorkma. Dostun olduğumu kanıtlamadım mı?" Olaf onun elini kocaman pençe gibi eline aldı ve Wolfram'ınkilere çok benzeyen nazik mavi gözleriyle ona baktı. Kalın kaşları endişeli bir şekilde çatılarak birleşmişti. Deidre sessiz kaldığında "O rahatsız değil, değil mi?" diye sordu Wolfram'a. "Artık denizin öte tarafındaki evine geri dönmek istemiyor, değil mi?" Kuzgun'u öz kızı gibi sevmişti ve artık oğluyla birlikte kalmak istemezse bunun kalbini kıracağını biliyordu. Bu ikisinin âşık olduklarını gören bu gözleri onu hayal kırıklığına uğratmış olamazdı.

"Ben hamileyim." Deidre bunu öyle alçak sesle söylemişti ki Olaf onu zar zor duyabildi ve ilk başta anlamadı.

"Seni doğru mu duydum?" diye sordu Olaf nihayet kelimeler ona anlamlı geldiğinde. "Sen benim torunumu mu taşıyorsun?" Deidre başıyla onayladı. "Ahhhhhhhhh!" Yüksek sesle attığı sevinç çığlığı havayı delerek herkesin gözlerinin ona çevrilmesine neden oldu. Deidre'yi kollarına alıp kaldırarak çevresinde döndürdü. Hiç böyle bir mutluluk hissetme-

mişti. İrlandalı kadını gördüğü ilk andan itibaren böyle bir şeyin olmasını istemişti.

Onu incitmemeye özen göstererek nazikçe yere bıraktı. Bu kadar coşkulu olmayı düşünmemiştir.

“Bir bebek. Bir torun,” diye geveledi. Onları seyreden kalabalığa salona geri dönmelerini işaret etti ve gururla haberi duyurdu, gerçi çoğu sevinç çılgınlığını duymuş ve nedenini tahmin etmişti zaten.

Deidre Erika’nın kıskanç bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ama kimse bu anın tadını kaçıramazdı. Olaf’ın öğrenmesi doğrudur.

“Bu evde bir düğün olmalı,” diye duyurdu Olaf, sol eliyle Deidre’nin elini, sağ eliyle de Wolfram’inkini tutuyordu. İki âşkın ellerini bir araya getirdi. “Torunumun gayrimeşru ilan edilmesine izin vermeyeceğim çünkü o bir gün gelecek *jarl* olacak.”

Deidre elini geri çekti. Kuzey diyarına geldiğinden beri yüzüncü kez “Wolfram’la evlenemem,” dedi.

“Hah!” dedi Olaf sıkıntıyla. “Senin aptal Hristiyan âdetlerini tanımam ben. İstedğin gibi davranmana izin verdim ama şimdi gelecek olan bir çocuk varken artık böyle yapmayacağım. Sonbahar yaprakları ağaçlardan düşmeden önce oğlumla evleneceksin. Tanrılar böyle olmasını istediler.”

Deidre ne diyeceğini bilemedi ama sağduyu onu etkisi altına aldı. Wolfram’ı seviyor, onun çocuğunu taşıyor ve kendi çocuğunun gayri meşru olmasını da istemiyordu. Eğer bu diyarda bir erkeğin birden fazla karısı olabiliyorsa belki

o da birden fazla kocası olduğu için suçlu hissetmeyebilirdi. “Phelan Eire’de, bense buradayım.”

“Yapmak üzere olduğum şey için Tanrı beni affetsin,” diye fısıldadı çünkü Wolfram’ın pagan kuralları ve ritüelleriyle evlenecekti ve böyle bir karar verdiği için kendisine karşı merhametli olması için Tanrısına dua ediyordu.

Büyük masada Wolfram’ın yanına oturduğunda Zerlina’nın bakışlarıyla karşılaştı ve gülümsedi. Şimdi Zerlina gerçekten ablası olacaktı.

“Ve ben de karlar düşmeden, onun da Sigurd’la benim Wolfram’la olduğum kadar mutlu olması için elimden gelen her şeyi yapacağım,” diye yemin etti sessizce.

Her zamanki gibi masaya örtü serilmişti ve yaklaşan olayı kutlamak için içkiler su gibi akıyordu.

Warrick masada Deidre’nin karşısına oturduğunda Deidre başını kaldırıp ona gülümsedi ama o bu gülümsemeye karşılık vermedi. Uzunca bir süre aralarında sessizlik oldu, Deidre’nin anlam veremediği bir sessizlik. Genç adam bir şeye üzülmüş gibiydi. Ama ne? Hâlâ Everard’dan mı şüpheleniyordu? Wolfram’ın ağabeyiyle barışmasına mı kızmıştı? Sonunda onun çatık kaşlarına daha fazla dayanamadı.

“Warrick, ne oldu? Neden surat asıyorsun?”

Deidre’nin sesi yumuşak ve nazik olsa da bu Warrick’i ürkütmüşe benziyordu. Bir an için aklı karışmış gibi göründü, sanki kelimeleri unutmuş gibi sadece “bebek,” diye geveliyordu.

“Ben mutluyum. Senin de benim için mutlu olmanı is-

tiyorum.” Deidre uzanıp şefkatle onun elini okşadı ve bu kez hafif bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

“Ben de senin için mutluyum Deidre, sadece... Sen bana söylememiştin. Ben... Ben bilmiyordum.”

“Yalnızca Zerlina biliyordu. Wolfram bile bilmiyordu ki.”

“Wolfram,” diye tekrarladı Warrick donuk bir sesle, sonra başını kaldırıp genç kadına baktı. “Umarım bir kız olur. Senin gibi güzel bir kız.” Aniden gülümsemesi daha da parladı, tıpkı Deidre’nin alışkın olduğu Warrick gibi. “Wolfram’la ikinizin nasıl tanıştığınızı bana hiç anlatmamıştın,” dedi hoş bir sohbet konusu açarak.

Deidre ona hikâyeyi anlattı. “O ve adamları düğün günümde babamın konağına baskın yaptılar,” diye cevap verdi. “Beni istedi ve bu broşu gördüğünde bana zorla sahip olmak üzereydi.” Derin bir saygıyla hafifçe broşa dokundu.

“Broş mu?” Warrick sık sık genç kadının bunu taktığını fark etmişti.

“Evet. O esir edildiğinde ona dostça davranmıştım ve o da bana bunu vermişti. Bunu gördüğünde ona karşı nazik davrandığımı hatırladı ve bana ve aileme zarar vermemeye yemin etti.”

“Yine de seni kocandan ve ailenden uzağa götürdü. Et-tiği yemini bozmak pek Wolfram’a göre bir şey değildir.”

“Bozmadı. Benim halkımdan bir adam Wolfram’ın Vikinglerine karşı bize ihanet etti. Onun kimliğini öğrenmeye çalışırken az kalsın yakalanıyordum son anda bir fiçinin içine saklanmak zorunda kaldım. Wolfram beni *Deniz Kurdu*’nda

buldu, gerisini de biliyorsun zaten.” Gözleri Wolfram’a çevrilip onu nazikçe okşadı, sonra Deidre yeniden Warrick’e döndü.

Warrick başını salladı. “Kocan senin için kesinlikle krala bir fidye verirdi. Senin nerede olduğunu bilmediğine memnunum.”

“Evet,” diye fısıldadı Deidre. “Munster bu ateş ve buz diyarından neredeyse dünyalar kadar uzak.”

“Munster mı? Hiç duymamıştım. Güzel bir yer mi, Deidre?”

“Evet Warrick. Gökyüzüne bir gökkuşağının tüm renklerini getiren yağmurun buğusuyla yeşil ve altın renklerinde. Küçük bir çocukken o gökkuşağının sonunu bulmaya çalışırdım hep.”

Warrick’in düşünceleri çok uzaklarda gibiydi. “Belki bir gün senin şu İrlanda’nı yeniden görürsün,” dedi.

“Belki,” diyerek döndü Deidre. Ailesini hatırlamış ve Bridget’in Ian’in ölümünün üstesinden gelip gelemediğini merak etmişti. Annesi iyi miydi? Deidre’yi hiç düşünmüş müydü? Kendisinin öldüğünü mü düşünüyorlardı yoksa? Ya Brian ve Colin ile babaları? Öyle çok soru vardı ki.

Masanın altından Wolfram’ın elinin kendisinininkini tuttuğunu hissettiğinde Deidre şimdiki zamana geri döndü. Nihayet evlilik bağıyla birleşeceklerdi, bir rahibin sözleriyle olmasa da yine de evlenecekti. Deidre aşklarının onları birbirlerine bağladığını biliyordu ve önemli olan tek şey de buydu. Yakında bu aşktan bir de çocuk olacaktı. Deidre mutluydu.

24

Erken söken şafağın alacakaranlığı arasından gece yarısı güneşi ufukta bir ateş topu gibi belirdi. Wolfram bu kuzey topraklarındaki yaz aylarından bahsederken hiç abartmamıştı ama artık kış yaklaştığından hiç bitmeyen ışıklar, yakında azalmaya başlayacaktı. Deidre sabahın erken saatlerinde Wolfram'ın yanında uzanıyordu.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi son zamanlarda hiç söylemiş miydim kadınım?” diye sordu Wolfram yumuşak bir sesle.

“Son zamanlarda değil,” diye cevap verdi Deidre. Genç adamın yüzü duyduğu arzuyla şekillenmişti ve Deidre kendisinin onun yanındaki varlığının adamı canlandırıldığını fark etti.

“Öyleyse şimdi söylüyorum işte.” Wolfram genç kadını kucaklayıp yana yuvarlanarak onu üstüne aldı. “Seni seviyorum. Seni seviyorum. Benim olduğun için tanrılara şükrediyorum. Şimdi de çocuğumu taşıyorsun. Ben mutlu bir adamım.” Elleri Deidre'nin saçlarına dolanırken onu öptü, dudakları genç kadının ruhunu içine çekiyordu. Uzun süren ve ikisini de tatmin eden bir öpüşmeydi bu, aşklarının bir tür dile getirilmemiş beyanıydı.

Wolfram ellerini onun kıvrımlarının yumuşaklığında gezdirdi. Genç kadının bedeninin pürüzsüz, yumuşak cildini ne kadar da çok seviyordu. Deidre'nin kolları onun boynuna dolandı. "Sımsıkı sarıl bana Wolfram. Asla bırakma." Hisleri canlanmıştı ve kendini genç adamın yakınlığının yarattığı bu kendinden geçişe bırakmak için ahlâksız bir arzu duyuyordu.

"Hel'in bu tarafındaki hiçbir şey bizi bir daha ayırmaz," diye fısıldadı Wolfram. Ağzıyla genç kadının yumuşacık teninden aşağı inerken boynunu hafifçe ısırdı ve Deidre de zevkle inleyerek kendini onun sıcak ve uzun erkekliğiyle sıkıca biçimlendirdi.

Wolfram onun göğüslerini avuçlayıp kabaran uçlarını parmaklarıyla ovarken bebeğin genç kadının vücudunda yarattığı değişiklikleri hissedebiliyordu ve bu onu heyecanlandırdı. Onun kadınıydı. Onun çocuğunu taşıyordu. Deidre genç adamın dudaklarının içinde taşıdığı hayata duyduğu saygıyla karnında dolaştığını, dilinin vücudunda daha önce hiç kimsenin dokunmadığı yerlerini keşfettiğini hissetti. Kendini onun dokunuşuna bırakarak ona doğru yükseldi. Genç adama sımsıkı tutunurken başı deli gibi dönüyordu.

Genellikle talepkâr olmayan ve utangaç Deidre şimdi daha cüretkârdı, Wolfram'a zevk vermeye ve karşılığında kendi arzularını da tatmin etmeye can atıyordu. Şimdi onun elleri genç adamı okşuyor, dudakları onunkileri buluyordu. Elini adamın düz karnından aşağı kaydırarak erkekliğinin kabarıklığını buldu, parmaklarıyla uzunluğunu takip edip kendisine böylelikle zevk veren bu zonklayan erkekliğin üzerinde sihrini ko-

nuştururken genç adamın zevkten kesilen nefesini duydu. Teni genç kadının okşayışıyla alev alev yanıyordu.

“Sen bana aitsin, yalnızca bana,” diye fısıldadı Wolfram, genç kadının okşadığı gece karası saçları parmaklarının arasından serbestçe dalga dalga dökülüyordu. “Yanımdan ayrıldığında bile aklımdan hiç çıkmadın,” dedi alçak sesle. “Bütün rüyalarım giren kuzguni saçlı tanrıça. Sabah gözden kaybolacak, beni kedere boğacaksın ama bu gece ve sonsuza dek gitmeyecek, kollarımda kalacaksın.”

“Evet, kalacağım. Her zaman.” Deidre’nin kolları genç adamın boynuna daha sıkı sarılarak onu daha da yakınına çekti. Wolfram’ın dudakları onu dağlayarak, yakıp kavurarak, saçlarını, boynunu, göğüslerinin kabarık uçlarını okşayarak onun dudaklarıyla tekrar tekrar buluştu. En gizli yerini bulduğunda elleri genç kadına en derin zevki yaşattı ve Deidre heyecan dalgalarına kapılıp gitti.

Deidre “Sev beni,” diye fısıldadı. Şimdi adamın bedeni onunkini örtüyordu, kolları ve bacakları Wolfram’ın inancındaki dokuz dünyanın üç seviyesinin eksenini hayat ağacının kökleri gibi birbirlerine dolanmıştı. Deidre, genç adamın ona sarılan kaslı kollarının gücünü hissetti, onun hafif tüylü geniş göğsü kendisinin büyük göğüslerine baskı yapıyor, sıkı ve dümdüz karnı onunkine dayanıyordu. Birbirlerine böylesine dolanmış olmalarının ne kadar doğru hissettirdiğine hayret etti Deidre. Kendini genç adama açtı ve içine girerken Wolfram’ın inlediğini duydu. Sonra Wolfram kendini tutup, genç kadının içini zonklayan kılıcıyla doldurup ona zevk vererek

Deidre'yi can attığı kendinden geçişin zirvelerine taşıdı.

Benliklerini en son noktasına kadar birbirlerine sundukları o anda tek vücut olmuşlardı. Hareket edip, okyanus dalgaları gibi yükselip alçalırlarken altlarındaki dünya sarsılıyor gibiydi. Bir zevk patlaması ikisini de dalga dalga sardığında Wolfram'ın yüzü tutkuyla biçimlenmişti. Fırtına ikisini de sırlıslam ettiğinde tekrar tekrar Deidre'nin adını haykırdı.

Deidre derin bir iç çekişle ona sıkıca sokuldu. Genç adamın elleri sanki bırakmaya korkuyormuş gibi, sanki Deidre bir şekilde yok olabilirmiş gibi hâlâ sımsıkı tutuyordu onu. Deidre gülümsedi ve kulağına aşk sözcükleri fısıldanıp sevişmelerinin sonucunda mutlu bir uykuya sürüklenirken o da genç adama sarıldı.

25

Deidre keten gömleğini ve keten bir havlu alarak Wolf-ram onu buraya ilk getirdiğinden beri her cumartesi günü yaptığı gibi hamama doğru gitti. Cumartesi günü Vikinglerin geleneksel banyo günüydü. Şimdi Eire'deki halkının ve rahiplerin Kuzeylilere hep kirli kâfirler dediklerini hatırladığında gülümsedi. Bu ifade ne kadar da yanılttı. Vikinglerin arasındayken temizliğin beklenen bir şey olduğunu öğrenmişti.

Zerlina'nın "Hamama birlikte gidelim mi?" diye sordugunu duydu.

"Evet, bunu isterim," diye karşılık verdi Deidre ve sonra ona bir sır verdi. "Bebekle birlikte şişmanlamaya başladım. Şu kadınların hep birlikte yıkanmasına da aslında hiç alışmadım. Yalnız yıkanabilmeyi çok isterdim."

"Sen çok güzelsin Deidre. Annelik seni daha da güzelleştirecek. Ve yakında kardeşimin ilk karısı olarak onurlandırılacaksın. Erika ve ben hariç tüm kadınlar çocuk doğurdu. Karnın onları rahatsız etmeyecek. İçinde bir yaşamın gelişmesi gururların en mutluluk verenidir," diye sakinleştirdi onu Zerlina hamama giden yolda yürürlerken.

“Erika bana öyle nefret dolu gözlerle bakıyor ki.” Deidre ne zaman etrafına bakınsa Erika onu izliyor gibiydi. Erika’nın vücudu kalın kemikliydi, göğüsleri tepeler gibi çıkıntı yapıyordu, dudakları da dolgun ve yuvarlaklı. Şehvetli vücudunu uzun boyuyla çok iyi taşıyordu. Diğer yandan Deidre daha koyu renkli ve daha ince yapılıydı. Hamileliği ilerledikçe bir zamanlar ince olan beli kalınlaşmaya başlamıştı, göğüsleri de büyüyordu.

Zerlina yürümeyi kesti. “Erika sana bakıyor çünkü güzelliğini kıskanıyor. Sen gelene kadar buradaki en güzel kadın oydu. Sen Wolfram’ın karısı olup onun çocuğunu doğurduğunda kıskançlıktan ladin ağaçları gibi yemyeşil olacak. Verimsiz vücudu Everard’a hiç meyve vermedi.”

Dış binaların olduğu yere doğru yürüyüp, istenmeyen şeylerin yakıldığı ateş çukurunu geçtiler ve nihayet hamama vardılar. Yine de içeri girmeden önce Deidre Zerlina’yı kenara çekerek bir süredir aklını kurcalayan soruyu sordu.

“Zerlina, mecliste senin Sigurd’la konuştuğunu duydum. Onu seviyor musun?” Soru çok açıktı ve Deidre bu cüretkâr tavırdan dolayı Zerlina’nın güceneceğinden korkmuştu ama Zerlina yalnızca hüzünle gülümsedi.

“Evet, onu seviyorum. Belki de hep seveceğim.”

“Öyleyse neden birlikte değilsiniz?”

Zerlina ağlamamak için dudağını ısırdı. Gözleri çarpık ayağına çevrildi. “Ona yarım bir kadın vermem. Bir Viking gücü ve vücut güzelliğiyle gururlanır.”

“Ama sen güzelsin Zerlina. Bence Erika’dan ya da di-

ğerlerinden çok daha güzelsin. Saçın güneşte alevler gibi parlıyor, gözlerin deniz mavisi, yüz hatların mükemmel. Ama en önemlisi için çok güzel.”

Zerlina gözyaşları arasından gülümsemeye çalıştı. “Ama bacağım çarpık ve çirkin ve bir erkek kadının vücuduyla yargılar. Sigurd’un beni çıplak görmesine dayanamam.”

Deidre Zerlina’yı banyo merasimi sırasında çıplak görmüştü ve güzel olmadığını hiç düşünmemişti. Bacağının çarpık olduğu doğrudu, sol bacağı diğerinden biraz daha inceydi ama sıkı ve dik göğüsleriyle, dar kalçalarıyla ve bir erkeğin ellerinin ölçmeye yeteceği beliyle bedeni mükemmeldi. Zerlina, Erika’nın iğneli sözleri yüzünden mi çirkin olduğunu düşünüyordu? Deidre belki de böyle olduğunu düşündü ve sarışın fahişeyi zalimliği yüzünden lanetledi.

“Sen her yönden güzelsin Zerlina,” diye fısıldadı Deidre. “Senin de benim olduğum kadar mutlu olmanı, Sigurd’la evlenebilmeni ne kadar çok isterim bilemezsin.”

Artık yaşlar Zerlina’nın yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Sigurd beni talep etmedi. Wolfram’la dostluğu ya da bana acıması olmasa bunu yapmaz da. Bu konudan bir daha bahsetmeyelim.”

Birlikte su kazanlarının ateşlerin üzerinde kaynayıp bir buhar banyosu oluşturdıkları hamama girdiler. Erkekler banyolarını çoktan yapmışlardı ve artık buhar odasının dışındaydılar.

Erika ile diğerleri küçük odanın ortasındaki devasa küvetin içinde oturuyorlardı. Deidre içeriye adım attıklarında

Erika'nın genizden gelen kahkahasını işitti ve yakında kendisine çevrileceğini bildiği o mavi gözlerden kaçma arzusu duydu. Zerlina'nın omzuna konan eli Deidre'nin korkularını yatıştırdı.

Deidre elbiselerinden kurtularak bir elini Wolfram'ın çocuğunun meyvesi için olgunlaşmış karnının üzerine koydu. Tenin tene çarpma sesini duyduğunda etrafına bakındı ve Erika'nın kadın kölelerden birine vurduğunu gördü.

"Aptal soytarı, beni neredeyse haşlıyordun," diye tısladı Erika.

Deidre olup biteni görmek için çabaladı ama buğu ve buhar birleşip gözlerini yakmış, net bir görüşü de zorlaştırmıştı. Köle kızın banyoyu tazelemek amacındaki suyun birazını yanlışlıkla Erika'nın hassas tenine döktüğüne şüphe yoktu. Kızın gözleri de buğu ve buhar yüzünden iyi görmüyordu. Deidre'nin içi köle kıza karşı acıma, Erika'ya karşı da öfkeyle doldu.

Erika'nın köle kıza kabalığını umursamayan diğer kadınlar, kadınsı konular –çocukları, ekmek yapımı, yapılması gereken işler ve hepsinden çok da sahip oldukları mücevherler– üzerine sohbet etmeyi sürdürdüler. Deidre buradaki kadınların konumlarının Hristiyan topraklarındakilere göre daha yüksek olduğunu öğrenmişti. Bir kadın, rahiplerin düşündüğü şekilde Havva gibi günahın annesi değildi, onun yerine rahminden çıkan güçlü, cesur erkeğin annesiydi. Kocasının servetinin üçte biri kadının hakkıydı ve yirmi yıllık evlilikten sonra kocasının varsa diğer karılarıyla paylaşacağı bu servetin yarısını hak ederdi. Kocasının iş düzenlemelerinde ona da danıştırdı, ayrıca

evin sahibesiydi ve özgürce erkeklerin arasına karışırdı.

Deidre kadınların arasındaki yerini alır almaz aynen şüphelendiği gibi Erika'nın gözleri ona çevrildi. Bakışları soğuktu ve insanın içine işliyordu, sanki Deidre'nin ruhunu söküp atmak istiyor gibiydi. Sonunda Deidre buna daha fazla dayanamadı. Hüsrân içinde Kuzey dilinde konuşmayı unuttu ve Erika'ya Galce "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu. Soruyu Erika'nın dilinde yeniden soracaktı ki o daha bunu yapamadan öfkelenmiş Erika da ona yanıt verdi.

"Sana bakmak mı?" Kendisinin de Galce konuştuğunu fark ettiğinde ansızın durdu ve tüm gözler şaşkınlıkla ona çevrildiğinde aptallığı için kendine lanet etti.

"Sen Deidre'nin dilini nasıl biliyorsun?" diye sordu Zerlina kuşkuyla. "Bizimkinden başka bir dil konuşabildiğinden hiç söz etmemiştin."

Erika Zerlina'nın sorgulayıcı bakışları ile kendisine yönelmiş gözlerden kaçma çabasıyla küvette biraz daha derine battı. "Bir tüccar bana birkaç kelime öğretmişti," diye yanıt verdi kendi dilinde. Konuyu değiştirme çabasıyla Deidre'ye baktı, dikkati yine bu yabancıya çevirmeye can atıyordu. "Epey kilo almışsın," dedi sinsice bir keyif alarak.

"Evet, biraz tombullaşmış," dedi Gerda kötü niyetli bir tavırla, Deidre'nin yusuvarlak göğüslerine gıptayla bakıyor, kendisinininkilerin de böyle sıkı olmasını diliyordu.

Adora Deidre'ye gülümseyerek ona ilk kez dostça bir hareket yaptı. "Ben iki çocuk doğurdum ve işaretleri iyi bilirim. Deidre içinde Wolfram'm oğlunu taşıyor."

“Oğlu mu?” Erika’nın gülümsemesi soldu ve yerini asık bir surata bıraktı. “Çocuğun Wolfram’ın tohumu olduğunu nereden biliyoruz ki?”

Zerlina daha fazla sessiz kalamadı. Küvette ayağa kalkarak Erika’ya döndü. “Kıskançlığın dilinin zırvalamasına neden oluyor. Zalim ve kötüsün. Nefretinin seni daha nereye götüreceğini merak ediyorum.”

“Sen ne demek istiyorsun?” diye sordu Erika, yüzü endişeyle perdelenmişti.

“Ne demek istediğimi sen çok iyi biliyorsun,” diye yanıt verdi Zerlina. “Deidre’nin varlığı, onu ilk gördüğün andan beri gücüne gidiyor. Onu Wolfram’ın gözünde mahkûm eden senin sözlerin, senin yalanlarındı. Gerda’nın da zarar verme çabasıyla senin boşboğazlıklarını tekrarladığı kesin. Ama şimdi her şey çok açık. Keşke daha önce fark etseydim, o zaman Deidre’nin fazlasıyla çektiği acılarından kurtarabilirdim.”

İki kadın arasındaki yüzleşmeyi izleyen Deidre de gerçeği fark ettiğinde soluğunu tuttu. “O Erika’ydı.”

“Evet,” diye karşılık verdi Zerlina.

Deidre öteki kadına vurmamak için kendini zor tuttu. “Şimdi çok net görebiliyorum. Akrabamı özgür bırakan sendin.”

Erika’nın sözleri bunu reddetse de gözleri Deidre’nin suçlamasının doğru olduğunu söylüyordu. “Hayır. Böyle bir şeyi söyleyebilmek için bile her yanını düşünce iblisleri kuşatmış olmalı. Bunun için cezalandırılmanı sağlayacağım.” Deidre ayağa kalkamadan Erika onu yakaladı ve aralarındaki kızgınlık kaynayıp boğuşurlarken onu suyun altına çekti. De-

idre suyun ciğerlerine dolduğunu hissetti ve panikleyerek başını suyun üzerine çıkarabilmek için deli gibi mücadele ederek tekmeler savurdu. Yüzeye çıkmayı başarinca kendini öteki kadının üzerine attı, kendisini Erika'nın bedeninden ayırmaya çalışan kolları umursamamıştı. Aklındaki tek şey oraya geldiği ilk günden beri bu sarışın kadının ona yarattığı ıstıraptı. Erika koyu buklelerinden bir avuç yakalayıp vahşice çektiğinde keskin bir acı hissetti. Deidre öcünü almak için öne atıldı.

“Hayır, Deidre, bebek,” diye bağırdı Zerlina iki kadının arasına girerek. “Her ne kadar şu dişi kurdu yendiğini görmekten büyük keyif alacak olsam da kendini tehlikeye atamazsın.”

“Suçlu o. Suçun üzerime kalacağını bile bile akrabamı özgür bıraktı,” dedi Deidre kesik kesik soluyarak, gözleri öfkeyle parlıyordu. Everard'ın karısının bu işi yapmış olduğuna inanacak az sayıda insan olduğunu fark ettiğinde öfkesi yatıştı. Kadını suçlamak Wolfram ile ağabeyi arasındaki dargınlığı yeniden başlatacak ve belki daha fazla kavgaya neden olacaktı. Deidre, Wolfram ile çocuğu düşünmeliydi. Olan olmuştu.

Erika sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi gülümsedi. “Bana meydan mı okuyorsun İrlandalı kadın?” Tehditkâr bir biçimde öne çıktı ama Zerlina yine iki kadının arasına girdi.

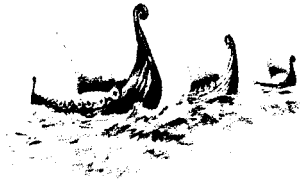
“Tanrılar suçunu biliyorlar, Erika. Bununla yaşamak zorunda kalacaksın.” Zerlina tekrar Deidre'ye döndü. “Senin çocuğunu kaybetmene neden olmaktan şeytanca bir zevk duyacağı kesin, ama onun gibi biri küçük parmağını bile kıpır-

datmana değmez. Gel, buradan gidiyoruz. Gerçek bugün ortaya çıkmış oldu.”

Diğer kadınlar önce Erika’ya, sonra Deidre’ye sonra yeniden Erika’ya baktılar. Onlar da bu işi sarışın kadının yapmış olduğunu hissetmiş gibiydiler ve şüpheleri yüzlerine yansıyordu. Deidre’ye nasıl davrandıkları akıllarına geldiğinde suçluluk duydular.

Deidre ile Zerlina kurulanmaya bile zahmet etmeden gömleklerini giyip hamamdan çıktılar. Zerlina Deidre’yi eve geri götürdü.

“Bugün bir zafer kazandın, Deidre,” diye fısıldadı Zerlina. Deidre gülümsedi, içten içe Wolfram’ın ablasının sözlerinin doğru olduğunu biliyordu.

26

Kızıl Olaf'ın oğlu ile İrlanda diyarından gelen güzeller güzeli kadının düğününe kilometrelerce uzaktan davetliler geldi. Asıl törenden önceki bütün bir hafta boyunca ziyafet verildi, yenilip içildi. Deidre'nin aklına çok uzun zaman önceymiş gibi görünen bir başka düğün geldi ama o artık bâkire bir genç kız değildi ve evleneceği adam da kendi seçtiği erkekti.

Zerlina'ya diğer düğünün hikâyesini anlattı ve babasının konağındaki erkeklerin de içkiye düşkün olduklarını hatırlayarak gülümsedi. "Belki de dünyadaki tüm erkekler eninde sonunda birbirinin aynısıdır," diye düşündü. "Önce dövüşmeyi, ikinci olarak da birayı seviyorlar. Dünyadaki her şeyden çok da karılarını, tabii bahsedilen diğer iki şey hariç."

Erika da dâhil evdeki bütün kadınlar düğünün düzenlenmesinde görev aldılar ama Deidre'nin parmağını bile kıpırdatmasına izin yoktu. Onun tek görevi damadı için güzel görünmekti.

Deidre'nin gelinliğini ve düğün gecesi gelin odasında giyilecek geceliğini Adora'nın yetenekli parmakları yap-

caktı. Wolfram göz kırparak nasıl olsa hemen çıkarılacağından Adora'nın gecelikte vaktini boşa harcadığını söyleyip dalga geçti.

Gecelik tamamlandığında giysinin güzelliği karşısında Deidre'nin nefesi kesildi. Olaf'ın Doğu'dan dönerken getirdiği saf ipekten bir kumaştan yapılmıştı ve halk öykülerindeki perilerin giysilerine benziyordu.

“Tanrıların talimatıyla kumaşı eğiren solucan benzeri küçük yaratıkların kozalarından yapılıyor bu,” diye onu bilgilendirdi Adora gülümseyerek. Rengi de denizinkine denk bir maviydi.

Gelinlik de ipektendi, kenarlarına ve göğüs kısmına renkli ipliklerle nakış yapılmıştı ve renk girdapları Deidre'nin göğüslerini vurguluyordu. Olaf'm eşleri tarafından kurdele dokuma tezgâhlarında dokunmuş parlak renkli kurdeleler kolları süsleyerek elbisenin omuzlarından aşağı sallanıyordu, böylece rüzgârda uçuşacaklardı.

Sonunda düğün günü şafak söktüğünde Deidre çok gergin ve en ufak bir şeye ağlamaya hazırды. Zerlina'nm ısıll ısıll gülümsemesi ve güçlü desteği olmasa kesinlikle paramparça olacağını biliyordu.

Tahıl ve meyveden oluşan hafif bir sabah öğününden sonra Deidre, Zerlina ve iki köleyle birlikte hamama gitti. Ona banyo yaptırdılar, uzun kuzguni saçlarını yıkadılar, onu güzel kokulu yağlarla yağladılar ve üzerine efsunlu şarkılar okuyup üflediler. Kendi Tanrısını yatıştırmak ve böyle pagan âdetlerine katıldığı için ona kızmamasını sağlamak için De-

idre gözlerini kapattı ve haç çıkardı. Suyun sıcaklığı onu okşadığında küvette arkasına yaslanarak tüm korkularından kurtuldu.

“Sonunda senin halkının gözünde ve senin kanunlarına göre birbirimize ait olacağız, Wolfram,” diye içini çekti ve kendini hayallerine bıraktı.

Deidre sudan çıktığında yanan bir mum buldu ve ateşin de tıpkı su gibi bir arındırıcı olduğunu anımsadı. İki kadın köle önce onu kurulayıp sonra da saçlarını mavi-siyah ışıltılar saçana kadar fırçalarlarken çarpıcı alevlerin önünde durdu. Bugün Deidre’nin saçları sırtından aşağı dökülecek, gece renkli dalgaları altın bir halka içine toplanacaktı. Ama bugünden sonra saçlarını topuz yapıp konaktaki diğer eşlerin arasında çalışırken bir başörtüsü ile örtmesi gerekecekti. Evli kadınlar saçlarını saklardı. Sadece gece yalnızlarken Wolfram’ın onun o harika buklelerinin tadını çıkarma izni olacaktı. Deidre konaktaki erkeklerin önünde gösteriş yapan Erika gibi olmayacaktı. O düzgün bir Viking eşi olacaktı çünkü hoşnut etmek istediği tek bir erkek vardı ve o da Wolfram’dı. Saçını yalnızca kutlamalarda açık bırakacaktı.

Deidre’yi görmeye can atan Wolfram kafasını hamamdan içeri uzattı ve Zerlina’dan sıkı bir azar işitti. “Wolfram, kaba olmaktan nefret ederim sevgili kardeşim,” dedi Zerlina, “ama gitmen gerek.” Deidre’nin üzerine bir giysi geçiriverdi.

Wolfram sahte bir öfkeyle ellerini kaldırdı. “Ah, ablam tarafından bu soğukta bir köpek gibi dışarı atıldım.” Omzunun üzerinden Deidre’ye göz kırptı. “Müstakbel gelinimin

hazırlıklarını hızlandırın. Ondan çok uzun süre ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum.”

Konağa geri dönerlerken Deidre Warrick’in ana girişin önünde durduğunu gördü ve mutluluğunu sevdikleriyle paylaşmaya can atarak ona gülümsedi ama o karşılık vermedi. Genç adamın gözleri karamsardı, dudakları da tehditkâr bir biçim almıştı. Deidre onun bu keyifsiz halinin nedenini merak etti. Warrick genellikle çok neşeliydi ama son zamanlarda değişmiş gibiydi, bir şekilde farklıydı. İleri geri yürürken belli ki çok tedirgindi.

“Warrick, bir şekilde seni kırdım mı?” Warrick’in hep dostu olduğunu hissettiğinden bu düşünce Deidre’yi rahatsız ediyordu. Maddock konusunda Wolfram onun masumiyetinden şüphe ettiğinde bile Warrick onun tarafında durmuştu.

Warrick gezinmeyi bıraktı ve gözleri genç kadının üzerinde dolaştı. “Sen çok güzelsin. Çok güzel,” diye fısıldadı. “Ender bulunan bir mücevher gibisin. Küçük, zarif, koyu renk saçlı. Bir Viking kraliçesi olmalıydın sen!”

Deidre onun bu karamsarlığının nedeni kendisi olmadığı için rahatlayıp iltifatından da etkilenerek hafifçe güldü. “Wolfram’ın karısı olmaktan memnuniyet duyacağım.”

“Wolfram. Wolfram. O senin için yeterince iyi değil! Sen ondan çok daha iyisini hak ediyorsun.” Çenesi meydan okur bir ifadeyle kasılmıştı.

“Wolfram benim sevdiğim adam. Bunu biliyorsun, Warrick.” Deidre Warrick’in davranışıyla tamamen şaşkına dönmüştü ve bir grup kadının içeri girip kendisini coşturduklarını

gördüğünde biraz rahatladı. “Bizzat Tanrıça Freya bile senin kadar güzel olamaz,” diye fısıldadı biri onu huşu içinde bırakarak. Deidre onları yatak odasına kadar takip etti ve orada yumuşacık büzgülü ipek bir iç gömlek başından aşağı kaydırıldı. Gömleğin üzerine gelinlik giydirildi, giysinin omuzlardaki düğümlerini iki büyük broş tutuyordu. Gömleğin kısa kolları elbisenin altından dışarıya göz atıyorlardı. Deidre boynuna çok değer verdiği varlıklarından biri olan kehribar kolyeyi takmıştı.

Üzerinden birçok anahtar sallanan altın bir zinciri sağlamlaştıran Zerlina “Onurlu bir eş olmanın nişanı,” diye fısıldadı. Anahtarlar Wolfram’ın ambarlarına ve şarap mahzenlerine aitti ve kısa bir an için Deidre o duvarların arasında kilitli zamanı hatırladı. Bütün tatsız amları uzaklaştırmak için başını iki yana salladı, şimdi onu yalnızca mutluluk bekliyordu.

Anahtarların olduğu zincir Wolfram’ın o daha küçük bir kız çocuğuyken ona verdiği oval broştan sallanıyordu. Üstünde bir bıçak, bir makas ve iğne kutusu bulunan diğer üç zincir de elbiseye takılmıştı. Deidre konaktaki evli kadınlarda da bu tür zincirlerin olduğunu fark etmişti. Şimdi kendi üstünde evli olma durumunun bu işaretinin durması gülümsemesine sebep oldu. Gerçek bir aidiyet duygusu hissetti.

Deidre dökümlü elbisesi içinde yürürken çok etkileyici bir görüntü sergiledi, elbisenin kenarları yerlere sürünüyor, kollarındaki kurdeleler de genç kadının arkasında uçuşuyordu. Wolfram’ın gözleri güzelliğini sindirerek onun üzerinde dolaştı.

“Aslında gerçekten de ne kadar güzel olduğunu bu ana

kadar hiç fark etmemiştim,” dedi. Altın nakışlı mavi tuniği içinde o da muhteşem görünüyordu. Zarifçe işlenmiş bir kemer biçimli belini iyice vurguluyordu. Genellikle giydiği dar pantolonların yerine dizlerinde toplanmış çok bol bir pantolon giyiyordu.

“Ah, keşke onu önce ben görseydim ve başımın etini yiyen iki karım olmasaydı,” diye takıldı Olaf arkadan gelerek. Kollarını Deidre’ye doladı ve onu yanaklarından öptü. Sakalı ve bıyığı genç kadının burnunu gıdıkladığında Deidre hapsirmamak için kendini zor tuttu.

“Bekleyen *skuldelev*’e kadar sana ben eşlik edeceğim,” dedi Olaf gururla. Genç kadının kolunu tuttu ve onu, kurdeleler ve her çeşit parlak renkli bayrakla süslenmiş küçük bir teknenin beklediği sahile giden taşlı yoldan aşağı götürdü. Dört köle kürekleri kullanmak için sandıkların üzerine oturmuştu. Deidre’yi nazikçe alnından öpen Olaf, onunla daha aşağıda, Wolfram’la beraber onu bekleyecekleri kıyı şeridinde buluşmak üzere ondan ayrıldı, törenin yapılacağı yere birlikte yürüyeceklerdi.

Meltem soğuk ve canlandırıcıydı, küçük gemi sahil şeridine doğru hareket ederken Deidre’nin saçlarını yüzüne çarpıyordu. İyi dileklerini sunmak için toplanan insanların kayalık sahilden onu seyrettiklerini görebiliyordu ve başını gururla dimdik tuttu. İpek elbisesi içinde fiyortta süzülürken kalabalıktan bir tanrıça gibi görüldüğü hakkında fısıltılar geldi.

Sonunda tekne gideceği yere vardı ve Deidre Wolfram’ın uzattığı ellerini tutmak için bir kez daha kuru zemine adım

attı. Evlilik töreni açık havada, okyanusa bakan tepede olacaktı. Daha önceleri de birçok kutlama ve tören burada yapılmıştı ve Olaf Thor'a bir kurban sunduğu zaman Deidre bir kere buraya gelmişti. Şimdi bereketi temsil etmek için ellerinde dallar –Wolfram erkek simgesi olarak bir dişbudak dalı, Deidre de kadınlığının işareti olarak bir karaağaç dalı– taşıyarak dağ yamacına doğru yürüdüler.

Bir ağacın dallarının altında Olaf yeminleri söyledi. Ailenin reisi ve rahibi olarak bu onu hakkıydı. Wolfram ile Deidre onun arkasından tekrarladılar ve Deidre'nin aklından bazı açılardan bu törenin Hristiyan ayinlerinden çok da farklı olmadığı düşüncesi geçti. Tıpkı Peder Finian'ın önünde yapmış olduğu gibi Deidre, şimdi de daha sonra Wolfram'a verilecek olan bir kadehten şarap içti ve Phelan'ı düşündü. Şimdi karısının bir başkasıyla birleştiğini bilseydi ne düşünürdü acaba?

“Thor size hep gülümsesin ve evinize birçok çocuk getirsin,” dedi Olaf. Zaten hamile olduğunu hatırlayan Deidre kızardı.

Wolfram Deidre'ye üç yüzük uzattı ve onları genç kadının parmaklarına geçirdi. “Üç yüzük benim çok zengin bir adam olduğum anlamına gelir,” dedi alçak sesle. “Ama en büyük hazinem, karımın karşımda durduğu an kadar zengin olmamıştım hiç.”

Wolfram toplanmış kalabalığın önünde onu öpmek için eğildiğinde Deidre'nin gözleri aşkla doldu. Genç adam sanki onu yeniden konağa taşıyacakmış gibi kucağına alarak bunun

onu hayatı boyunca eşi olarak istediğinin işareti olduğunu fısıldadı Deidre'nin kulağına. Onu kısa bir mesafe taşıdıktan sonra yeniden yere bıraktı ve törenin geri kalanını diğerlerinden ayrı bir yerde izlediler.

Sonra hayvanlar kurban edildi ve Wolfram'la Deidre alkışlar ve kaba saba yorumlar arasında konağa geri koştular. İki büyük koltuğa oturarak sanki kraliyet ailesindenmiş gibi hayranlıkla izlenerek mutluluklarını paylaşmak isteyenlerin tebriklerini, kucaklamalarını ve öpücüklerini kabul ettiler. Şarkılar söylendi, danslar edildi ve herkes eğlendi.

Wolfram da şarkıya katıldığında Deidre onun berrak sesi karşısında hayrete düştü, daha önce onun şarkı söylediğini hiç duymamıştı. Genç adamın söylediği sadece Deidre için yazılmış bir aşk şarkısıydı.

Nihayet evli çift yatak odalarına kadar eşlik edildiğinde Wolfram sahte bir öfkeyle kalabalığa saldırdı. "Dışarı! Herkes dışarı!" dedi sırtarak. Oradaki her erkeğin ona gıpta ettiğine hiç şüphe yoktu.

"Sonunda yalnızız işte," dedi Deidre yumuşak bir sesle. "Bir daha bizi kimse ayıramayacak. Bu dünyada asla." Uzanıp kollarını Wolfram'ım boynuna dolayarak genç adamın dudaklarını kendininkilere yaklaştırdı.

Wolfram'ın dudakları nihayet karısının yumuşacık ağzından ayrıldığında Deidre'nin elini tutarak onu yatağa götürdü. Onu ilk kez istemesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve şimdi o en sonunda Wolfram'a aitti. Kelimeler kalbinde çınlıyordu. Deidre onun karısıydı! *Başkasını almayacağım.*

Böylesine çok sevdiği kadının yanında diz çöktüğünde yatak Wolfram'ın ağırlığıyla çöktü. Genç kadının vücudunun egzotik güzel kokusunu alabiliyordu, bu onu bir bulut gibi içine çekti.

“Benim çocuğumu taşıyorsun,” diye fısıldayarak nazik ve saygılı ellerle karnının kabarıklığına dokundu.

“Bu hoşuna gidiyor mu Viking?” diye sordu genç kadın fısıltı gibi çıkan bir sesle.

“Bu hayattaki her şeyden daha çok hoşuma gidiyor!”

“Ve bir oğlun olmasını mı umuyorsun?” diye takıldı Deidre.

“Bir oğlan beni mutlu eder, tıpkı annesine benzeyen bir kızın da mutlu edeceği gibi.” Deidre'nin omuzlarını açığa çıkararak oradaki yumuşak tenine bir öpücük kondurdu. Dudakları genç kadının çıplak kolu boyunca ilerleyerek sonunda yüzüklü parmaklarının uçlarını öptü.

Wolfram onu daha da yavaşça soyup güzelliğinin tadını çıkararak gözleri, elleri ve dudaklarıyla tapındı karısına. Bu gece her zamankinden daha güzeldi, tabii eğer bu mümkünse. Göğüslerinin kabarıklığına dokundu ve nazik parmaklarıyla uçlarını okşadığında Deidre titreyerek ona daha da yaklaştı. Genç kadın onun çıplak göğsünü kendi teninde hissetmek için tuniğini çekmek üzere elini uzattı.

“Bunu ilk birlikte oluşumuz gibi hissediyorum,” diye fısıldadı Wolfram ve uzanıp genç kadının onu soymasına yardım etti. En sonunda onu altında ezmediğinden emin olarak güçlü ve kaslı bedeniyle Deidre'yi örttüğünde genç kadının

dileği gerçekleşmiş oldu. Wolfram tamamen nazik bir aşk ve şefkatle doluydu.

Deidre kendi hissettiği ateşli ürpertinin aynısını ona verebilmek için parmaklarını onun altın tüylü sert göğsünde gezdirdi.

“Oh, evet,” diye fısıldadı Wolfram. Başını eğerek diliyle genç kadının göğüs ucunun çizgisini takip etti.

Kanında tutku alevleri yükseldikçe Deidre daha cüretkârlaştı. Wolfram’ın erkekliğini titrek parmaklarının arasına alıp uzunluğuna dokunarak Wolfram’ın bedenindeki tüm kuvveti ve cinsel gücü serbest bıraktı.

Sonunda birleştiklerinde Deidre sırtını bükerek onun içine girişinin zevkini çıkardı. Sadece bu an, bu adam ve onun çok kuvvetli aşkı vardı. Deidre düğün gecesinin hep böyle olmasını hayal etmişti ve içten içe İrlandalı Phelan’ına verdiği sözleri bir daha düşünmeyeceğini biliyordu. İkisi de nefes aldıkları sürece onun gerçek kocası Wolfram’dı.

27

Yaz günleri dinlenmeye çekildiğinde sonbahar Kuzey topraklarına yeşil, kırmızı, altın rengi ve kahverengi ışıltılarıyla geldi. Kızıl Olaf'ın ev halkı sonbahar ekinoksu bayramı için hazırlık yaptılar, bu kışın karları başlamadan önceki son bayramdı.

Kadınlar akşam yemeğini hazırlarken büyük şömine ateşinden çıkan yoğun bir duman bulutu konağın üstünü sardı. Kışa hazırlanmak için yapılması gerekenler üzerine konuştular. Yiyeceklerin kurutulması ve tuzlanması, ringaların temizlenmesi ve hububatların büyük ambarlara depolanması işleri yapılacaktı. Bunun dışında bir başka sohbet konusu daha vardı, Deidre'nin bebeği. Adora, İrlandalı kadının gösterdiği belirtilere göre bebeğin kışın ilk karlarıyla birlikte doğacağını hesaplamıştı.

“Ben kız olacak diyorum,” dedi Gerda gülümseyerek. “Bebeğin, Deidre'nin rahminin üst kısmında durduğunu ve karın bölgesinde nasıl şiştiğini görebilirsin. Bu bir kız çocuğunun işaretidir.”

Adora bu fikre hiç katılmıyordu. “Bir erkek çocuk olacak, Wolfram için Olaf’ın soyunu devam ettirecek bir oğul. Deidre’nin karnı kesinlikle büyük ama bu bebek büyük, güçlü bir oğlan olacağı için!”

Deidre bu takımları mutlu bir gülümsemeyle görmezden geliyordu. Çocuğun cinsiyetinin ne olduğu önemli değildi, Deidre onu Wolfram’ın bir parçası olduğu için çok sevecekti, Wolfram da Deidre’nin bir parçası olduğu için. O aylarda gerçekten de mutluydular. İki de gün boyunca çok çalışıyorlardı, Deidre kadınlarlaydı, Wolfram da av peşinde koşuyor ve uzun kış ayları boyunca aileyi doyuracak tahılları topluyordu. Ama geceler aşklarıyla dopdolu geçiyordu.

Erika Deidre’nin mutluluğuna şahit oldukça içten içe kudurmaya devam ediyordu. Aylar geçtikçe Erika kendi eli kulağındaki anneliğini haber verecek işaretleri izlemişti ama bu işaretler hiç gelmemiş ve kadın verimsiz kalmıştı.

“Çocuğun kız ya da erkek olması önemli değil,” dedi yapmacık bir gülümsemeyle. “Eğer sağlıksız ya da bir şekilde şekli bozuk bir çocuksa sonu zaten yakındır.”

Deidre balıklardan birini tuzlu suya daldırılmak üzere hazırlarken Erika’nın sözlerini duyduğunda neredeyse kendini kesiyordu. Gözlerini Zerlina’ya çevirdi.

“O neden bahsediyor?” diye sordu. Erika’nın kıskançlığında haberdardı ama Erika bile masum bir bebeğe zarar veremezdi.

“Sen onu dinleme,” dedi gözleri kıvılcım saçan Zerlina, Olaf’ın merhameti olmasa doğduğu günden sonra yaşamış olmayacağını hatırlayarak.

Deidre temizleme işine geri döndü ama havadaki gerilimi hissedebiliyordu.

“Ona söylememiz gerekmez mi?” diye fısıldadı Adora’nın yumuşak sesi.

“Tabii ki ona söylemeliyiz!” diye konuştu Erika. Ellerini geniş kalçalarına koyarak yere çömelmiş Deidre’ye baktı. “Bir şekilde şekli bozuk olan bebeklerin ya da istenmeyen çocukların ölmeleri için kapının dışında bırakılmaları bir Viking âdetidir!”

“Kapının dışında bırakılmak mı..?” diye sordu Deidre.

“Sakat çocukları kış soğukunda dışarıda yalnız bırakarak öldürmek,” diye homurdandı Erika. Deidre’nin gözlerindeki dehşet dolu bakış ruhuna merhem olmuştu. Tecrübesiz kadın uykusuz gecelerini doğmamış çocuğu hakkında endişelenerek geçirsin der gibiydi.

Zerlina elinde tuttuğu süt kovalarını Erika’nın elbisesine döktü. “Oh, üzgünüm Erika. Ne sakarım.” Erika’nın elbisesini temizlemek için aceleyle dışarı çıkmasını keyifle izledi.

“Zerlina, bu söyledikleri doğru mu?” diye sordu Deidre fal taşı gibi açılmış gözlerle.

“Hep değil. Ben bunun canlı kanıtıyım. Olaf anneme karşı çok nazikti ve benim yaşamama izin verdi, bunun için onu hep sevecek ve ona minnettar olacağım. Deidre, bu topraklarda yalnızca güçlü olanın hayatta kaldığını anlamalısın. Buradaki yaşam şekli bu. Eğer bir çocuğun ciddi bir sakatlığı varsa, ya da çok küçük ve sağlıksızsa genellikle terk edilir. Ama babası onu ister ve yaşamasını dilerse bir kere kabul edilmiş bu çocuk aile bireylerinden sevgi, onur ve disiplin alır.”

“Ya benim çocuğum. Eğer?”

“Senin çocuğın güçlü ve güzel olacak. Sen ve Wolfram gibiler tarafından yaratılmışken nasıl başka türlü olabilir ki? Böyle bir aşkın çocuğ mükemmel olacak.” Zerlina bir başka süt kovanı aldı ve Erika’nın düşüncesiz dilini bir kez daha lanetleyerek peynir yapımına başladı.

Deidre duvarların üstüne üstüne geldiğini hissetti, odanın dumanından ve gürültüsünden kaçmalıydı. Balığı kovaya geri atarak ayağa kalktı ve kapıdan dışarı çıktı. Ağaçlar yapraklarını dökerken dua eder gibi gökyüzüne uzanıyor gibi görünüyordı ve Deidre bir kez daha pagan bir diyarda olduğunu hatırladı. Her şeye rağmen Kuzeyli insanların âdetlerine yabancıydı. Çocuğunun başına gelebilecekleri düşündüğünde sırtından aşağı inen bir titreme hissetti.

“Hayır!” diye haykırarak ağzını eliyle kapattı. “Wolfram böyle bir şeyin olmasına asla izin vermez.” Etrafta dolaşp sakinleşmeye çalışırken düşen yaprakların ve tuzlu havanın kokusunu içine çekti. Erika’nın onu böyle üzmesine izin vermemeliydi. Kadının planladığının tam da bu olduğu kesindi. Deidre de güçlü olacaktı. Bir Viking olacaktı.

Deidre etrafına bakınca yolunu kaybettiğini fark edip aniden korkuya kapıldı. Yanında ona yol gösteren bir başkası olmadan bu kadar uzaklaştığı için aptallık etmişti. Arkasından kuru yaprakların çatırtısı geldiğinde irkilerek döndü.

“Kim var orada?” diye sordu. Cevap yoktu ama sesi tekrar duydu. Bu büyük bir hayvan mıydı acaba, bir ayı ya da bir kurt olabilir miydi? Deidre boynunda sallanan makasa sa-

rıldı, bu onun tek savunma aracıydı. Ensesindeki gözleri neredeyse hissedebiliyordu ve oradaki her neyse bir hayvan değil insandı.

“Bana neden cevap vermiyorsun?” diye sordu Deidre korkusu yüzünden titreyen bir sesle. Tekrar yürüdü ve sanki arkasındaki ayak sesleri onunkilerle yankılanıyormuş gibi geldi.

Daha önce bir kez ne olduğunu hatırladığında Deidre’yi körü körüne bir dehşet duygusu kapladı. Yoksa Wolfram’a gizlice sokulmuş olan avcı mıydı bu?

“Saklanmam gerek!” dedi kendi kendine koşmaya başlarken. Bacakları titriyordu ama yine de ayak bileklerine dolanan uzun elbiseye rağmen uçarcasına koşmayı başardı. Yalnızca bir an durdu, ayak seslerini artık duyamadığında rahat bir nefes aldı. Ama çalılıklardan gelen bir çıtırtı daha duydu, gittikçe yaklaşıyordu.

Önünde bir siluet gören Deidre bir kez daha koştu. Adam sanki gideceği yere varmak için dünyanın zamanına sahipmiş gibi ağır ağır yürüyordu. Gri çizgilerle bezenmiş sarı saçları, omuzlarının duruşu Deidre’ye onun kim olduğunu söyledi.

“Sigurd!” Daha önce birini gördüğüne hiç bu kadar memnun olmamıştı. Telaştan bir iki kez sendeleyip yeniden ayağa kalkarak ona doğru koştu. Sigurd çok daha kuzeyde bir başka köyde yaşıyordu. Oh, Deidre onu ne kadar çok özlemişti.

“Deidre? Burada ne yapıyorsun sen?” Sigurd onu dışarıda, aile evinden bu kadar uzakta gördüğü için afallamıştı.

Deidre kendini onun koruyucu kollarına attı. “Seni gör-

düğüme çok sevindim. Öyle çok sevindim ki!” Ona korkularından bahsetti, o da halinden anlayarak elini sıvazlayıp bir iki gözyaşını silerek onu dinledi. “Duyduğun belki de bir geyikti,” diye fikir verdi onun paniğe kapılmasını istemediğinden.

“Hayır, hayır, bir insandı, bunu biliyorum,” diye fısıldadı Deidre sonunda duygularını kontrol altına alarak. Ayağa kalktı ve çenesini gururla dikleştirdi. Sigurd onun bir korkak olduğunu düşünmemeliydi. “Ama ben korkmuyorum.”

İşte o zaman Sigurd’un gözleri onun şişkin bedenini fark etti. Toplantıda onu görmesinin üzerinden uzun bir zaman geçmişti. “Demek Wolfram sonunda tohumunu attı. Artık zamanı gelmişti.”

Sigurd’un inceleyen bakışları altında Deidre kıpkırmızı kesildi. “Biz evlendik,” dedi gururla ve “meclis”te onu gördüğünden beri olan biten her şeyi anlattı.

“Senin adına çok mutlu oldum Deidre.” Sigurd gülümsedi. “Orada olabilmeyi çok isterdim ama çiftçilik insanı toprağa bağlıyor. Bazen yine Dubh-Linn’de olmayı diliyorum. Orada hayat çok basitti.”

Kasabanın adı geçince Deidre’nin gözleri bulutlandı. Wolfram’la kendinden geçecek derecede mutlu olmasına rağmen ailesini yeniden görmek istediğinde hâlâ Eire’yi düşündüğü zamanlar oluyordu.

“Yeniden denize açılmaya can atıyorum,” diye fısıldadı Sigurd kendine olduğu kadar Deidre’ye de.

Deidre onda bir yalnızlık ve soyutlanma duygusu hissetti. Bir elini adamın omzuna koyarak “Zerlina bana karşı çok nazikti, gerçek bir abla gibiydi,” diye fısıldadı.

Sigurd karmaşık duygularla dolu bir yüzle ona baktı. “Zerlina nasıl?” diye sordu.

“Yalnız. Sanırım seni özlüyor.”

Sigurd herhangi bir kadına karşı zafiyetini göstermekten korkarak uzaklara baktı. “Onun çevresinde ailesi var. Nasıl yalnız olabilir ki?”

“Bir kadın eğer âşık olduğu erkek yanında değilse sevdiklerinden oluşan bir kalabalığın arasında bile yalnız olabilir. Diğer yandan, eğer sevdikleriyle birlikte ama sevdiği adamın yanındaysa o zaman dünyası eksiksizdir.”

“Zerlina beni sevmiyor,” dedi Sigurd.

“Evet, seviyor. Bundan nasıl şüphe edebilirsin?”

Sigurd kaşlarını çatı. “Ben onun için yeterince iyi değilim. O bir *jarl*’ın kızı, bense *hiç kimseyim*. Ona verecek hiçbir şeyim yok. Başka biriyle çok daha iyi olur.”

Deidre hayal kırıklığıyla içini çekti. “Erkekler bazen gururları yüzünden çok aptal olabiliyorlar,” dedi. İkiisi birlikte konağa doğru yürümeye başladılar. Deidre bu konuyu bir başka zaman yine açacaktı.

“Seni bizim yolumuza getiren ne, Sigurd?” diye sordu Deidre.

“Wolfram’ın aklını çelmek. Güneydeki adada çok büyük bir hazine saklandığını duydum. Karlar bastırmadan bir kez daha denize açılmamızın tam zamanı.” Yolu üzerindeki bir çakıl taşma tekme attı, hâlâ *jarl*’m kızına duyduğu imkânsız aşkını düşündüğüne şüphe yoktu.

Deidre yolun ortasında durdu. “Wolfram’ın gitmesini is-

temiyorum Sigurd. Onun yerine başkasını al. Başına bir şey gelebilir. Lütfen.”

Ama Sigurd ısrarcıydı. “Ona bir şey olmayacak Deidre. Ayrıca Wolfram bizim liderimiz. *Deniz Kurdu*’nu başkası idare edemez.”

Deidre her yanına bir korku yayıldığını hissetti ama konuyu uzatmadı. O gece Wolfram’la ikisi yalnızken gitmemesi için ona yalvaracaktı. Deidre’nin şimdi ona ihtiyacı vardı, bebeğinin ona ihtiyacı olacaktı.

Sigurd’un hazırlanan şölenin kokusunu alabildiği büyük konağa doğru ilerlediler. Adam havayı kokladı ve dudaklarını yaladı.

“Şölen için kal Sigurd!” dedi Deidre gülerek. “Aramızda olman çok güzel olacak.” *Ve Zerlina’nın yanında olman da güzel olacak*, diye düşündü yüzünde bir gülümsemeyle. O gece bu iki inatçı âşığı bir araya getirmek için elinden geleni yapacaktı.

28

Sonbahar ekinoksu şöleninin gecesinde havada ayaz vardı. Yaklaşan kış haber veren bir soğuktu bu. Deidre soğuktan kaçınmak için pelerinine sıkıca sarıldı ve ateşe daha da yaklaştı. Sigurd'la Wolfram'ın bir araya geldiklerini görebiliyordu, yüzleri yeniden denize açılmanın heyecanıyla parlıyordu ve Deidre kocasının yanına koşup gitmemesi için ona yalvarmamak için kendini zor tuttu.

Daha sonra. İkimiz yalnız kalana kadar bekleyeceğim, diye yemin etti.

Warrick adamların o gece kullanılan içki boynuzlarını tekrar doldurarak salonda dolaştı. Boynuzlar özenle süslenmişti ve güçlü kuvvetli erkeklerin bazıları, içkiden alman ilk yudumun çoğu kez ani ve büyük bir gelgit dalgası haline dönüşebileceğini kısa zamanda öğrenmişti.

“Bu törensel sığır boynuzlarından içmek çok da çabuk ustalaşılamayan bir sanattır,” dedi Warrick, genç bir adam içkisini kucığına döktüğünde bir kahkaha atarak. Warrick bu gece Deidre'nin onu son zamanlarda gördüğünden daha iyi

bir ruh halindeydi. Bayramın keyfini yerine getirdiği kesindi. Dügün töreninden beri Deidre'ye karşı ilgisiz durmuştu ve genç kadın onun dostluğunu kaybetmemeye çalışsa da ilişkileri belirgin şekilde değişmişti.

Zerlina Deidre'nin yanına geldi, her zamanki gibi onun sağlığı ve bebeğinki için endişeleniyordu. Etrafındaki erkeklere ve içki boynuzlarına baktığında güldü ve açıklamaya başladı. "Erkekler boynuzları bir sınav gibi görürler. Tamamen boşalmadan onları indiremezler, yani bir erkeğin güçlü bir midesi ve ona uygun bir kafası olmalı yoksa kısa sürede kendini alay konusu olarak bulabilir. Bazen bu güçlü Vikinglerin nasıl küçük çocuklar gibi olabildiklerine hayret ediyorum."

Deidre güldü. Kendisi de çoğu kez aynı şeyi düşünmüştü. Sigurd ile Wolfram'ın hâlâ sohbetlerine devam ettiklerini fark ettiğinde ciddileşti. "Kimse bu ikisini çocuklarla karıştıramaz," dedi, Zerlina'nın gözlerinin Sigurd'un güçlü erkeksi bedeninin üzerinde nasıl büyülenmiş gibi takılıp kaldığı dikkatini çekmişti.

"Gel," dedi Deidre Zerlina'nın elini tutarak ve onu Wolfram'la Sigurd'un durdukları yere doğru çekti. "Sigurd'u evimizdeki bir misafire layık bir şekilde karşılamalıyız." Zerlina'nın uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyordu ama aralarındaki en güçlü taraf olarak Wolfram'ın ablasını Sigurd'un önündeki bir noktaya çekmeyi başardı. Wolfram'a kurnaz bir şekilde göz kırıp onu uzaklaştırarak Zerlina ve Sigurd'u yalnız bıraktı.

"Şölene gelebilme çok sevindim," dedi Zerlina bir şekilde dik durarak, Sigurd'a bu kadar aleni şekilde yamanmış

olmaktan rahatsız olarak. Deidre'nin niyetinin iyi olduğunu bilmesine buna çok kızardı.

Bunun üzerine Sigurd sırttı. "Bir çöpçatanlık dönüyor gibi görünüyor. Ama umurumda değil, çünkü yanımda olmasını tercih edeceğim başka bir kadın düşünemiyorum."

Zerlina da gülümsedi, güzelliğini vurgulayan pırıl pırıl bir gülümsemeydi bu. "Güneşin yedi devresi önceki sonbahar ekinoksundaki şöleni hatırlıyor musun?" diye sordu. Yıllar kaybolup gitmiş gibiydi ve kendini yeniden bir çocuk gibi hissediyordu.

"Nasıl unutabilirim ki. Wolfram'la beni her yerde takip eden yüzü çilli güzeller güzeli bir kız."

"Ben güzeller güzeli değilim," diye fısıldadı Zerlina.

"Ben öyle olduğunu düşünüyorum. Saçın bir ateşin alevleri kadar kırmızı ve ışıltılı, gözlerin yıldızlar gibi parlıyor..." Sonra bu coşkulu heyecanından utanarak biraz beceriksizce "Ama o çilleri de özlüyorum," dedi. "Nereye gitti onlar?"

"Onları benden alsın diye Freya'ya yalvardım," diye güldü Zerlina. "Her birinden tek tek nefret ediyordum." Sonra Zerlina başını kaldırıp ona bakana kadar aralarında uzun bir sessizlik oldu. "Ama onları özlüyorsan, geri alabilmeyi dilerim."

Sigurd elini uzattı ve nazikçe onun yanağına dokundu. "O günlerin üzerinden öyle çok yıl geçti ki. Nereye gittiler acaba?"

Zerlina'nın bakışları aşkıyla yumuşadı. "Sizin, savaşçıların en muhteşemleri olduğunuzu düşünüyordum. Sizin gibi olabilmek için bir erkek olarak doğmuş olmayı nasıl da isterdim."

Sigurd kıkırdadı. “Bense öyle olmadığın için mutluyum.” Kolunu genç kadının beline koyarak onu dışarı götürdü. Renklerin muhteşem parlaklığını, kuzey ışıklarını görmek için kuzeye doğru baktılar. Orada, göklerin ışıltısı altında Sigurd Zerlina’yı nazikçe öptü, o an için onun bir *jarl*’ın kızı kendisinin de sadece çiftçilik yapan bir Viking olduğunu unutmuştu.

“Yanaklarında kadınlığın baharı açtığından beri bunu yapmayı istemiştin,” diye fısıldadı. “Güzel Zerlina. Sana sunabilmek için güneşe ve aya sahip olmayı nasıl da isterdim.” Genç kadının o gece başına taktığı örtüyü çıkardı ve parmaklarını onun ipeksi saçlarında gezdirdi. Onu yeniden öpmeye başlıyordu ki gökkuşağı ışıklarının parıltısı belindeki zincirden sallanan bıçağının ışıltısına takıldı, bu onun bir *jarl*’ın kızı olduğunun işaretiydi. Bu Sigurd’a, Zerlina’nın olduğu ama onun olmadığı her şeyi hatırlatan bir ışıltı oldu. Sigurd sanki Zerlina ona tokat atmış gibi geri çekildi.

“Ne oldu Sigurd?” diye sordu Zerlina, genç adamın gözlerindeki soğuk bakıştan incinmişti. Sigurd ona olan uzak tavrına geri dönmüştü ve Zerlina bunun nedenini merak etti.

“Konağa geri dönelim,” dedi Sigurd, kalbinin çarpıntısıyla ve uzanıp onu kollarına alma arzusuyla mücadele ediyordu.

İçerideki şölen, dans ve şarkılarla devam ediyordu. Başını geriye atan ve Sigurd’un bulunduğu tarafa gülümseyen Erika biraz sonra genç adamı koluna almıştı ve bir dansta birleşmişlerdi. Zerlina ikisini izlerken aklı, kişisel derdinin onun Sigurd’la böyle bir zevki paylaşmasına asla izin ver-

meyeceğindeydi. Birlikte olurlarsa Zerlina ona başka nasıl engeller koyacaktı acaba? Sigurd Erika'yı gürleyen bir kahkahayla havaya fırlattığında Zerlina salondan kaçtı ve yatak odasına koştu. Asla bir ilişkileri olamayacağını biliyordu artık. Yine de o gece, yalnızca parlak bir an için mutlu olmuş, bir adamın öpüşünü dudaklarında hissetmiş ve aşkın ne olduğunu anlamıştı.

"Oh Sigurd, seni ne çok seviyorum," dedi yüksek sesle ve üzüntüyle gözlerini kapattı.

Deidre, Sigurd'la Zerlina'nın dışarı sıvışmalarını keyifle izlemişti. Şimdi de Erika'nın hiç şüphesiz Zerlina'yla ödeşmek için kendini Sigurd'un üzerine atmasına kızmıştı. *Erkekler bazen çok aptal olabiliyorlar*, diye düşündü.

"Arkadaşının hazinenin kıymetini bildiğini düşünmüştüm. Şimdi onun demir ve yaldızla kandırıldığını görüyorum," dedi Wolfram'a. Odasına giden Zerlina'yı takip etmek için döndüğünde Wolfram'ın koluna konan eliyle durduruldu.

"Bırak onu Deidre. Zerlina bu durumla kendisi başa çıkmalı."

Deidre karşılık vermeye başlıyordu ki kulaklarına War-
rick'in canlı kahkahası geldi. Genç adam Wolfram'ın sırtına candan bir şekilde vurarak tokuşturmak üzere kadehini uzattı.

"Peki, yeniden denize gideceğiniz doğru mu?" diye sordu Wolfram'a bir kaşını kaldırarak. Wolfram'ın onaylaması üzerine kıkırdadı. "Seninle denize açılma şansını bulmak için ne kadar çok bekledim Wolfram. Olaf'ın tüm oğullarının birlikte yola çıkmalarına ne dersin? Tayfa olarak toplayabileceğim yeterince

arkadaşım var. Belki de benim idareyi almama izin verirsin...”

“*Deniz Kurdu*’nu ben idare etmek niyetindeyim Warrick,” diye karşılık verdi Wolfram. “Ama istersen gel.”

“Ya sen Everard?” diye bağırdı Warrick salonun diğer tarafından sert sert bakan ağabeyine. “Bir üçlü yapalım mı?”

Döne döne giden karısına ateş saçan gözlerle bakan Everard aceleyle “Hayır,” diye hırıldadı. Erika’yı sahipsiz bırakmak akıllıca olmazdı.

Kardeşler konuşup yolculuk için hazırlıklar yaparken Deidre sessizlik içinde durup dinledi, kocasının diğer aşkını, denizi kıskanıyordu. Wolfram bu konuda konuşmayı sürdürürken sanki Deidre onun gözünde bir anda görünmez olmuş gibiydi ve hayal kırıklığı içindeki Deidre onun yanından ayrıldı.

Şölen içkiler içilip hikâyeler anlatılarak geceye kadar sürdü. Adamlar biralarından ve içkilerinden fazlasıyla içtiklerinde orada burada kavgalar çıktı. Kocasıyla yalnız kalmaya can atan Deidre gece hiç bitmeyecekmiş gibi hissetti.

“Şölende pek eğlenmedin.” Kulağındaki Wolfram’ın sesiydi.

“Yorgunum, hepsi bu,” diye karşılık verdi Deidre. Dökmek üzere olan gözyaşlarıyla savaşıyordu. Bu günlerde gözyaşları hep hazırды ve bunun nedenini merak ediyordu. Dengesizlik daha önce hiç onun karakterinde olmamıştı.

Wolfram Deidre’yi kucağına alıp göğsüne yasladı ve yatak odalarına taşıdı. Bedenlerinin birbirine değmesinin dışındaki her şey unutulmuştu.

“Sana asla doyamıyorum ufaklık,” diye fısıldadı Wolfram onun saçlarına doğru. “Sen yaşadığım sürece benim kanımda, kalbimde ve ruhumdasın.” Onun saçını öptü, sonra da dudaklarını onunkilerin üzerine kapadı.

Deidre ona sımsıkı sarıldı, asla bırakmak istemiyordu. “Denize gitme Wolfram,” diye fısıldadı. “Burada kal. Sana çok ihtiyacım var. Sana bir şey olursa sanırım ben de ölürüm.”

Wolfram Deidre’nin sözcüklerini parmaklarıyla susturdu. “Bana hiçbir şey olmayacak ufaklık. Bu kısa bir yolculuk. Sadece birkaç günlüğüne gideceğim. Eğer kendini daha korunmuş hissedeceksen arkadaşlarımdan birini sana göz kulak olması için bırakırım. Sigurd’u arkada bırakacağım. Seninle ilgilenmesi için ona güvenebileceğimi biliyorum.”

Deidre karşı çıkmaya, Sigurd’a değil ona ihtiyacı olduğunu söylemeye başlıyordu ki Wolfram’ın dudakları sözcüklerini boğdu. Adamın bedeni çılgınca bir tutkuyla onunkini buldu ve zevk seslerinin dışındaki her şey geceden silindi.

29

Deniz Kurdu üç gün sonra, kırmızı ve beyaz yelkenleri sonbahar rüzgârlarıyla kabarak denize açıldı. Wolfram pruvadaki yerinden karısının koyu saçlı görüntüsünün gittikçe küçülmesini izledi. Onun kanında olduğunu söylerken Deidre'ye yalan söylememişti. Deniz yolculuklarından hep zevk almıştı ama bu kez Deidre yeniden kollarında olana kadar günleri sayacaktı.

İlerlerken deniz karanlık, kuzey seması ise parlak ve aydınlıktı ama bu ışık aldatıcıydı çünkü yelkenleri şişiren soğuk bir rüzgârdı.

Wolfram duyduğu bu adadan herhangi bir iz bulabilmek için ufku taradı ama bunun yerinde sadece sonsuz genişlikte bir mavilik gördü. Bu rotayı seçen Warrick'ti, Wolfram da onun hevesine memnun olarak küçük kardeşine teslim olmuştu. Ama şimdi, kardeşi olsun ya da olmasın bir çırağın onlara yol göstermesine izin vermek konusunda şüpheleri vardı.

Tayfa tecrübesizdi, adamların neredeyse üçte ikisini Warrick bulmuştu ve sadece birkaç günlük bir yolculuk ola-

cağından Wolfram kardeşinin bu işi kendi usulünde yapmasına da izin vermişti. Şimdiyse aptallığına pişman olmuştu.

Sigurd kadınlarla ilgilenmek için bırakılmaktan duyduğu büyük hayal kırıklığına rağmen Wolfram'ın emirlerine her zaman itaat eden biri olduğundan arkada kalmıştı. Rorik de bu kısa yolculukta yer almamıştı. Gemide Wolfram'ın gerçekten güvendiği birkaç adam vardı. Wolfram'ın yanında kuşkularını paylaşılabileceği bir tek Roland vardı ve Roland da geri dönmeleri gerektiği konusunda endişelenmeye başlamıştı.

"Yılın bu zamanında kuzeye değil güneye gidiyor olmalıydık," diye homurdandı Roland. "Bu yolda devam edersek yüzen buzlara toslayacağız."

Onların sözlerine kulak misafiri olan Warrick yanlarına geldi. Denize açıldıklarından beri huysuz ve kolay sinirlenen biri olmuştu. Wolfram genellikle gülümseyen ve uysal kardeşinin başka bir yüzünü görüyor gibiydi. Warrick'i sandığı kadar iyi tanıyor muydu acaba? Neden olduğunu bilmeden bir endişe kıvılcımı hissetti.

"Ben rotayı belirlemiştim *bondi*," dedi Warrick aniden.

"Güneye gidiyor olmalıydık."

"Beni sorgulamaya cüret mi ediyorsun Roland? Sizi nereye götürdüğümü bildiğimi söylüyorum. Bu rotayı seçtim çünkü en kısası bu." Warrick neredeyse avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

"Ben de sana kış ayları bu kadar yakinken bizi götürdüğün yere gitmenin tam bir aptallık olduğunu söylüyorum." Roland Warrick'e olan güvenini kaybetmeye başlamıştı. Wolfram bunu apaçık görebiliyordu.

Roland'ın gözleri kardeş sevgisiyle kör olmamış, diye düşündü Wolfram. Warrick'in gözlerindeki parıltı bir mantıksızlığı işaret ediyordu ve Wolfram birden, kardeşi ya da değil, onun gemiyi idare etmeye uygun olmadığını anladı. Neden bu kadar inatçıydı ki? Nasıl bir iş çeviriyordu?

“Babamızın konağına taşıyabileceğimizden daha fazla altınla geri döndüğümüzde bambaşka bir şarkı söylüyor olacaksın,” diye söylendi Warrick ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

O gece onlara yol gösterecek ne ay ne de yıldızlar vardı. Roland güverteye balina yağıyla dolu lambalar astı, Wolfram da onlara yol göstermesi için *güneş taşını* çıkardı. Mineral saydam taş güneşten gelen düz ışığa doğru açılarla tutulduğunda sarı renkten koyu maviye dönüyordu, böylece okyanusun orta yerindeki bir denizci güneşin tam yerini bulabiliyor ve geminin konumunu hesaplayabiliyordu.

Wolfram'a sadık olan adamlar yolculuğun uğursuz işaretleleri hakkında fısıldaşmaya başlamışlardı. Sanki Tanrı Thor bile onlara karşısındaymış gibiydi.

Wolfram soğuk kutup rüzgârını yüzünde hissetti, geminin fenerlerini yansıtan yüzer buz kalıplarını gördü ve hemen geri dönme talimatı verdi. Adamlarını tehlikeye atamazdı, atmazdı da. Warrick'in sadece anlaması gerekiyordu. Son kararı o, Wolfram veriyordu.

Kararını bildirmek için Warrick'i buldu ve işte o zaman kardeşiyle ilgili bir şeyin korkunç derecede yanlış olduğunu anladı. Wolfram'ın tanıdığı ve sevdiği kardeşle onun arasında hiçbir benzerlik kalmamıştı.

“Geri dönemezsin. Yapamazsın. Sana izin vermeyeceğim!” diye bağırды Warrick.

“Emri çoktan verdim. Güneye gidiyoruz.” Wolfram huysuzluğuyla mücadele etti. İşlerin buraya gelmesi onun hatasıydı. Bir başkasının kararlarını etkilemesine asla izin vermemeliydi. Güven hassas bir konuydu.

Warrick’in gözleri denizi taradı. “Hayır. Hayır,” diye bağırды. Planlarının sonuçsuz kalmasına izin veremezdi. Zafere bu kadar yaklaşmışken bu olamazdı. Wolfram’ı avcunun içine almıştı. Ağabeyi bu sefer elinden kurtulamayacaktı. Nasıl da ustalıklı Everard’ı Wolfram’a, Wolfram’ı da Everard’a karşı çevirdiğini düşünerek güldü. Wolfram’ı yine alt edecekti.

“Denize açıldığımızda bu gemiyi idare edecek kişinin ben olacağımı sana söylemiştim. *Deniz Kurdu* benim Warrick ve gideceğimiz yolu ben söyleyeceğim. Sersemce bir altın arayışı için bu adamların hayatlarını tehlikeye atmana izin veremem.” Wolfram huysuzluğunu ve öfkesini kontrol etmeye çalışarak arkasını döndü ama Warrick uzanıp onu tuttu.

“Lütfen Wolfram. Bu konuda bana güven.” Warrick yine gülümsüyordu, yağcı bir gülümsemeydi bu. Diğer gemiyle buluşana kadar zaman kazanmalıydı. Dan gemisi. Wolfram kendini yine köle olarak bulacaktı, ama bu sefer onun kaçmasına yardım edecek İrlandalı kız olmayacaktı. Danlar Wolfram’ı ve yandaşlarını Doğu’daki köle pazarlarına götürmek için gemileriyle bekliyor olacaktı. Sigurd’un denize çıkma arzusu Warrick’in planlarıyla çok güzel denk düşmüştü.

Wolfram silkinerek kardeşinin elinden kurtuldu. Bir şey -

lerin korkunç derecede ters gittiğiyle ilgili aklında hiçbir şüphe kalmamıştı artık. İçgüduları ona bu işte hazineden daha büyük bir şey olduğunu söylüyordu.

“Geri döndük. Kararları veren benim Warrick. Sen değilsin.”

Warrick’in boğazından keskin bir kahkaha koptu. “Tekrar düşün Wolfram. Yalnızca senin emrinin tersini söylemem gerekiyor. Bunlar benim adamlarım, senin değil. Ben onlara nasıl emir verirsem öyle davranırlar.”

Wolfram nefesini tuttu. “Bu kahkaha!” Bunu uçurumdaki gecedan tanımıştı. O sesi nasıl unutabilirdi ki? Kanı kutup denizleri kadar buz kesti. “Sen!” dedi.

“Evet, bendim,” diye karşılık verdi Warrick, artık Wolfram’la yüzleşmekten korkmuyordu. Kaçacak yer yoktu. Artık ağabeyini seviyormuş gibi yapmasına gerek yoktu. Gözleri sertlik ve kin doluydu. “Seni öldürmeye çalıştım.”

“Ama neden? Neden?” Wolfram böyle bir ihaneti anlamak için çabaladı ama başaramadığını fark etti.

“Neden mi? Bir düşün Wolfram.” Warrick’in sesi iğneliydi. “*Ben jarl olmak istiyorum.* İşte bu kadar basit.”

“Sen. Jarl mı?”

“Ben üçüncü oğlum. Miras olarak ne kalacak bana? Everard en büyük, *sen* de babamın en sevdiğisin. Oturup sonsuza kadar beklemeye razı olacağımı mı düşündün?”

“Ama annenin dizlerinde birlikte büyüdük biz. O beni kendi çocuğu gibi kabullendi ve ben de sen gerçekten öz be öz kardeşimmişsin gibi hissettim.”

“Ben de senden bunun için nasıl da nefret ettim. Babamın sevgisini paylaşmam yeterince kötü değilmiş gibi annemin sevgisini de paylaşmam gerekti. Sanki hep görünmezmiş gibiydim. Zerlina bile sakatlığıyla benden daha fazla dikkat çekti.” Warrick sanki birden havasızlıktan boğulmaktan korkar gibi tuniğinin yakasına yapıştı.

Wolfram’ın gözlerinde acıma yoktu. Acı ve rezalet dolu yıllar henüz unutulacak değildi. “Ve beni öldürmeyi mi planladın?”

Warrick, Eric Haraldsson’un bilmeden ona nasıl yardım ettiğini hatırlayınca güldü. “Danları bulduğunda doğruyu söylemişti. Şimdi de oraya gidiyoruz, onlarla buluşmaya.”

“Benden bu kadar mı nefret ediyorsun?”

“Evet. Senden hep nefret ettim. Sevgili kardeşi oynamak nasıl da midemi bulandırıyor.”

Wolfram dişlerini sıkarak elinden geldiğince kendini kontrol etmeye çalıştı. “Ve rolünü çok iyi oynadın. Tüm bu süre boyunca hainin Everard olduğunu düşündüm.”

Eric Haraldsson, Wolfram’a onu köleliğe gönderenin kardeşi olduğunu söylerken gerçeği söylemişti. Yalnızca *hangi* kardeş olduğunu söylemeyi unutmuştu.

Wolfram etrafına bakınarak bu adamların kaç tanesinin onun yanında çarpışacaklarını merak etti. Zaman kazanmaya çalıştı. “Peki ya Deidre? Ona ne dersin?”

“Sen gittiğinde bana dönecek. Benim için hep bir anlamı vardı. Onu ilk gördüğüm anda bunu anlamıştım. O benim! Sen köle olarak zahmet çekerken o benim Viking kraliçem olacak!”

Wolfram öfkesini daha fazla kontrol edemedi. “Öyleyse beni şimdi öldürsen daha iyi olur Warrick çünkü bir dakika daha tekrar köle olarak yaşamayacağım!” Bunu söyledikten sonra Wolfram kardeşinin üzerine atlayarak onu yere itti. Adamlar arasında karışıklık çıkana kadar tekrar tekrar yerde yuvarlandılar. Wolfram Warrick’in kendisinininkine çok yakın duran yüzüne baktı, hatları onunkine öyle çok benziyordu ki. Ne yapmış olursa olsun kardeşini öldürebilir miydi? Hayır, bunu yapamazdı.

Warrick’in gözleri kinden kapkara kesilmişti. “Bu dünyada, tam şu anda gırtlığını kesmekten daha büyük bir zevk olamaz benim için ama sende beni devirecek cesaret yok. İrlandalı orospuya duyduğun aşk seni yumuşattı.”

Wolfram’ın elleri Warrick’in boğazındaydı. Onu şimdi öldürmek çok kolay olurdu ama cinayet işlemek Wolfram’ın yapabileceği bir şey değildi. Warrick ise ağabeyinin sevecenliğini paylaşmıyordu. Wolfram’ın gevşeyen ellerinden faydalanarak iki kolunu da kaldırıp Wolfram’ın tutuşundan kurtuldu. Çenesine bir yumruk atarak ağabeyini yere serdi.

“Öldürün onları. Hepsini öldürün!” diye bağırdı yandaşlarına. Wolfram tam kalktığı anda Warrick’in ayağı göğsünü buldu ve geminin öbür tarafından aşağı savruldu.

Suya çarptığında buz gibi deniz Wolfram’ın nefesini kesti. Okyanus başının üzerinde kapanırken kulaklarında çınlayan bir uğultu duydu. Ciğerleri yanacakmış gibi hissetti ama deniz suyunun ciğerlerine dolmasına izin veremezdi. Göğsündeki yanma dayanılır gibi değildi, o anda ölecekmiş

gibi hissetti ama Deidre'nin yüzü gözlerinin önüne geldiğinde bu ona cesaret verdi.

"Odin, kurtar beni," diye düşündü. Ama eski tanrılar onu yalnız bırakmışlardı. Elini Deniz Tanrısı Aegir'e uzattı ama o tanrı da onu önemsemedi.

Su dolu mezarını tüm gücüyle iterek yüzeye çıktı. Ciğerleri yeniden havayla doldu ve yaşadığını anladı. Geminin devasa bir deniz canavarının gözleri gibi görünen ışıklarını görebiliyor, adamlarının çığlıklarını duyabiliyordu. Gözlerinde hissettiği şey denizin buğusu mu yoksa kendi gözyaşları mıydı?

"Tanrı onların ruhlarına merhamet etsin," dedi monoton bir sesle Deidre'nin söylediğini duyduğu kelimeleri tekrarlayarak. Eğer kendi tanrıları onlara yardım etmeyecekse belki de Hristiyan Tanrısı bunun kendi merhametine kaldığını düşünürdü.

Wolfram akıntının onu kıyıya doğru sürüklediğini hissetti ve bir kez daha gemiye baktı. Çığlıklar kesilmiş, can çekişmeler sona ermişti. Kurtarılma umudu olmaksızın sonsuz denizde yalnızdı. Her şeye rağmen kazanan Warrick olmuştu.

Wolfram tek başına ölümü beklerken dudaklarına gelen ismi, kalbine dağlanmış kelimeyi fısıldadı. "Deidre!"

30

Deidre dokuma tezgâhına oturmuş yün eğiriyordu. Wolfram gideli dört gün olmuştu ama ona bir ömür gibi gelmişti. Wolfram'ın onu koruyacak aşkı olmadan gecelerin ne kadar soğuk olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

Odanın karşı tarafında Sigurd'un oturduğu yere doğru baktı. Kocasının yokluğundaki bu günlerde tek tesellisi o olmuştu. Sigurd'un Wolfram'la birlikte yaşadığı maceralar hakkındaki canlı hikâyeleri ona sanki Wolfram orada, onlarla birlikteymiş gibi hissettiriyordu. Oturduğu banktan kalkarak Sigurd'un yanına gidip omzuna dokundu.

“Neden bu kadar hüzünlüsün Sigurd?” diye sordu. “Warrick'le denize açılıp senden geride kalmanı istediği için hâlâ Wolfram'a mı kızgınsın? Sana çok güvendiği için kalmanı söyledi.”

Sigurd, Deidre'nin onun mutsuzluğunun asıl nedenini – Zerlina'ya olan aşkı– anlamasından korkarak gözlerini kaçırdı. Bir kez kalbine teslim olduktan sonra onunla aynı evde olmak tam bir işkenceydi. Bunun bir daha olmasına asla izin

vermemeliydi çünkü hiçbir zaman kalıcı olamayacak bir ilişkiyi uzatmak acımasızca olacaktı.

“Kalman istendiği için mi böylesin?” diye tekrarladı Deidre. Sigurd kendi dünyasında öyle derinlere dalmıştı ki onun sözlerini duymamıştı.

Sigurd yele gibi saçlarını salladı. “Hayır. Kızgın değilim.”

Bunun üzerine Deidre’nin sesi rahatladı ve ona takıldı. “Sen bizimle olduğundan beri Zerlina odasından çıkmadı. Mutsuzluğunun sebebi onun konaktaki yokluğu olabilir mi?”

Sigurd çenesini ellerine dayadı. Duygularını birine açmak istiyordu. Zerlina’yı böylesine sevmek ve onu isteyememek içini parçalıyordu. Onu öptüğü geceden beri genç kadın Sigurd gerçekten kötü bir devmiş gibi davranmıştı.

“Benim yüzümden kendi kendine kalıyor. Şölen gecesi onu incittim,” dedi sonunda.

“Onu incittin. Ama nasıl?”

“Onu öptüm. Onun gibi birini öpmeye uygun değilim.” Sigurd’un gözlerinin önüne Zerlina’nın konumunu belli etmesi için taşıdığı bıçak geldi yine. Ama bundan fazlası vardı. Zerlina nazik ve sevecendi, o bir hanımefendiydi. Sigurd bir baskın sonrasında saldırdığı tüm o kadınları hatırlayarak utandı birden. Bu şî şiddetli davranışlarını bilseydi Zerlina onun hakkında ne düşünürdü? O zaman da onun cesur bir savaşçı olduğunu düşünür müydü yine?

“Geceleri odasında tek başına öpücüğün yüzünden göz yaşı dökmüyor,” diye azarladı Deidre. “Bunun nedeni orada

ay ışığında, şüphesiz unutmuş olduğu bir şeyi ona insafsızca hatırlatmış olman.”

“O ağlıyor mu?” Zerlina’nın ağladığını düşünmek Sigurd’un sinirini bozmuştu.

“Evet, gözyaşı döküyor çünkü ona acıdığın için onu öptüğünü düşünüyor. Bunu bana kendisi söyledi. Seni Erika’yla yaptığın gibi hoplayıp zıplarken görmenin onu derinden incittiği kesin.”

“Erika mı? Onun benim için hiçbir anlamı yok. Odin’in gözyaşları aşkına, şu kadınları hiç anlamıyorum!” Oturduğu tabureden kalktı ve odada dolaşmaya başladı. “Bu yaptığının onun iyiliği için olduğunu, bunu onu sevdiğim için yaptığımı neden göremiyor ki? Onunla sevişmeyi ne kadar çok istediğimi Freyr biliyor, ama onu utandırmak istemiyorum.”

“Aşkta utanma yoktur Sigurd. Bence onu utandıran senin onu eksik bir kadın olarak görmenden korkması. Bunu bana bizzat kendisi söyledi.”

“Eksik bir kadın mı? Bir erkeğin isteyebileceği her şey var onda!” Sigurd Deidre’nin sözleri karşısında şaşkına dönmüştü ama aniden aklına bir düşünce geldi. “Yoksa bacağı yüzünden mi?”

Deidre onayladı. “Ona acıdığını hissediyor.”

“Onu seviyorum. Ona acımıyorum. Acıma hiç umudu olmayanlar için, zayıflar için. Zerlina biz Vikinglerin çok değer verdiğimi kehribar gibi. Dışarıdan güçlü, göze hoş geliyor, sıcaklıkla ısıldıyor, istemeye değer bir hazine o.”

“Ama yine de onu istemedin. Oh Sigurd, benim gururlu

aptal dostum, ona olan aşkının çevresine engeller diken sensin. Wolfram'la bana bak. Bizi bir okyanustan daha fazlası ayırdı yine de aşkımızı inkâr edemedik. İkinizin de istediği mutluluğu paylaşmanız için fazla geç olana kadar bekleme sakın. Uzan ve gökyüzündeki bir yıldız gibi yakala sevincini.”

Sigurd Deidre'nin sözleri karşısında gülümsedi. O, Zerlina ona aptal diyecek ve kendisini tersleyecek olsa bile bunu göze alacak kadar cesur biriydi. Ona ne kadar hayran olduğunu ve onun kendisine söylediklerini yapacağını söylemek üzereydi ki tam o anda kapı açılarak soğuk rüzgârın içeri girmesine neden oldu. Önlerinde duran bitkin ve tükenmiş kişi Warrick'ti.

“Warrick!” diye haykırdı Deidre. Hızla onun yanına koşarken Zerlina ve Sigurd'la ilgili tüm düşünceler aklında uçup gitmişti. Gözleri Wolfram'ı bulmak için kapıya çevrildi ama orada sadece Warrick'in birkaç adamının durduğunu gördü.

“Danlar. Bize saldırdılar. Kötü, korkunç devler gibi ezdiler bizi.” Warrick Olaf'ın oymalı büyük koltuğuna çöktü ve başını ellerinin arasına aldı.

“Wolfram nerede?” diye bağırdı Deidre, bakışları yeniden açık kapıya doğru çevrilirken sinir krizi geçirmemek için kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

“Wolfram onlarla cesurca savaştı. Hiçbir erkek daha fazlasını yapamazdı ama sayıca onlardan azdık.” Warrick'in gözleri onun arkasına doğru baktı, çenesi dimdikti.

“Nerede o? Kocam nerede?” Deidre uzandı ve Warrick'in tuniğine asıldı. Üzerine kan sıçramıştı ve Deidre ondan uzaklaşarak geriledi.

“Danlar mı? Size saldıranlar Danlar mıydı? Ama neden? Onlarla bir sorunumuz yok ki bizim,” dedi Sigurd başını hayretle sallayarak. Eire diyarında Danlarla Norveçliler arasında sık sık kavgalar olduğu doğrudu. Ama burada, bu kıyılarda yoktu.

“Belki de hazine yüklü olduğumuzu düşündüler,” diye cevap verdi Warrick.

Deidre Wolfram’ın adını haykırarak kapıya doğru koştu ama cevap yoktu. “Neden bana Wolfram’ımın nerede olduğunu söylemiyorsunuz?” diye bağırdı, sonra da hızla gemilerin bağlandığı yere giden yoldan aşağı inmeye başladı ama Sigurd onun yolunu kesti. Wolfram’ın onlarla birlikte olmadığını Warrick’in gözlerinden okumuştı. Sonuna kadar savaşmak üzere orada arkadaşının yanında olmadığı için içi parçalanıyordu. “İçeri gel Deidre,” dedi monoton bir sesle.

Zerlina ve Olaf büyük salondaki topluluğa katıldılar. Onlar da Wolfram’ın nerede olduğunu sordular ama Warrick sükûnetini korudu, şimdi kendisine sunulan dikkatin keyfini çıkarıyordu.

“Kardeşimiz yaralandı mı Warrick?” diye bağırdı Zerlina. Gözleri Sigurd’unkilerle buluştuğunda genç adam onların ağlamaktan kıpkırmızı olduklarını görebildi. Ona doğru hareketlendi ama Zerlina uzaklaşarak sanki babası onu acıdan koruyabilirmiş gibi Olaf’ın yanında durdu.

Warrick birisinin kapkara kalbinin içini görebileceğinden korkarak hâlâ cevap vermemişti. Salondan ayrılmak için hareketlendi ama daha birkaç adım atamadan Deidre üzerindeydi.

“Beni Wolfram’a götür!” diye hıçkırdı genç kadın. “Onunla olmam gerek. Eğer yaralıysa ona bakarım. Lütfen. O benim kocam. Buna hakkım var. Onun çocuğunu taşıyorum. Beni onun yanından uzak tutamazsınız.”

“Wolfram öldü Deidre. Seni bu kötü haberden sabaha kadar korumak istemiştım ama beni zorladın. Wolfram öldü. Danlar onu öldürdü!”

“Ben de bundan korkmuştım,” dedi Sigurd yavaşça. “Onunla olmalıydım. Ben de onun yanında ölmüş olmalıydım.”

Deidre konuşamıyordu. Sadece Warrick’in yüzüne bakıyordu. Tek bir ses bile çıkaramıyordu. Dudakları kelimeleri şekillendirdi. “Hayır!”

“Oğlumun öcünü alacağım” diye gürledi Olaf. “Yarın şafak vakti yola çıkacağız ve Danları gerekirse dünyanın diğer ucuna kadar takip edeceğiz.”

“Wolfram’ın bedeni nerede Warrick? Gömmek için hazırlamalıyız onu.” Zerlina’nın sesi de elleri de titriyordu yine de kalbi paramparça olurken bile Deidre’yi düşündü ve onu aradı. Yengesini kollarıyla sardı ve onu teselli etti.

“Dövüş sırasında Wolfram gemiden düştü. Bedenine sudan bir mezar sunuldu.” Zerlina’nın sorgulayıcı bakışlarından başka tarafa bakarken onu hain ilan ederken Wolfram’ın gözlerindeki bakışı hatırladı.

Deidre sesine yeniden kavuşmuştu. “Wolfram ölmedi,” diye belirtti. Ceset olmaması ona umut vermişti.

“Ben öldüğünü söylüyorum. Düştüğünü gördüm,” diye cevap verdi Warrick yumuşak bir sesle. Şimdi Deidre yine

ona dönecekti. Her şey daha önceki gibi olacaktı. O artık bir eş değildi. Wolfram ölmüştü. Bir gün Warrick onu Viking kraliçesi yapacaktı. Bu Deidre'nin kaderiydi.

Deidre gözlerini kapattı. Şimdi içinde yine o uçurumdaki gece hissettiği aynı önsezi vardı. Wolfram ölmemişti, Warrick'in sözlerine inanamıyordu. "Wolfram hayatta. Bunu hissediyorum. Eğer ölmüş olsaydı bunu bilirdim. Onu bulmamız gerek."

Deidre'nin solgun yüzünden endişelenen Olaf öne çıktı. "Sinirlerin fazla bozuldu çocuğum," dedi nazikçe. "Dinlen. Yarın bu konuyu yeniden düşüneceğiz."

"Hayır. Wolfram'ı bulmamız gerek. Hemen denize açılmalı ve onu bulmalısınız. O yaşıyor." Gözleri toplanmış Vikinglerin arasında ileri geri dolaştı ama hiçbiri aramaya koyulmayı önermedi. Warrick'in adamları Yiğit Wolfram'ın gerçek akıbetini çok iyi biliyorlardı. Hayatta kalmış olmasının imkânı yoktu.

Sigurd öne çıktı. "O yaşıyor olamaz Deidre. Eğer Wolfram'ın hayatta olması için en ufak bir ihtimal dahi olsaydı onu alıp getirmek için Niflheim diyarına kadar giderdim."

Olaf kendisinin şüphe etmesine rağmen Deidre'nin Wolfram'ın uçurumdan düşüşünden sonra hayatta olduğu hakkında nasıl da ısrar ettiğini hatırladı. Ama bu farklıydı, buzlu denizde kimse tek başına hayatta kalamazdı. Oğlu ölmüştü. Deidre'yi kollarına alarak gözyaşlarına boğulmuş gelinini yatak odasına götürdü, sonra da oğlu için ağlayarak kendi acısına teselli aradı.

31

Deidre sonraki birkaç günü bir keder bulutu içinde geçirdi. Ne zamanın ne de etrafındakilerin farkındaydı. Yemek yemeyi denedi ama yiyecek boğazına takılınca bir kenara bıraktı.

Olaf kendi gemisiyle oğlunu öldüren Danları aramaya gitmiş ama onlardan hiçbir iz bulamamıştı. Karlar eridikten sonra bu hain hareketlerinin acısını çıkaracağı kesindi.

Deidre gerçeği –Wolfram’ın gitmiş olduğunu– kabullenmesi gerektiğini biliyordu ama Wolfram’ın hayatta olduğunu fısıldayan içindeki sesi susturamıyordu. Ona seslenen genç adamın ruhuydu belki de ve böyle anlarda Deidre onunla ölümden birleşmeyi diliyordu. Ama rahminde büyümekte olan çocuğun düşüncesi ona yaşamak için bir neden veriyordu.

Böylece beşinci günden sonra Deidre yeniden yemek yemeye ve gücünü toplamaya başladı. Zerlina Deidre’nin yanında yerini aldı ve birlikte gözyaşlarını sildiler.

“Keşke beni dinlemiş olsaydı. Onun gitmesini istememiştin Zerlina. Keşke onu kendime bağlasaydım.”

“Böyle düşüncelerle kendimize işkence edebiliriz De-

idre,” dedi Zerlina kibarca. “Ama geçmişi değiştiremeyiz, bunu çok istesek bile.”

“Onun aşkını asla unutmayacağım,” diye ağladı Deidre sessizce. Gözyaşları kuruyana dek uzun bir süre geçeceğini biliyordu, kalbindeki sızının iyileşmesi için de.

Deidre’nin uzandığı yerden birkaç kilometre uzakta, Norveç Denizi’ndeki bir ada üzerindeki küçük bir kulübede bir adam derin bir uykudaydı. Gecenin içinden gelen bir İnleme sesi münzevi adamı uykusundan uyandırdı ve ayağa kalktı, sese doğru yürüdü . Efsanelerdeki bir denizkızı ya da donmuş bir deniz tanrısı gibi denizden çıkarmıştı onu. Şimdi adamın başında nöbet tutuyor ve ruhu ve hayatı için dua ediyordu.

“Kimsin sen?” diye sordu kısa boylu, sakallı, koca göbekli ve kürklere sarınmış adam. Bir cevap beklediğini düşününce kendi kendine gülümsedi. Çok uzun süredir tek başınaydı ve şimdi bir başka insanın varlığı aklını karıştırmıştı.

Bir elini uzattı ve uyuyan adamın alnına dokundu. Artık ateşli değildi. Bu iyiye işaretti. Yakında adam uyanacak ve onun merakına bir son verebilecekti.

“Tanrı onların ruhlarına merhamet etsin,” diye mırıldandı inleyen adam. Çok derinlerde bir kâbusun pençesine takılmış gibi görünüyor, bu rüyalar diyarında birisiyle kavga edip dövüşüyordu. “Hayır. Hayır. Onu öldüremem. O beni kardeşim.”

Münzevi eğilip adama baktı. Hali bir savaşçı gibiydi ama yine de münzevinin bir zamanlar hizmet ettiği Tanrı’ya

seslenmişti. Bu önündeki ne tür bir adamdı acaba? Şimdi onu kaplayan kirden de kurtulmuş olduğunda çok yakışıklıydı.

“Kimsin sen?” diye sordu münzevi tekrar. Bu adam ona işkence etmek, unutmak istediği şeyleri hatırlatmak için mi gönderilmişti?

Baygın adam onu örten ince keten çarşafı boğuşmaya başladığında dudaklarından bir çığlık koptu. Çarşafın okyanusun derinlikleri olduğunu sandığına hiç şüphe yoktu.

Münzevi gözlerini yukarı çevirdi ve bunca senedir neredeyse unutulmuş kelimeleri dile getirdi. Belki şimdi duaları önünde yatan bu adama Tanrı’nın yardımını getirirdi.

“Tamam,” dedi saman kaplı yataktaki adama. “Burada güvendesin.” Uyuyan adamın yanında bir yere oturarak gözlerini kapattı ve sabahı bekledi.

32

Zerlina konağın kapısının dışında durmuş düşen sonbahar yapraklarını izliyordu. “Wolfram,” diye fısıldadı. Deidre’ye çok acıyordu. Öyle çok şey kaybetmişti ki. Nedense tanrılar kardeşinin canını bağışlamayarak merhametsizce davranmışlar gibi görünüyordu. Wolfram’ın yaşamak için çok nedeni vardı. Canı neden bağışlanmamıştı ki?

“Zerlina.” Onu çağıran Sigurd’un sesiydi. Arkasını döndüğünde genç adamın gözlerindeki üzüntüyü gördü. Kardeşini o da çok sevmişti.

“Oh, Sigurd!” diye hıçkırdı Zerlina. Kederli haliyle öyle güzel, öyle kırılgan görünüyordu ki Sigurd hemen kollarını ona sararak sıkıca kendine doğru çekti.

“Devam et ve ağla Zerlina. Kederini gözyaşlarınla dışarı at. Onun için ben de ağlıyorum. Wolfram muazzam bir adamdı. Onu herkes özleyecek. Danlara ve hainliklerine lanetler olsun!” Zerlina’nın saçlarını bir çocuğunkiler gibi okşadı ve gözyaşlarını sildi, sonra birlikte dışarı, sonbahar gecesinin soğuk havasına çıktılar.

Zerlina üzgün bir şekilde, “Deidre gitmemesi için ona yalvardı ama o dinlemezdi ki. Deidre’nin bu yalvarışlarına katılmış olmayı ne çok isterdim, belki o zaman kardeşim bu gece konakta bizimle birlikte olurdu.” dedi

“Onunla denize açılan Warrick değil, ben olmalıydım. Warrick bir fok yavrusundan başka bir şey değil. Danlarla dövüşmek hakkında ne bilebilir ki? Nasıl Wolfram’ın beni arkada bırakmasına izin verecek kadar aptal olabildim?” Sigurd gözlerini kapattı ve dişlerini sıktı. Arkadaşının yanında olmadığı için kendini hiç affedebilecek miydi? Eğer Wolfram ölecekse, Sigurd da ölümü onun yanında karşılamış olmalıydı.

Zerlina Sigurd’un acısını hissetti ve elini uzatarak onun yüzüne dokundu. Genç kadının elinin değdiği Sigurdun teni sert ve soğuktu. Nazikçe kulağının yanındaki bir yara izinin soluk izlerini takip etti elleri. Zerlina’nın dokunuşu Sigurd’u canlandırdı ve genç kadına duyduğu arzuyu kızıştırdı.

“İçeri girmeliyiz Zerlina,” dedi sert bir şekilde onu kendinden uzaklaştırarak. Aklından geçen düşünceler yüzünden kendine lanet etti. Genç kadını kendine sıkıca bastırmak, dudaklarını öpücüklerle kaplamak ve erkekliğini onun derinliklerine gömmek istiyordu.

Onun dokunuşuna verdiği tepki Zerlina’yı incitti ve yeniden ağlamaya başladı. Sigurd ona dokunmasına bile dayanamıyordu. Öyleyse Zerlina ona göre o kadar mı çirkin, o kadar mı iğrençti?

“Wolfram’ın yerine ben ölmüş olmayı dilerdim,” dedi acı bir sesle.

Sigurd öfkeyle onun omuzlarını kavradı. “Asla böyle bir şey söyleme Zerlina.”

“Ama bu doğru. Wolfram’ın yaşayacak çok şeyi vardı. Seviyor ve seviliyordu. Onu bu dünyadan alıp beni yalnızlığım ve zavallılığımınla burada bırakarak tanrılar nasıl saçma bir iş yaptılar böyle?” diye hıçkırdı.

“Tanrılar senin yaşamamı istediler Zerlina. Bir daha bundan bahsetme.” Sigurd’un sesi haşındı, yine de Deidre’nin ona söylediklerini hatırladığında Zerlina’nın sözleri ruhuna dokunmuştu. Gerçekten Zerlina bu kadar mı yalnızdı?

Genç kadın konağa geri dönmek için hareketlendi, gözleri aşağı çevrilmişti. Tanrıça Freya’nın sihirli pelerinine sahip olmayı dilerdi, böylece bir kuş gibi havada uçabilir ve Sigurd’un gözünün önünden uzaklaşabilirdi.

“Zerlina!” Sigurd iki büyük adımda ona yetiştı. “Gitme!”

Zerlina kıpkırmızı gözlerini ona çevirdi ve onun gözlerinin derinliklerinde gördüğü sevecenlikle şaşkına döndü. Sigurd ona sanki onu güzel buluyormuş gibi bakıyordu. Bu kederi arasında şimdi onunla alay mı edecekti?

“Ben de yalnızım Zerlina,” dedi Sigurd.

“Sen mi? Aradığı her kadını elde edebilecek cesur ve yakışıklı bir Viking mi?” diye sordu Zerlina hayretle.

“İstediğim kadın hariç her kadın. Sevdığım kadın,” diye karşılık verdi Sigurd.

Demek Sigurd bir kadını diğer tüm kadınlardan daha fazla arzuluyordu. Zerlina kıskançlığıyla savaştı. Kimdi o kadın?

“Erika mı?” Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Sigurd başını geriye atarak güldü. “Erika mı? Benim zevkime kesinlikle bundan daha fazla güveniyorsundur Zerlina.”

Sigurd’un kahkahası genç kadını utandırmıştı. Aptalca konuşmuştu. Sigurd’un kimi sevdiği onu ilgilendirmezdi. Yeniden arkasını dönerek uzaklaşmaya başladı ama Sigurd onu arkasından yakaladı. “Benim sevdiğim sensin Zerlina,” dedi.

“Benimle alay etme Sigurd,” dedi Zerlina nefes nefese, elleriyle onu göğsünden itiyordu. “Beni nasıl sevebilirsin ki?” Sesi yumuşak ve hüzün doluydu.

“Çünkü sen çok güzelsin, iyisin ve naziksin. Oh, Zerlina.” Sigurd’un kararlılığı bir gelgit dalgası gibi parçalandı ve dudaklarını Zerlina’nın ağzına kapadı, bu sefer öpüşü nazik değil, tamamen tutkusuyla doluydu.

Zerlina onun kollarında hareketsiz kaldı. Daha önce bir adamın arzusunun tadını hiç almamıştı ve Sigurd onun için canlanmıştı. Kalbi göğsünde bir kuşun kanat çırpışı gibi çarpıyordu. Ona doğru uzanarak kollarını boynuna doladı ve bu ateşli öpüşlere karşılık vermeye çalıştı.

Sigurd dudaklarını onunkilerden ayırdı ve başını eğerek onun gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne baktı. “Seni seviyorum Zerlina. Tanrılar yardımcım olsun ama seviyorum.” Onun yumuşacık boynunu öpmek için başını eğdiğinde sakalı genç kadının yüzünü hafifçe çizdi. Elleri kalçalarını okşamak için aşağı kaydı, Zerlina onun kendisine baskı yapan sert erkekliğini hissedebiliyordu.

Kanı damarlarında zonklayarak akarken Zerlina Si-

gurd'un kollarında inledi. Kendi kadın bedenini farkına varması çok tatlıydı ama daha emin olınadığı bir şeye hissettiği ihtiyaçtan duyduğu acı hâlâ oradaydı.

"Ben de seni seviyorum Sigurd," diye fısıldadı. "Hep sevdim ama senin bana olan nezaketinin yalnızca bir acıma olduğunu düşündüm."

Bunun üzerine Sigurd eğildi ve Zerlina'nın elbisesinin kenarını kaldırarak onun ayağını büyük ellerinin arasına aldı. Genç kadının önünde diz çökerek ayak bileğini öptü ve Zerlina'nın bedeninde hep sıkılganlık duyduğu bu kısmını nazikçe okşadı.

"Sen her şekilde çok güzelsin Zerlina."

"Hayır!" Zerlina ayağını geri çekmeyi denedi ama Sigurd'un elleri onu sıkıca tutuyordu.

"Lütfen kendini benden uzaklaştırma. Seni sevebileceğimi ama her bir parçana dokunmayı arzulamayacağımı mı düşünüyorsun?" Onu yere, yanına çekti ve Zerlina onun ağzının kendisinininkinin üzerinde özlemle hareket ettiğini hissetti. Onun kollarında kendini güzel ve heyecanlı hissetti. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Sev beni Sigurd," diye fısıldadı.

Sigurd genç kadının onun aşkı için sessizce attığı çığlıkla içinde bir heyecan patlaması hissetti. Onu daha da kendine çekti, elleri belinin kıvrımını, göğüslerinin çıkıntısını okşuyordu. Genç kadının, babasının Doğu'dan yanında getirdiği baharat ve çiçeklerden gelen kokusu Sigurd'u sıkıca sardı.

Sigurd, genç kadının ona söylediği gibi onu kendisinin yapmak için yanıp tutuşarak dar pantolonunun bağlarıyla boğuştu ama gölgelerin arasından gelen bir ses Zerlina'yı çağırdı.

“Zerlina!” Bu Olaf'ın sesiydi.

Bunun üzerine Sigurd, Zerlina'dan ayrıldı ve bu kadar aptal olduğu için kendine lanet etti. Elini gümüşü sarı saçlarında gezdirerek tekinsiz gözlerle Zerlina'ya baktı.

“Sana böyle davrandığım için bir Dan'dan daha beterim. Seni adi bir köle gibi yerlerde yuvarlayarak. Baban bunun karşılığında hayatımı istese haksız olmaz.”

“Seni seviyorum. Bu yanlış değil Sigurd. Bu gece beni mutlu ettin, bir kadın gibi arzu duymamı sağladın.” Zerlina'nın gözleri aşkından pırıl pırıldı.

“Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Oh, keşke seni karım olarak isteyebilseydim ama baban benim konumumdaki biriyle evliliği asla onaylamaz ve ben de böyle yaparak seni utandırmayacağım.” Sigurd ayağa kalkarak kıyafetlerini düzeltti, hâlâ ona duyduğu arzuyla savaşıyordu.

Zerlina yattığı yerden ona baktı. “Ne oldu Sigurd?” Bir an için eski korkuları üzerine hücum etti.

Sigurd'un gözleri ona çevrildiğinde orada gördüğü şefkat Zerlina'da onun aşkı hakkında hiçbir şüphe bırakmadı. Onun itirazlarına rağmen Zerlina'nın kalbi mutluluk şarkıları söylüyordu. Sigurd'm elini tutarak onu çekti.

“Sev beni Sigurd. Utancı umursamıyorum, tek umursadığım sana olan aşkım. Böylesine sevilmek beni nasıl utan-
dırabilir ki?”

Sigurd kendi arzularıyla savaştı. “Denizlerde birçok adam öldürdüm Zerlina. Birçok kadına saldırdım ve birçok adamdan hazineler çaldım. Değil seninle birleşmek, senin elbisenin eteğini bile öpmeye layık değilim. Ben bir *bondiyim*, sen ise bir *jarl*’ın kızıydın. Biz iki ayrı dünyanın insanlarıyız. Aramızda hiçbir şey olamaz. Wolfram’ın ölümü hâlâ üzerimizdeyken senden faydalandığım için bir yılından daha beterim ben.”

Kalbi aklıyla yaptığı savaşta galip gelmeden Zerlina’dan uzaklaştı ama dönüp ona seslendi. “Seni seviyorum. Seni hep seveceğimi bil.”

Sigurd hızla konağa gitti ve Kızıl Olaf’ın evinden ayrılmak için hazırlık yaptı ama omzuna konan büyük bir el onu durdurdu. Eşyalarını toplarken arkasında beliren Olaf’tı. “İşte buradasın, Sigurd.”

“Gitmem gerek, Olaf. Burada daha fazla kalamam.”

“Gitmek mi? Hayır. Oğlum Wolfram adına senden burada kalmanı istiyorum, Sigurd.”

“Olaf, yapamam.” Sigurd’un gözleri öteki adama bakmaktan kaçınıyordu. Adamın kızının yumuşacık dokunuşu zihninde hâlâ fazlasıyla tazeydi.

“Gelinim seni bir dost gibi görüyor. Belki bu kederli döneminde ona yardım edebilirsin. O az önce seni çağırdı ve Zerlina da sana çok düşkün. *Jarl*’ın olarak senden kalmanı istiyorum, en azından bebek doğana kadar.”

Sigurd itaatsizlik edemezdi. “Peki, kalacağım,” diye içini çekti. *Jarl*’ı ondan bu konakta kalmasını istemişken ne yapacaktı ki? Wolfram’ın yerini alacak, Deidre ile Zerlina’ya göz kulak olacak ve aşkı ve en derin arzusuyla mücadele edecekti.

33

Buz devleri kar ve buzla resimlerini yaptılar. Yerler beyaz bir örtü ile kaplanmıştı ve çatılardan büyük iğneler gibi buzlar sarkıyordu. Kuzey diyarına kış gelmişti. Deidre daha önce hiç bu kadar üşüdüğünü hissetmemişti. Evde kaç tane ateş yakılırsa yakılsın yine de soğuktu, soğuk ve karanlıktı.

Yaz günlerinde hiç bitmeyen aydınlık olduğu gibi, şimdi kışın da bitmek bilmeyen bir karanlık var gibiydi. İnsan kolayca tüm hayatı boyunca uyuyabilirdi. Ve gerçekten de Wolfram'ın ölümünün acısının Deidre'nin böyle bir uyku dilemesine sebep olduğu günler oluyordu.

Bir kış fırtınası öyle sert geçti ki konaktaki sabuntaşı kâselerinin içindeki suyu dondurdu. Deidre Vikinglerin ölüler diyarını, Hristiyanlar gibi alev alev bir cehennemden çok soğuk bir yer olarak tasavvur etmelerinin çok uygun olduğunu düşündü. Gece, bütün pelerinlerini şişmiş bedenine sararak mutfak kısmındaki ateşin etrafında uyuyan diğerlerine katıldı.

“İyi misin Deidre?” diye sordu Olaf ateşin karşısındaki yerinden. “Üşütmeni istemem. Bebek yakında gelecektir.”

Geçen birkaç haftada Olaf onun sağlığı hakkında çok endişeliydi. Bu sadece bebeğin hatırına değildi, Deidre bunu biliyordu. Bu kocaman, alev saçlı nazik dev insan genç kadını gerçekten seviyordu. Deidre bu sevgiden etkilenmişti.

“Ben iyiyim Olaf,” diye yanıt verdi takırdayan dişlerini kontrol etmeye çalışarak. Onun, üzerinde gücü olmayan bir şey için endişelenmesini istemiyordu.

“Peki, erkek torunum nasıl?” Olaf ona göz kırptı çünkü ikisi de çocuk için farklı bir cinsiyet kehanetinde bulunmuşlardı, Deidre bebeğin bir kız olacağına ısrar ediyordu.

“O iyi,” diye yanıt verdi kendini adamın oyuncu havasına bırakarak. Eğer Olaf çocuğun bir erkek olacağına ısrarcıysa bunda ne sakınca vardı? Haklı çıkması için hep bir ihtimal vardı. Bunu çok yakında öğreneceklerdi.

Zerlina’nın tam tersi olduğunu iddia etmesine rağmen şişkin karnı onu itici ve sakar yapmıştı.

Birinin gözleriyle onu kavurduğunu hissedince Deidre ateşin öte tarafına, Warrick’in durduğu yere baktı. Genç adam son zamanlarda hep onu izliyordu ve bu da Deidre’nin kendini tuhaf bir şekilde gergin hissetmesine neden oluyordu. Son zamanlarda Warrick’te onu rahatsız eden şey neydi? Warrick onu bulup teselli etmeye çalışmış olsa da, Deidre her ne kadar ona karşı dostluk hissetmeyi denese de eskiden aralarında olan bağ yok olmuş gibiydi.

“Babasız büyümek bir çocuk için pek iyi değildir,” demişti Warrick ve Deidre içten içe ilkbahar geldiğinde Warrick’in ona evlenme teklif edeceğini hissetmişti.

“Bunu yapamam,” diye düşündü içini çekerek. Ölü ya da diri Wolfram onun tek aşkıydı, başkasını istemeyecekti.

Deidre Warrick’in kölelere ateşi odunla iyice beslemeye devam etmeleri için talimat vermesini ve su getirmek için pınarlara gitmek üzere dışarı çıkmasını izledi. Yılın bu zamanı dışarıda olmak tehlikeliydi, birkaç kez birkaç köle donarak ölmüş olarak bulunmuştu. Sert kışla birlikte kadın köleler gecelerini konağın içinde, büyük ateşin eteklerinde bir araya toplanarak geçirirlerken, erkek köleler de geceleri ahırlarda, hayvanların donarak ölmelerini engellemek için yakılan küçük ateşlerin etrafında geçiriyorlardı.

Bir elin omzuna dokunduğunu hissedince bu temas birdenbire onu korkuttu. Sigurd’un arkasından geldiğini duymamıştı. Sigurd, Wolfram’ın Danların elinde öldüğünü öğrendiği günden beri sürekli Deidre’nin yanındaydı. Onun hiçbir şey kaldırmasına izin vermiyor ve hep ona yardım etmeye can atıyor gibi görünüyordu.

Sigurd’un gözleri her zamanki gibi Zerlina’yı aradı ve Deidre onun aşkının yersiz gururuna üstün gelmesi için daha ne kadar zaman geçeceğini merak etti.

“Sana bir pelerin daha getirdim, Deidre,” dedi Sigurd giysiyi onun omuzlarına koyarak. Onun önüne oturdu ve genç kadının Gündüz ve Gece hakkında en sevdiği hikâyeyi anlatmaya başladı. Viking düşüncesine göre Gece Gündüz’ü değil, Gündüz Gece’yi takip ediyordu. “*Gece*,” diye başladı Sigurd, güçlü karakterli, koyu saçlı güzel bir kadındı. Güzel olmasına rağmen, uzun saçlarına parlak yıldızlar takarak

daha da çekici olmayı diledi. Önceki iki kocasından Uzay adlı bir oğlan ile Dünya adlı bir kız annesi olan Gece aynı zamanda, en büyük dileği uzun altın saçından bir parıltı saçarak arabasıyla gökte dolaşmak olan sarışın bir oğlanın, Gündüz'ün de annesiydi.

“Tanrılar saatlerin aydınlık ve karanlık arasında bölünmesine karar verdiler ve dünyanın etrafını arabayla önce Gece'nin, zamanın geri kalanında da Gündüz'ün dolaşmasını buyurdular,” dedi Sigurd Deidre'ye bakarak. İrlandalı kadın Sigurd'un güzeller güzeli Gece'nin görüneceğini hayal ettiği gibi bakıyordu gözlerine.

Sigurd'un hikâyesini dinledikçe Deidre'nin gözleri uykudan ağırlaştı. Rüyalarının belirsizliği içinde koyu renkli arabayı kullananın kendisi olduğunu gördü ve Wolfram da sarı saçları güneşte parlayarak şafağın altın atlarını idare ediyordu.

“Wolfram,” diye fısıldadı ve ona doğru uzandı. Gözlerini kapatarak Sigurd'un tetikte gözleri üzerindeyken birçok pelerin ve battaniye arasında uyuyakaldı.

Deidre sabahın erken saatlerine kadar rahatça uyudu ama keskin bir ağrı onu derin uykusundan uyandırdı. Elini şişkin karnının üzerinde dolaştırdı. Rüyasında Wolfram'ı görüyordu ama karnında hissettiği ağrı rüya değil, gerçektir! Gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bebek!” diye haykırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sancılar onu ikiye bölüyordu. Dudağını ısırarak çığlık atmayı

ve diğerlerini uyandırmayı engellemeye çalıştı. Bunun yerine Kutsal Meryem Ana'ya dua etti.

Gözleri Sigurd'u aradı ve onu her zamanki gibi kendisiyle Zerlina arasında tam ortaya yerleşmiş olarak buldu, sanki iki kadını da, sevdiği kadın ile arkadaşının sevdiği kadını korumak ister gibiydi.

Deidre Sigurd'a seslendi ama adam yüksek sesle horluyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde emekleyerek Zerlina'yı aradı. "Zerlina!" diye seslendi alçak sesle.

Zerlina gözlerini açtı ve yanında elleri ve dizleri üzerinde emekleyen Deidre'ye baktı. Neler olduğunu sormasına gerek yoktu, ilk çocuğun yaklaşan doğumunun getirdiği korku ve ağrıyı Deidre'nin gözlerinden okuyabiliyordu.

"Frigg, Doğa Ana, Odin'in karısı, Deidre'nin yanında olun," dedi sıkıntı çeken kadınların yardım istedikleri tanrıçalara. Doğrularak annesinin tıknaz bedenini dirseğiyle dürttü. Şimdi Deidre'ye yardım etmek için Adora'nın doğum bilgisine ihtiyacı vardı. "Bebek! Deidre'nin bebeği geliyor!" diye bağırdı. "Sancıları başladı bile."

Zerlina'nın sözlerini duyan diğer kadınlar da hemen kalkıp biraz yardımcı olma çabasıyla koşuşturdular. Bu arada Deidre salonda daha küçük bir başka ateşin yanında çocuğunu doğurabilmek için biraz mahremiyet bulabileceği bir köşe aradı. Bıçak gibi sancılar onu yararken hareket etmek için tüm cesaretini kullanması gerekti. Aklına ölüyor olma düşüncesi geldi çünkü bir kadının doğumda ölmesi hiç de alışılmadık bir şey değildi.

Eğer ölmüyorsam, diye düşündü, kesinlikle böyle büyük bir sancı içinde olmazdım. O anda hissettiği tam bir işkenceydi.

Gerda'nın "Suyu kaynatın!" dediğini duydu.

Odanın karşı tarafına baktığında Erika'nın onu izlediğini görebiliyordu ama bu sefer yüzünden kıskançlık okunmuyordu. Erika onun sancısına gıpta etmiyordu.

Erika'nın kolunu tutan Gerda sarışın kadını kazanların beklediği yere götürdü. "Gel Erika, yapılacak çok iş var."

Artık tüm ev halkı kalkmış olanları izliyordu. Deidre diğerlerinin onun sancısına şahit olmaları karşısında utandığını hissetti. Olaf sanki onun duygularını, meraklı gözlerden uzak olma ihtiyacını sezmiş gibi büyük salonun köşesine, yere dikilen birkaç direğin üzerine atılacak büyük bir keten battaniyeyle geçici bir çadır kurulmasını emretti. Köşede Zerlina bir yağ lambası yaktı, sonra ona elini uzatmak üzere Deidre'nin yanına geldi.

"Sancı dayanılmaz hale gelince elimi sık," diye talimat verdi Deidre'ye.

Adora Deidre'nin ellerine bir fincan bitki çayı tutuşturdu ve ağrıyı yatıştırmak için sıvıyı içmesini emretti ona. "Olaf'm Doğu'dan dönerken getirdiği bir sır bu," diye fısıldadı ona.

Deidre pelerin serili yerde yatarken saatler geçmek bilmedi. Doğumu uzun, sancısı şiddetliydi. Adora ve Gerda bunun doğumu kolaylaştıracağını söyleyerek onu ayakta tuttular, mümkün olduğunca yürüttüler ama Deidre artık daha fazla dayanamıyordu.

“O nasıl?” diye sordu Olaf başını çadırdan içeri uzatarak. “Kuzgun’um nasıl?”

Deidre Adora’nın “Doğum devam ediyor!” diye cevap verdiğini duydu. “Çok uzun sürüyor.”

Şiddetli sancı yeniden geldi ve Deidre bu dağlayıcı işkenceden sağ çıkıp çıkamayacağını merak etti. Baskı artıp genç kadının tüm gücünü istediğinde o da elinden geldiğince itti.

“Bu doğru, it hadi,” dedi Zerlina. Deidre şiddetli sancıyla kıvrandı ve çocuğu rahminden dışarı çıkarma çabasıyla bir daha itti.

“Başı gelmek üzere. İşte bu, aşağı it. Eğer istersen çılgılık at, bu yardımcı olabilir,” dedi Adora.

“Hayır, Hayır. Bağırmayacağım. Ben artık bir Viking’im,” diye fısıldadı Deidre Zerlina’nın onu teselli etmek için uzanan eline yapışarak. Bebeğin başının bedeninden kayarak çıktığını hissetti ve fısıldayarak Tanrısına şükretti. Elinden bir can alınmıştı ama bu gece bir başkası verilmişti.

34

Olaf kuzguni saçlı İrlandalı kadına baktı. Elbisesi terden sıırılsıklamdı, keçeleşmiş saçları solgun yüzünün etrafına yayılmıştı. Bu gece Hel'e gitmiş yine de tek bir çığlık bile atmamıştı. O gerçekten de cesur bir Viking'ti. Olaf, Adora'nın çocuğu keten bir bezle silip sonra da havaya kaldırmasını izledi. "Bu çocuk bir erkek, bir oğlan."

Çocuğa ve erkekliğinin ispatına bakan Olaf'ın gözleri gururla parladı ve yüksek sesle "Bir erkek torunum oldu," diye bağırdı.

Adora kundağa sarılmış küçük yığını ona uzattı. "O sağlıklı ve güçlü."

Olaf eğilip oğlunun dul karısının yüzüne baktı ve "Beni gururlandırdın Kuzgun," diye fısıldadı.

Deidre gururla çenesini dikleştirdi. "O senin hoşuna gitti. Buna memnun oldum. Seni seviyorum Olaf. Bana gerçek bir baba oldun." Olaf çocuğu annesinin kucağına verdi ve Deidre aşk dolu gözlerle bebeğe baktı.

"Sana çok benziyor, saçları aynı koyulukta," dedi Zerlina sessizce.

“O Wolfram’a benziyor, aynı güçlü çene ve biçimli burun,” diye karşılık verdi Deidre ve içini çekti. “Öyle yorgunum ki.”

“Bu gece büyük bir iş başardın,” diye fısıldadı Zerlina Deidre’nin alnındaki teri silerek. Bebeğin minicik parmaklarına hayran olmuştu. Mükemmel ama çok küçük. Wolfram’ın oğlunun kafası, küçük yüzünün etrafında kıvrılan gür siyah saçlarla kaplıydı. Zerlina Sigurd’un olduğu tarafa bakarak bir gün kendisinin de bir çocuğu olmasını diledi.

Bebeği annesinin kollarından alıp kabul töreni için aile reisinin ayaklarına bırakan Gerda “Bu çocuğu kabul ediyor musun?” diye sordu. Odada sessizlik oldu. Erika’nın sözlerini hatırladığında Deidre kalbinin neredeyse durduğunu hissetti. Çocuğu sağlıklı ve güçlüydü. Olaf onu kabul edecekti. Peki ya çocuk başka türlü olsaydı? Bu değerli kundağın elinden alınmasına izin verebilir miydi? Tek başına dışarıdaki vahşiliğin içine terk edilmesine izin verebilir miydi? Olaf çocuğu Gerda’nın kollarından alırken nefesini tuttu ve yaşlı adam bebeğin üzerine su dökmesini hayretler içinde izledi.

“Bu bebeğin aileye kabul edildiğini göstermek için,” diye fısıldadı Zerlina.

“Oğlumu vaftiz ediyor,” diye haykırdı Deidre ama Vikinglerin onun Tanrısına ibadet etmediklerini biliyordu. Pagan olsa da törenin çok güzel olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Bir daha kimsenin bu insanları barbar olarak adlandırmamasına izin vermeyecekti. Onlarla kaldığı süre boyunca ona çok nazik davranmışlardı. Hiçbir Hristiyan daha fazla nezaket gösteremezdi.

“Adı Fenrir olmalı, tanrılar tarafından Ragnarok’a, dünyanın sonuna kadar bağlanmış olan Loki’nin oğlu adına. Kurt Fenrir, Wolfram’ın oğlu, Wolfsson. Fenrir Wolfsson.”

Deidre konuşmadı, sadece dedesinin kollarındaki çocuğa baktı. “Wolfsson,” diye tekrarladı.

Erika da bebeğe baktı. Bu kadar yaygara ne içindi? Küçük çocuk ona kurutulmuş bir elmayı hatırlatıyordu. “Bir sütanne çağırtalım mı?” diye sordu kötü niyetli bir tavırla.

Deidre’nin gözleri sarı saçlı kadının düşmanca bakışlarıyla buluştu. “Çocuğumu kendim emzireceğim.” Olaf’a bakarak çocuğunu ona vermesini söyledi. Bebeği sıkıca göğsüne yasladı ve aralarında özel bir bağ, asla kopamayacak bir bağ hissetti. O onun çocuğu, onun oğluydu.

Bebek hırslı bir şekilde Deidre’nin göğsünü emerken gözleri yağ lambasının ışığının girmesini engellemek için kapandı.

“Seni seviyorum ufaklığım,” diye fısıldadı. Wolfram’ın onu nasıl kendi ufaklığı olarak adlandırdığını hatırladığında Deidre gözyaşlarının gözlerini acıttığını hissetti. “Babanın seni görebilmesini nasıl da isterdim,” diye ağladı ve bebek göğüslerini minicik yumruklarıyla iterken onu sımsıkı tuttu.

“Belki çocuk Deidre’nin yalnızlığının acısını siler,” dedi Zerlina sessizce babasına. “Wolfram’ın ölümü onun için ölümcül bir darbe oldu.”

Anneyle oğula bakarken hepsi tarafından çok sevilen Wolfram’ın yüzünü hatırladılar. Acaba onu ölümden sonraki hayatta da görecekler miydi? Deidre onu sürekli bahsettiği cennete bulacak mıydı? Yalnızca böyle olacağını umabilirlerdi.

35

Wolfram bir kayanın üzerine oturmuş denize bakıyordu. Kalbi suların ötesinde ona aşkını vermiş olan gece karası saçlı İrlandalı kadınlaydı.

“Deidre, sana ne oldu?” diye fısıldadı rüzgâra. “Çocuğumuzu doğurdun mu? Kalbin hâlâ beni hatırlıyor mu? Güvende misin?”

Warrick’in karısına ya da çocuğuna zarar verebileceği korkusu içini kemiriyordu. Kardeşinin kötülüğünün sonu yoktu. Kendi kanından birini köle olarak satan ve öldürmeye çalışan bir adam her şeyi yapabilirdi.

“Yine de Deidre’ye çoğu zaman nazik gözlerle bakardı,” dedi Wolfram kendi kendine. Bu küçük bir teselliydi. Peki ya çocuğu? Wolfram bebeğin güvende olması için kendi tanrıları ile Deidre’nin halkının Tanrısına dua etti.

Gemisinden denize düştükten sonra adamlarının ölüm çığlıklarının duyduğu o günü canlı bir şekilde hatırlayınca gözlerini kapattı. Paul olarak bildiği sakallı, münzevi adam olmasaydı şimdi o da ölmüş olacaktı. Paul sağlığına kavuş-

ması için ona bakmış, karnını doyurmuş ve ona barınacak bir yer vermişti. Wolfram adama hayatını ve çok daha fazlasını borçluydu. Paul ona dostluk vermişti.

Ona doğru yürüyen münzevi adamın tanıdık görüntüsünü fark edince ayağa kalktı. Paul'ün bu adaya yolculuğunun hikâyesini öğrenmeye çalışmıştı ama sakallı adam kendinden bahsetmeyi reddetmiş, bunun yerine Wolfram'a sorular sormayı tercih etmişti. Yine de bir keresinde yiyecek bir şeyler ararken Wolfram Deidre'nin çok kutsal olduğunu düşündüğü garip, çaprazlanmış direklerle karşılaşmıştı. Deidre bunu Tanrı'nın haçı olarak adlandırmıştı. Öyleyse Paul isimli bu adam da bir Hristiyan mıydı?

"Bir sürü balık. Bugün bize bir sürü balık yakaladım," dedi Paul gülümseyerek Wolfram'ın yanına gelirken. "Kurutulmuş et ve tahıldan sonra iyi olacak."

Wolfram onu dondurucu soğuktan korumak için etrafına sıkıca sarılmış ayı postundan pelerinini üzerine çekti. Bazen, ateşten uzaktayken, bu soğukta elleri neredeyse donuyordu. Hayatında hiç böyle bir soğukla karşılaşmamıştı, Kuzey diyarında bile.

"Biraz daha odun toplayacağım," dedi balığın tadına bakmaya can atarak. Parmaklarını donmaktan koruyan çaputlarla bağlanmış elleriyle herhangi bir şeyi tutmak çok zordu ama bir şekilde başardı. O ve münzevi birlikte kilden yapılmış küçük kulübede ateşin önünde oturarak balığın ateşteki taşların üzerinde pişmesini izlediler.

"Eve gitmem gerek. Karım hamile. Onun yanında olmalıyım," dedi Wolfram. Onu eve geri götürecek bir tekne,

gemi hatta bir kütük bile olmadan bu adada kapana kısılmıştı.

“Hiç yol yok. İlkbaharın gelmesini beklemen gerek oğlum,” diye karşılık verdi münzevi adam. Çukur gözleri şefkat ve anlayış doluydu.

“Bekleyemem!”

“Mecbursun. Şimdi dışarıda tehlikeye atılmak hayatına mal olacaktır. Hava buzlar eriyecek kadar ısındığında bir tekne yapmana yardım edeceğim. Denizde gidecek bir alet yapmamın üzerinden çok fazla zaman geçmedi,” Gözleri sanki hatırlıyormuş gibi bir an çok uzaklara baktı. “Benim de âşık olduğum bir kadın vardı.”

Wolfram hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı. Paul’ün söylediği doğrudu, bu buz ve karda dışarıda olmak hayatına mal olurdu. O geri dönene kadar babasının karısına ve çocuğuna göz kulak olacağını umabilirdi yalnızca.

Ne kadar çok şey oldu, diye düşündü. Ne zaman mutlu olsa yoluna bir engel çıkmıştı. Önce uçurumdan düşmesiyle yaralanıp bilincini kaybetmesi, şimdi de Deidre’den ayrı kalması. Ve hepsi de Warrick’in ihaneti yüzündendi.

“Bir şey seni rahatsız ediyor oğlum. Anlat bana.” Paul’ün sesi rahatlatıcıydı.

Wolfram ona hikâyeyi anlattı, Deidre’ye olan aşkından, İrlanda’dan birlikte yaptıkları yolculuktan ve erkek kardeşinin nefret ve kötülüğünden bahsetti. Paul başını yere eğerek onu dinledi, Wolfram kendi halkının İrlanda olarak bildiği zümrüt yeşili adadan her bahsettiğinde gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Onunla olmalıyım. Ya Warrick ona zarar vermeye çalışırsa?”

“Habil ile Kabil gibi,” diye mırıldandı münzevi ve ateş-ten uzaklaşarak küçük kulübenin kapısına doğru yürüdü. Dışarı bakarak “Eski bir geminin olduğu bir yer biliyorum. Belki benim de yardımımıla onu tekrar denize açılmaya uygun hale getirebilirsin.”

“Bir gemi mi?”

“Ama denize açılmak için havanın ılımasını beklemen gerek.”

“Anlaştık. Ben de hızlı bir ölüm istemiyorum. Karımı ve çocuğumu görmek ve elimdeki her şeyi almaya çalışan kardeşimden intikam almak istiyorum.” Ayağa kalkan Wolfram kapıdaki sakallı adamın yanına gitti.

“Bağlantı parçaları ile omurganın kurtarılabileceğini düşünüyorum. Belki kalasların da. Burada birkaç aletim var,” dedi Paul.

Wolfram dostça bir tavırla adamın sırtına vurdu. “Seni bir Viking yapacağım, dostum. Sonra, kim bilir? Belki sen de benimle birlikte denize açılıp evime gelirsin. Sana büyük bir minnet borcum var.”

Paul üzgün üzgün başını salladı. “Hayır. Benim yerim burası, tek başıma. Bu benim çok uzun zaman önce ettiğim bir yemin. Bir daha asla insanlar arasına karışmayacağım.” Arkasını dönerek ateşe doğru gitti, nasırlı elleriyle pişmiş balığı közlerin arasından çıkardı ve kendi elleriyle yaptığı tahta tabaklara koydu. Bir tabağı Wolfram’a uzattı ve beraber sessizlik içinde yemek yediler.

“Bir gemi,” diye mırıldandı Wolfram. “Bir gemim olacak. Ve sonra Deidre, aşkım, eve senin yanına geleceğim.”

36

Deidre için kış günleri mutluluk içinde geçti. Fenrir, sevgili oğlu, gün içinde saatlerini alıyor ve onu çok mutlu ediyordu. Yalnızca Wolfram'ı, onun oğlunu hiç göremeyeceğini düşündüğünde çocuk ona hüzün veriyordu.

“Tıpkı onun gibi görüneceksin oğlum,” diyordu. Koyu saçları dışında Fenrir gerçekten de babasına benziyordu. Wolfram onun gibi bir oğlu olduğu için çok gurur duyardı.

Bebeğin doğumunu izleyen ay hava neredeyse ılıktı ve Deidre de gücünü toplamıştı. Bu iyi bir şeydi çünkü yapılacak daha da çok iş vardı. Fenrir'in bezinin değiştirilmesi, kundağının temiz tutulması gerekiyordu, yapılacak ev işleri vardı, ayrıca Fenrir'in beslenmesi de Deidre'yi geceleri sık sık uyandırıyordu. İlkbaharın gelişiyle yerlere taze sazların serilmesi ve eski sazların dışarı süpürülüp İlkbahar Ekinoksu ateşleri, ya da Deidre'nin bildiği haliyle Baltain ateşleri için bir araya toplanması gerekecekti. Her ne kadar köleler evde birçok şey yapsalar da yine de yapılacak çok şey kalıyordu. Hiçbir el uzun süre boş kalamazdı. Kadınlar evdeki işlerle

uğraşırken erkekler de odun ve deri tabaklama üzerinde çalışarak saatler geçiriyorlardı. Koşum takımlarının onarılması, kalkanların ve silahların yapılması, gemilerin inşa edilmesi ve aletlerin tamir edilip bilenmesi gerekiyordu.

Kuzeyli her erkek bir sanatkârdı ve Deidre Olaf'ın evindeki erkeklerin ustalığına hayran oluyordu. İlkbaharı beklerken insanları ahenkli bir hava sarmıştı. Bu kadar uzun süre böylesi bir yakınlığa yakalanmış olmaktan dolayı zaman zaman itiş kakışlar ve ufak tefek kavgalar oluyordu tabii ama temelde bu Vikingler arasında Deidre'nin kendi halkı arasında gördüğünden daha fazla birlik vardı. Herkes Olaf'ın liderliğini kabul etmişe benziyordu ve kimse Deidre'nin babasının akrabaları arasında genellikle olduğu gibi onun gücünü alt etmeye çalışmıyordu.

Olaf da mutlu ve memnundu. Şimdi dünyasının merkezinde torunu vardı. Deidre onu sık sık değerli kundağı büyük ellerinde tutmuş, bebeği dizinde zıplatırken bulurdu.

“Onda bir *jarl*'ın güçlü çenesi var,” derdi etrafındaki herkese. “Ve bakın, parmağımı nasıl da sıkı tutuyor. Bu torunumun çok güçlü bir kılıç kolu olacak. Güçlü Kol Fenrir, işte ona böyle diyecekler.”

Evdeki herkes çocuğu seviyor gibiydi, Erika hariç. Bebek ona kendi başarısızlığını, kısırlığını hatırlatıyordu. Warrick de çocuğa karşı genellikle soğuktu. Deidre bunun, bebeğin babasının hatırasının Warrick'i üzdüğü için olduğunu düşünüyordu.

Olaf Deidre'ye hediyeler yağdırdı ve genç kadın kısa

zamanda kendini konakta güvende ve memnun, *jarl*'ın torununun annesi olarak ailenin onurlu bir üyesi gibi hissetmeye başladı. Ama hiçbir zenginlik çok sevdiği ve nefret edilesi Danlara kaybedilen adamın yerini tutamazdı.

Sigurd da çocuğa bayılıyor gibiydi ve Deidre ilkbahar gelip de adam konaktan ayrıldığında bu güvenilir dostu olmadan ne yapacağını merak ediyordu. Zerlina'nın da Sigurd'un gidişini görmekten üzüntü duyacağını biliyordu. İkisi de diğerinin aşkından emin olduğu için şimdi Zerlina ile Sigurd arasında bir tür bağ kurulmuştu. Yine de birbirlerine hiç dokunmuyor, konuşmuyor, sadece uzaktan bakıyorlardı. Deidre onlar için üzülüyordu ama aralarındaki duvarı yalnızca onların yıkabileceklerini de biliyordu.

"Baban Sigurd'la evlenmene asla izin vermez mi?" diye sordu Deidre bir gün Zerlina'ya.

"Ona sormuştum ve hayır demişti. Babam bana karşı aşırı korumacı Deidre. Bir şekilde zarar göreceğimden korkuyor. Yine de ben nedenin Sigurd'un düşündüğü gibi onun bir *bondi* olması olduğuna inanmıyorum. Hayır, babam beni asla başka bir erkeğe vermeyecek. Ben hep onun kırılğan Zerlina'sı oldum."

"Yine de bazı yönlerden aramızdaki en güçlü kişi sensin Zerlina," dedi Deidre ikisi bebeğin altını değiştirirlerken. Zerlina küçük Fenrir'i kollarına alıp sıkıca kendine bastırды ve Deidre onun gözlerinde kendi çocuğuna sahip olma arzusunı görebildi.

"Babam, Olaf inanıyor ki..." diye söze girdi Zerlina ama

babasının arkalarında belirlediğini görünce konuşmayı kesti. Sanki düşünceleriyle onu yanına çağırılmış gibiydi. Olaf'ın parmağı bala batırılmıştı ve bebeğin tatlı ürünü yalamasını gülümseyerek izledi.

"O benim en büyük hazinem," dedi Olaf gurur dolu gözlerle. "Onun güvende ve mutlu olduğunu görmek için canımı veririm. O ailenin umudu. Yeni bir Viking nesli."

"Onu şımartacağından korkuyorum," diye söylendi Deidre. Balın bebek için iyi olup olmadığını bilmiyordu. Annesi çocuklara tatlı şeylerin verilmesine asla izin vermezdi.

"Hah! Bir *jarl*'ın torununun en azından biraz nazlı olmaya hakkı vardır." Deidre ile Zerlina'ya en sıcak tutan yünlü giysileri ile pelerinlerini almaya gitmelerini ve onunla gelmelerini söyledi. "Adora küçük Fenrir'e bakabilir," dedi.

İki genç kadın söylediği gibi yaptılar ve onu dışarıda siyah bir ata koşumlu bir kızağın durduğu yere kadar takip ettiler. Kızak oymalıydı ve tekerlek yerine iki kızak ayağı vardı.

Deidre hayretle kaşlarını kaldırdı. Bu acayip alet ne içindi? Tekerlekleri olmadan yerde nasıl hareket edecekti? Kafasının karıştığını gören Olaf başını geriye atarak keyifle güldü.

"Ah Kuzgun, senin memleketinde bunun olmadığını görüyorum. Gemilerin suyun üzerinde kayıp gitmesi gibi bu da karın üzerinde kayıyor. Gel. Kızağımın üzerinde gitmenin ne kadar eğlenceli olduğunu göstereceğim sana." Onun kızağa binmesine yardım etti, sonra da Zerlina'ya yardım etmek için elini uzattı. "Kızım buna sık sık binmişti."

"Çok eğlenceli Deidre," diye onayladı Zerlina. Deidre'yle ikisi kürklerin arasına gömülürken Olaf da dizginleri tuttu.

Olaf dizginleri çekti ve kızak bir sıçramayla harekete geçti. Ayakları karın üzerinde sihirli gibi kayıyordu ve Deidre etrafında gördükleri karşısında heyecanla titredi. Göllerle küçük gölcüklerin donmuş olduklarını, Olaf'ın seyahatlerinden getirdiği cam gibi parladıklarını görebiliyordu. Bu kar ve buzdan oluşan bir düş krallığıydı.

“Şuraya bakın!” dedi Deidre nefesi kesilerek, donmuş suların üzerinde kayan birkaç kişi görmüştü.

“Paten kayıyorlar,” dedi Zerlina. “Bizim bu kızağa bağlı kızak ayaklarımız gibi onların da ayaklarına bağlı kızakları var. Kendim hiç denememiş olsam da bunun çok eğlenceli olduğunu duymuştum.”

“Düşmezler mi?” diye sordu Deidre.

“Eğer buz inceyse böyle bir şeyin olma ihtimali var. Ama insanlar genellikle dikkatli oluyorlar,” diye cevap verdi Olaf, gelininin heyecanı karşısında eğlenerek. “Bir gün denemen gerek.”

Deidre dışarıda, konağın dışında olmaktan dolayı kendini çok iyi hissediyordu. Hava temiz ama soğuktu ve yanakları donmuştu ama çok eğleniyordu. Macera çok çabuk sona erdi ve kendilerini aileyi barındıran büyük binanın önüne geri dönmüş buldular.

Sevdiği iki kadının ahşap oturaklardan inmelerine yardım eden Olaf onların birlikte konağa doğru yürümelerini gülen gözlerle izledi. Deidre Zerlina için iyiydi, Olaf'ın oğluna olduğu kadar kızına da mutluluk getirmişti. İrlandalı kadın neşe getirmişti. *Bir de torunumu*, diye düşündü Olaf gülümseyerek.

babasının arkalarında belirlediğini görünce konuşmayı kesti. Sanki düşünceleriyle onu yanına çağırması gibiydi. Olaf'ın parmağı bala batırılmıştı ve bebeğin tatlı ürünü yalamasını gülümseyerek izledi.

"O benim en büyük hazinem," dedi Olaf gurur dolu gözlerle. "Onun güvende ve mutlu olduğunu görmek için canımı veririm. O ailenin umudu. Yeni bir Viking nesli."

"Onu şımartacağından korkuyorum," diye söylendi Deidre. Balın bebek için iyi olup olmadığını bilmiyordu. Annesi çocuklara tatlı şeylerin verilmesine asla izin vermezdi.

"Hah! Bir *jarl*'in torununun en azından biraz nazlı olmaya hakkı vardır." Deidre ile Zerlina'ya en sıcak tutan yünlü giysileri ile pelerinlerini almaya gitmelerini ve onunla gelmelerini söyledi. "Adora küçük Fenrir'e bakabilir," dedi.

İki genç kadın söylediği gibi yaptılar ve onu dışarıda siyah bir ata koşumlu bir kızağın durduğu yere kadar takip ettiler. Kızak oymalıydı ve tekerlek yerine iki kızak ayağı vardı.

Deidre hayretle kaşlarını kaldırdı. Bu acayip alet ne içindi? Tekerlekleri olmadan yerde nasıl hareket edecekti? Kafasının karıştığını gören Olaf başını geriye atarak keyifle güldü.

"Ah Kuzgun, senin memleketinde bunun olmadığını görüyorum. Gemilerin suyun üzerinde kayıp gitmesi gibi bu da karın üzerinde kayıyor. Gel. Kızağımın üzerinde gitmenin ne kadar eğlenceli olduğunu göstereceğim sana." Onun kızağa binmesine yardım etti, sonra da Zerlina'ya yardım etmek için elini uzattı. "Kızım buna sık sık binmişti."

"Çok eğlenceli Deidre," diye onayladı Zerlina. Deidre'yle ikisi kürklerin arasına gömülürken Olaf da dizginleri tuttu.

Olaf dizginleri çekti ve kızak bir sıçramayla harekete geçti. Ayakları karın üzerinde sihirli gibi kayıyordu ve Deidre etrafında gördükleri karşısında heyecanla titredi. Göllerle küçük gölcüklerin donmuş olduklarını, Olaf'ın seyahatlerinden getirdiği cam gibi parladıklarını görebiliyordu. Bu kar ve buzdan oluşan bir düş krallığıydı.

“Şuraya bakın!” dedi Deidre nefesi kesilerek, donmuş suların üzerinde kayan birkaç kişi görmüştü.

“Paten kayıyorlar,” dedi Zerlina. “Bizim bu kızağa bağlı kızak ayaklarımız gibi onların da ayaklarına bağlı kızakları var. Kendim hiç denememiş olsam da bunun çok eğlenceli olduğunu duymuştum.”

“Düşmezler mi?” diye sordu Deidre.

“Eğer buz inceyse böyle bir şeyin olma ihtimali var. Ama insanlar genellikle dikkatli oluyorlar,” diye cevap verdi Olaf, gelininin heyecanı karşısında eğlenerek. “Bir gün denemen gerek.”

Deidre dışarıda, konağın dışında olmaktan dolayı kendini çok iyi hissediyordu. Hava temiz ama soğuktu ve yanakları donmuştu ama çok eğleniyordu. Macera çok çabuk sona erdi ve kendilerini aileyi barındıran büyük binanın önüne geri dönmüş buldular.

Sevdiği iki kadının ahşap oturaklardan inmelerine yardım eden Olaf onların birlikte konağa doğru yürümelerini gülen gözlerle izledi. Deidre Zerlina için iyiydi, Olaf'ın oğluna olduğu kadar kızına da mutluluk getirmişti. İrlandalı kadın neşe getirmişti. *Bir de torunumu*, diye düşündü Olaf gülümseyerek.

Atı kölelerine vermek üzere ahıra doğru götürürken Warrick'le beraber bir başka adamı gördü. Oğlunu selamlamak üzereyken onun "Seni aptal!" diye bağırdığını duydu. "Buraya, babamın burnunun dibine gelmek mi! Ait olduğun gemine geri dön!" Diğer adam Dan giysileri giyyordu ve o da ellerini öfkeyle salladı. Neler olup bittiğini merak eden Olaf gölgelerin arasına çömeldi.

"Bize gümüş sözü vermiştin. Bize borcun olanı almak için geldim buraya."

"Size, beni ağabeyimden kurtarın diye gümüş vaat ettim. Ama onu öldüren ben olduğuma göre yapılmamış bir şey için size herhangi bir ödeme de yapmayacağım." Warrick Dan'a sırtını döndü ve yürüyerek uzaklaşmaya başladı.

"Yaptığını bildiğim her şeyi anlatacağım. Ben aptal değilim. Kendi kanından birini öldüren kişi büyük bir utancı ve cezayı hak eder." Bu sözler kızgın bir tehditti ve Warrick dönüp adamla dövüştü. Yerlerde yuvarlanırlarken Olaf onları izledi.

"Warrick oğlumu, kendi kardeşini öldürmüş," diye fısıldadı Olaf öfkesini güçlükle kontrol ederek. "Bana ve ev halkıma büyük bir utanç getirdi ve cezalandırılmalı. Onu korumayacağım, oğlum olsun ya da olmasın." Olaf son aylarda olanları hatırladıkça yapbozun bütün parçaları aniden yerlerine oturmuştu. Warrick'in Everard'ı Wolfram'ı öldürmeyi denemekle suçlaması, Wolfram'ın hayatına kasteden girişimler, hatta dayanıklılık testinden eve gelirken Everard'la Olaf'a verilen gözdağı.

Warrick Dan'ın kılıcına uzandı ve adamı Olaf'ın gözlemini önünde devirip işini bitirirken pis pis güldü. "Artık hiçbir

şey söyleyemeyeceksin Dan.” Kılıcı sildi, kimseye hissettirmeden tekrar konağa girmeye niyetliydi ama gölgelerin arasından çıkan babası yolunu kesti.

“Yapmış olduğun şey için Odin de seni devirsin,” diye patladı Olaf Warrick’le yüz yüze geldiğinde. “Suçların en ağırını işlemiş olan sen artık benim oğlum değilsin.”

Babasının huşu uyandıran yılları aklına geldiğinde Warrick korkarak geri çekildi. Olaf’ı her zaman güçlü ve kudretli biri olarak görmüştü. Hızla düşündü. “Ben yanlış bir şey yapmadım baba. Sadece bir Dan öldürdüm. Karanlıkta üzerime atladı, yakınlarda onun gibilerden bir sürü olduğu kesin. Onu Wolfram için öldürdüm.”

“Yalanlar! Sen bir yalancısın,” diye bağırdı Olaf oğlunun üstüne gelerek. “Söylediklerini duydum ve şimdi onların doğru olduklarını biliyorum. Wolfram’ı çok kötü bir şekilde öldürmeye çalışan kişi kardeşlerinden biriydi, ama o Everard değil sendin. Sen bir yılansın, bir solucansın. Tohumuma ve kanıma utanç getirdin sen.”

“Yanılıyorsun baba. Ne duyduğunu düşündüğünü bilmiyorum ama...” Olaf kolunu öyle sıkı kavradı ki Warrick gevelemeyi kesti. “Konağa geri döneceğiz ve seninle ne yapacağıma orada karar vereceğim.” Çok kısa bir an için Olaf ona arkasını döndü, oğullarına duyduğu güven ve alışkanlık tedbirli olmayı gölgelemişti. Bu Warrick’in saldırması ve babasının kanını Dan’ınla karıştırması için yeterli bir süreydi.

Olaf devasa bir ağaç gibi yere yıkıldı, gözleri dehşetle açılmıştı. “Odin!” diye bağırdı, ölümcül bir yara aldığını biliyordu.

37

Deidre ile Zerlina ateşin önünde elleriyle ayaklarını ısıtıırken iki küçük çocuk gibi kıkırdadılar. Gezintilerinden dolayı Deidre'nin yüzü heyecanla ışıldıyordu. Daha önce kışın hiç bu kadar eğlenceli olabileceğini fark etmemişti.

“Yine kızakla gezmek istiyorum,” diye sırrını açtı Zerlina'ya. “Rüzgârı yüzümde hissetmek ve bu duvarların dışındaki dünyayı görmek hoşuma gidiyor.”

Olaf'ın dönüşünü görmek için kapıya doğru baktı, gezi için ona tekrar teşekkür etmek istiyordu ama onun yerine Warrick'in salona girdiğini gördü, genç adamın yüzü asılmıştı.

Buz devleri bu kapıların dışında böylesine muhteşem bir beyazla boyanmışken, bugün gibi bir günde bir insan nasıl kızgın olabilir ki, diye düşündü ama Warrick'in gününü mahvetmesine izin vermeyecekti.

Göğüslerinin dolan süttten zonkladığını hissedince Fenrir'i emzirmek için yatak odasına döndü. Bebek küçük yumruklarıyla yumuşak tepelere vurarak göğüslerini memnuniyetle emdi.

“Dünyanın sana iyi davranacağını umarım oğlum,” dedi

sessizce. “Her zaman sevillecek ve korunacaksın sen.” Yaşların gözlerini yaktığını hissetti. Wolfram’ı kaybetmenin acısını asla atlatamayacakmış gibi görünüyordu. Yaşadığı sürece onun yasını tutacaktı. Deidre hâlâ gözlerinin önünde onun yüzünü, kendisine duyduğu aşkla dolu yüzünü görebiliyordu. Gözlerini kapatarak çok sevdiği adamdan ona kalan yegâne miras olan hatıralarını aradı.

Deidre acı dolu bir çığlık ve kapısının önünden geçen ayak seslerini duydu. Bebeğini küçük ahşap beşiğine koyarak kapıyı aralayıp dışarıya baktı. Adora’yı gördü, yüzünde kederli bir ifade vardı; Gerda’nın gözleri ağlamaktan kızarmıştı ve Zerlina da gözyaşlarını siliyordu.

“Ne var? Ne oldu?” diye bağırdı Deidre. İçine doğan bir önsezi kalbini sıkıştırıyordu.

“Olaf.”

“Olaf mı?”

“Kölelerden biri onu ahırların orada bulmuş. Hançerlenmiş.” Adora gözyaşlarına boğuldu.

Deidre daha soruyu sormadan cevabını biliyordu ama yine de sordu, her şeye rağmen korkularının gerçeğe dönüşmeyeceğini umuyordu. “Yaşıyor mu?”

“O öldü!” Gerda da hıçkırmaya başladı.

Deidre Zerlina’ya doğru koştu. “Öyle olmadığını söyle. Bu olamaz. Yanından daha şimdi ayrıldık. Böyle bir şeyi kim yapar? Kim?”

Zerlina da konuşamayacak kadar hıçkırıklara boğulmuştu. Babası, Sigurd’un yanında, onun en sevdiği kişiydi.

“Bir Dan’dı. O kötü katilin cesedi de efendimin yanında bulundu. Birbirlerini öldürmüş olmalılar,” dedi bir köle.

“Bir Dan mı! Bir Dan burada ne yapar ki?” Deidre’nin içinde bir öfke kabardı. Danlar Wolfram’ı öldürmüşlerdi, şimdi de babasını. “Odin’in gazabı katillerin üzerine yağsın!” Sözlerine şaşırarak eliyle ağzını kapattı. Bu Kuzey diyarında, onların konuşmalarını taklit ederek o da bir pagan mı oluyordu yoksa?

Zerlina hüngür hüngür ağlıyordu ve Deidre kollarını ona sarıp kızıl saçlı kızın titreyen bedenini kendininkine yasladı. “Bu olduğu için çok üzgünüm. Baban çok iyi, nazik bir adamdı. Onu ben de çok sevdim,” diye fısıldadı Deidre. Ona Kuzgun diyen adam için dökülen gözyaşları yanaklarından süzüldü. Adam Deidre’yi, Deidre de onu çok sevmiştii ve şimdi genç kadın onu da kaybetmişti.

Köleler de dâhil tüm ev halkı şimdi Valhalla diyarındaki ihtişama gitmiş bu büyük *jarl*’a son kez saygılarını sunmak için sırayla geçerken Olaf en güzel giysileri içinde büyük yatağında uzanıyordu.

Hayattayken olduğu gibi ölümde de Olaf’a büyük bir saygı gösterilmişti. Deidre Olaf’ın hep aileyle birlikte olacağını, bu nedenle de onun kabir ve cenaze yasının tutulmasının Olaf’ın sevdiklerinin yükümlülüğü olacağını, böylece onun kendini asla terk edilmiş ve intikam peşinde bir hayalette dönüşmeye mecbur hissetmeyeceğini öğrenmişti.

“Ölümünden sonra dolaşanlar tehlikeli ve korkunçtur,”

diye fısıldamıştı kölelerden biri ona. Konuşurken adamın gözleri irileşmişti ve Deidre ateşin etrafında anlatılan hikâyelerin birçoğunda böyle bir şeyin olduğunu düşünmüştü.

“Olaf hepimizi severdi,” dedi. “Bize dadanmak için geri dönmeyecektir. Biz İrlandalıların bir deyişimiz vardır, ölüm-den sonra ruh bedenden beyaz bir kelebek şeklinde çıkar.” Bunun Olaf için de doğru olmasını, hatta şimdi bile cennete doğru kanat çırpıyor olmasını diledi.

Zerlina, Adora, Gerda ve Deidre Olaf’ın bedenini yıkadılar ve ona Viking kıyafetlerini giydirip tüm bileziklerini taktılar. Olaf’ın orada, sonsuz uykusunda öylesine huzurlu yattığını görmek Deidre’nin dayanabileceğinden fazlaydı. Onun kahkahalarla güldüğünü duymak, gülümsediğini görmek, küçük Fenrir’i dizinde zıplattığını izlemek istiyordu. Onu yeniden Kuzgun diye çağırdığını duymayı ve Wolfram’ın ölümünden sonraki birçok gece yaptığı gibi hıçkırıklarını dindirmek için onu büyük koruyucu kollarıyla sarmasını nasıl da isterdi.

Diğerleri odadan çıkıp da Olaf’ın yanında yalnızca Olaf’ın eşleriyle Zerlina kaldığında Deidre kızıl saçlı Viking adamın yanına diz çöktü ve İrlanda’da ölülerine yaptığı gibi ağıtlar yaktı. Bu aynı zamanda bir Viking geleneği de olduğundan Zerlina, Adora ve Gerda da ona katıldılar. Deidre gözyaşlarından bulanıklaşmış gözlerle diğerlerine bakarken dünyanın her tarafındaki insanların birçok yönden birbirlerinden o kadar da farklı olmadığını farkına vardı. Hepsisi ailelerini sevip düşmanlarından nefret ediyor, çocuklarının doğumunda neşeye dolup ölülerinin yasını tutuyordu.

Tüm gece boyunca kadınlar ve Everard ile Warrick Olaf'ın başında nöbet tuttular. Deidre birçok kez Warrick'le konuşmaya, babasının ölümüne ne kadar üzüldüğünü ona söylemeye çalıştı ama Warrick onu çok şaşırtarak ondan uzak durdu. Deidre, *belki de acısı kaldırabileceğinden fazla gelmiştir*, diye düşündü.

Deidre bir an için odadan çıktı ve uyuyan bebeğini getirip kısa bir süreliğine büyükbabasının yanına yatırdı. Ona karşı çok nazik olan adama bir hürmetti bu.

"Torunun da sana veda ediyor Olaf," diye hıçkırdı ve ev halkını idare eden bu güçlü, şefkatli adam olmadan günlerin nasıl olacağını merak etti.

38

Yaslı insanlar kilometrelerce uzaktan akın akın Kızıl Olaf'm cenaze törenine geldiler. Vikingler bir mücadeleyle geçen yaşamdan sonraki hayatın Valhalla'da şanlı şerefli bir şölen ve savaş yaşamının başlangıcı olduğuna inanıyorlardı. Olaf'ın bedeni ruhunu Valhalla'ya taşıyacak bir uzun gemiye konacaktı, gençlik günlerinde kullandığı gemiydi bu.

Deidre sessizlik içinde Olaf'ın eşyalarının gemiye yerleştirilmesini izledi. Öteki dünyada ihtiyacı olacak her şey gemiye konuldu: Bir yük arabası, sandık, kovalar, bir kızak ve hatta uzun yolculuğu için yiyecek. Olaf'ın en sevdiği kılıçları ve savaş baltası dahil hazineleri de gemiye konulmuştu. Bir at bile öldürölüp gemiye yerleştirilmişti böylece Olaf öbür hayatında da hayvana sahip olacaktı. Deidre ürpererek bunun, Olaf'ın onları dışarı çıkardığı gün kızıağı çeken at olduğunu fark etti.

Deidre en güzel giysilerini giymişti, üzerinde ipek elbisesi ile aralarında Olaf'ın ona verdiği bilezikler ile Wolf-ram'a olan aşkının simgesi broş da olan mücevherleri vardı.

Cenazede bulunan diğerleri de en güzel kıyafetlerini giymişlerdi, Everard, Warrick ve diğer erkekler savaşçılar gibi giyinmişler ama birçok gümüş ve altın bilezik de takmışlardı.

Deidre kocasının babasına son vedasını ettikten sonra merhum *jarl*'ın dostları ile savaşçılarının onun kişisel eşyalarının kalan kısmını da gemiye taşımalarını izledi. Kendi Hristiyan öğretileriyle hiç ilgisi olmayan bu gelenekleri seyrederken nedense bugün kendini bir yabancı gibi hissetmişti. Peder Finian ona bir insanın Tanrı'nın krallığına girebilmesi için bu dünyada sahip olduklarını geride bırakması gerektiğini öğretmişti. O haklı mıydı? Deidre hayatında ilk defa şüphe duymaya başlamıştı. Ölüm sonsuz uyku öpücüğünü verdikten sonra neler olduğunu gerçekten kim biliyordu ki?

Olaf'm gemisi beş yüz kırk metre uzunlukta, dört yüz elli metre genişlikte devasa bir çukura yerleştirilmişti ve Olaf'ın, kolları göğsünde birleştirilmiş bedeni bu gemideki bir yatağın üzerine yatırılmıştı. Kabaca yontulmuş mezar odası Olaf'ı önündeki uzun yolculuk boyunca rahat ettirmek için tamamen gömülmüş olacaktı.

“Geminin pruvası deniz yönünü gösterecek,” diye açıkladı Zerlina Deidre'nin kulağına. “Babam gideceği yere vardığında atılmaya hazır bir çapa da gemide.”

“Sakin ve kolay bir yolculuğu olsun,” dedi Deidre sessizce haç çıkararak. Valhalla ya da Cennet olsun, adil bir adam olarak Olaf'm ödülünü alacağını biliyordu.

Daha yaşlı klan şeflerinden birinin arkasında ev halkından dört erkekle birlikte bir şarkı söyleyerek yavaşça gemi-

nin etrafında yürüdüğünü gören Deidre Zerlina'nın elbisesini çekiştirerek soran gözlerle ona baktı.

“Tanrıları memnun etmek için hayvan kurban etmeye hazırlanıyor,” diye cevapladı Zerlina başıyla yaşlı adamın olduğu tarafı işaret ederek. “Arkasındaki dört adam da babamın en sevdiği dört tanrının heykellerini taşıyor, aralarında mızrağıyla Odin ve çekiciyle Thor da var. Yolculuğunda ona yol göstermeleri için yardımlarını ihtiyacı olacak.”

Deidre başını sallayarak anladığını gösterdi. Onun bir pagan töreninde yer alması Peder Finian'ı şaşkına döndürdü ama nazik rahip çok uzaktaydı, İrlanda ise başka bir diyardı ve Wolfram'ın yanında olmak için terk ettiği geçmişin bir parçasıydı. Deidre kalacak ve Olaf'a hak ettiği saygıyı gösterecekti.

Kurban etme işi tamamlandıktan sonra işçiler etrafına kürekle bir kum ve mavi balçık katmanı atarak cenaze gemisini gömmeye başladılar. Geminin direği mezarın üzerindeki toprak yığınının dışarı çıkmasını diye kesilmişti.

“Gemi kum ve balçıkla kaplandıktan sonra bunu yosun ve dallardan oluşan katman izleyecek, bataklık kömüründen oluşan bir son katman da toprak yığınının hava geçirmez yapacak. Hepimiz mezar yerinin sınırlarını oluşturmak üzere dikilecek birçok oymalı anıt desteklerinden birini taşıyacağız,” dedi Zerlina Deidre'ye. Gözleri artık kuruydu ve çenesi de babasıyla duyduğu gururla dimdikti. Deidre bir keresinde tepenin üzerinde bir geminin hatlarını çizen taşlarıyla böyle bir mezar yeri görmüştü. Şimdi bu taşlarla belirlenmiş şeyin ne anlama geldiğini anlamıştı, hiç şüphesiz bu, Valhalla yolunda olan bir başka Viking kahramanıydı.

Törenin sonunda evdeki kadınlar birçok misafire yiyecek ve içecek sunmak üzere konağa döndüler. Erkekler Deidre'nin köleler tarafından tamamlanacağını farz ettiği mezarın kapatılması işini idare etmek üzere geride kalacaklardı. Bu köleler Viking efendilerinin rahatı için birçok yönden önemliydiler.

Çoğu İrlandalının çok uzaklardaki topraklarında yaptıkları gibi Vikingler de yiyip içip merhum Viking *jarl*'nm şerefine kadeh kaldırmak için geç saatlere kadar kaldılar.

Kendi odasının tenhaliğini arayan Deidre, bebeğinin uzanan küçük kollarının tesellisine ihtiyaç duyarak onu emzirdi.

“Şimdi sana göz kulak olacak büyükbaban burada olmadan sana ne olacak ufaklık?” diye mırıldanarak onu sımsıkı tuttu. Çocuğun ne babası ne de büyükbabası vardı. Tıpkı Deidre gibi o da onu sevecek ve bağrına basacak Zerlina ve Sigurd dışında yalnızdı. Şimdi Everard *jarl* olacaktı, Erika da *jarl*ın ilk karısı. Deidre'nin kadının onunla uğraşacağından hiç şüphesi yoktu.

Fenrir, küçük ellerini uzatarak annesinin broşuna dokunup büyülenmiş gibi çekiştirdi. Deidre'nin zihnine Wolfram'ın yüzünün, gülümsemesinin ve deniz mavisini gözlerinin görüntüleri üşüştü. Birden Wolfram'ın sesinin onu çağırdığını duydu ama başını iki yana salladı. Bu imkânsızdı, Wolfram ölmüştü.

“Hayır, bunu Warrick'in bana Danların baskınının haberlerini getirdiği gece yaptığım gibi hissettim yine. Wolfram ölmedi.” Bunun böyle olmasına, Wolfram'ın hayatta olmasına izin vermesi için Tanrısına dua etti. Fenrir'i beşiğine geri koyarak gözlerini kapattı ve uzun süredir ilk kez huzurlu bir uyku çekti.

39

Wolfram Olafsson, münzevi Paul ile birlikte adamın onu götürdüğü eski ve harap geminin üzerinde gerçekleştirdikleri mucizeye gururla baktı. İlkbahar güneşinin üzerlerinde parlamaya başlaması yalnızca birkaç haftalık bir meseleydi ve o zaman geldiğinde Wolfram evine dönmek üzere denize açılmaya hazır olacaktı.

“Benim için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemem,” dedi yanında ağaçlardan birini baltasıyla kesen sakallı adama. Münzevi adam soğukta Wolfram’ın yanında olmuş ve gemiyi tamir etmesine yardım etmişti.

“Sana yardım ettiğime memnunum oğlum,” diye karşılık verdi Paul her zamanki sırtışıyla. Viking geldiğinden beri öncesine göre daha fazla gülümsüyormuş gibiydi. Yanında konuşacak birinin olması güzeldi. Viking denize açıldığında arkadaşlığı özleyecekti.

Wolfram geminin eski mıhlarını çekerek düzeltmeye çalıştı. Çekiçle yeniden yerlerine takılıp yeni ahşabı tutmak için kullanılabilirlerdi. Bu gemi *Deniz Kurdu* kadar güzel olmayacaktı ama onu gitmek istediği yere götürecekti.

“Bir düşün Paul, çocuğum çoktan doğdu. Acaba bir oğlum mu oldu diye merak ediyorum. Umarım Deidre iyidir.” Wolfram yanındaki adama gülümsedi. Artık Paul’ün bir zamanlar Deidre’nin taptığı Tanrı’nın bir rahibi olduğunu biliyordu. Paul akşamları ona Deidre’nin Wolfram’a bahsetmiş olduğu kutsal kitaptan bölümler okumuştı. Wolfram’ı en çok Nuh isimli adamın hikâyesi etkilemişti. Viking efsanesinde de büyük bir sel vardı. Bu Nuh da büyük bir gemi inşa edecek kadar akıllıydı, gerçi Wolfram böyle bir gemide tüm hayvanların nasıl bir karmaşa yaratacağını düşününce yüzünü buruşturmuştu. Hiç şüphesiz Nuh yanma hayvanlarla ilgilenmeleri için çok sayıda köle de almıştı.

“Deidre için dua ettik oğlum. O iyi olacak,” diye karşılık verdi Paul ve gösterdiği gayretten alnında oluşan teri silmek için bir an durdu. İnsan sıkı çalıştığında vücut kendi nemiyle cildi ıslatıyordu.

“Ah onu görmeye nasıl da can atıyorum. Onu seviyorum Paul. O bir erkeğin bir kadında isteyebileceği her şeye sahip. Senin Ruth’un gibi akıllı, Esther’in gibi sadık ve Sarah gibi güzel.” Deidre’yi düşününce onun yüzünü hayal eden Wolfram’ın gözleri kapandı. Düşüncelerine öylesine yoğunlaşmıştı ki elinde tuttuğu maşayla başparmağını yaraladı ve bir küfür savurdu.

“Dikkat et oğlum,” dedi Paul ilgiyle. Gemide ortaya çıkan işe yeniden bakmak için kesim işini bıraktı. Yeni bir yelken ve biraz daha çalışmayla hazır olacaktı. “Dikiş yerlerini germek için biraz ziftli kütüklerden toplamalıyız. Katran harikalar yaratır ve gemiyi hava geçirmez kılar.”

“Gemiler hakkında bu kadar çok şey bilmene şaşırıyorum Paul,” dedi Wolfram. “İnsan neredeyse bir rahip değil de Viking’tin sanır.”

Paul’ün gözleri bulutlandı ve yüzündeki gülümseme silindi. Yine kendi özel dünyasına dalmış gibi göründü ve Wolfram bu nazik adama eziyet eden düşünceleri merak etti.

Bir süre sonra Paul Wolfram’a baktı. Genç adam ona kendisinin yıllar önceki halini hatırlatıyordu. Macera tutkusu ve heyecanla öyle doluydu ki. Şimdi de deniz sevgileri ile aralarında oluşan bağ onu Wolfram’a çekmişti. Gençliğinde edindiği yeteneklerin Viking’in yurduna dönmesine yardım edebilmesine memnun olmuştu. Eline bir keski alarak yuvarlatılmış kürek delikleri üzerinde çalışmaya başladı. Az sayıda kürek deliği bulunan küçük bir araç olduğu için bu geminin bir Viking eğlence gemisi olduğuna şüphe yoktu. Yalnız bir adam için mükemmel bir büyüklükteydi.

“Benimle gelmeni istiyorum Paul,” dedi Wolfram bir süre sonra. Bu adamı bu el değmemiş yerde tek başına bırakmaktan nefret ediyordu. Bir adam burada birçok sebepten ölebilirdi. Hayvanlar ya da dondurucu soğuk bir insanın hayatını çabucak alabilirdi.

“Hayır. Benim burada kalmam gerek. Büyük günahlarımın karşılığında böyle yapacağıma dair Tanrıma söz verdim.” Keşişin gözlerinde yine o dalgın bakış vardı.

Bir kurdun ulumasını duyan Wolfram sesin geldiği yöne baktı. Onlara çevrilmiş, gemilerini inşa etmelerini izleyen birçok göz görebiliyordu. Bu ona, bu hayvanlardan biri sal-

dırırsa diye her zaman silahlarına yakın olmaları gerektiğini hatırlattı. Kışın yiyecek kıttı ve açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan yiyecek için insanı avlayabilirdi, gerçi Wolfram insan etinin hayvanlar arasında çok da sevilmediğini duymuştu. “Fazla lifli olduğu söyleniyor,” diye takıldı Paul’e hayvanları uzaktan gördüklerinde.

Yiyecek düşünmek iki adamı acıktırmıştı ve aletlerini o gün için bırakarak keşişin küçük kulübesine doğru yola koyuldular. Sıcak bir ateş onları bekliyordu ve Wolfram kapının dışındaki karın içinden önceki gece tuttuğu iki balık ile Paul’ün topladığı bazı kökleri çıkardı. İkisi birlikte bir ziyafet çektiler sonra Paul yine kutsal kitabı okudu. Bu kez Wolfram’a Yehuda ve onun nazik İsa’ya ihanetini okudu.

Wolfram’ın gözleri öfkeyle parladı. “Bu Yehuda. Tıpkı benim kardeşim gibiymiş. Sizin İsa’ya ihanet etmeyi planlarken bu arada hep gülümsüyormuş. İsa böyle bir ihaneti nasıl affedebilmiş?” Bu Wolfram’ın anlayabileceğinden fazlasıydı.

“Çünkü bizi seviyordu. Sevgi çok güçlü bir şeydir Wolfram, tıpkı inanç gibi. İnanç dağları yerinden oynatabilir derler.” Paul kitabı kapattı. “Seni buraya getiren sulara hayatta kalmanı sağlayan sevgi ve inançtı, nefretin değil. Tüm bu haftalar boyunca seni motive eden Warrick’ten intikam almak değil, karına, çocuğuna, ablana ve babana olan sevgindi.”

Wolfram bir an düşündü. “Evet, bu doğru. Öyleyse İsa’nın bu Yehuda’yı affetmesi gibi sen de benden Warrick’i affetmemi mi istiyorsun?”

“Evet. Eğer kılıç sayesinde yaşıyorsak, kılıç yüzünden

ölürüz de oğlum. İnan bana, bunun doğru olduğunu biliyorum. Bu gece bu söylediklerimi bir düşün, senden tek istediğim bu.”

Wolfram sıcak kürkleri üzerine çekti ve gözlerini kapattı. “Warrick’i affetmek mi?” Şu Hristiyanlar ve âdetleri çok tuhaftı ama yine de kutsal kitabın bahsettiği şu İsa’ya hayran olmuştu. Adam gerçekten de çok cesurdu. Paul’ün söylediklerini düşünecekti ama herhangi bir söz vermeyecekti. Babasına anlattığında Olaf’ın bu affetme konusunda ne söyleyeceğini görecekti.

Paul ve Wolfram gemi üzerine çalışmak için ertesi gün erkenden ve neşeyle kalktılar. Kereste iskelet yavaş yavaş demir mıhlar ve çam katranı ile birleştirilmiş yelkenli bir gemi görünümüne kavuşuyordu. Yelken, Paul’ün eski yün battaniyesinden yapılmıştı ve bu kaba bir gemi olsa da Wolfram’ın amacına gayet güzel hizmet edecekti.

Paul her gece Wolfram’a kutsal kitaptan bir şeyler okuyacak, Wolfram da karısına ve memleketine dönebilene kadar zamanı takip edebilmek için bir tahta parçasına özenle çentikler atacaktı.

40

Eski *jarl* ölmüş, yerini yeni bir *jarl* almıştı. Şimdi Everard Olafsson babasının küçük tacını takıyor, kılıcını taşıyordu. Büyük bir şatafat, tören ve şölenle halkının lideri ilan edilmişti. Everard'ın *jarl* olarak ilk işi lanet Danlardan herhangi bir iz bulabilmek için denizi ve karayı köşe bucak tarayarak babasının katilini aramak olmuştu. Onlardan bir iz bulamamıştı ve böylece bu alçakça eylemi babasının yanında bulunan Dan'ın yapmış olduğu varsayılmıştı. Konak hâlâ dedikodularla çınılıyordu. Bir Dan'ı onların kıyılarına getiren neydi? Bunu sadece Kızıl Olaf biliyordu ve o da ölmüştü.

Deidre Olaf'ın oğluna pek de büyük bir sevgi beslemiyordu ama Everard çoğu zaman onu görmezden geliyor gibiydi, konaktaki kadınlardan çok erkeklerle ilgileniyordu. Yine de Deidre bir ya da iki kez onun kendisinin olduğu tarafa gözlerinde şehvetli bir parıltıyla baktığını görmüştü ve onun kendisi üzerinde hak iddia etmeye karar vermesinden korkmuştu. Ama onu çok rahatlatan bir şekilde Everard bunu yapmamıştı.

Artık bebek doğduğu ve Deidre'nin vücudu yeniden eski ince biçimine döndüğü için Warrick sürekli onun etrafında dolaşıyordu. İlk başta Deidre'nin gururu okşanmış ve genç adamın hikâyelerine ve üzerine titremelerine tahammül etmişti. Oraya ilk geldiği günlerdeki gibiydi bu. Onu Wolfram'a çok benzetiyordu ve âşık olduğu adamın erkek kardeşinin yanında olması onu bir şekilde teselli ediyordu. Ama Warrick'in fazlasıyla sahiplenici hale geldiğini kısa sürede anladı. Deidre'yle ilgili konularda bir takıntısı var gibiydi, sanki onun yakında karısı olacağını varsayıyordu. Aslında şimdi de kocasıymış gibi davranıyordu, her ne kadar Deidre onun hevesini kırmaya çalışsa da, konakta onun yanındaki yerini alıyor, fırsat buldukça ona "karım" bile diyordu. Deidre Warrick'in, onunla evlenmeyi kesin olarak reddettiğini anlamasını sağlaması gerektiğine karar verdi. Onlar arkadaştı, başka bir şey değil.

Şimdi de akşam yemeğinden sonra Fenrir'in kamını doyurmak için odasına girdiğinde Warrick'in gölgelerin derinliklerinde durmuş, dikkatle oğlunu izlediğini gördü. Bu görüntü onu kızdırdı. Bir keresinde Wolfram yaralandığı zaman hariç Warrick daha önce onun odasına hiç girmemişti.

"Merhaba Deidre," dedi Warrick keyifle ona doğru ellerini uzatarak. Deidre onun elini kenara itti.

"Burada ne arıyorsun Warrick?" diye sordu, sesi sıkıntıdan tizleşmişti.

"Oğlumu görmeye geldim."

"Oğlun mu?" Deidre ona dikkatli bir bakış attı. Nasıl bir

oyun oynuyordu böyle? Deidre onunla evlenirse Fenrir'i kendi oğlu gibi benimseyeceğini mi söylemek istemişti? "Ne demek istiyorsun Warrick? Fenrir senin?"

"Sen çok güzelsin, Deidre. Tıpkı bir tanrıça gibisin. Hep böyle olduğunu düşünmüştüm. Gözlerim senin güzelliğine asla doyamadı. Yanımda olman beni gururlandırıyor. Saçların gecenin siyah kadifeliği gibi." Warrick öne doğru bir adım attı ama Deidre geriledi. Fenrir'in hafifçe inlediğini duydu ve amcasının orada bulunuşuyla onu korkutmayacağını umdu.

"Warrick, lütfen. Çocuğumu emzirmem gerek. Beni yalnız bırak." Sesi öfke ve korku karışımıyla titriyordu. Adamın sözleri yeterince hoş olsa da davranışındaki bir şey onu rahatsız etmişti.

Warrick'in gülümsemesi soldu. "Hayır. Gitmeyeceğim. Benimle evlenmeni istiyorum. Yarın. Yeterince uzun süre bekledim."

Deidre içini çekti. Bunu daha önce de yaşamışlardı. "Ben senin ağabeyini seviyorum ve başka kimseyi kocam olarak istemiyorum. Wolfram hâlâ yaşıyor, bunu kalbimde hissediyorum. Senin evlilik yüzüklerinin şerefine kendisine bahşedilmesine daha fazla can atacak başka birini bulabileceğin kesin." Deidre Zerlina'yı çağırma niyetiyle kapıya doğru yönelmişti ama Warrick hızla tepki verdi ve yolunu kapatmak için harekete geçerek iki elini birden genç kadının kollarına koydu.

"Anlamıyorsun, değil mi? Sen bana aitsin. Hep bana aittin. Başka hiçbir erkek senin için yeterince iyi değildi. Wolfram değildi."

Deidre geri çekilmeye çalıştı ama Warrick delilikten kaynaklanan bir güçle tutuyordu onu. “Warrick, canımı acı-tıyorsun. Bırak beni!”

“Hayır. Bana kocam diyene kadar olmaz!”

Warrick bileklerini incitici bir kavrayışla tuttuğunda Deidre acıyla gözlerini kapattı ama birden adamın kendisi üzerindeki tutuşunun gevşediğini hissetti ve gözlerini açtığı anda Sigurd’un Warrick’i saçlarından yakalayarak başını geriye çektiğini gördü. Deidre’nin sesini duymuş ve yardıma gelmişti.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye kükredi Warrick’i yere iterek.

“Deidre’yi görmeye geldim *bondi*. O bana ait.” Warrick yavaşça ayağa kalktı, gözleri nefretle parlıyordu.

“O sana ait, öyle mi?” diye bağırdı Sigurd. “Bu yüzden mi senin tutuşundan korkup uzaklaşmaya çalışıyordun? Seni köpek. Kendine Olaf’ın oğlu demeye layık değilsin sen.” Sigurd Warrick’e dövüşmeye hazır olduğunu hatırlatmak için kılıcına dokundu.

“Ben senden daha iyiyim *bondi*,” diye karşılık verdi Warrick. Öne doğru bir adım attı ama Sigurd’un gözlerine baktığında geriledi. “Ben bir *jarl*’ın oğluyum, sen ise bir çiftçisin.”

“Senin gibi biri olmaktansa bir çiftçi olmayı yeğlerim. Buraya gizlice sokulup Deidre’yi korkutmak ödleğe. O senin ilgini hoş karşılamıyor.”

Bunun üzerine Warrick derin ve tehlikeli bir kahkaha attı. “Peki sen de onun bekçi köpeği misin? Kadınlara saldırıp köyleri yağmalayan sen. Sen bana ödleğ diyorsun, ben de

sana aynısını diyorum. Bu biraz tencere dibin kara, seninki benden kara gibi oldu.”

Sigurd’un gözleri ateş saçtı, çenesi kasıldı ama cevap vermedi. Nasıl verebilirdi ki? Warrick’in söyledikleri doğruydı. Gençliğinde şimdi utandığı birçok şey yapmıştı. Zerlina’yı sevmek onu değiştirmişti. Şimdi eskiden yaptığı şeylerden pişmanlık duyuyordu.

Warrick kıyafetlerini silkeledi. “Beni yere itmeye cüret ettin. Bu hakaretin intikamını alacağımı iyi bil, *bondi*. Ablama nasıl baktığını görmediğimi sanma sakın. Sakat ya da değil, senin gibiler için fazla iyi o. Eğer ona elini sürersen seni öldürürüm!” Warrick bunları söyledikten sonra arkasını dönüp gitti.

Sesi Fenrir’i korkutmuştu, o da bu davetsiz gelişi ağlayarak protesto ediyordu şimdi. Deidre onu alıp kollarında sarmalarken gözlerini Sigurd’a çevirdi.

“Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm Sigurd. Bana zarar vermiş olacağım düşünmüyorum.”

“İnsan neler olacağını asla bilemez,” diye cevap verdi Sigurd başını sallayarak.

“Umarım Warrick senin davranışlarına misilleme yapmaz. Onda beni endişelendiren bir şey var. Onu iyi tanıdığımı sanmıştım ama son zamanlarda bambaşka bir adam gibi.” Fenrir’in feryadını susturma çabasıyla onu salladı.

“Ben ondan korkmuyorum. Son zamanlarda tuhaf davranıyor olsa da o hep söylediğim gibi, sadece bir fok yavrusu. Zerlina onunla aynı rahimden nasıl gelmiş bilmiyorum. O çok iyi ve kibar, Warrick’e ise korkarım kötülüğün eli değmiş.” Elini

nazikçe Deidre'nin omzuna koydu. "Bu gece senin kapının dışında kalacağım Deidre. O geri gelmeyecek. Sabah yeni *jarl*'ımızla Warrick hakkında konuşacağım. Eğer onun ilgisinden hoşlanmıyorsan Warrick'in seni rahat bırakması gerekir."

"Hayır. Everard ile konuşma," dedi Dedire kuzguni saçlarını savurarak. "Kardeşler arasında soruna neden olmak istemiyorum. Yalnızca geceleri odamın kapısına barikat kurmayı hatırlayacağım. Ve gerçekten de Warrick'in bana asla zarar vereceğini düşünmüyorum. Bazı zamanlar çok nazik olabiliyor."

Sigurd ikna olmamıştı. "Ben Everard'ın bilmesi gerektiğini düşünüyorum. O kötü tabiatlı biri değil, Deidre. Olaf'ın olduğu kadar bilge ve nazik değil ama güçlü ve kendince adil."

Deidre kararlı durdu. "Hayır. Jarl ile kardeşi arasında daha fazla dargınlık yaratmayacağım. Bununla ilgilenmek benim işim, sana da bana dostluğunu vermek düşünüyör."

"Dostluğum her zaman senin. Şimdi dinlen ve güçlü oğlunu doyur. Ama benim gözümün önünden uzak kalmamayı da aklından çıkarma çünkü ancak yanımdaysan seni koruyabilirim."

Deidre gülümsedi. "Söylediğin gibi yapacağım Sigurd. Tekrar teşekkür ederim." Deidre onun gidişini izledi sonra oğluna göğsünü açtı. "Yalnızca sen büyüyene kadar beklemem gerek Fenrir," dedi alçak sesle çocuğa. "Sonra korunmuş olacağımı biliyorum. Öyle değil mi, ufaklık?" Fenrir sanki onun sözlerini anlıyormuşçasına deniz gibi masmavi gözlerini kaldırarak annesine baktı. Ona kuş gibi cıvıldayarak küçük kollarını havada salladı ve Deidre olanlara rağmen gülümsedi.

41

Warrick bir daha Deidre'yi rahatsız etmedi ama arada sırada Deidre büyük salondaki masanın karşısına baktığında adamın gözleri onun üzerinde oluyordu. Bakışları öfke ve üstü kapalı bir tehditle doluydu ve Deidre, etrafı aileyle çevrili olsa da, yalnızca kendisi için değil Sigurd için de kaygılanıyordu. Warrick'i kendine düşman etmişti ve zarar görmesini engelleyecek Kızıl Olaf da yoktu. Deidre'nin artık iki düşmanı vardı çünkü Erika'nın da ona karşı sevgi duymadığını çok iyi biliyordu.

Everard *jarl* ilan edildiğinden beri Erika evin reisinin ilk karısından çok bir kraliçe gibi davranmaya başlamıştı. Ne Adora ne Gerda böyle havalara girmemişlerdi. Erika en güzel kıyafetleriyle konakta caka satarak dolaşüyor, ellerinin ev işleriyle kirlenmesine izin vermeyi reddediyordu.

Bir gün Erika kölelere kendi emirlerini yerine getirmelerini buyurarak ortalarda dolaşırken Zerlina sıkıntıyla "Kendini Odin'in karısı Tanrıça Frigg sanıyor," dedi.

"Hep *jarl*'ın karısı olmayı istemişti. Şimdi dileğine kavuştu," dedi Deidre yorgunluktan canı çıkmış bir halde. İlk-

bahar hızla yaklaşırken koca evde yapacak öyle çok iş vardı ki. Erika kadın köleleri kendi özel ihtiyaçları ve istekleri için o kadar çok meşgul ediyordu ki daha önce onlar tarafından yapılan işler şimdi konaktaki kadınlara verilmişti.

“Belki de Erika şimdi hep can attığı şeye sahip olduğu için bu, ellerinde toza dönüşecektir,” dedi Zerlina içini çekerek.

Babası öldüğü için Zerlina’nın Deidre’yle dostluğu ve annesi dışında konakta kalması için hiçbir sebebi kalmamıştı. Everard’a Sigurd’la evlenmesine izin vermesini söylemek istemişti çünkü Everard’ın onu bir yükten başka bir şey olarak görmediğini çok iyi biliyordu, evde kalmış sakat bir kardeş. Everard bir ihtimal bunu reddederse Sigurd’un yanında dünyayı dolaşmaya karar vermişti. Hayat mutluluğa uzanmamak için fazla kısıydı. Sigurd’la beraber İrlanda’daki Dubh-Linn kasabasına gidip orada onun yatağını ve hayatını paylaşmayı düşünmüştü ama genç adam son zamanlarda çok garip davranıyordu. Daha önceleri Zerlina’ya gözlerinde aşkla bakıyordu ve genç kadın da yalnızca onun kendisini önemsendiğini bilerek kendini güvende hissediyordu. Ama şimdi Sigurd’un gözleri onunkilerden kaçırıyordu.

Deidre, Sigurd’u ararlarken Zerlina’nın gözlerini ve yüzünden geçen acılı bakışı gördü ve birkaç gün önce erkek kardeşiyle aralarında geçenleri arkadaşına anlatması gerektiğini anladı. Zerlina’nın Sigurd’un onu önemsemeyi bıraktığını düşünmesi doğru değildi.

“Sigurd şu anda fazlasıyla temkinli,” diye fısıldadı, sonra da Zerlina’ya odasında Sigurd’la Warrick arasında geçen nefret dolu sözlerden bahsetti.

Zerlina'nın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Erkek kardeşimin böyle olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi. "O hep ailenin sessiz bireyi olmuştu. İçinde köpürenleri saklamak için bize karşı bir maske takmış olabilir mi?" Uzunca bir süre sert sert düşündü. "Şimdi bunun hakkında düşündüğümde, Warrick Wolfram'a ait olan her şeye hep gıpta etmiştir."

"Onunla evlenmem için ısrar etti ve Sigurd olmasaydı bana zarar verebilirdi," diye karşılık verdi Deidre.

"Öyleyse Sigurd'un gelmesine senin adına sevindim. Hiçbir kadın istemediği bir şeyi yapmaya zorlanmamalı. Senin benim arkadaşım ve ağabeyinin çocuğunun annesi olduğunu aklından çıkarmasa iyi olur," dedi Zerlina siyah pişirme kaplarından birini temizlemek için ovalarken, hayal kırıklıkları ellerindeki nesnenin içine çekiliyordu.

"Ama şimdi Sigurd Warrick'in hiddetini göze almadan sana bakamıyor bile. Seni aramasını engelleyen kardeşinden korkusu değil, onuru. Erkekler bazen çok aptal olabiliyorlar. Seni yanına alıp uzaklara götürmeli ve aranızdaki bu engeli yok etmeli Zerlina."

Deidre Zerlina'nın dudaklarında beliren gülümsemenin nedenini merak etti. Kaşlarını kaldırdı ve Zerlina'ya onu bu kadar eğlendiren şeyin ne olduğunu sormak üzereydi ama tam o sırada Erika kurumla salınarak ikisinin yanına geldi.

"İki yaşlı kadın gibi sürekli gevezelik ediyorsunuz," diye alay etti Erika. "Deidre'nin ahıra gidip yatak odamın zemini için biraz saz getirmesini istiyorum. Odamdakiler eski ve tozlu ve burnumu rahatsız ediyorlar."

Zerlina ellerini kalçalarına koyarak ayağa kalktı. “Ayak işlerini yapmak için kölelerden birini gönder, sana hizmet etmek Deidre’nin işi değil. Ayrıca eski sazları şenlik ateşi için toplamak için ilkbaharı beklemen gerek.”

Erika gülümsedi. “Onları şimdi istiyorum. Kölelerimin başka yerlerde işleri var.” Zerlina’ya tepeden bakarak dururken elleri geniş kalçalarının üzerine koymuştu.

“Gidiyorum,” dedi Deidre omuzlarını silkerek, iki kadın arasında daha fazla sorun çıkmasını önleme isteğiyle. Zerlina’nın onun adına savaşması doğru değildi ve ahıra gitmek de umurunda değildi. Dışarıya, temiz havaya çıkmak iyi olacaktı.

Deidre onu izleyen gözleri görmedi, Warrick’in dudaklarındaki uğursuz gülümsemeyi de. Adam Deidre’yi yalnız yakalayabilmek için tam da böyle bir şans için beklemişti. Deidre’nin ona İrlanda’da bıraktığı kocasından bahsettiğini hatırlıyordu. Şimdi ondan uzak durduğu için genç kadından intikamını alacak, hem de sandığını dolduracak altınları olacaktı. Deidre’nin geri dönüşü hiç şüphesiz kocası için büyük bir fidyeye müjdecisi olacaktı.

Warrick şeytanlığına güldü. Danları tam da böyle bir şey için bir süre etrafta tutacak kadar akıllılık etmişti. Gemileri fiyordun küçük bir girintisinde saklanmıştı. Planlarının başarılı olması için Warrick’in tek yapacağı koşup onları getirmektir. Aptal herifler ona güveniyorlardı ve açgözlülükleriyle onun istediği her şeyi yaparlardı.

Deidre tek başına yürürken yaklaşan ilkbaharın ılıkılığıyla neredeyse tamamen erimiş olan ince kar tabakasının al-

tından görünmeye başlamış yeni çimenlerin yeşilliğine baktı. Başının üstünde kuşların cıvıltısını duyabiliyordu ve dönüşlerini memnuniyetle karşıladı. Bugün mutlu olmak için daha da çok sebep vardı. Yakında dünya yeniden doğmuş olacaktı ve ilkbahar geldiğinde Sigurd ile Wolfram'm adamlarının onu aramaya gitmemeleri için bir neden kalmayacaktı. Wolfram'ı yeniden görecekti, bundan emindi.

Ahıra girdiğinde orada istiflenmiş sazlardan almak için eğildi ama ani bir ses onun hızla arkasını dönmesine neden oldu. Belinde iki tarafı da keskin bir kılıç taşıyan, kürklere sarınmış bir adam önünde dikiliyordu.

“Merhaba,” dedi Deidre selamlamak için ve dostluk ifadesi olarak ellerini kaldırdı. Adam onun selamına karşılık vermedi ve sadece ona doğru bir adım attı. Deidre bu adamı tanı mıyordu, konaktan biri değildi. Giysileri de ona tanıdık gelmemişti ve ona baktığında üzerine bir endişe çöktü. “Kimsin sen?” diye sordu.

Adam başka bir dilde bir şeyler geveledi, bu Wolfram ile Hildegard'ın Deidre'ye öğrettiği dile benzese de onun anlamasını zorlaştıracak kadar da farklıydı. Sonra gölgelerden bir adam çıktı, sonra bir adam daha ve bir tane daha.

“Danlar!” diye çığlık attı gerçek aniden kafasına dank ettiğinde. İlk adam onu arkasından yakalayıp eliyle ağzını kapatarak çığlıklarını bastırdı. Deidre “gemi” ve “denizler” sözcüklerini duyabildi ama geri kalanını kaçırdı.

Elbisesine hep altın bir zincirle bağlı olan makas ve küçük bıçağı hatırlayınca Deidre küçük silahlardan birini

kavrayabilmek için elini kaldırdı ama bunu yapamadan önce adam zinciri giysisinden çekiverdi. Makas ve bıçak yere düştüklerinde madeni bir ses çıkardılar. Deidre'yi bir dehşet dalgası kapladı.

“Beni öldürecek misiniz?” Fenrir’in yüzü gözlerinin önüne geldi ve hayatı için yalvarmaya başladı. “Çocuğum. Onun bana ihtiyacı var!” Adamlara anlatabilmek için elleriyle işaretler yaptı.

Aralarından birinin dudaklarından bir homurtu çıktı. “Gümüş,” dedi adam. “İrlandalı koca.”

Şimdi Deidre onlarla daha da sıkı mücadele ediyordu. Onu öldürmeyecekler, gümüş karşılığında satacak, bebeğinden ayıracak ve Fenrir’den uzaklaştıracaklardı.

Danlar onu el ve ayak bileklerinden iplerle bağlayıp sonra da kapıya doğru ittiler.

“Hayır! Oğlum, oğlum. Oğlumu bırakamam!” diye haykırdı. Ahırdan hızla kaçarlarken ağzına bir kumaş parçası tıklmış, Danlardan birinin omuzlarına atılmış, itilip kakılmıştı. Sarp bir kayalıktan aşağı inerek fiyordun sularında onları bekleyen bir gemiye gittiler. Deidre güverteye atıldı ve gemi karadan yavaşça uzaklaşırken çaresizlik içinde izledi. Her yanını dehşet kaplamıştı. Bu adamlar onu oğlundan uzağa götürüyorlardı. Onu bırakamazdı, o Deidre’nin kalbiydi, ruhuydu.

Deidre’nin gırtlığından inleyen, ağıt yakan bir ses koptu, gözleri yaşlarla doldu ve bedeni hıçkırıklarıyla sarsıldı. Bu gemide bu topraklardan ayrılıyordu ve belki bebeğini bir daha asla göremeyecekti.

Fiyordun suları dalgalıydı ve gemiyi kıyıdan uzaklaştıran akıntı da hızlıydı. Deidre sahip olduğu kuvvetin her zerreleriyle kaderine karşı mücadele etti ama faydasızdı. Ağa takılan bir balık gibi yakalanmıştı, onu kaçıran bu adamların karşısında çaresizdi.

“İrlanda’yı yeniden görmeyi nasıl da istemiştım,” diye düşündü gözyaşları yanaklarından süzülürken. “Ama böyle değil. Böyle değil.” Bir kez daha engin okyanusun öbür tarafına yolculuk yapacak ama bu kez Wolfram’ın onu koruyacak aşkına sahip olmayacaktı.

42

Zerlina konakta dolaştı. Deidre uzun süredir ortada yoktu, bu biraz saz getirmek için fazlaydı. Deidre'ye kısa süre önce yapılan saldırıyı hatırlayınca onun, ahır olsa bile dışarıya tek başına çıkmasına izin verdiği için kendine kızdı. Ya Warrick yine ona saldırmaya çalıştıysa? Zerlina Deidre'yi aramaya gitti ve kardeşini konağın ön kapısında kılıcını birlerken gördü. Demek ki Deidre'yi oyalayan Warrick değildi. Zerlina rahat bir nefes aldı.

Ahıra doğru ilerledi. Her yer sakindi. Kafasını kapıdan içeri uzattı. "Deidre? Deidre, içeride misin?" Yanıt yoktu. Kapıdan içeri adım atan Zerlina'nın gözleri yerde parlayan bir şeye takıldı. Eğilerek parlak nesnelere elini uzattı ve Deidre'nin makasını, bıçağını ve bir Dan parası görünce nefesi kesildi. Yere saçılmış sazları ve bir boğuşmanın izlerini görebiliyordu.

"Burada yanlış giden bir şey var!" diye haykırdı Zerlina yeniden ayağa kalkarak. "Deidre! Deidre, cevap ver bana."

Zerlina ahırdan çıkarak umutsuzluk içinde arkadaşını aradı. Konağa geri dönmemişti, en azından son bir saattir kimse onu görmemişti. Zerlina alarmı çaldı ve herkese Deidre'nin kayıp

olduğunu söyledi. Saatlerce aradılar, sonra Zerlina ormana doğru gitti. Belki de Deidre yanlışlıkla bu yöne doğru yürümüş-tü ya da biri onu kaçırdıysa ormana doğru gitmiş olabilirlerdi.

Zerlina ormanın daha da derinlerine inerek, kendi güvenliğini umursamadan, yalnızca Deidre'yi bulmakla ilgilenerek çok ısrarcı davrandı.

“Deidre!” diye bağırdı tekrar tekrar.

Bir kurt uluması Zerlina'yı durdurdu. Fazla uzağa gitmişti. Uzaktan karanlık bir şekil görebiliyordu ve içinde bulunduğu kötü durumu çok geç fark etti. Bu bir kurttu. Wolfram ona bu hayvanlarla karşılaşır mı ne yapmasını söylemişti? Bir ağaç, evet. Ona bir ağaca tırmanmasını söylemişti.

Zerlina yolundan geri döndü ve sakat bacağıyla yapabildiği kadar hızlı koşmaya başladı. Birden ayağı bir ağacın köklerine takıldı ve yere kapaklandı. Arkasındaki çalılardan hışırdadığını duyabiliyor, sırtında bir çift gözü hissedebiliyordu. Arkasını döndüğünde kurdu gördü, dişleri kar gibi parlıyordu. Hırlayarak yavaşça Zerlina'ya doğru ilerledi.

“Bana yardım edin!” diye hıçkırdı genç kadın. “Biri bana yardım etsin.” Korkudan kıpırdamayacak kadar hareketsizleşmişti.

Hayvan ileri atıldı ama o anda Sigurd ortaya çıktı ve vahşi kurtla boğuşarak bir bıçak çıkarttı ve bunu hayvanın boğazına sapladı.

“Sigurd!” diye haykırdı Zerlina. Sonrasında fark ettiği ilk şey sıkı ve güçlü bir göğse yaslanmış olduğuydu, bir el de alnındaki saçlarını düzeltiyordu.

“İyi misin aşkım,” diye sordu Sigurd.

“Evet, evet!” diye hıçkırdı ona yapışarak. Onun kollarında olmak çok iyi hissettiriyordu. “Deidre’yi buldular mı?” Dehşet içindeyken bile arkadaşının başına gelenleri hatırlamıştı.

“Hayır. Her yeri aradılar! Korkarım Danlar onu kaçırdı. Tek açıklama bu. Gemileri kıyılarımızdan çok da uzak olmayan bir yerde görülmüştü.”

“Danlar mı! Ah, hayır. Tüm bunlar ne zaman bitecek?” Korkuları ve hüznü kalbini sıkıştırdığında Zerlina ağlamaya başladı. Sigurd yüzüne öpücükler yağdırıp ellerini vücudunda gezdirerek onu susturdu. Genç adam neredeyse onu kaybediyordu. Eğer Zerlina onun dünyasından yok olsaydı yaşamaya nasıl devam edebilirdi ki? Onu sadece uzaktan görmek bile ruhuna ilaç gibi geliyordu.

“Ah Zerlina, seni öyle çok seviyorum ki,” diye mırıldandı ona sarılıp ileri geri sallanırken.

“Beni yanında götür Sigurd,” diye yalvardı genç kadın. “Beni Dubh-Linn’e götür. Senin aşkın olmadan daha fazla yaşamak istemiyorum artık.” Zerlina’nın kolları genç adamın boynuna sıkıca dolandı ve dudakları ikisinin de soluğunu kesecek ateşli bir öpücükle birleşti.

“Dubh-Linn,” dedi sonunda Sigurd birbirlerinden ayrıldıklarında. “O yabancı diyarda mutlu olur musun?”

“Senin olduğun her yerde mutlu olurum ben,” diye fısıldadı Zerlina, genç adam onun sözlerinin doğru olduğunu biliyordu. Çok uzun süre ayrı kalmışlardı. Doğru olan tek şey birlikte olmalarıydı. “Peki benim karım olacak mısın?”

“Evet Sigurd. Evet, evet, evet.” Zerlina ona bir kez daha sarıldı, vücutları birbirine değerken kalpleri de tek yürek gibi atıyordu.

“Öyleyse hemen yola çıkacağız ama önce Deidre’yi bulmam gerek.” Büyük konağa giden patikada el ele yürüdüler.

“Ben de seninle geleceğim Sigurd. Deidre’yi bulmak için mecbur kalırsak gemiyle tüm dünyanın etrafını dolaşacağız ve geri dönerken onu da yanımızda getireceğiz. Şu Danları takip etmek için birçok nedenimiz var. Wolfram’ı aldılar, sonra babamı ve korkarım şimdi de Deidre’yi.”

Yol boyunca planlar yaparak ilerlediler. Zerlina bütün eşyalarını toplayacak ve ertesi sabah *Ejderha Başı*’nda Sigurd’la birlikte denize açılmak için hazır olacaktı.

“Fenrir’i de yanımızda götürmeli miyiz?” diye sordu Zerlina.

“Hayır. Jarl olarak sırada Warrick’ten sonra geliyor. Buradaki halkımıza ait. Adora onunla kendi çocuğu gibi ilgilenecektir. Bebeği çok seviyor.”

“Hem belki Deidre de döner,” diye fısıldadı Zerlina, umudu sesine yansiyordu.

Büyük konağın kapısını açtılar ve kollarını kavuşturmuş, kapının önünde duran Warrick’le burun buruna geldiler. “Sana ablamdan uzak durmanı söylemiştim, *bondi*. Yoksa sağır mısın?” Eliyle birkaç silahlı adama, savaşçılarına işaret ettiğinde Sigurd’la boğuşup onu yere indirdiler.

“Hayır Warrick. Hayır. Onu seviyorum. Onunla olmak istiyorum. Bunu yapamazsın,” diye yalvardı Zerlina dizlerinin üzerine çökerek.

“Adamı kilitleyin. Akıbetine sonra karar vereceğim.” Warrick ablasının hıçkırarak bedenini yolundan çekip konaktan çıktı. Everard’ı Sigurd’u öldürmeye ikna etmek biraz uğraş gerektirecekti ama bir şekilde bunu başaracaktı. Ağabeyi bol kas ve minicik bir beyinden oluşuyordu. Belki de Sigurd’dan —ona karşı çıkan tek kişi oydu— kurtulduktan sonra, dikkatini Everard’a, yani *jarl* olma yolunda şimdi yolunda duran tek kişiye verebilirdi.

Derin bir kahkahayla önünde uzanan geleceği düşündü. Önce *jarl* olarak hüküm sürecekti. Böylesine bir gücü kullanmanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordu. Tabii Deidre de yanında olursa bunun Warrick için anlamı daha da büyük olurdu. Deidre bir *jarl* eşi olmak için yaratılmıştı. Onunla karşılaştırıldığında Erika hantal ve çirkin kalıyordu. Deidre öyle güzeldi ki.

“Ama beni aşağıladı,” diye mırıldandı Warrick. “Cezalandırılması gerek. Beni kızdırarak, kaderine sırt çevirerek aptallık etti. Şimdi de Danların yanında.” Deidre’nin kocasına döndüğünü düşündüğünde aniden yaptığı şeyden pişmanlık duydu. Bir başka erkeğin ona dokunmasından nefret ediyordu. “O *benim* karım olabilirdi.”

Belki bir gün kral olarak taç giyecekti. Kara Halfdan’ın böyle fikirleri olduğu söyleniyordu. Peki, Warrick bunda onu yenecek ve Norveç’in ilk kralı olacaktı. Belki o zaman İrlanda’ya gidip Deidre’yi geri getirirdi. “Bir Viking Kraliçesi.” Planlarını yaparken kahkahası gecenin karanlığında çınladı

43

Hava keskin kavurucu soğuklardan ilkbaharın ılıklığına döndü ve rüzgâr Wolfram’a artık yola çıkma vaktinin geldiğini fısıldadı.

“Karımı aramaya gitmemin zamanı geldi,” dedi Wolfram Paul’e. Bir şekilde ayrılacağı için üzülecekti çünkü Viking’le münzevi rahip arasında büyük bir dostluk kurulmuştu. Keşke onu da yanında götürebilseydi ama Paul bunu kesinlikle istemiyordu.

“Sana hikâyemi anlatacağım evlat,” demişti bir gün önce Wolfram onu geride bırakmayı inatla reddederken. “Ben uzun zaman önce bir rahiptim, gençtim ve gururum ve hırsımla aptallaşmışım. Dünya benim sanıyor, hizmet etmem gereken Tanrı’yı neredeyse hiç düşünmüyordum. İki hayat yaşayabileceğimi sanıyordum, biri benim için, diğeri de Tanrı için. Kısa kesmem gerekirse evli bir kadına âşık oldum.”

“Bunda bir günah yok ki Paul. Ben de aynısını yaptım,” dedi Wolfram nazikçe.

“Evet, ama bu adam sırf ona zevk veriyor diye güzel

Maria'mı dövmeyi alışkanlık haline getirmişti. Ama bir gece şiddetiyle onu neredeyse öldürüyordu ve ben de çıplak ellerimle onun canını aldım.” Çok uzakta kalmış o günü hatırladığında Paul'ün gözleri kapandı. “Hayatımı kaybetmekten korktuğum için, yalnızca kendimi ve saygınlığımı düşünerek ülkeden kaçtım. Bir sene sonra sevgili Maria'mın bu suçtan mahkûm olduğunu ve idam edildiğini öğrendim. Kocasını öldürmediğini söylemiş, ama kimse onun sözlerine inanmamış. Benim korkaklığım ve bencillikim bu dünyada sevdiğim tek insanın ölümüne neden olmuştu. İşte o zaman rahiplik boyunduruklarımdan sıyrıldım ve kendimi cezalandırmak için bu adaya çekildim. Ölüm bana mutluluk verir, işte bu yüzden bir zamanlar yaptığım büyük hatanın kefareti olarak hayatımı burada yalnız geçirmeliyim.”

Wolfram keşişin mantığını anlayamıyordu. Tüm bunlar çok uzun zaman önce olmuştu. Paul, ihanet ettiği Tanrısına hizmet etmek için ikinci bir şansı hak etmiyor muydu? Wolfram'a kutsal kitap hakkında çok şey öğretmişti ve birçok şeyi anlamasını sağlamıştı. Wolfram hayatını ona borçluydu. Paul bir can almış ama karşılığında bir de hayat kurtarmıştı.

“Belki bir gün bu adadan ayrılacağım oğlum ama şimdi değil,” diye fısıldadı Paul. Wolfram'a “elveda” derken dostluklarının sıcaklığıyla birbirlerine sarıldılar. “Kendine dikkat oğlum.”

Küçük gemi dalgaların üzerinde aşağı yukarı sarsılırken Wolfram kış tarafında çömelip büzüştü. Gemi sulara batarken kendini rüzgârda savrulan bir yaprak gibi hissetti. Birçok

kez geminin alabora olacağından korktu ama korkuları hiç gerçekleşmedi.

Nihayet üç gün sonra memleketinin kıyılarını önünde gördüğünde Wolfram sevinçten havalara uçmak istedi ama bunun yerine fiyordun buz gibi sularına atladı ve kayalıklara doğru yüzdü. Anında suyun içine gömüldü ama yüzeye çıkmak için mücadele etti ve sonunda kıyıya ayak bastı. Uçurum tepesine çıkan patikadan yukarı koştu, gerekseydi gerçekten yerlerde bile sürüneceğini biliyordu.

“Paul haklı. Hayatımı kurtaran Deidre’ye olan aşkımdı, intikam düşüncesi değil,” diye mırıldandı, yine de Warrick’in yaptığı şey için cezalandırılmasını isteyecekti. Ama önce Deidre’yi kollarına almak istiyordu.

“Deidre!” Bağırışı konağı sallarken tüm gözler ona çevrildi. Onun bir hayalet olduğunu düşünen kölelerin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. “Aptallar, gelin ve bana dokunun. Et ve kandan yapıldım, mezardan çıkan bir yaratık değilim.”

Ailede onu gören ilk kişi Erika oldu ve şaşkınlıktan bayılarak konağın zeminine yığıldı. Wolfram yarattığı etkiye güldü. Ölümden dönmek oldukça eğlenceliydi. Deidre’yi arayarak konakta dolaşırken onu gören köle ya da *bondiler*in dehşet içinde kaçışmasına kahkahalarla güldü. Nihayet aşkını Deidre’yle paylaştığı odaya vardığında orada uyuyan bebeğe baktı ve huşuyla doldu.

“Benim çocuğum!” diye haykırarak bebeği kollarına aldı. Kendi soyundan olan bu çocuk çok küçüktü. Koyu saçlı bebeğin yüzüne baktı ve oradan bakan kendi yüzünün yan-

sımasını görünce şaşkına döndü. Çocuğun cinsiyetini öğrenmeye can atarak nazikçe kundağı araladı ve minicik erkeklik organına göz attı. “Bir oğul!”

Wolfram’ın yaptıkları çocuğu uyandırdığında çocuk kuvvetli bir feryat kopardı. Wolfram onu sallarken kendi bebeğini sakinleştirmekte bu kadar beceriksiz olduğu için kendini aptal ve sakar hissetti.

“Burada ne yapıyorsun sen? Çocuğu rahat bırak!” Wolfram’ın duyduğu Zerlina’nın öfkeli sesiydi.

Arkasını dönerek ablasına küçük bir oğlan çocuğu gibi sırtıttı. “Oğlumu görmek istemiştim. Güçlü bir herif, öyle değil mi?”

Zerlina kardeşinin yüzüne bakarken dünyanın ayakları altında fırıl fırıl döndüğünü hissetti. “Wolfram! Senin öldüğünü sandık! Danlar. Warrick onların seni öldürdüğünü söyledi bize!”

“Yaşıyorum. Denize atılmıştım ama nazik yaşlı bir Hıristiyan rahibi hayatımı kurtardı ve bu uzun kış aylarında beni barındırdı. Bu anlatılması gereken uzun bir hikâye.” Sanki Deidre’nin her an odaya girmesini beklermiş gibi Zerlina’nın arkasına baktı. “Deidre nerede? Karım nerede?”

Zerlina arkasını döndü, böylece Wolfram gözlerindeki yaşları görmeyecekti. Kapıya doğru ilerlemeye başladı ama Wolfram onu durdurdu.

“Deidre nerede Zerlina? Cevap ver bana.” Wolfram’ın aklından bin türlü düşünce geçiyordu. Deidre doğumda ya da lohusa ateşinden ölmüştü. Wolfram tüm bu aylar boyunca

ondan, dudaklarından, vücudundan, nazik sevişmesinden başka bir şey düşünmemişti, eğer öldüyse buna dayanamazdı.

“Danlar onu götürdü Wolfram. Bir hafta kadar önce ortadan kayboldu. Makası ile bıçağını ahırda buldum. Gerçi Odin biliyor, Everard onu aramak için adamlar yolladı ama o zamandan beri ondan hiç ses çıkmadı.”

“Babam bunu biliyor mu? O da Deidre’yi aramak için kendi adamlarını yolladı mı?” Nedense Wolfram bilgeliği yüzünden babasına ağabeyinden daha çok güveniyordu.

“Babam öldü Wolfram.” Genç kadının sesi çok alçaktı, sanki onun acısını azaltmayı dilermiş gibiydi.

“Öldü mü?” Wolfram’ın yüzünün rengi soldu. “Hayır. Babam olamaz! O öyle güçlüydü ki!” Uzun bir süre boyunca sessizce onun yasını tuttu, kederini çok zor kontrol ediyordu. “Nasıl?”

“Sırtına aldığı bir kılıç yarasıyla. Senin gibi o da Danların bir kurbanıydı. Uzun zaman önce gömüldü. Şimdi yeni *jarl* Everard.” Zerlina bebeği onun kucağından aldı ve çocuğun mızımızlanmalarını susturarak bir sütanne çağırdı, o da bebeği göğsüne aldı.

“Danlar mı? Benim hayatımı almak isteyen Danlar değildi,” dedi Wolfram acı acı. Nedense içten içe tüm bu olup bitenlerden Warrick’in sorumlu olduğunu biliyordu. Babaları onun hainliğini mi öğrenmişti? Warrick onu susturmak mı istemişti? Peki ya Deidre? O da mı Warrick’in yoluna çıkmıştı?

Wolfram ablasını omuzlarından tuttu. Söyleyeceklerini duymak onun için çok acı olacaktı ama Wolfram buna mec-

burdu. “Adamlarımı öldüren ve beni de öldürmeyi deneyen kardeşimiz Warrick’ti. Beni bir köle olarak satan da oydu ve hiç şüphesiz babamızı katleden de o.”

“Hayır!” diye haykırdı Zerlina, bu sözlerin doğru olmadığına inanmak istiyordu. Ama Wolfram’ın yüzüne baktığında onun doğruyu söylediğini anlamıştı. Warrick son birkaç haftada Sigurd’u hapsederek haince davranmamış mıydı? Deidre’yi de tehdit etmemiş miydi? Zerlina’nın bir zamanlar çok sevdiği kardeşi gibi değildi o.

“Bunu kendi dudaklarından duydum. Everard’ın da tehlikede olduğuna hiç şüphe yok. Şimdi Warrick’in yolunda duran tek kişi o.”

“Everard!” dedi Zerlina nefes nefese. “O ve Warrick çok kısa bir süre önce birlikte ava çıktılar.”

“Ava mı?” Wolfram’ın kanı dondu. Bir adamı öldürmek için ne mükemmel bir fırsattı bu. Başka hiçbir şey düşünmeksizin, yeni bir trajedi meydana gelmeden önce kardeşlerini bulmak için koşarak konaktan çıktı.

At sırtında ormana doğru yöneldi ve kısa süre sonra Warrick’le karşılaştı. Atından atlayarak kardeşini gırtlığından yakaladı. Daha önce de bir kez yapmış olduğu gibi onun boğazını sıktı ama bu sefer Paul’ün sözleri aklına geldi. “Affet. Affetmeliyiz.” Warrick’in tuttuğu mızrağı döndürerek alan Wolfram gözlerinden ateş saçarak onun önünde dikildi.

“Seni şimdi tam burada öldürürdüm ama senin kanın dökülmeye değmez aslında.”

“Senin öldüğünü sanıyordum!” Warrick’in gözleri hay-

retten fal taşı gibi açılmıştı. Bu ona dadanmaya gelen bir tür iblis miydi yoksa?

“Hayır, sayende hâlâ hayattayım, babamın öldüğünü duydum ama. Onu öldürdün mü? Senin dalaverelerinin ve hainliğinin peşinde miydi? Peki ya Deidre? O da senin deliliğinin bir kurbanı mı oldu?”

Bunun üzerine Warrick bir kahkaha attı, onun bir iblis olmadığını artık emindi. “Deidre şimdi çok uzaklarda. Onu ait olduğu yer olan İrlanda’daki kocasının yanına yolladım. Onu bir daha asla göremeyeceksin, yine de onun geri gitmesi benim sandıklarımı altın ve gümüşle dolduracak. Deidre’den tek öğrendiğim bu oldu oysa ona tüm dünyayı vermiş olabilirdim!”

“İrlanda’da. Yani güvende mi?” Bu sözler Wolfram’ın kalbine merhem gibi gelmişti.

“Kocasını sadakatsiz davranışları yüzünden onu cezalandırmayı uygun görmedikçe.” Warrick’in gözleri güneşe karşı kısılmıştı. Ağabeyini bir şekilde gafil avlamayı düşündü, sonra da Everard’la ilgili planlarına devam edebilecekti. Hem Wolfram’ın hem de Everard’ın hayatını sona erdirmek için Wolfram’ın şimdi elinde tuttuğu mızrağı kullanacaktı.

“Olaf’ı öldürdün mü? Babamızın hayatına son verdin mi?” Wolfram mızrağın ucunu incecik bir kan sızana dek Warrick’in boğazına iyice yaklaştırdı. “Yaptın mı?”

“Evet, yaşlı aptalı öldürdüm. Gittikçe yumuşuyordu. Artık *jarl* olmaya uygun değildi. Senin ölümünde parmağım olduğu için beni cezalandırmayı düşündü ama bunu yapmasına izin veremezdim.”

“Katil köpek! Sana bunun bedelini ödeteceğim Warrick. Aldığım her nefes üzerine yemin ederim ki bunu yapacağım.”

“Peki sana kim inanacak? Söylediğin her şeyi inkâr edeceğim. Tüm olanlardan Danların sorumlu olduğunu herkes biliyor.”

“Herkes değil,” dedi Everard onları dinlemekte olduğu gölgelerin arasından çıkarak. “Listende şimdi sırada benim olduğum kesin.” Everard’ın gözleri tiksinti doluydu.

“Onunla ne yapacaksın?” diye sordu Wolfram.

Everard’ın sesi buz gibiydi. “Baba katillerine verilen ceza açıkça belli. Warrick, tıpkı kendisi gibi baş aşağı asılmış canlı bir kurdun yanına ayaklarından asılacak. Bırakalım da pençeleriyle birbirlerini parçalara ayırsınlar. Bu Odin’in kanunu.”

“Hayır!” Warrick af ve merhamet dileyerek ağabeylerinin ayaklarına kapandı. Wolfram Paul’ün ona tüm öğrettiklerini düşündü. Warrick’i affedebilirdi ama yaptıklarını unutamazdı.

“Ona ne istersen onu yap Everard. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum. Midemi bulandırıyor. Ellerimi onun kaderinden çekiyorum.” Babası için gözlerinden yaşlar süzüldü ama onları sildi.

Wolfram konağa doğru giden yolda ilerlerken omzunun üzerinden seslendi. “Ben Deidre’yi bulmaya gidiyorum Everard. Sigurd’u da yanımda götürmek isterim. Buna gönlün var mı?”

“Evet,” diye bağırdı Everard. “Haksız yere cezalandırılmıştı.”

Bunun üzerine Wolfram merhamet isteyen ama hiç kar-

şılık alamayan kardeşi Warrick'in zavallı çığlıklarını duymazdan gelerek ormandan çıktı. Denize doğru bakarken ne yapması gerektiğini biliyordu. *Ejderha Başı*'nı alıp İrlanda'ya gidecek ve karısını isteyecekti. Kardeşi, babası ya da kocası olsun hiç kimse bir daha onları birbirlerinden ayırmayacaktı. Deidre ona aitti ve artık hiçbir okyanus onları ayrı bırakamazdı.

III. BÖLÜM

EN DEĞERLİ HAZİNE

İRLANDA
İLKBAHAR 846

“Hazineniz neredeyse yüreğiniz de orada olacaktır.”

YENİ AHİT, Luka 12:34

1

Yağmur bulutları ağaçlı tepelerle granit dağların üzerine yağmur bırakarak zümrüt yeşili adanın üzerinde dolaştılar. Yeniden doğan yaşamın ve büyüyen çimenlerin, çiçeklerin ve yaprakların kokusu havaya sinmişti. İlkbaharın vaatleri ile bu mevsimin getireceği neşe ve mutluluğun işaretiydi bu ama taş manastır binasının penceresinden bakan koyu saçlı kadın için hayra alamet değildi. Memleketine geri dönmüş olsa da oğlu için yas tutuyordu.

“Ah Bridget,” dedi Deidre önünde duran kendi kanından kızkardeşi olan rahibeye. “Nasıl daha fazla gözyaşı dökebilirim ki? Kederimle hepsini akıttım zaten ama çocuğumu yine de unutamıyorum. Oğlumdan ayrıldığım için dertlenmeyi asla kesmeyeceğim. Sağ kolumu bile verebilirim.”

Mübarek kadın elini nazikçe kardeşinin koluna koydu. “Onu yeniden göreceksin Deidre. Phelan’ın sabit fikrini değiştirmek için yapabileceğim her şeyi yapacağım.”

Deidre başını iki yana salladı. “Hayır, beni cezalandırmak için oğlumun olduğu yere geri göndermeyi reddediyor.

Şimdi karşıma bile çıkmadı. Döneli neredeyse iki hafta oldu ama daha akıbetimin ne olacağını bana söylemeyi dahi uygun bulmadı.” Deidre gözlerini kapatarak oğlunu kucağında en son tuttuğundan beri başına gelenleri anımsadı. Okyanus yolculuğu onun için bir cehennem, bir kâbus olmuştu. Oğlundan zorla koparılmış olmak ruhu için bir işkenceydi. Gemide geçen tüm zamanını uyku ile uyanıklık arasında bir belirsizlikte geçirmişti. Hiç şüphesiz Danlar gemilerinde daha uysal bir yolcu olsun diye onu uyuşturmuşlardı. Dudaklarına çok az yemek değmişti. Hastaydı, ama vücudundaki ağrılardan değil, kalbindekilerden. Karaya ulaştıklarında at sırtında Muskerry manastırına taşınmıştı, bu Eire’nin inişli çıkışlı tepelerine yukarıdan bakan yuvarlak ve büyük bir taş binaydı. Manastırda artık bir rahibe olan ablası Bridget tarafından karşılanmıştı. Bridget uzun alev alev saçlarını mübarek bir rahibenin başörtüsü için feda etmişti.

Bu anılarla dolu, acı tatlı bir buluşma olmuştu, oğlundan ayrılmış olmanın ızdırabı olmasaydı Deidre’yi mutlu edecek bir buluşma. Bridget’in çektiklerini hatırladığında gözyaşları ablasının kollarına karıştı.

“Ama şimdi mutluyum,” diye fısıldadı Bridget. “İan Tanrı’yla birlikte ve ben de onu öldürenler için kalbimde af buldum.”

“Vikingler hakkında öğrenmemiz gereken çok şey var,” dedi Deidre sessizce. “Bize yapmış olduklarına rağmen onlar söylendiği gibi barbar değiller. Zerlina ile Olaf’ı severdin.” Deidre gözlerini yere çevirdi. “Ve Wolfram’ı da.” Ablasına Viking kanunları ve âdetleri ile Wolfram’a olan aşkı hakkındaki her şeyi anlattı, onun anladığını biliyordu.

Deidre ablasının yüzünde gördüğü huzurlu bakıştan memnun olmuştu. Her ne kadar gözleri daha büyük ve daha mavi, yüzü de biraz daha solgun görünse de Bridget fazla değişmemişti. Daha gençlerken Deidre'nin dalga geçtiği burnuna serpiştirilmiş çiller hâlâ duruyordu. Bridget'in dolgun dudaklarındaki gülümseme Deidre'ye ablasının bu manastırda, Ian'ın öldürüldüğü o uğursuz günde geçen tüm o korkunç kâbusu unutmamasına yardım edecek sükûnet ile huzuru bulduğunu anlatıyordu.

“Biz de değiştik, öyle değil mi?” diye sordu Deidre nazikçe. “Sen Efendi’ni buldun, ben de kalbimi. Ama sonra ben onu kaybettim.”

“Kaybedilen sonra yeniden bulunacaktır,” diye karşılık verdi Bridget pencereye doğru yürüyerek. Aşağıdaki zemine gözlerini dikti. “Ian öldüğünde ben de ölmek istedim. Kaybımın gerçeğine karşı aklımı tamamen kapattım ama Tanrı kalbimi açtı, onunla birlikte gözlerimi de. Şimdi her şeyde Tanrı’ya güvenmemiz gerektiğini biliyorum.”

Aniden mantıksız bir öfke Deidre’yi ele geçirdi. “Tanrı’ya güvenmek. Laf, sadece laf. Her şeyim elimden alındı benim. Yaşamdan çok sevdiğim adam ve benim rahmimden çıkan çocuk. Kendimi zorla, bir zamanlar beni karısı olarak isteyerek Tanrı’nın önünde sözler veren ama şimdi benimle yüzleşmeye cesareti olmamasına rağmen beni aşağılayan ve cezalandırmaya çalışan bir adamın ellerine itilmiş buldum. Tanrı’nın da bana yüz çevirdiği kesin.”

Bridget kız kardeşinin ellerini kendisinininkilerin arasına

aldı. “Ben de çok acı çektim Deidre. Ama imanım beni güçlendirdi. Tanrı’nın hikmetini sorgulamak bize düşmez. Biz sadece kalplerimizi sevgiyle doldurup onun bize emrettiklerini yapabiliriz. Düşmanlarımızı affetmeliyiz.”

“Düşmanlarımızı affetmek,” diye tekrarladı Deidre. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Bridget küçük çilli eliyle başörtüsünü düzeltirken kardeşinin gözlerinin ta derinlerine baktı. “Affetmek ve güvenmek.”

“Güvenmek,” diye tekrar etti Deidre. Warrick’i düşündü. Ona güvenmişti. Deidre’nin bu kadar acı çekmesine kesin onun hainliği neden olmuştu.

“Ve yarına umutla bakmak. Yarının ne getireceğini yalnızca Tanrı bilir. Senin için dua edeceğim Deidre, benim gibi huzur ve mutluluk bulabilmen için.”

Sabah ibadeti için çan çaldı ve Deidre ablasının peşinden küçük şapele doğru yürürken konuşmayı bıraktı. Sunağın önünde diz çöküp sabah ayının ilahilerini dinlerken yer soğuk ve nemliydi. Deidre’nin aklı karmakarışık. Daha ne kadar bu duvarların arasında tutulacaktı? Rahibelerle birlikte olmak huzurluydu ama onun ait olduğu yer burası değildi. Annesinin onun nerede olduğundan haberi olup olmadığını merak etti. Deidre onu görmeyi ne kadar çok isterdi. Bridget Deidre’ye, ortadan kaybolmasından sonra ailenin onun arkasından tıpkı bir ölü gibi yas tuttuğunu anlatmıştı, Vikinglerin onu öldürdüklerinden ya da köle olarak sattıklarından emindiler. Yalnızca Tara kızının yaşayanlar arasından ayrıldığına inanmayı reddetmişti. Bu tıpkı Deidre’nin Wolfram hakkında düşündüklerine benziyordu. İçinden bir ses hâlâ onun hayatta olduğunu fısıldıyordu.

Deidre ayine odaklanmaya çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Ya Kraliçe Guinevere'in Kral Arthur günlerindeki gibi o da günlerini burada yaşayarak geçirecekse? Ya bir daha asla Fenrir'in küçücük yüzüne bakamayacak, tatlı gülümsemesini göremeyecekse? Onun ağlaması bile Deidre için çok değerliydi. Peki ya Wolfram? Ya Deidre uzaktayken o geri döndüyse? Deidre'yi nerede arayacağını bilir miydi?

"Ne yapacağım ben?" diye ağladı sessizce. Yaşlı bir rahibe Deidre'yi dirseğiyle dürterek sessiz olmasını söyledi.

Deidre dizlerinin soğuk, nemli zemine artık daha fazla dayanamayacağını düşünürken kahvaltıyı haber veren başka bir çan çaldı. Bu kesinlikle her zamanki gibi yulaf lapası ile bitki çayı olacaktı ama nedense Deidre her zamankinden hızlı yürürken buldu kendini, yemeğini yiyip gününe devam etmeye can atıyordu. Phelan'a bir başka not, annesine de bir mektup göndermeyi planlıyordu.

Yemekhane-mutfak bu kez sessizliklerini bozup birbirleriyle konuşmaktan memnuniyet duyan rahibelerin sesleriyle uğulduyordu.

Kâsesini alıp sıraya giren Deidre Bridget'i aradı. Ablası nereye gitmişti? Hücre benzeri odasında özel bir dua için dizlerinin üzerine mi çökmüştü?

"Deidre," diye seslendi rahibe adaylarından biri, kıkırdamaları yüzünden sürekli cezalandırılan yuvarlak yüzlü genç bir kızdı bu. Deidre'ye onunla birlikte gelmesini işaret etti.

Kâsesini bırakıp lapaya hasret dolu bir bakış atan Deidre genç kızı takip etti. Rahibe adayına yetişmek için acele eder-

ken aklına bir sürü düşünce hücum etti. “Şapelde fısıldadığımı için azar mı işiteceğim?” diye merak etti. Ondan ne istiyor olabilirlerdi ki?

Adımlarını daha da hızlandırarak sonunda genç kadına yetişti. Bir elini onun koluna koyarak “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu.

“Seni görmeye gelen bir adam var. Ablanla birlikte aşağıda bekliyor.” Rahibe adayı başıyla merdivenlerin olduğu tarafı gösterdi ve arkasını dönerek uzaklaştı.

“Beni görmek isteyen biri mi?” Deidre’yi bir endişe sardı. Aşağıdaki kimdi? Phelan mı? Babası mı? Peder Finian mı? Kimdi bu?

Dik, sarmal merdivenleri inerken ayağı uzun elbisesine takıldığında Deidre telaşından neredeyse düşüyordu. Aşağıda onu bekleyenin Wolfram olabileceğini umut etmeye cüret edebilir miydi? Bu düşünceyle kalbi göğsünde daha da hızlı attı.

Avlunun kemerli yoluna adım attığında Deidre ablasının siyah beyaz suretini, onun arkasında da bir zamanlar elini talep etmiş kısa, tıknaz vücutlu, kızıl saçlı adamı gördü. Gülümsemeye çalışırken her yanını hayal kırıklığı kapladı.

“Phelan!” Ziyaretçisine söyleyebileceği her şeyi, oğluna duyduğu sevgiyi anlamasını sağlamak için yalvarabileceği her yolu düşündü.

Adam da ona gülümsedi, fazla büyük bir gülümsemedi ama yine de samimiydi. Adamın kahverengi gözleri sabah güneşi karşısında kısılmış, burnunu aslında olduğundan daha da düz gibi göstermişti. Sanki aralarında yanlış hiçbir şey geçme-

miş, Peder Finian'ın önünde durup evlilik yeminlerini ettiklerinden beri neredeyse iki yıl geçmemiş gibi Deidre'ye elini uzatmıştı.

Hava yabancı çiçekler ile otların güzel kokusuyla mis gibi kokuyor olsa da Deidre bunu fark etmemişti. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. Donakalmış, bu adamın onun gitmesine izin vermesi için söyleyebileceği sözleri düşünüyordu. Sonunda "Neden geldin?" diye sordu.

Phelan ona doğru geldi, gözleri genç kadının yüzüne kilitlenmişti. "Neden mi? Gerçekten, neden. Sen benim karım-sın Deidre, ne günah işlemiş olursan ol. Yerin benim yanımda."

"Ben günah işlemedim," diye karşılık verdi Deidre inatçı bir tavırla. Wolfram'a olan aşkı gerçekten de saf ve doğru bir şeydi.

"Bir piç doğurmuşsun diye duydum, bir barbardan bir çocuk." Phelan'ın gözleri ateş saçıyordu, dudakları da kıvrılmıştı.

"Çocuğum bir piç değil! Onu seviyorum. O asil bir *jarl*'m torunu, cesur ve nazik bir adamın oğlu, bir aşk çocuğu. Sakın ona benim önümde iftira etme çünkü buna izin vermeyeceğim." Deidre çenesini dikleştirip omuzlarını geriye atarak durdu.

Phelan eliyle Bridget'e gitmesini işaret etti. "Yalnızca karı koca arasında konuşulması gereken bazı şeyler vardır," dedi. Bridget gitmeye hazırlanmadan önce tereddüt ederek Deidre'ye baktı. Deidre başıyla onayladı. Phelan'dan korkmuyordu. Bridget merdivenleri çıktığında Deidre de dikkatini Phelan'a çevirdi.

“Geri dönmek, oğlumla birlikte olmak istiyorum.”

“Seninle tartışmayacağım Deidre. Buraya aramızdaki düşmanca duyguları düzeltmeye geldim. Sıkıntılı bir süreçten geçtin. Anlamaya ve sana karşı sabırlı olmaya çalışacağım.”

“Aramızda bir uyum olmasını istiyorsan beni Kuzey ülkesine geri gönder. Oğlumla birlikte olmak istiyorum.” Sesi katı, gözleri sabitti.

“Gideceğin tek yer benimle birlikte karım olarak yaşayacağın konak,” diye cevap verdi Phelan. Sesinin tonuna bakılırsa sabrının git gide azaldığı belliydi.

“Seninle gidemem Phelan. Üzgünüm. Ama kader hayatlarımıza müdahale etti ve benim kalbimde sen artık kocam değilsin.”

Phelan kollarını göğsünde birleştirdi. “Anlamsız konuşuyorsun Deidre. Yeminleri ettik. Sen benim karımsın. Şimdi ya güzellikle gelirsin ya da seni konağa sürükleyerek götürürüm. Bu senin seçimin Deidre. Sen benim karımsın ve Tanrı’nın kanunları da insanlarınki de *benden* yana. Ovalardaki topraklar, o topraklarda otlayan koyun nasıl bana aitse sen de bana aitsin ve bu gerçeği değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Phelan ona doğru ilerleyerek onu bekleyen atların olduğu tarafa doğru itti. Deidre adamın onun söyleyebileceği hiçbir şeyi dinlemeyeceğini fark etti. Kararını vermişti. Onunla gitmekten ve bir kaçış yolu düşünebileceği zamana dek fırsat kollamaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

2

Deidre Phelan'ın siyah aygırının arkasında altın-kızıl bir kırsağın üzerinde giderken sert zemine çarpan toynakların gürültüsü manastırın avlusunun sessizliğinde yankılandı. Kaçmamasını garantilemek için atının gemi kocasının atının kine bağlanmıştı.

“Kocam olması gereken bir adamın tutsağıyım,” diye düşündü için için, buradaki ironiyi görmüş ve Phelan'ın ona yaptığı muameleye içerlemişti. Kaderinin belirsizliği hassas bir yara gibiydi, at üzerinde giderken daha da iltihaplanıyordu.

Sessizlik içinde ilerlerken Phelan dosdoğru önüne bakıyordu. Manzara Deidre'ye tanıdık gelmişti ve hayretle babasının konağına doğru gittiklerini fark etti. Kalbi eve gitmenin mutluluğuyla yerinden fırlayacak gibi oldu. Annesi şöminenin yanında ip eğirme işinin başında mı oturuyor olacaktı? Babasının yaraları iyileşmiş miydi? Dışarıda, o çok sevdiği topraklarda at mı biniyordu? Ya Colin ile Brian, acaba onlar neredeydiler? Deidre Phelan'ın fikrini değiştirdiğini ve onu evine götürmeye karar verdiğini ummaya cüret edebilir miydi?

“Phelan,” dedi yüksek sesle onun dikkatini çekmeye çalışarak. “Beni babamın konağına mı götürüyorsun?”

“Hayır. Benim Kuzey’deki topraklarıma giden yolda onun arazisinden geçiyoruz sadece,” diye cevap verdi adam tersçe.

Benim topraklarım, demek istiyorsun diye düşündü Deidre öfkeyle. Evlilikleri tamamlanmış olmadığından bu topraklar hâlâ Deidre’ye aitti. Phelan’ın onun karısı olarak görevlerini yerine getirmesine can atmasında şaşılacak ne vardı ki? Hiç şüphesiz Deidre’yi bir fidye karşılığında kurtarmıştı. Genç kadına bugünkü davranış şekli, Danlara gümüşlerini ona karşı sevgisinden ödemiş olmadığını hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı Deidre’ye.

Deidre yukarıdaki gökyüzüne baktığında güneşi tam tepesinde görebildi. Şimdiden epey bir süredir at sırtında ilerliyorlardı. Deidre’nin sırtı yaptıkları birçok kilometreye şahitlik ediyordu.

Deidre arkasına dönerek atının yan tarafında at süren yedi adama baktı. Sanki o tehlikeli bir düşmanmış gibi hepsi de silahlıydı. Kaçmaya çalışırsa onu öldürürler miydi? Hayır. En azından Phelan evliliklerinin nihayet tamamlandığını ispat edebilene kadar bu olmazdı. Hiç şüphesiz Deidre’nin evlilik yeminlerinin sona erdirilmesi için kiliseye talepte bulunamayacağından emin olmak istiyordu. Genç kadın böyle bir şey yaparsa şu anda geçtikleri topraklar kanuna göre Deidre’nin olurdu.

Deidre kanunları düşündü. Eğer bir kadın yasal ayrılık için haklı sebep gösterebilirse, tüm evlilik çeyizini, düğün

hediyelerini alabilir ve bir miktar da tazminat elde ederdi. Phelan'ın onu kendine bağlı tutma ihtiyacında şaşılacak bir şey yoktu!

İşte bu. Yapmam gereken bu işte. Bir şekilde babamın konağının güvenli ortamına ulaşmalı ve Phelan'la evliliğim konusu halledilene kadar beni barındırması için ona yalvarmalıyım. Peder Finian hislerimi anladığında bana kesinlikle yardım edecektir, diye düşündü, Deidre.

Arkasına, Phelan'ın adamlarına baktı. Uzun bacaklı kısırağın üzerinde onları geride bırakabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Yaradılış olarak onlardan daha hafifti ve sık sık at sürmüştü. Sorun Phelan'la yaşanacaktı. Onları birbirlerine bağlayan ipleri nasıl çözebilirdi? Bıçağı ile makasını daha önce hiç şu andaki kadar istememişti.

"Phelan," diye seslendi yorgunluktan zayıflamış gibi çıkmaya çalışan bir sesle. "Dinlenebilir miyiz? Karnım acıktı ve susadım, yemin ederim daha fazla gidemeyeceğim." Bir elini başına koyarak bayılacak gibi yaptı.

Phelan adamlarına durmalarını işaret etti. Atından inerek Deidre'yi pek de nazik olmayan bir tavırla birden kısırağından çekti. "Mümkün olduğunca çabuk yemek yemeli ve susuzluğumuzu gidermeliyiz. Daha gidecek çok yolumuz var." Gözleri arkalarındaki yolu inceliyor gibiydi. Neden ya da kimden korkuyordu ki? Deidre'nin babası ya da ağabeyleriyle karşı karşıya gelmekten mi korkuyordu? Vikinglerden mi? Yoksa Deidre'nin kaçabileceğinden mi?

Deidre bir an için Phelan'ın ona dikkat etmemesinden

yararlanarak onun izleyen gözlerinden sıvıştı. Çalıların altından kayarak ormanın nehirle buluştuğu bir yere geldi. Küçük bir çocukken kaç kez bu kıyıda oturup Colin ile Brian'ın bu fırtınalı sulara neşeyle coşmalarını seyretmişti? Nehrin kenarındaki her kayayı ve çimeni biliyordu.

Yakında yeniden evde olacağım, diye düşündü gülümseyerek. Elbisesini ve iç gömleğini yukarı kaldırarak belinin etrafına bağlayıp koşarak kaçmaya hazırlandı.

“Deidre! O gitmiş!” diye gürledi Phelan. Adamlarına onu aramalarını işaret ederken kollarını çılgın gibi salladığını görebiliyordu Deidre.

Deidre yeniden Phelan'ın adamlarının pençelerine düşmeden önce bir kaçış yolu bulmak için deli gibi etrafına baktı. Tek kaçış yolu nehrin gürleyen sularına dalmaktı. Yalnızca bir an tereddüt ederek cesaretini fazla geç topladı ve bir el onu tutmak için uzandı. Arkasını döndüğünde kendini Phelan'la yüz yüze buldu.

“Kaçıyor muydun karım?” diye sordu adam homurdanarak.

Kendini gülümsemek için zorlayan Deidre gözlerini masum masum açarak ona baktı. “Neden... Hayır... Ben... Yalnızca yıkanıyordum. Yolun kirine bir dakika daha tahammül edemedim. Suya bir dalıp çıkmayı bana çok görüyor olamazsın herhalde?”

Phelan sözlerinin doğru olup olmadığını anlamak için onun yüzünü inceledi ve bir kurnazlık görmedi. Onu dürterek tepeden yukarı itti. “Senin gösterişin için zamanımız yok karım,” dedi.

Deidre sessizce küfretti. Phelan bir daha onu gafil avlamayacaktı.

Phelan az pişmiş bir parça tavşanı Deidre'nin ellerine verdi. Genç kadın adamın belki yine onun yanından ayrılacağını umarak ağır ağır yedi ama Phelan onun yanında kaldı.

“Benim anlayamadığım şey,” diye homurdandı, “bu Vikinglerin seni neden yanlarında götürdükleri.” Bunun onu aklın ötesinde, sanki bir şekilde ihanete uğramış gibi sinirlendirdiği açıktı.

Deidre Phelan'ın bu kırgınlığının nedeninin, genç kadının yokluğu ile onun toprakları üzerinde hak iddia edememesinden kaynaklanan sıkıntı olduğunu düşünerek omuzlarını silktili. Eğer Deidre'yi öldürmüş olsalardı Phelan'ın canı daha mı az sıkılırdı? Viking baskını sırasında Phelan'ın adamlarının hiçbirinin babasına yardım etmek için etrafta olmadığını hatırladı. Phelan da kendini çarpışmanın içine atmamıştı, ne ödlekti ama.

“Onlar beni götürmediler,” diye cevap verdi öfkesiyle mücadele ederek.

“Götürmediler mi? Onlarla kendi isteğinle mi gittin yani?” Adamın yüzündeki şaşkın ifade neredeyse gülünçtü ve eğer tehlike olmasaydı Deidre bir kahkaha atmış olurdu.

“İhanete uğramıştık. Vikinglerin konuştuklarını duydum. Hainin kim olduğunu bulmak istedim. Bir fiçinin içine saklandım ve yanlışlıkla sonunda kendimi Viking gemisinde buldum.” Deidre'nin gözleri adamın üzerinde dolaştı. “Hainin kim olduğunu bulabilmek için her şeyimi verirdim.”

Phelan cevap olarak homurdanarak onu kolundan tuttu.

“Acele et. Burada daha fazla oyalanamayız,” diye emretti. Eğer Deidre onun onlara ihanet edenden intikam almak için yemin etmesini beklediye de hayal kırıklığına uğramıştı. Öyleyse kesinlikle bir *ödlekti*.

Yeniden yola çıkarak daha önceki kadar süratle at sürdüler. Deidre geçerlerken etrafındaki tepenin yeşilleriyle kahverengilerine baktı. Hafifçe eğimli tepeler bol ve yemyeşil çimenlerle kaplıydılar ve dalları güneşin parlak yuvarlağına değmek istermiş gibi gökyüzüne doğru uzanan eğri büğrü ağaçlarla benetlenmişlerdi. Yakında, çok yakında, arkalarındaki bu araziden ayrılacaklar, Deidre’nin özgürlük şansı da kaybolacaktı.

Onu tıpkı annesine bağlanmış bir çocuk gibi Phelan’a bağlayan ipe lanet etti. Elinde onu kesebileceği hiçbir şey yoktu. Bir şekilde kendini bu bağlardan kurtaracak bir yol bulmalıydı.

“Phelan,” dedi bir süre sonra. “Korkarım atım sakatlandı. Seninle at binebilir miyim?”

Phelan bir küfür savurarak atından indi. “Kadınlar! Tanrı hepsine lanet etsin. Hepsi dert ve baş belası.” Deidre’nin atını kendisinkine bağlayan ipi çözerek hayvanı ızdırabmdan kurtarmak için kılıcına uzandı.

“İn aşağı,” diye haykırdı bu kez onun attan inmesine yardım etmek için hiçbir şey yapmayarak.

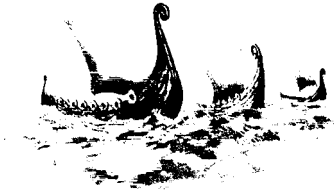
Deidre derin bir nefes aldı. Ya şimdi ya da hiçbir zamandı. Atını iki yanından mahmuzlayarak onu kendisi üzerinde hak iddia edecek adamın havaya kalkmış kılıcından uzağa yönelen-

dirdi. Kalbi deli gibi çarparak bir tepenin zirvesine ulaştı. Önünde çimen ve tepelerden başka hiçbir şey yoktu.

Phelan'ın "Lanet olsun kadın, geri gel!" diye bağırdığını duydu. Yalnızca onun aygırının sırtına atladığını görmeye yetecek kadar arkasını döndü. Adam öfkeden ciğerleri yettiği kadar bağırarak engebeli zeminde ilerledi.

Peşindekilerin aklını karıştırmaya çalışan Deidre atını etrafta dolaştırdı. Arkasındaki ormanın sık ağaçlığı ona saklanacak bir yer sunuyordu ve oradaki yeşilliklerin gölgelerinin derinliklerine daldı. Git gide yaklaşan atların toynak sesleri kulaklarında yankılandı. Onu takip edenlerin gölgeli ormanın derinliklerinde olduğunu tahmin ettiğinde yeniden yön değiştirdi ve bu kez yeşil tepelere doğru gitti. Tepeden aşağı inerken özgürlük düşüncesi ruhuna merhem olmuştu. Onu artık hiç kimse yakalayamazdı.

Atını ileri sürdükçe rüzgâr Deidre'nin yüzünü hırpaladı ama o bunu fark etmedi. Önemli olan tek şey onu tuzağa düşürmeye çalışan bu adamdan kurtulmasıydı. Bu sefer o kazanmıştı. Şimdi tek ihtiyacı olan babasının konağının güvenliğini, annesinin kollarındaki sevgiyi ve Peder Finian'ın bilgeliğini bulmaktı.

3

Deidre atını bağladı ve Llewellyn konağının kapısına doğru koştu. Hiç şimdiki kadar nefes nefese kaldığı olmamıştı. Phelan ile adamları onu tüm yol boyunca takip etmişlerdi, iki kere neredeyse yakalıyorlardı. Şimdi bile Phelan ile adamları yaklaşırken toynak gürültüsünü duyabiliyordu.

Deidre içeri koştuğunda gördüğü ilk kişi Tara oldu. Annesi belirgin şekilde incelmışti ama asil havasını hâlâ koruyordu. Dokuma tezgâhının arkasından Deidre'ye baktı ve önünde duranın kim olduğunu gördüğünde gözleri hayretten fal taşı gibi açıldı.

“Deidre! Tanrı dualarıma cevap verdi. Seni yeniden sağ salım bize gönderdi.” Dokumasının başından kalkarak kollarını öne uzattı ve kızını sımsıcak kucaklamasının güvenliği içine sardı. “Nasıl? Ne zaman? İyi misin?” diye bağırdı.

Aynı anda hem gülüp hem ağlayarak Deidre annesine her şeyi açıkladı, kelimeler öyle hızlı akıyordu ki kısa sürede yeniden nefes nefese kaldı. Annesine hainden, Vikinglerin “İrlandalı” dedikleri adamdan; nasıl onun kim olduğunu ara-

dığından ve *Deniz Kurdu*'na taşındığından; ilk olarak onların kıyılarında bir köleyken tanışmış olduğu Wolfram'a olan aşkından ve nihayet çocuğundan bahsetti.

"Bir çocuk mu?" Annesinin yüzündeki şok ifadesi Deidre'nin kaldıracabileceğinden fazlaydı. Şüphesiz o da Deidre hakkında kötü düşünecekti.

"Onun adı Fenrir. Bir bebekten isteyebileceğim her şey onda var ve benim için kendi hayatımdan bile daha değerli." Deidre ayağa kalkıp gözlerinin içine bakabilmek için annesinin kollarından ayrıldı.

"Bir oğlan mı? Ama bir kâfirden olan bir çocuk mu? Deidre, kızım ne yapacağız biz?" Tara başka ne diyeceğini bilemeden kollarını bedenine sardı.

"Wolfram, Viking lideri, benim kocamdı anne. Viking kanunlarına göre birleşmiştik." Tara konuşmaya başladı ama Deidre onu susturdu. "Zaten kendime tekrar tekrar söylemediğim tek bir söz bile söyleyemezsin bana. Wolfram beni kendine âşık etti. Üzerimde asla zor kullanmadı. Ben aptal gibi yeminlerimle Phelan'a bağlı olduğumu düşündüm ama iki insanı birbirine bağlamak için söylenmiş sözlerden daha derin bir vaat var. Birinin bir diğerine kalbinde hissettiği aşk bu. Ve bu aşkın meyvesi ve en değerli hazinem olan bir oğlumuz var."

"Öyleyse o benim de en değerli hazinem olacaktır," dedi Tara kızına bir kez daha sarılarak. "Ah kızım, yeniden dönmüş olman çok güzel. Torunum nerede?"

Bunun üzerine Deidre ağlamaya başladı. "Beni onun yanından aldılar! Saz toplarken Danlar bana saldırdı ve Phelan'

ın yanına geri getirdiler. Beni altın ve gümüş karşılığında sattılar. Çocuğuma geri dönmek zorundayım! Buna mecburum!”

“Seni geri dönmeye mi zorladılar? Bu kendi iradenle olmadı mı?”

“Hayır. İki hafta önce geri geldim. Phelan beni cezalandırmaya çalışıyor. Sadece bu toprakları bırakmamak için istiyor beni. Beni neden geri getirdiğini anlamayacak kadar saf ya da aptal değilim. Bizim aramızda aşk yok. Aslında bu zaten hiç olmamıştı. Lütfen, bana olan sevgin adına, beni onun gazabından koruman için sana yalvarıyorum.” Deidre annesinin elini tutup önünde diz çökerek onu doğuran kadına yalvardı.

Tara kızını nazikçe yerden kaldırdı. Onun kendini böyle aşağılamasına izin vermezdi. “Sana olan sevgim adına bu böyle olacak. Senin kendi isteğinle olmadıkça kimse seni bu evden dışarı çıkaramaz.”

Bu sözler söylendikten hemen sonra iki kadın duvarlardaki dar pencere yarıklarından Phelan ile adamlarının büyük ahşap kapıya yaklaştıklarını gördüler.

“Kapıya sürgüleyin!” diye emretti Tara hizmetlilerden birine, o da büyük kütüğü yerine indirdi. “Deidre, arkamda dur. Phelan senin kocan olabilir ama bu konağın hanımı benim ve böylece buraya gelen kişiye de söyleyecek bir sözüm olacak.”

Kapının onun girişine karşı kilitli olmasına sinirlenen Phelan kapıyı kırmaya çalışırken Deidre vurma seslerini duyabiliyordu. Sonunda kapının dayanıklı olduğunu fark ettiğinde içeridekilere girmesine izin vermelerini rica etti. “Girmeye hakkım var,” diye seslendi yüksek sesle.

“Kocamın konağına neden silahlı geliyorsun?” diye sordu Tara meydan okurcasına. Şimdi içgüdüleri ona bu adamın, kocası olsun ya da olmasın, kızı için pek hayra alamet olmadığını söylüyordu.

“Karım için geldim. Kocası olarak bu benim hakkım,” diye tekrar bağırdı Phelan. Deidre ahşabı doğrayan kılıçların sesini duyabiliyordu ve dehşetle annesinin eline yapıştı. Phelan’ın dokunuşuna katlanmaktansa ölmeyi tercih edeceğini biliyordu.

“Kılıçlarınızı derhal bırakın,” diye talep etti Tara bağırarak, içeri zorla girmeye çalışmalarına kızmıştı. Yakınlarda duran birkaç muhafız ile hizmetkâra dönerek silahlanmalarını emretti.

“İçeri girmeme izin ver, ben de söylediğini yapacağım.” Phelan gururunda inat etmeyi sürdürüyordu.

“Buraya girmeyeceksin, kocası ol ya da olma. Kızım çatımın altında güvenlik istedi ve buna sahip olacak,” diye seslendi Tara kapının öteki tarafından. Doğrama sesleri kesildi.

“Kadın, vazifen olmayan işlere karışıyorsun! Bu karı koca arasında. Seni ilgilendirmez. Karımı yanımda geri götürmek için her hakka sahibim. Beni keyifli bir kovalamaya soktu ve çok kızdırdı ama onu cezalandırırken yine de merhametli olacağım.”

“Kızım senin ya da bir başkasının elinden cezalandırılmayacak. Son birkaç haftada çok acı çekti. Şimdi ona fazlasıyla hak ettiği huzur ile güvenliği sağlayacağım ben.” Tara Deidre’ye baktı ve gülümsedi. Aralarında hep bir bağ vardı ama bu hiç şu an olduğundan daha güçlü olmamıştı.

“Tanrı’nın kanunları adına onu bana teslim etmeni talep ediyorum. Onu rezil ederek kendimden uzaklaştırmayarak çok cömert davrandım. Zina yaptı ve kötü bir döl peydahladı. Onu affetmeyi ve kalbimin merkezine geri koymayı kabul ediyorum. Tanrı bunu buyurur ve böyle de olmalı.” Şimdi Phelan’ın sesi yumuşamıştı.

“Tanrı diğerlerini sevmemizi ve merhamet göstermemizi buyurur. Hayır, Phelan, içeri girmene izin vermeyeceğim. Kan dökülmeden önce git artık. Deidre istediği gibi burada kalacak.”

Kapının dışında sessizlik oldu ve bir an için Deidre ile annesi Phelan’ın gittiğini sandılar ama o tekrar, bu kez yenilenmiş bir öfkeyle konuştu.

“Llewellyn’i bulacağım. Taleplerimin karşılanması için gerekeni yapacak. Konağıma karımla dönmedikçe bu araziden ayrılmayacağım. Deidre benim.”

Bu kez Phelan adamlarına kapıdan uzaklaşmalarını emretti. Deidre’nin yeniden pençelerinde olması sadece zaman meselesiydi. Babasının taleplerine boyun eğceğinden hiç şüphesi yoktu. Llewellyn ondan hep korkmuştu ve bu gerçek Phelan’ın gülümsemesine neden oldu.

O gittikten sonra Deidre ahşap taburelerden birine oturdu. Yorucu bir gün olmuştu ve Deidre tükenmişti. “Babam Phelan’ın söylediği gibi mi yapacak anne? Sevmediğim bir adamla gitmemi mi sağlayacak? Öyleyse ben sadece bir mal mıyım?”

Tara nazıkçe kızının saçlarını okşadı. “Babanın ne dediğini umursamıyorum. Burada kalmak istediğin sürece öyle yapacaksın. Aynı Phelan’a söylediğim gibi.”

“Peki ya çocuğum?”

“Onu bulmaya çalışacağız ama önce evlilik yeminleri konusu var.”

“Beni Phelan’a bağlayan düğümü çözmeliyim. Asla Wolfram’dan başka hiçbir erkeği sevmeyeceğim. O benim oğlumun babası ve hayatımın aşkı. Onun ölmediğini bir şekilde kalbimde hissediyorum. Beni bulacak, bunu hissediyorum ve ancak o bunu yaptıktan sonra yeniden gerçekten hayata döneceğim.”

“Öyleyse Tanrı onun yolunu açık etsin,” diye fısıldadı Tara.

4

Yıldızsız bir geceydi, gökyüzü de sanki gece yarısı dünyaya çöksün diye bekliyormuş gibi simsiyah ve gizemliydi. Yalnızca dolunay, onu bir pelerin gibi saran bulutlardan kaçmak için mücadele ederek aşağıdaki dünyaya ışık veriyordu. Bu karanlık içinde yollarında ilerleyen Wolfram, Sigurd ve Rorik önlerindeki İrlanda kıyılarına doğru giderken karanlıktan yararlandılar.

Wolfram sabırsızlığını bastırmaya çalıştı ama bu kolay bir iş değildi. Kolları yeniden Deidre'yi sarmak, gözleri de onun güzelliğinin ihtişamını seyretmek için yanıp tutuşuyordu. Denizın öteki tarafından uzak bir yolculuk olmuştu ama şimdi Deidre'nin babasının konağından sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Tek umudu onun orada olmasıydı, bunu kesin olarak bilemiyordu.

Wolfram'm İrlandalıının kolay av olacağını vaat ettiği servetin peşinde bu kıyılara saldırmasının üzerinden neredeyse iki yıl mı geçmişti? Tiksinierek İrlandalıyı düşündü. Bir adam nasıl kendi halkını aldatıp ona ihanet edebilirdi?

Tamam, bu adam, Phelan, açgözlü biriydi. Wolfram bu adı hatırlamıştı çünkü Gal dilinde “kurt” ya da “mert” anlamına geliyordu, gerçi o, adamın adının Guthrie yani “savaş yılanı” olmasının daha iyi olacağını düşünmüştü.

“Hele bir de Deidre’nin Hristiyan yeminleriyle onun gibi birine bağlanmış olduğunu düşününce,” diye geçirdi aklından. Birçok kez onun bir zamanlar “kocam” dediği adam hakkındaki gerçeği ona anlatmak geçmişti içinden ama her seferinde onu bir şekilde inciteceğinden korkmuştu. Onun kalbini suçlamalarla değil aşkla kazanmak istemişti. Bu yüzden susmuş ve sonunda galip gelmiş ve onun aşkını kazanmıştı. Deidre artık kendi memleketine döndüğünden Phelan kocalık haklarını iddia etmek için ortaya çıktı mı diye merak etti Wolfram. Bu düşünce onun iyice hırslanmasına neden oldu. Deidre artık *onun* karısıydı.

İkisi karanlıkta çarpıştıklarında Wolfram Sigurd’un “Odin aşkına!” diye sövdüğünü duydu. Diğer adam ona arkadan vurduğunda Wolfram darbenin etkisiyle neredeyse yere devriliyordu. İkisi de Rorik’in kahkahasını duydular ve ayağa kalkmalarına yardım eden elini hissettiler.

“Karanlıkta etrafta bu kadar tökezlemek yeter artık. Gelin, biraz dinlenelim ve büyük bir ateş yakalım. Uzun bir yoldan geldik,” dedi Rorik.

Sigurd el yordamıyla hep kemerindeki bir halkada taşıdığı çakmaktaşım buldu ve Rorik’in topladığı sürgün ve dalları tutuşturacak bir kıvılcım için çaktı. Wolfram İrlandalıların onları uzaktan görebilecekleri korkusuyla bir ateş yak-

maktan rahatsızdı ama Rorik yatıştırıcı sözlerle onun korkularını uzaklaştırdı.

“İrlandalıların suyun kenarında hiç gözcüleri olmaz. Onlara son saldırdığımız seferin ne kadar kolay olduğunu hatırlıyor musunuz?” diye sordu Rorik.

“Evet, bir gece yarattığı gibi etrafta sürünmekten yoruldum Wolfram,” diye onayladı Sigurd.

Wolfram gergin bir tavırla dolaştı. Ateş kötüye işaretli. Birinin düşman topraklarında gardım indirmesi hiç akıllıca değildi. Kendilerine fazla güvenecek ya da aptalca davranacak lüksleri yoktu. Konağın efendisinin, Deidre’nin babasının önüne çıkıp onunla barıştıktan sonra bu topraklarda korkmadan açıkça gezinebilirlerdi ama şimdi bunun için fazla erkendi.

“Bence ateşi söndürüp yolumuza devam etmeliyiz,” dedi Wolfram yüksek sesle.

“Liderimiz sensin,” diye razı oldu Rorik hayal kırıklığıyla ve parlayan közlerin üzerine ayağıyla toprak attı. Böylesine kasvetli bir gecede ateş memnuniyetle karşılanan bir lütuf olmuştu.

“Yakında bundan çok daha büyük bir ateşin karşısında olacağız,” dedi Wolfram yürürlerken. Tek umudu Deidre’nin ailesinin ona karşı düşmanca davranmamasıydı. Yan tarafına değen kılıç ona güven veriyordu ama hayatı tehdit altında olmadıkça onunla vuramayacağını biliyordu. Daha önce yeterince katledilen olmuştu. Yalnızca Deidre’yi alıp götürmek istiyordu o kadar.

“Şahsen ben Deidre’yle birlikte Dubh-Linn’e dönebil-

diğimize memnun olacağım. Kendimi şimdiden Zerlina'sız yapayalnız hissediyorum,” diye fısıldadı Sigurd. Zerlina, Deidre ile Wolfram'ın çocukları Fenrir'i de yanında getirerek yolculukta onlarla birlikte gelmişti ama gemi Viking yerleşimi Dubh-Linn'de durmuş ve Zerlina ile bebek de güvenlikleri için orada kalmışlardı. *Ejderha Başı*'nın kısa zaman sonra döneceği yer de bu kasabaydı.

“Ben de Helga'sız,” diye ekledi Rorik.

Bir baykuşun çığlığı gecenin içinde yankılandı ve Sigurd yürümeyi keserek kılıcına dokundu ama hemen sonra bu aptalca davranışına güldü. “Gece kuşu.”

Çalılıkların sık yapraklarını kenara çeken Wolfram çalılıkların altından yalnızca bir çatırtı sesinden, etraflarında uğuldayan rüzgârdan fazlasını duyduğunu düşündü. Yapraklar bile ona bir sır vermeye çalışıyorlarmış gibiydi. Ama durup dinleyecek zamanı yoktu.

Rorik duymamışa benziyordu. “Yanımızda Thor'un keçilerin çektiği arabası olsaydı da bu kayalık yerlerin üzerinden Deidre'nin babasının şu konağına uçabilseydik.”

İşte tam o sırada kayalar gölgelerin arasından üzerlerine saldırdılar. Küçük ateş sayesinde Vikinglerin varlığından alarma geçen adamların koyu gölgeleri haline dönüştüler.

“Wolfram, dikkat et!” diye bağırdı Sigurd iki karanlık şeklin arkadaşının üzerine atladığını görünce. Kendisi de sırtına girecek bir bıçaktan kıl payı kurtuldu.

Birisi ona arkadan vurduğunda Wolfram başının arkasında bir acı hissetti. Yerdeki çamurun içine itilirken kollarının sırtından bağlandığını hissetti.

“Bunlar Vikingler,” diye bağırdı bir ses. “Eğer tepeleri yeterince uzun süre izlersek avımızı bulacağımızı söylemiş-tim size. Bu piçler ilkbaharda hep dönerler.”

Wolfram Sigurd’un yumruklarını sallayarak ikisinin üzerine atladığını gördü. Ama o da yeri boyladı. Diğerleri sa-yıca onlara üstün gelmişlerdi.

“Rorik koş! Gemiye uyar,” diye bağırdı Wolfram.

“Hayır. Sizi bırakmayacağım,” diye bağırarak karşılık verdi Rorik.

Öne çıkmaya başladı ama Wolfram yeniden bağırdı. “Sana emrettiğimi yap. Hepimizin yakalanmasına izin ver-meyeceğim. Koş!”

Rorik onun söylediğini yaparak ağaçların arasında yaralı bir geyik gibi hızla koştu. Tepeyi gözleyen İrlandalıllardan biri de onun peşinden gitti.

“Diğerlerini uyarmasına izin verme Brian,” diye bağırdı bir ses. Wolfram’la Sigurd Rorik’in genç İrlandalıyı kolayca geride bırakmasını izlediler, sonra da rahat bir nefes aldılar. En azından Rorik kaçmıştı.

Bir meşale yakılıp yüzüne tutulduğunda Wolfram geri çekildi.

“Şu ikisini görelim bakalım Colin,” dedi derinden gür-leyen bir ses.

Wolfram kıvılcım saçan bir çift göze baktı, alay eden kızgın gözlerdi bunlar. “Bu o! İki yıl önce ilkbahardaki bas-kını yöneten o Viking. Hiç şüphesiz Deidre’mizi bizden alan kişi o!” dedi bir ses.

“Viking köpeği!” diye bağırdı bir başkası.

“Onları hemen şimdi asalım,” dedi bir diğeri de.

“Hayır!” Ses kızıl saçlı bir gence aitti. “Kız kardeşime ne olduğunu öğrenene kadar onları hayatta tutmamız gerek.”

Wolfram konuşmaya çalıştı ama verdiği zahmet karşılığında midesine bir dirsek yedi. Tekrar kızıl saçlı gence baktı. Demek bu Deidre’nin ağabeyiydi. İçinde bulundukları duruma rağmen bu genç adamdan hoşlandığını hissetti. Gerçekten de onu suçlayamazdı.

“Onu babamıza götürelim! Onunla ne yapacağını bilir o,” dedi Wolfram’ın yüzüne bakan adam.

Böylece Wolfram kendini Sigurd’un arkasında dürtülüp ileri itilirken buldu. Deidre’nin babasının konağına bir dost olarak değil bir mahkûm olarak gidecekti.

5

Wolfram ile Sigurd Llewellyn'in konağının şömine alevlerinin duvarlardaki küçük pencere yarıklarından parladığını görebiliyorlardı. Konak uzaktan küçük bir kutu gibi görünüyordu. Ahşap ve taştan yapılmış eve git gide yaklaşırlarken Wolfram bu gecenin ona Deidre'yi yeniden görmenin büyük mutluluğunu mu yoksa hayatının sonunu mu getireceğini merak etti.

Llewellyn'in klanının adamları yürürlerken iki Viking'in etrafında kılıçlarını sallayıp denizin karşı tarafından gelen bu adamlara alaylar ve tehditler savurdular.

"Onları kurtlara yem olarak atın. Onların yurtlarında yaptıklarının bu olduğunu duymuştum," dedi iri bir adam.

"Ayaklarından ağaçlara asın ve bırakın da kuşlar onların leşlerinden beslensin," dedi bir başkası. "Kafalarını kesmek fazla merhametli olur. İki yıl önce bize yaptıklarının acısını çeksinler."

"Hah! Çocuk oyunu. Size söylüyorum, onlara kan kartalı* uygulamalıyız. Babam Vikinglerin elinde böyle öldü, o

* Vikingler'in bir idam şekli olduğu söylenir. Buna göre mahkûmların sırtı kesilerek açılıyor, kaburgaları omurgadan ayırdıktan sonra kartal kanatları gibi yan tarafa açılıyordu. Son olarak akciğerler bedenden kopartılarak yok ediliyordu. (ç. n.)

çaresizce yatarken iç organları kesilip dışarı çıkarılarak,” diye sataştı bir diğeri. Tıknaz adam Wolfram’ı sertçe yere itti. O konuşup gülerken Wolfram ayağa kalkmaya çalıştı ve karşılığında sırtında aynı adamın tekmesini buldu.

Wolfram bulunduğu yerden yukarı baktığında ona çok tanıdık gelen bir çift gözle karşılaştı. Bunlar Deidre’nin gözleri değillerdi ama, bir başkasına aittiler. Bu gözlerde anlayış ve şefkat gördü.

“Onu rahat bırak Cedric. Bu konuda zalimler gibi davranmak zorunda değiliz,” dedi genç adam Wolfram’a elini uzatarak.

“Kimsin sen?” diye sordu Wolfram ama daha kelimeler ağzından çıkarken bunu biliyordu. Böyle gözlere sahip olduğuna göre adam Deidre’nin akrabası olmalıydı.

“Brian. Öyle kabaca boyun eğdirip rezil ettiğiniz, sonra da yanınızda götürdüğünüz benim kız kardeşimdi. O gün yaptıklarınız için Tanrı sizi affetsin çünkü ben edemiyorum.”

“Brian,” diye tekrarladı Wolfram. Deidre’nin sık sık bu ağabeyinden bahsettiğini duymuştu. İkisi yakınlardı, Wolfram bunu biliyordu. Bu, kardeşlerden nazik olanıydı, Colin ise ateşli olanı. Kızıl saçlı olan Colin’e uyuyordu.

Mavinin alışılmadık tonlarında gözleri olan koyu renk saçlı ağabey yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı ama Wolfram onu durdurmak için elini kaldırdı. “Lütfen. Konuşmamız gerek. Bana yardım etmelisin,” diye haykırdı Wolfram.

“Sana yardım etmek mi? Senin gibi birine neden yardım etmeliyim ki?”

“Çünkü Tanrınız, İsa’nız düşmanlarınızı affetmenizi is-

tedi ve çünkü kız kardeşini ve dolayısıyla akrabalarını seviyorum,” diye cevap verdi Wolfram.

“Kız kardeşim mi? Onu kirlettiniz ve kocasından uzaklaştırdınız. Bunun için ve başka birçok şey için de cezalandırılmanız gerek. Söylediğin başka hiçbir şeyi duymak istemiyorum.” Brian kollarını göğsünde kavuşturarak duruyordu ama gözleri hisleriyle çelişiyordu. Bu Viking’i dinlemek ile adamın kanını isteyen diğerlerine katılmak arasında kalmıştı.

“O burada, babanızın konağında mı?” diye fısıldadı Wolfram. “Lütfen, bilmem gerek. Onunla konuşmalıyım.”

“Sus Viking. Genç bey sözlerini daha fazla duymak istemediğini söyledi sana.” Adam Wolfram’a saldırırken Sigurd da arkadaşının yardımına gitmek için etrafını saran adamlarla savaştı. O da sert bir darbe aldı.

Brian’ın aklı karışmış gibi görünüyordu. “Kız kardeşim burada İrlanda’da değil. Bana neden böyle bir şey soruyorsun ki?” Wolfram’ı tutan adama onun konuşmasına izin vermesini işaret etti.

“Kardeşin ve ben Viking kanunları önünde evlendik ve Kuzey diyarında karı koca olarak yaşadık. Aşkımızdan bir oğlumuz oldu ve ayrı düşene kadar çok mutluyduk. Geri döndüğümde onun gitmiş olduğunu öğrendim, Danlar tarafından kıyılarımızdan kaçırılmıştı. Karşılığında fidye almak için onu buraya getirmiş olduklarını umuyordum, işte bu yüzden buraya geri dönmeye cüret ettim. Kız kardeşine olan aşkım yüzünden hayatımı tehlikeye attım. Bunu göremiyor musun?”

“Danlar mı? Burada mı?” Brian bu Viking’e farklı göz-

lerle baktı. Gerçeği söylüyor olabilmesi mümkün müydü? Deidre, eğer yaşıyorsa, bir tür tehlikede olabilir miydi?

“Yalancı çeneni kapat seni kâfir köpek!” Cedric adlı adam bağırarak Wolfram’ı bir kez daha yere itti. “Kadını öldürdün kesin ve şimdi de senin hikâyelerine inanmamızı bekliyorsun.”

Wolfram bir kez daha ayağa kalkmak için çabaladı, gözleri artık tek umudu olan Deidre’nin koyu saçlı ağabeyinin üzerine kilitlenmişti. Brian derin düşüncelere dalmıştı.

“Ona inanma kardeşim.” Konuşan, Kuzeylilere olan nefretini fazlasıyla göstermiş olan Colin’di. Önceleri Sigurd’la meşguldü ama şimdi idareyi ele almak için öne çıkmıştı. “Onları tıpkı oldukları köpekler gibi çukura atın!”

Wolfram ile Sigurd birkaç metre ileri götürülerek onları derin ve karanlık bir çukura düşüren bir şekilde itildiler. Dişlerinin zangırdamasına neden olan bir sarsıntıyla dibe çarptılar.

“Kendimizi koca bir ringa kazanının içine soktuk!” diye küfretti Sigurd ve berelerle kaplı bacaklarının üzerine dikirken üstünü silkeledi. “Bu yerden tek parça kaçabilirsek şanslıyız.”

Wolfram kırılan kemiği olmadığından emin olmak için kollarını ve bacaklarını inceledi. Babasını aramaya gittiğinde uçurumdan aşağı düştüğü zamanı hatırlamadan edemedi. Canının acıdığını ama ciddi şekilde yaralanmadığını anlayınca kaçmayı denemeye koyuldu. Toprak yukarı tırmanmalarına izin vermeyecek kadar yumuşaktı ve tepelerinde de bir hücrenin parmaklıkları gibi yerleştirilmiş kütükler vardı. Yuka-

rıdan onları ele geçiren ve “av”larının zaferini kutlayan adamların seslerini duyabiliyorlardı.

“Çukurlarındaki ayılar gibi yakalandık!” diye lanet etti Wolfram elini hapishanesinin nemli toprak duvarına vurarak.

“Bizim için kaçış olmayacak,” diye içini çekti Sigurd.

Wolfram Deidre’nin ağabeyini düşündü. Tek yapabileceği şu Brian adlı adamın onlara bir şekilde yardım etmesi için Hıristiyan Tanrısı’na dua etmekti yoksa sevgili Deidre’sini bir daha asla görememe ihtimali vardı.

6

Avludaki kurt köpeklerinin sızlanması ile yabani kazların sesi Llewellyn'in yıllık klan toplantısından döndüğünü haber verdi. O, köpekleri döverken Deidre onun gürleyen sesini duyabiliyordu.

"Yine kazları mı kovalıyorsun Fomor? Sen de mi Finn?" Salona girdiğinde köpekler de hemen peşindeydi. Odanın köşesinde oturan Deidre'yi görmedi, odanın karşısına yürüyüp karısına sarılırken gözleri sadece ondaydı.

"Seni gördüğüme sevindim. Yolculuğumda fazlasıyla yoruludum." Tara'nın kollarından kurtuldu ve iki köpeğe baktı. Onlar da başlarını eğip kapının dışına yollandılar. "Lanet olası köpekler. Hep kazları kovalıyorlar! Onları kaç kez cezalandırmam gerek?"

"Onlar yalnızca hayvan Llewellyn, insan değiller," dedi Tara gülüp başını sallayarak.

"Tıpkı yaramaz çocuklar gibiler," diye karşılık verdi Llewellyn. Kapının dışına baktığında etrafta paytak paytak dolaşan kazları gördü, o sırada köpekler havlayarak ve tüylü

kalabalığı ısırmaya çalışarak bir kez daha sürünün arasına atıldılar. “Fomor! Finn!” Llewellyn kollarını salladı ve sıkıldığında hep yaptığı gibi yüzü kıpkırmızı oldu. Gölgelemin arasındaki koltuğunda oturan Deidre babasının görünüşüne çok şaşırılmıştı. Saçları artık kızılımsı kahverengi değildi, şimdi neredeyse tamamen grileşmişti. Genellikle pırıl pırıl tıraş edilmiş yüzünde bir sakalın gölgesi belli oluyordu. Kalbi yerinde fırlayacakken, *zamanından önce yaşıyor;* diye düşündü genç kadın.

“Llewellyn,” diye söz başladı Tara arkasındaki Deidre’ye bir bakış atarak.

“Şu köpekler! Hiç disiplin yok. Tıpkı yeni nesil gibi, söylüyorum sana.” Fırtına gibi esmeye devam ederek en sevdiği koltuğuna doğru yürüdü. Deidre’yi ilk kez gördüğünde ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. “Deidre? Deidre? Bu gerçekten sen misin?” Kızının yüzüne bakarken sendeledi. Bir hayalet kadar beyaz görünüyordu.

“Sana söylemeye çalıştım. Bir mucize gerçekleşti. Deidre hayatta. İçimden Tanrı’nın onu esirgediğini biliyordum, yine de bize dönüşü onun için tamamen mutlu bir durum olmadı korkarım. Yeniden kaçırılmış!” diye haykırdı Tara.

“Deidre,” diye söze karıştı Llewellyn.

Deidre gülümsedi. “Benim baba. Eve geldim.” Adamın uzanmış kollarına koştu ve ona sımsıkı sarıldı.

“Ah Deidre, benim güzel kızım. Tanrı gerçekten de bir mucize yarattı ve seni eve, bize gönderdi.” Bir süre sonra Deidre’den ayrılarak biraz gerileyen Llewellyn onun kolunu tutarak masalara doğru götürdü. “Yemek yedin mi çocuğum?”

Dinlendin mi?” Deidre başıyla onayladı. “Öyleyse bana her şeyi anlat. O barbar Vikinglerden nasıl kaçtığını öğrenmek istiyorum.” Onun o gün konakta nasıl da cesurca mücadele ettiğini hatırladı ve kafası vahşi hayallerle doldu.

“Ben kaçmadım baba. Beni buraya getiren Danlardı, konağıımıza saldıranlarla aynı denizciler değil.”

“Danlar. Anlamıyorum. Seni bizden alanların Norveç diyarından Vikingler olduğunu sanıyordum.”

“Ben zorla götürülmedim baba. Kendimi kazayla *Deniz Kurdu*’nda buldum.” Deidre iki yıl önceki o meşum gün ve hain İrlandalı hakkında annesine anlattığı hikâyenin aynısını ona da anlattı. “Bu hainin kim olduğunu bir gün bulacağım. Hepimize ölüm ve yıkım getirdi.”

“Hah! Suçlanması gerekenler Vikingler. Bizden hiç kimse böyle bir hainlik yapacak kadar alçalmaz. Artık bundan daha fazla bahsetmek yok. Bunca zaman başına neler geldi?”

Deidre bir an tereddüt etti. Wolfram’a olan aşkı hakkındaki her şeyi annesine anlatmak bir şeydi, düşüncesinde çok katı ve inatçı olan babasına anlatmak başka şey. “Vikingler arasında yaşadım,” diye söze başladı.

“Ah, biliyordum. Seni köle olarak kaçırdılar. Zavallı Deidre’m.” Llewellyn kızının ellerine uzandı, sanki su toplayan yerleri ve barbarların ona atmış olmaları gereken kamçıların izlerini görmek istermiş gibi avuçlarını yukarı çevirerek tuttu. Zor işlerden kalan izler ya da nasırlar görmeyince parmaklarındaki altın yüzüklere dokundu ve hayretle ona baktı.

“Ben bir köle değil, ev halkının onurlu bir üyesiydim baba,” diye fısıldadı Deidre.

Llewellyn kaşlarını kaldırdı. “Ve... Bu Vikingler seni yataklarına girmen için zorladılar mı?”

“Hayır!”

Llewellyn rahat bir nefes aldı. “İyi. Kutsal Efendi’miz her şeye rağmen seni korumuş.” Etrafına bakınarak “Phelan nerede? Elbette kocan dönüşünde sana katılmış olmalı,” dedi.

“Seninle Phelan hakkında konuşmamız gerek kocam,” diye söze girdi Tara.

“Deidre’yi bir kenara mı attı? Bana yapmadığını söyle.” Llewellyn artık daha fazla dayanamıyormuş gibi koltuğuna oturdu.

“Hayır, onu bir kenara atmadı. Onun kendi konağına gitmesini ve orada evlilik yeminlerini yerine getirmesini istiyor. Ondan vazgeçen Deidre,” dedi Tara yumuşak bir sesle. Geleceğini bildiği patlamayı yatıştırmak isteyerek kocasına doğru yürüdü.

“Ondan vazgeçmek mi!” Tara’ya bakarken kaşları çatılmıştı. “Bu nasıl bir delilik? Deidre ondan vazgeçemez. Onlar evliler. Bu çocuksu saçmalığa bir son ver ve bırak da damadımla konuşayım.” Öfkeyle karısının kollarını itti.

“Phelan’a âşık değilim baba,” diye haykırdı Deidre ve onun karşısında durmak için öne çıktı.

“Aşk mı? Hah. Aşkın bununla ne ilgisi var. Seni Phelan’a çok uzun zaman önce söz vermiştim. Bunu biliyorsun. Öyleyse bana daha fazla aşktan söz etme.” Deidre’nin sözlerinin şaşkınlığıyla ona arkasını döndü. Bu kızı daha önce öfkelenmesine neden olacak bir şey yapmamıştı hiç.

“Ben başkasını seviyorum. Viking kanunlarıyla onunla evlendim.”

Llewellyn birden döndü, yüzü renkten renge giriyordu. “Viking kanunu mu? Onların kanunu yoktur. Onlar barbar. Yanlış tanrılara tapıyorlar. Bana onların kanunlarından bahsetmeye nasıl cüret edersin!”

“Onların kanunları adil. Onları benim anladığım gibi anlamıyorsun. Ben onların arasında yaşadım. Viking kocamın oğlunu doğurdum. Bir oğlan. Senin torunun.”

“Bir çocuk mu? Tanrı yardımcımız olsun. Eğer böyle bir birliktelikten bir çocuk doğurduysan ben ona piç derim! O benim torunum değil!” Llewellyn elini göğsüne koydu, yüzü acıyla buruşmuştu. Uzun bir süre sessiz kaldığında Deidre söylediklerinin onun ölümüne sebep olmasından korktu.

“Baba! Lütfen! Aramızda kırgınlık olsun istemiyorum ben,” diye bağırdı Deidre.

“Sakinleş Llewellyn,” diye azarladı onu Tara. “Yine kalbin tuttu. Böyle şiddetli öfke krizlerine giremezsin sen.” Tara hemen koşup şifalı otları koyduğu kesesini getirdi, içinden ısırgan otu çıkardı, yanına biraz melekotu kattı ve bunu kocasının dudaklarına sürdü. Llewellyn nihayet toparlanıp ağrısı geçtiğinde tekrar kızına döndü.

“Fahişe!” diye patlattı ona. “Viking orospusu!”

“Llewellyn,” dedi nefesi kesilen Tara, “diline hâkim ol!”

“Böyle bir aşağılanmaya razı olacağına kendini öldürsen daha iyi olurdu. Aileye bu utancı getireceğine ölmüş olman hem benim hem senin için daha iyi olurdu,” dedi Deidre’ye karısının müdahalesini görmezden gelerek.

Deidre olanlara inanamayarak afallamış bir şekilde babasına baktı. Onun öfkeleneneğini biliyordu ama onu böyle hor görebileceği hiç aklına gelmemiştir. Deidre'nin başka bir memlekette, kendininkilerden farklı kanunlarla idare edildiğini anlayamamış mıydı?

“Baba. Böyle şeyler söyleme bana. Anlamaya çalış.”

“Anlamak mı?”

“Bırak da açıklayayım,” diyerek hıçkırıklara boğuldu Deidre. “Phelan’ı hiç sevmedim ben, bunu biliyorsun. O da beni hiç sevmemiştir. Peder Finian’ın önünde yeminlerimizi ettik, bu doğru ama karı koca olarak hiç birlikte yatmadık. Viking bana nezaket gösterdi. Ona âşık oldum. Ama o zaman bile Tanrı’nın önünde ettiğim yeminleri hatırlayarak onun yatağından uzak durdum. Ama kalbim onunkiyle bütünleşip bir olmuştu, ruhum da onun kiye karışmıştı. Aşkımız güçlüydü ve sonunda bedenlerimiz de birleşti. Bu aşktan bir çocuğumuz oldu, bir oğlumuz. Böyle bir çocukta utanılacak hiçbir şey yok, paylaştığımız böyle bir aşkta da.”

Llewellyn dinlemeyi reddetti. “Sen Phelan’a aitsin,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından, “benim sözümle.”

“Hayır. Phelan’a değil. Asla ona değil. Ona geri dönmeyeceğim. Bırak ne istiyorsa yapsın, asla ona geri dönmeyeceğim. O da beni benim onu sevdiğimden fazla sevmiyor. Tek ilgilendiği çeyizimle gelecek topraklar ve fidyem olarak ödemeye mecbur kaldığı altın ve gümüşler.” Babasının önünde dikilirken onun öfkesinden korkan Deidre'nin elleri titriyordu. Onun dizlerinde oturarak her kelimesine kulak

verdiği çocukluk günlerini hatırladı. Onun bilgeliğine saygı duyuyordu ama bu kez kararlı duracaktı.

“Geri döneceksin!”

“Hayır!” diye fısıldadı Deidre.

Tara kızma doğru yürüdü ve kolunu onun beline dolayarak sıkıca sarıldı. “Onu burada koruyacağıma dair Deidre’ye söz verdim.”

“Burada mı?”

“Phelan’ın onu almasına izin vermeyeceğim. Bir yemin ettim. Yemin yemindir.”

“Evet, yemin yemindir! Kızının Peder Finian’ın önünde ettiği yeminlere ne demeli?” Llewellyn teslim olmayı inatla reddediyordu.

“O yeminler olup bitenlerle birlikte geçerliliğini yitirdi. Peder Finian’ı bulacağım ve Phelan ile Deidre arasındaki birlikteliğin iptali için Roma’daki Kutsal Peder’e talepte bulunmasını söyleyeceğim. Bu birliktelik asla olmamalıydı. Bu evliliği istemenin tek sebebinin bitişik topraklar ile klanları birleştirmek olduğunu sen de ben de çok iyi biliyoruz. Ama Deidre bir toprak parçası değil. Onun bir kalbi, bir akli ve mutlu olmaya hakkı var.”

“Aptal kadınlar ve onların mutluluk konuşmaları. Hepimizin başına dert açacaksınız. Phelan onurunu geri kazanmak için üstümüze saldıracak,” dedi Llewellyn öfkeyle burnundan soluyarak.

“Demek kalbini böylesine soğutan korku ve gururmuş,” dedi Tara alaycı bir tavırla. “Peki, ben Phelan’dan korkmu-

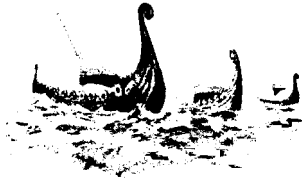
yorum. Eğer gerekirse kızımı korumak için onunla bizzat savaşırım.”

Orada meydan okuyarak duran anne ile kıza bakarken Llewellyn’in gözleri buz gibiydi. “Öyleyse o senin kızın olacak. Şu andan itibaren benim bir tek kızım var, o da Bridget. Deidre benim içim öldü. Gözlerim ona baksa da onu görmeyeceğim.”

“Hayır!” Deidre kalbine akın eden kederle mücadele etti.

“Llewellyn ne yaptığını bilmiyorsun,” dedi Tara nefesi kesilerek. “Deidre çok şey atlattı. Ona nasıl sırtını dönersin? Nasıl?” Tara’nın yüzünden yaşlar dökülüyordu ama kendisi için değil, kızı için.

“Kapa çeneni kadın. Başka bir şey duymak istemiyorum. Orospuyu ait olduğu yere, dışarıya atmamam yeterli. Burada kalabilir ama onunla herhangi bir ilgimin olmasını da reddediyorum. Onun buraya gelişinin hepimize sıkıntı yaratmaması için dua edebilirsin. Phelan’ın senin inadının öcünü almaması için de.” Bunları söyleyen Llewellyn hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kadınları salonda bırakıp gitti.

7

Deidre rüyalarında oradan oraya giderek yatağında bir taraftan diğer tarafa döndü. Kıyıdan giden bir gemideydi, ellerini başka bir geminin pruvasında duran bir erkek silüetine uzatmıştı. Uykusunda mırıldanarak adamı çağırırdı: “Wolfram.” Birbirlerine her yaklaştıklarında etraflarındaki dalgalar çırpınıp aniden hareketleniyordu. Deidre geminin direğine sıkıca bağlanmıştı ve yatak çarşaflarının onu bağlayan ipler olduğunu hayal ederek onlarla savaşıyordu.

“Hayır! Ona gitmeme izin verin,” diye mırıldandı.

Deidre Wolfram’ın gözlerinin önünde dönüp duran yüzünü görebiliyordu. Onun ölmediğini biliyordu. Gemiler birbirlerinin yanından geçerken onun oğlunu kucağında tuttuğunu görebiliyordu. Deidre bu rüyalar diyarında gözlerini kapattığında bir elin onunkini tuttuğunu, kolların ona sarıldığını ve dudakların onunkilere değdiğini hissetti. Sanki bir sihir yapılmış gibi etrafındaki ipler bir kenara atıldı.

“Wolfram!” diye bağırdı tekrar ama sevgili Viking’inin deniz mavisini gözleri yerine İrlandalı beyi Phelan’ın küçük

soğuk gözlerini gördü. Deidre'nin çocuğunu kollarında tutup bebeği denize atarken boğazından bir kahkaha koptu.

“Tanrım!” diye haykırdı Deidre yatağında oturarak. Rüyasındaki görüntülerden dolayı hâlâ titreyerek yüzünü ellerine gömdü. “Sadece bir rüyaydı. Bir rüya.”

Kalkıp güne başlaması için daha çok erkendi ama gördüğü kâbustan sonra yatakta kalamadı. Karanlıkta el yordamıyla ilerleyerek bir mum yaktı ve onun sıcak parıltısıyla rahatladı. Küçük halktan biri, bir peri gibi odadan odaya dolaştı. Babasının odasından gelen horultuları duyduğunda onun kendisine söylediklerini hatırlayarak kalbinde bir ağrı hissetti. Annesinin sevgisi olmasaydı Deidre kesinlikle ölmek isterdi.

Üzerinde beyaz geceliği ve çıplak kollarıyla Deidre mevsimin ılıklığına rağmen ürperdi. İrlanda'da hava nemli, geceler de genellikle soğuktu. Omuzlarını örtmek için odasına gitmek yerine ileri atıldı. Misafir odalarından birinde annesini görebiliyordu ve geri dönüşünün annesiyle babası arasında yarattığı kızgınlığa üzüldü. Tara Llewellyn'in yatağını terk etmiş ve o, kızını bir ölü saydığı yemininde inat etmekten vazgeçemedikçe ayrı uyumaya yemin etmişti. Deidre hayal mi ediyordu yoksa annesinin alçak sesle ağlayışını mı duyuyordu? Ona doğru gitmeye başlamıştı ki konağa yapılan gürültülü bir giriş onun o yöne gitmesine sebep oldu.

Bir sesin “Demek ikisini tuzağımıza düşürdük,” dediğini duydu ve bunun Colin'in sesi olduğunu anladı. Hızla ona doğru atıldı ama aniden aklına gelen bir düşünce onu durdurdu. O da Deidre'den uzak mı duracaktı yoksa?

“Önemli değil,” dedi kendi kendine. “Önemli olan yalnızca Wolfram’a olan aşkım ve oğlum.” Mumu önünde tutarak yeniden salona doğru ilerlemeye başladı.

Deidre odaya girdiğinde Colin içki kadehini sanki Brian’la tokuşturacakmış gibi havaya kaldırmıştı. Beyaz bir hayal, tıpkı kayıp kız kardeşi gibi görünen bir hayal görünce Colin kadehini yere düşürdü.

“Git buradan!” dedi sanki bir hayalette söyler gibi. Deidre onun oldukça sarhoş olduğunu görebiliyordu.

Deidre öne doğru bir adım daha attığında Colin ondan geri çekildi. “Colin!”

“Uzaklaş dedim. Tanrı aşkına beni rahat bırak ve...” diye söze başladı Colin ama gülümseyen Brian sözünü kesti.

“Bu hayalet değil, bizim Deidre’miz. O burada.” Brian kollarını kız kardeşine sararak onu iki yanağından öptü. Sonra geri çekilip merakla ona baktı. “Çiçek açmışsın kardeşim. Hep çok güzeldin ama şimdi seninle kimse yarışamaz.” Brian sarışın Viking’in ona söylediklerini hatırladı, Deidre’nin peşinden gelmek için hayatını tehlikeye attığını. Adam Deidre’nin babasının konağında olup olmadığını sormuştu. Viking’in tüm söyledikleri doğru olabilir miydi? “Deidre, biz iki tane...”

“Bir tuzağımızda iki tane kurt yakaladık,” dedi Colin çabucak, algılarına yeniden kavuşmuş ve bunun bir hayalet değil de gerçekten kız kardeşi olduğunu görmüştü. Brian’a çenesini tutması için uyarıcı bir bakış attı.

“Kurtlar mı?”

“Koyunlarımıza saldırıyorlardı ama bunu bir daha ya-

pamayacaklar.” Colin Brian’a anlamlı bir bakış attıktan sonra Deidre’nin ellerini tuttu. “Ama böyle konulardan yeterince konuştuk. Nasıl oluyor da sen burada, konaktasın? Hepimiz senin Vikinglerin ellerinde öldüğünden korkmuştuk.”

Deidre o meşum gecede başına gelenleri bir kez daha anlattı. Bu hikâyeyi daha kaç kere anlatması gerekecekti acaba? Yorgun ve üzgündü, oğlunu yeniden görmek için can atıyordu ve hain İrlandalı ve onun kötülüğünden bir daha bahsetmedi.

“Ve bu barbarların arasında mı yaşadın?” diye sordu Colin hayretle. Ayaklarının üzerinde dengesizleşince gürleyen ateşin yanında bir yere oturdu.

“Sevdiğim adamın karısı olarak, evet,” diye cevap verdi Deidre o da ona sırtını dönecek mi diye Colin’in yüzüne bakarak. “Ona bir çocuk doğurdum. Bebeğim Kuzey diyarında. Danlar beni kaçırdı ve fidye için buraya getirdi. Bir şekilde geri dönmem gerek.”

“Colin!” diye haykırdı Brian. “Adam bana doğru söylemiş. Demişti ki...”

“Kes sesini Brian ve kız kardeşimizi dinle,” diye azarladı Colin. Sessiz kalması için kardeşine tekrar işaret verdi. Âşık olduğunu düşündüğü bir adamın özgürlüğünü isteyecek isterik bir kadın istemiyordu. Kız kardeşi hiç şüphesiz öyle sıkıntılı zamanlar geçirmişti ki aklını fikrini kaybetmişti. Bir süre sonra bu Viking ile Kuzey diyarında doğurduğu çocuk hakkındaki her şeyi unutacaktı. Bu iki barbarı hayatta tutmaya devam etmeye artık gerek yoktu. Deidre buradaydı. Bu

yağmacı Kuzeylilerin ellerinden aldığı yarayı, kız kardeşine saldırılmasını ve eniştesi Ian ile diğerlerinin öldürülmesini düşündüğünde Colin hırsla doldu.

Ağabeyinin kurnazlığını ve Wolfram'ın üzerinde dolaşan tehlikeyi fark etmeyen Deidre sohbete devam etti. Ağabeyleriyle yeniden konuşmak güzeldi. Onlara Zerlina ile Sigurd'dan, Olaf ile Erika bahsetti ve onların Vikinglerin aslında Eire halkından farklı olmadığını görmelerini sağlamaya çalıştı. Colin de kardeşine evlilik planlarını anlattı.

“Nihayet altın saçlı Alana'yla evlenmeye karar verdim. Bu topraklara oğullar vermemin zamanı geldi.”

Deidre gülümseyerek onayladığını belli etti. “Alana senin için iyi bir eş olacaktır Colin,” dedi. “Dokuması tüm kırsal bölgede güzelliğiyle tanınır ve aşçılığının da bir o kadar iyi olduğu söylenir.”

Uzun bir süre konuşturlarken Brian tutsaklar hakkında dilini tuttu. Çok sevdiği kız kardeşinden böylesine önemli bir sırrı saklamaları onu rahatsız ediyordu. Sevgilisinin onlar tarafından esir tutulduğunu bilmeye kesinlikle hakkı vardı. Gözleri zaman zaman Colin'inkilerle buluştu ama orada hep ikaz gördü. Ağabeyini ilahlaştırarak geçen yıllar Brian'ın dilini tutmasına neden oldu, yine de tüm bu süre boyunca akli ağabeyine duyduğu sadakatle savaş halindeydi.

Nihayet Colin ateşin yanındaki koltuğundan kalktı. “Ah, yeniden evde olman çok güzel Deidre,” dedi sırtarak. “Şimdi yeniden sataşabileceğim biri oldu.”

Deidre gülümsedi ama bir süre sonra düşünceleri ciddi-

leşti. “Babam bana sırtını döndü. Viking’e olan aşkım ve Phelan’a geri dönmeyi reddetmem nedeniyle beni ölmüş sayıyor. Onun bu kızgınlığını bilerek yine de beni kardeşin olarak isteyecek misin?”

Colin biraz sertleşti ama başını salladı. “Evet, kardeşim olmanı hep isteyeceğim. O katil Kuzeylilerin yaptıkları yüzünden suçlanacak kişi sen değilsin. Sen sadece bir kadınsın, zayıf ve kırılgansın. Şu anda ihtiyacın olan şey zaman. Zaman ve bizim şefkatimiz.”

“Oğlumun kollarımda olmasına ihtiyacım var,” diye fısıldadı Deidre göğsündeki o minicik ellerin hissettirdiklerini hatırlayarak.

Onun gözlerindeki kederli bakışı gören Brian konuşmak için bir kez daha ağzını açtı. “Ona söylemeliyiz Colin,” diye söze başladı.

“Bana ne söyleyeceksiniz Colin?” diye sordu Deidre.

Colin erkek kardeşini iterek kapıya doğru götürdü. “Bir süre sonra çocuğunu geri almayı hâlâ istiyor olursan sana yardım etmek için elimizden geleni yapacağımızı,” dedi. “Ama şimdi halletmemiz gereken küçük bir iş var. Şu kurtlarla ilgilenmemiz gerek.” Bunu söyledikten sonra o ve Brian, Deidre’yi çocukluğundan beri tanıdığı ama şimdi yabancı ve soğuk görünen salonda bir kez daha yapayalnız bırakarak gittiler.

“İnşallah yardımınızı alacağım ağabeylerim ve oğlumu bir kez daha göreceğim.” Deidre şömine ateşinin parlak közleriyle mumunu yakarak yatak odasına doğru yürüdü.

8

Wolfram'la Sigurd hapisanelerinin soğuk zemininde yatarlarken ay ışığı üzerlerindeki kütüklerin yarıkları arasından parladı. İki Viking de uyumayı denemişti ama bu iğrenç çukurun içinde, başlarının üzerinde ölümün gölgesiyle bu imkânsızdı.

“Yeniden denesek mi?” diye sordu Sigurd ayağa kalkarak. Dizlerinin ve ellerinin üzerine eğilerek sabırla Wolfram'ın omuzlarına çıkmasını bekledi. Ancak o zaman üzerinde dengede duran Wolfram'la birlikte ayağa kalktı. Kuzey diyarında aldıkları eğitime şükretti. İkisi de yüzmeyi, avlanmayı, güreşmeyi, ok ve yayla, kılıçla, mızrakla savaşmayı, en ince kırılgarın üzerinde dengede durmayı ve bazen de tamamen zırlı bir şekilde kendi boylarından yüksekçe zıplamayı öğrenmişlerdi.

Wolfram yapabildiği kadar yüksekçe uzandı, kendini bu Hel çukurundan* yukarı çekme sonra da Sigurd'a yardım etme umu-
duyla kütüklerden birinde tutunacak sağlam bir yer bulmaya çabaladı ama nafi. Bunu Sigurd Wolfram'ın omuzlarında dengede dururken de denemişlerdi ama o da bir sonuç vermemişti.

* Burada Viking mitolojisindeki Hel diyarından bahsedilse de İngilizcede “cehennem çukuru” anlamına gelen “hellhole” kelimesine de atıfta bulunulmuş.(ç.n.)

“Sadece bir el kadar. Tüm eksiğimiz bu, sonra bu yerden kurtulabiliriz!” diye lanet eden Wolfram öbür Viking’in omuzlarından aşağı atladı.

“İşimize yaramadığı bu durumda bir okyanus derinliği kadar da olabilirdi,” diye karşılık verdi Sigurd. “Gerçekle yüzleşmeliyiz. Rorik yardımımıza gelmediği sürece İrlandalıların merhametine kaldık ki ben Rorik’in bizi bu yerin dibinde bulabileceğinden de şüpheliyim. Kaderimize terk edilmiş durumdayız.”

“Hayır. Ben asla pes etmeyeceğim. Keşiş Paul’ün bana anlattığı bir hikâyeyi hatırlıyorum, on iki oğlu olan bir adamın oğlu Yusuf adlı bir adam hakkındaydı. Kendi kardeşleri kıskançlıktan babasının ona verdiği parlak bir paltoyu üzerinden çıkararak onu bir çukura atmışlar. Ama o pes etmemiş, yine kendi kardeşleri tarafından köle olarak satıldığında bile. Sonunda onlara karşı galip gelmiş, hatta Mısır adlı bu ülkeyi idare eden kişi olmuş.”

“Öyleyse ona bu gücü veren Odin miymiş?” diye sordu Sigurd. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştı.

“Hayır, Hristiyanların taptığı Tanrı’yımış,” diye cevap verdi Wolfram. “Onların şu Tanrısı ve onun oğlu hakkında çok şey öğrendim.”

“Hristiyan Tanrısı zayıftır, Odin gibi güçlü değildir,” diye karşılık verdi Sigurd.

“Hayır, o güçlü. Ben de senin gibi düşünüyordum ama Paul kaba kuvvetin her zaman bir güç göstergesi olmadığını öğretti bana. Bazen akıl daha önemlidir. Ve Sigurd, dostum, şu anda da gerçekten de aklımızı kullanmamız gerek.”

Kütüklerden biri kenara yuvarlandığında tepelerinden bir gıcırta duyuldu. Üzerilerinde Colin'in sırttan yüzünü görebiliyorlardı.

"Hey Viking köpekleri!" diye bağırdı. "Size başınıza gelecekleri söylemek için geldim sadece. Kız kardeşim bize geri döndü, şimdi konakta bu yüzden sizi daha fazla hayatta tutmamıza gerek kalmadı. Buna ne diyeceksiniz?"

"Deidre? Deidre güvende mi?" diye haykırdı Wolfram.

"Babamın konağında kocasının dönüşünü bekliyor Viking. Onu sonsuza dek kaybettin ve sen de senin gibilerin ait olduğu cehennemin ateşli çukurlarında olacaksın artık."

"Lütfen, ona benden bir not ilet," dedi Wolfram bağırarak. "Ona oğlumuzun Dubh-Linn kasabasında olduğunu ve... ve onu sevdiğimi söyle."

Yukarıdan cevap gelmedi ama Wolfram tartışma sesleri işitti ve Brian'm sesini duyduğunu düşündü. Sonunda bir başka kütüğün de yana kaydırıldığını duydu. Sözlerinin kızgın olanın kalbini de yumuşatmış olma ihtimali var mıydı?

Yukarıdan meyve ve sebzeler yağdı. Wolfram'la Sigurd süratle yana çekilerek bu yayılım ateşinden kaçtılar.

"İşte yemeğiniz, sizi kokuşmuş köpekler." Bu Cedric olarak tanıdıkları adamın sesiydi. Her zaman olduğu gibi onlara karşı nefret doluydu ve bunun bu kıyıları yaptıkları baskın yüzünden mi olduğunu yoksa daha derin, daha karanlık bir sebepten mi olduğunu merak ettiler.

Colin'in yüzü yine önlerine geldi. "Senden hoşlanmıyorum Viking," dedi, "ama oğluna karşı da nefret beslemi-

yorum. O benim kanımdan ve onu kız kardeşime geri getirmek için elimden geleni yapacağım. Onun çocuğunu kaybetmenin yasını daha fazla tutmasını istemiyorum. Sana gelince, sen ve arkadaşın iki gün doğumu sonra uçurumun kayalıklarına götürüleceksiniz ve sıkıca bağlanacaksınız. Gelecek gelgitin yükselişini beklerken, korkunç gemilerinizle yolculuk ettiğiniz aynı suların ölümünüzü de getirecek sular olduğunu bileceksiniz.”

“Bir savaşıma şans vermeden bizi boğacak mısınız?” Sigurd çok içerlemişti. Bir kurdun ulumasıyla yapabildiği kadar yükseğe zıpladı. “Ah ellerimi üzerine bir koyabilseydim.”

“Yavaş ol Sigurd,” diye öğüt verdi Wolfram. “Gücümüzü saklamalıyız.” Şu Hristiyan Tanrısı’na dua ederse o Tanrı’nın ona yardım edip etmeyeceğini merak ediyordu.

“İki gün Vikingler. İki gün. Bunu düşünün ve o gün aldığınız İrlandalı canları hatırlayın.” Colin başını çekti ve kardeşine onunla birlikte konağa dönmesini işaret etti.

“Hayır, ben biraz daha burada kalmak istiyorum,” diye karşılık verdi Brian. Aşağıdaki çukurun karanlık derinliklerine doğru baktı. Onun yüzünü görmek Wolfram’a umut verdi.

“Sen,” dedi Wolfram. “Senin Deidre’nin diğer ağabeyinden daha şefkatli olduğunu biliyorum. Lütfen, ona benden bir not ilet. Onu görmeden, ona dokunmadan önce ölmeme izin verme. Kız kardeşini seviyorum, o da beni seviyor.”

“O başka bir adamın karısı,” dedi Brian sertçe, bir yandan da Deidre’nin ona bu esir tuttukları adam hakkında söylediğini duyduğu şeyler ona eziyet ediyordu. Deidre onu seviyordu, onlarsa adamın canını alacaklardı.

“Onun bir hainle evlenmiş olmasını ister miydin?” diye sordu Wolfram. Deidre’yi kendi halkına ihanet etmiş bir adamın kollarında düşünmeye dayanamıyordu. Tek aşkı para olan bir adamın sevdiği kadına ve çocuklarına ne yapacağını kim söyleyebilirdi?

Brian’ın kafa karışıklığı gözlerine yansdı. “Bir hain mi? Ne demek istiyorsun sen?”

“Kıyılarınızda muhafız olmayacağını ve tüm savaşçıların da içkileriyle meşgul olacaklarını nasıl öğrendik sanıyorsun? Konağınıza şans eseri daldığımızı mı düşündün? Hayır. Sizden biri bizi oraya getirdi ve düğün ziyafetinden bahsetti. Sizi hazırlıksız yakalayacağımızı söyledi ve bu yardımına karşılık ona bir sürü gümüş ve altın verildi.”

“Yalan söylüyorsun!” diye haykırdı Brian.

“Böyle bir şey yapmam için bir neden yok. Beni nasılsa öldüreceksin. Tek istediğim gerçeği Deidre’den saklaman, onu incitmek ve gemime geldiği gece kim olduğunu öğrenmeye çalıştığı hainin kendi kocası olduğunu öğrenmesini istemiyorum. Onu sen de benim kadar seviyorsan onu o adamın pençelerinden kurtulamaz.”

“Phelan böyle bir şey yapmaz. Ne dediğin umurumda değil!” diye haykırdı Brian. “Burada kalıp daha fazla iftiralarını dinlemeyeceğim. Ağabeyim haklı. İkiniz de ölmeyi hak ediyorsunuz.” Fırtına gibi geceye karışarak Wolfram’la Sigurd’u bir kez daha Cedric adlı adamın insafına bıraktı. Yaşayacak ve yardım geleceğini umacak iki günleri vardı, iki gün doğumu.

9

Sabahın erken saatlerinin sessizliğini konağın içinde koşuşup ev halkını uykularından uyandıran, Llewellyn'in hizmetkârlarından birinin heyecanlı çığlıkları bozdu.

"Yaklaşan silahlı bir çete var. Silah başına! Silah başına!" diye bağırdı kollarını çılgın gibi sallayarak. Efendisi Llewellyn'in odasına koşarak uyanana kadar onu sarstı.

Llewellyn başını salladı ve parmaklarını gür saçlarının arasından geçirdi. "Ne lanet hakkında bağırp duruyorsun?"

"At sırtında bir yağmacı çetesi kuzeyden bize yaklaşıyor. Çok kalabalıklar efendim," diye geveledi hizmetkâr, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Yatağından kalkıp telaşla giysilerini giyen ve kılıcını kapam Llewellyn kendini savaşa hazırladı. "Onlar İrlandalı mı Viking mi?" diye sordu.

"Bir şey söyleyememem, çok uzaktaydılar. Tek bildiğim konağa doğru gelen otuz kişi kadar oldukları."

Kapının eşiğindeki Deidre hizmetkârın söylediklerini duydu. Bu Phelan'dı. Öyle olmalıydı. Hiç şüphesiz daha fazla

adam toplamak için kendi topraklarına gitmişti ve şimdi de Deidre'yi kendisiyle birlikte götürmek için güç kullanacaktı.

Onun yüzündeki bakışı gören babası "Bu senin yüzünden," dedi. "Gelenler Viking'se, sevgilinin seni almaya gelen adamlarıdır, İrlandalılarsa yine seni istemeye gelen kocandır."

"Baba, buraya gelerek zarar vermek istemedim," diye fısıldadı üzüntüden kıvranarak.

"Bugün dökülecek kan senin suçun," diye karşılık verdi Llewellyn öfkeyle onun yanından geçerken. Deidre salonda ve büyük kapının dışında onun peşinden gitti.

Llewellyn sabah güneşine karşı gözlerine siper yaptı. "Bunlar Viking'se bu kadar atı hangi cehennemden bulmuş olabilirler?" diye merak etti yüksek sesle.

"Çalıntı olduklarına şüphe yok. Bu şeytanlar karanın iç taraflarına ilerledikçe istedikleri her şeyi alıyorlar," diye cevap verdi Llewellyn'in silahlı adamlarından biri.

Llewellyn yeniden tepelere doğru baktı. Onlara doğru şiddetli bir hızla gelen baskıncıların şekillerini seçebildi ve o anda bunların aslında Viking değil, Phelan'ın adamları olduğunu anladı. Gidip kızını almak ve onu kapı dışarı edip bu işi bitirmek fena halde cazip geldi ama karısının onu asla affetmeyeceğini bilmek kalbini sızlattı.

Phelan atını öne sürerken bir barış göstergesi olarak elini havaya kaldırdı. "Llewellyn, karımın babası, seninle görüşmeyi talep ediyorum," diye bağırdı.

Midesinde hareketlenen bir korku hisseden Llewellyn öne gelmesi için adama başıyla onay verdi. Phelan'dan hep kork-

muştı. Bu duruma sebep olduğu için kızına içinden lanet etti.

Phelan topraklarını teftiş eden bir lord edasıyla atını yavaşça ileri sürdü. Bugün ne olursa olsun kazanan taraf olacağını düşünerek gülümsedi. Konağın duvarlarına vardığında atından indi ve Llewellyn'le buluşmak üzere ileri yürüdü.

“Karımı istemeye ve yanımda götürmeye geldim. Sizin karınız bu hakkımı reddetti, ben de bu yüzden sizinle görüşmek istedim, çünkü burada efendi sizsiniz, karınız değil.” Kendinden ve tüm şık kıyafetleri ile yarattığı etkileyici görüntüden emin bir halde Llewellyn'e gülümsedi.

Llewellyn konuşurken yumruklarını sıkı. “Deidre'yi bu duvarların dışına çıkarmana izin veremem. Üzgünüm oğlum.”

Phelan'ın yüzündeki gülümseme soldu. Bu güç gösterisinin Llewellyn'in pes etmesini sağlayacağındna o kadar emindi ki.

“Seni iradesiz yaşlı adam!” diye bağırdı. “Bir kadının sana söz geçirmesine izin veriyorsun. Öyleyse buranın efendisi karın.” Phelan'ın gözleri Deidre'nin tanıdık suretini aradı. “Karımı önüme getirin. Onunla konuşmak istiyorum.”

Llewellyn reddetmek üzereydi ama daha sözleri ağzından çıkaramadan Deidre yanına geldi.

“Buradayım Phelan,” diye karşılık verdi. “Aklındakini söyle.” Başını dimdik tutarak dikiliyordu. Bu adamın onu korkudan sindirmesine izin vermeyecekti.

“Ne istediğimi biliyorsun,” diye cevap verdi adam. “Benimle gelip kan dökülmesini engelleyecek misin?”

“Eğer bana yalnızca özgürlüğümü verirsen kan dökül-

mesine gerek yok. Senden merhamet diliyorum. Kızman gereken,” diyerek elini öne uzattı Deidre, “bu insanlar değil benim. Hadi anlaşalım Phelan. İstemeye geldiğin karın değil, benim çeyizim olan topraklar. O topraklar senden kalsın. Onlara ihtiyacım yok. Beni rahat bırakırsan onlar senindir.”

Phelan yüzünü ekşiterek güldü. “Ya gururum ne olacak?”

“Beni kandırma Phelan. İncinen gururun değil cüzdanın. Geri dönmem için ödemek zorunda kaldığın altın ve gümüşler için sızlanıp duruyorsun. Eğer buna denk param olsaydı sana bunun karşılığını vermekten memnuniyet duyardım.” Deidre ona buz gibi bakışlarla baktı, gözleri ondan ne kadar nefret ettiğini yansıtıyordu.

Phelan Llewellyn’e bakarak onun kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı. “Sen ne diyorsun Llewellyn? Onun çeyizindeki toprakları yasal olarak bana devredecek misin? Kızının özgürlüğünün karşılığını bana altın ve gümüş ödeyecek misin?”

Bunu yapamayacağını bilen Llewellyn’in yüzü bembeyaz kesildi. “Toprakları tutabilirsin ama sana verecek altın ve gümüşüm yok. Biz kırsal insanlarız, Vikingler gibi tüccar değiliz. Ben arazi ve çiftlik hayvanları olarak zenginim. Sana koyun ve keçi olarak ödeme yapabilirim.” Llewellyn o anda öyle yaşlı görünüyordu ki Deidre ona acıdı.

Phelan başını geriye atarak güldü. “Yalan söylüyorsun seni yaşlı adam. Bu konakta Vikinglerin yanlarında götürmedikleri hazineler var. Şapelindeki kutsal emanetler, o yağmacı barbarların dokunmadığı duvar halıları, metal sürahiler ve kılıçlar. Koyun ve keçiler işime yaramaz, onlardan bende de yeterince var.”

Llewellyn Phelan'ın önünde dimdik durdu, konağını korumak için uğraşırken tüm korkusu yok olmuştu. "Onlar senin dokunacağın şeyler değil. Onlar bana ve aileme ait, nesilden nesle geçmişler."

"Öyleyse bana kızını ver."

"Yapamam," karşılık verdi Llewellyn. Bugün Phelan'ın daha önce hiç görmediği bir tarafını görmüştü. Artık Phelan'ın Deidre'ye asla nazik davranmayacağını anlamıştı. Tıpkı Deidre'nin söylediği gibiydi. Açgözlülük Phelan'ın içindeki bir şeytandı. Bunu kendi sözleriyle açık etmişti. Llewellyn Deidre'ye baktı ve gözleri gururla doldu. Ne yapmış ya da bir barbarla eşleşerek nasıl bir utanç getirmiş olursa olsun yine de gücü ve cesareti vardı. Llewellyn onu kötü muamele görsün diye bu adamın ilgisine bırakmayacaktı çünkü böyle olacağını biliyordu. "Cevabım hayır."

"Öyleyse savaşıma hazırlan yaşlı adam." Phelan atına doğru yürüdü. Bugün kazanacak ve her şeye sahip olacaktı: Deidre, topraklar ve bu konak. Bunda kilise bile onu kınayamazdı. Yağmalanan şeyler şimdi galibe aitti. Atına binerek tepedeki adamlarına doğru gitti.

"Colin'le Brian neredeler? Onlara aramızda ihtiyacımız var," diye sordu Llewellyn adamlarını toplanmak için çağırarak savaşıma hazırlanırken. Oğullarını hiçbir yerde göremiyordu. Bunun için hazırlıksız yakalanmıştı.

"Bu sabah erkenden buradan ayrıldılar," diye açıkladı hizmetkârlardan biri, "ama son zamanlarda ilgilerini çeken şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

“Belki de böylesi iyi,” diye rahat bir nefes verdi Llewellyn. “En azından bugünden sonra adımları devam ettirecek oğullarım olacak.” Bu savaşın sonucundan hiç şüphesi yoktu. Adamlarının hepsi yaşlı ve hastalıklıydı. Daha genç olan adamların hepsi uzaktaydılar, hiç kuşkusuz oğullarıyla birlikteydiler. Bu genç adamlar Vikingler’den bir işaret bulmak için kıyı şeridini izlerlerken ailelerinin Eire’nin başka adamlarıyla çarpışmaya girecek olmalarındaki ironiye güldü.

Deidre silahlı adamlardan oluşan iki küçük grubun savaşmak için toplanmalarını izledi. Bunun devam etmesine izin verebilir miydi? Kendi mutluluğu bu bedeli ödemeye değer miydi? Adamların kendisi için ölmelerini izleyebilir miydi? Eğer kendi mutluluğunu feda etmesi bu katliamı önleyecekse o zaman ne olursa olsun kendini adamalıydı.

“Baba,” diye haykırdı bacaklarının onu götürebildiği kadar hızla ona doğru koştu. “Bekle. Buna izin veremem. Bu işin buraya geleceğini hiç düşünmemiştim. Phelan’a geri döneceğim. Onun karısı olacağım.”

Llewellyn kızının onun kollarına yapışan ellerini çekti. “Hayır, kızım. Yanılan bendim, bunu şimdi görebiliyorum. Sen takas edilecek bir şey değil, değer verilecek birisin. Sen benim kanım, canımsın Deidre, bu adamın göz diktiği gümüş ve altın değilsin. Seni ona nasıl verebildim bunu aklım almıyor. Bundan paçayı kurtarıp hayatta kalabilirsem Phelan’dan kurtulma çabanda arkanda duracağımı bil.” Llewellyn atına bindi ve savaşmaya hazırlanarak kılıcını kaldırdı.

Silahlı iki grup adam tepenin eteklerinde birbirlerine sal-

dırıp vurarak karşı karşıya geldiklerinde kılıcın kılıca çarpmasından çıkan ses tepede çınladı. Deidre ile annesi durup ele ele tutuşarak Tanrı'larına merhametli olması için dua ettiler.

Phelan dış sırada bulunan evlerden birkaçına meşale atılmasını emrettiğinde bunlar alev alıp dumanlar çıkararak yerle bir olana kadar yandılar.

"Vikingler bile yangın çıkarmamışlardı," dedi Tara öfkeyle. Kızını böyle bir adama vermemekte kararlı durduğu için şükreliyordu. Phelan onları bunca yıl nasıl kandırabilmişti?

"Korkarım her şeyi kaybettik!" diye hıçkırıklara boğuldu Deidre adamların birer birer yere yığılmasını izlerken. Elleriyle yüzünü kapatarak gözyaşı döktü.

"Bakın! Batıya doğru," diye bağırdı yaşlı bir kadın.

Deidre başını kaldırdı ve o tarafa baktığında gördüklerine hayret etti. Bu bir Viking grubuydu ve gözleri onu yanıltmıyorsa bunlar Wolfram'ın adamlarıydı.

"Vikingler!" diye bir çığlık geldiğinde herkes bir araya toplanarak dehşet içinde konağın güvenli ortamına doğru koştular.

Deidre Viking grubunun tepeye ulaşmasını hayretler içinde izledi, kılıçları babası ile adamlarına karşı değil onları korumak için havaya kalkmıştı.

Dehşete düşmüş kalabalık konağın kapısından dışarıyı gözetlerken "Vikingler!" diye bir çığlık daha geldi. Barbar dedikleri bu insanların o gün onların yardımına geldiklerini gördüklerinde sevinçle bağırdılar.

Tepenin bu tarafında Phelan öfkeyle haykırdı. "Sizi aptallar! Dostunuz olan benim. Geçen aylarda kimin dostunuz olduğunu bu kadar çabuk mu unuttunuz?"

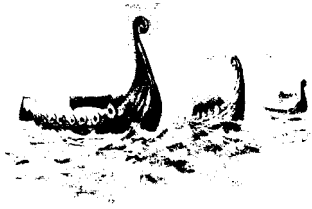
“Sen benim dostum değilsin,” diye bağırdı Rorik. “Benim sadakatim Deidre’ye. Onun oğlu bir gün *jarl* olacak! Bugün onun ailesi için savaşıyorum, kendi insanlarına ihanet eden biri için değil.” Havaya kalkmış kılıcıyla Phelan’ı itti.

Phelan bu çarpışmada akıntının yönünün değiştiğini bildiğinden deli gibi mücadele etti. “Size para veririm. Bu yaşlı adama karşı olmanız ve benim yanımda savaşmanız için altın ve gümüş veririm. Daha önce yaptığım gibi baskınlarınızda size yardım edebilirim!”

Rorik onun yüzüne güldü. “Sadakatimiz satılık değildir.” İleriye doğru baskı yaparak Phelan’a saldırdı ve onu omzundan yaraladı. Phelan ile adamları at sırtında, Rorik ile Vikingler ayakta olmalarına karşın Phelan bu savaşta kaybeden taraf olduklarını anlayacak kadar akıllıydı.

“Geri çekilin!” diye emretti.

Deidre babasının konağının kapısındaki yerinden Phelan ile adamlarının geldikleri yöne doğru dörtlü at koşturmalarını izledi. Kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kurtulmuşlardı. her şey yolundaydı.

10

Konakta gün boyu yapılan kutlamalar geceye kadar sarkarken yeni edinilmiş dostluk bağlarıyla Vikingler İrlandalıların yanında oturdu.

“Kuzeylileri gördüğüme sevineceğim hiç aklıma gelmezdi!” dedi Llewellyn gülerek. “Ama bugün postumuzu kurtardığınız kesin.” Deidre’ye dönerek “Onların dilini konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Evet baba.”

“Öyleyse onlara şükranlarımı ilet. Bence artık aramızda dostluk olacak. İki bahar önceki baskınla ilgili her şeyi untağım. Bunu onlara söyle.”

Deidre Rorik’e babasının mesajını ilettiğinde adam gü-lümsedi. “Dostluğunu memnuniyetle karşıladığımızı söyle ona. Cesur ve çok güzel bir kızı olduğunu ve bugün buraya onun için geldiğimizi de söyle.”

Deidre Rorik’in mesajını yüzü kızararak tercüme etti ve babasıyla genç adamın bir dostluk belirtisi olarak birbirlerinin sol ellerini sıkmalarını izledi. Sonra Llewellyn konakta

dolaşarak Rorik'in takımındaki diğerlerine de kadeh kaldırdı. Nihayet Deidre sormaya çok ihtiyacı olan soruları sormak için Rorik'le yalnız kalmıştı.

“Burada olacağımı nereden biliyordunuz?”

“Bilmiyorduk. Sadece Wolfram Danların seni buraya getireceklerini varsaymıştı.”

“Wolfram!” Deidre'nin gözleri neşeyle parladı. “O yaşıyor mu? Biliyordum. Bunu kalbimde biliyordum. Nerede o? Onu görmeliyim.” Onun Vikingleri Eire kıyılarına getiren gemide olması gerektiğini düşünüp dışarıya koşarak onu deniz kıyısına götürecek patikaya yöneldi.

Rorik onu yakaladı. “Wolfram gemide değil Deidre. Babanın konağına gelirken yolda İrlandalılar tarafından tutsak edildi. Onların babanın adamları olduğunu sanmıştım ama olaydan haberin yoksa demek ki yanılmışım.”

“Tutsak mı! İrlandalılar tarafından mı! Hayır!” Deidre dünyanın etrafında fırıl fırıl döndüğünü hissetti.

Rorik ona iki dostunun ölmüş olduğundan korktuğunu söyleyecek cesareti bulamadı. “Ben diğerlerini uyarmak için kaçtım. Sigurd ve Wolfram üçümüz kıyıya barış getirmek için geldiğimizde saldırıya uğradılar.”

“Onu bulmamız gerek! Onu bulmak için cennetle cehennemi yerinden oynatmalıyız!” Deidre şimdi üzüntüden neredeyse isteri krizi geçiriyordu. Bir gün için çok fazla şey olmuştu ve şimdi de Wolfram'ın onun peşinden gelip tutsak edildiğini öğrenmek ona kaldırılabileceğinden fazla gelmişti.

“Deidre, kendini en kötüsüne hazırlamalısın.” Rorik'in

gözleri onun ızdırabına karşı şefkatle doluydu ve Deidre onu bu konakta ilk kez gördüğü zamanı hatırladı. O zaman bile ona ve Bridget'a nezaket göstermişti.

“Hayır. O yaşıyor. Öyle olmadığı ihtimalini düşünmek bile istemiyorum. Vikinglerinden bazılarını topla, şimdi aramaya çıkıyoruz. Onu bulana kadar dinlenmeyeceğim.”

Deidre, Rorik ve altı kişi daha atlarına binip her yerde Wolfram'ı aradılar. Komşu konaklara ve kulübelere giderek iki Viking görüp görmediklerini sordular ama onları gören kimse olmamıştı. Wolfram sanki Eire topraklarındaki sisin içinde yok olup gitmiş gibiydi. Deidre hayal kırıklığı içinde eve yöneldi.

“Bu gece dinleneceğiz ama horozun ilk ötüşüyle yeniden başlayacağız. Wolfram'ı gerekirse sonsuza kadar arayacağım. Tanrı şahidim olsun ki böyle olacak.”

11

Wolfram'la Sigurd soğuk, nemli hücrelerinden güneşin ufukta yükselişini izlediler, güneş onların ölümelerini de yanında getiriyordu. Gösteriyi seyretmek için sürü hâlinde geri dönen İrlandalıların yukarıdan gelen alaycı seslerini duyabiliyorlardı. Aşağıya bir halat atılmıştı ve kaderleriyle yüzleşmek için yukarı tırmanmaları emredilmişti.

Wolfram ellerini teker teker koyarak tırmandı ve yukarı vardığında üç İrlandalı tarafından üzerine çullanılarak kahkahalar ve alaylar arasında bağlandı. Sigurd'un elleri de arkasından bağlanmıştı ve kaderine lanet etti.

Deidre'nin koyu saçlı ve böyle bir sahneye tanıklık etmekten dolayı hissettiği rahatsızlık gözlerinden yansıyan ağabeyinin tanıdık görüntüsünü çember oluşturmuş adamların yanında gören Wolfram onun dikkatini çekmek için mücadele ederek kendisini tutan adamlarla öfkeyle boğuştu.

Brian'm gözleri Wolfram'ınkilerle buluştu ve bir an için suçlulukla eziyet çekti. "Colin, benim midem bunu kaldırmaz," dedi sert sert. "Nasıl bu adamın canını alabilir ve De-

idre'ye söylemeyiz? O bizim yeğenimizin babası. Bir gün çocuğun gözlerine bakıp sakın sakın babasını öldürdüğümüzü söyleyebilir miyiz? Viking olsun ya da olmasın, bundan daha iyisini hak ediyorlar.”

“Bu adamlar Ian’i öldüren baskını yönettiler, bunu inkâr mı ediyorsun? Ya kardeşimiz Bridget? Deidre’ye olduğu kadar ona da sadakat borcumuz var. Öyleyse bu işi Bridget için yapıyoruz.” Sesi cesur çıkıyordu ama Colin de yaptığından şüphe etmeye başlamıştı.

“Bridget bunu istemez,” diye cevap verdi Brian, gözleri aniden gelen inançla parlıyordu. Artık Colin’in öfkesinden korkusu kalmamıştı. “Bu yaptığın yanlış! Ben bunun bir parçası olmayacağım.” Gitmek için arkasını döndü ama ağabeyinin taraftarlarından biri tarafından durduruldu.

“Vikingler dün babanın konağına saldırdılar. Şuradaki ağacın tepesinden bakıyordum ve uzaktan evinin etrafındaki kulübelerin yerle bir olana dek yandıklarını gördüm. Hâlâ bu Kuzeyliler için hoşgörü mü diliyorsun?”

“Babamın konağı. Ve biz onun yanında savaşmak için orada değil miydik?” Sadece birkaç kilometre ileride böyle bir katliamın yaşandığını düşününce Brian hızla koşarak uzaklaştı.

Wolfram Brian’ın gidişini ve onunla birlikte hayatlarının bağışlanması umudunun son kırıntılarının da uzaklaşmasını izledi. “Brian! Tanrın aşkına bize yardım et!” diye bağırdı. Ama artık çok geçti.

Wolfram öne itilirken bir sesin “Gel Viking!” dediği duydu. Keşiş Paul’ün kutsal kitaptaki hikâyelerinden birini

hatırladı. Paul Wolfram'a Tanrı'nın oğlunun eceline doğru bir tepeye tırmandığını anlatmıştı, şimdi o da idamla karşı karşıyaydı. Onun da zamanı gelmişti.

"Ben de bunu Deidre'nin İsa'sının yaptığı kadar cesaretle karşılayacağım," diye yemin ederken böyle bir umutsuzluk anında düşüncelerinin neden Hristiyan Tanrısı'na kaydığını merak etti.

Güneş başlarının üzerine vururken çayırın karşı tarafında denize doğru giden uzun patikadan aşağı yürüdüler. Wolfram İrlanda'nın soğuk sislerinin yağmurla birlikte üzerlerine gelmelerini diledi. Adamlar yürürken etrafındaki her şey sessizdi.

Wolfram çevrelerinde uçan kuşların seslerinin ve ötüşlerinin keyfini çıkardı. Onların cıvıltısını duymak kalbindeki ağırlığı biraz kaldırmıştı. İnsanın hayattaki birçok şeye kesin gözüyle bakması ne tuhaftı. Şimdi bu şeyleri nasıl da özleyecekti, ama en çok da Deidre'yi ve onun aşkını özleyecekti.

"Deidre," diye fısıldadı, genç kadının ismi dudaklarında bir dua gibiydi.

Yürümeye devam ederlerken Wolfram denizin köpürüp dövdüğü kayalıkların aşağısına baktı. Şimdi bu aşağıdaki kayalıklara atlayarak her şeyi sona erdirmenin ne kadar kolay olacağını düşündü ama gururu böyle bir şey yapmasına izin vermezdi.

Uçurumun dibinde deniz ağır vuruşlarla azar azar geri çekiliyordu ama geri dönecek ve ölümü de yanında getirecekti. İnce ve düz iki büyük kaya gördüğünde bunun ebedi istirahatgâhı olacağını anladı.

“Yaptığınız kötülükleri düşünmek ve bir sürü tanrınızdan size yardım etmelerini istemek için bu kayalara bağlanacaksınız,” dedi Cedric adlı adam hırlayarak. “İnsanlarınız benim kızımı köle olarak sattı ve o da böyle bir yükü taşımak yerinde kendini öldürdü. Beklerken onu düşünün.”

“Evet, tanrılarınızı çağırın. Sizi duymak istiyoruz,” diye bağırdı bir ses.

Wolfram onu kayaya bağlarlarken iplerin kollarını ve bacaklarını kestiklerini hissetti. Okyanusa bakarak gelgit yaklaşp onu nefessiz bırakırken nasıl olacağını hayal etti. Su önce dizlerine kadar gelecekti, sonra göğsüne, en sonunda da ağzına ve burnuna.

Neden olduğunu gerçekten bilmeden Wolfram keşiş Pa-ul’un ona öğrettiği bir duayı okumaya başladı. Bu bir Hristiyan duasıydı, yine de ruhunu yatıştırdı ve kendini huzurlu hissetmesini sağladı. “Göklerdeki Babamız...” diye söze başladı.

“Ne diyor o? Dinleyin, bu okuduğu bizim dualarımızdan biri. Bu nasıl bir şey böyle?” diye bağırdı Colin. “O bir Hristiyan’sa onu öldüremeyiz.” Wolfram’ı serbest bırakma niyetiyle ileri çıktı ama diğer adamlar tarafından durduruldu.

“Bu bir oyun. İkiisi de cezalarını çekene kadar durmayacağım,” dedi gözü dönmüş Cedric. Colin’i öyle şiddetle itti ki genç adam yere düştü. “Eğer sen fazla hassassan burada idareyi ben ele alıyorum,” dedi.

Şimdi Sigurd da Wolfram’m yanına bağlanmış, sık sık üzerinde dolaştığı okyanusa bakıyordu. Düşünceleri Zerlina’ya kaymıştı. Bir daha ona sarılamayacak, onu kendine

isteyemeyecek olması ne üzücüydü.

Sular Wolfram'ın ayaklarına çarparak tıslayıp gitgide yükselirken genç adam gözlerini kapatarak hayatından çok sevdiği kadına sessizce veda etti. Rüzgâr bile onun adını fısıldar gibiydi: Deidre.

12

Deidre Rorik'in yanında babasının konağına doğru at sürerken yorgunluktan tükenmişti. O gün Sigurd'la Wolfram'dan herhangi bir iz bulabilmek için ormanın derinliklerine gitmişler ama hiçbir şey bulamamışlardı. Deidre onları bulma umudunu neredeyse kaybediyordu.

“Ne yapacağız Rorik?” diye sordu. “Ne yapacağız?”

“Yapabileceğimiz bir şey yok Deidre,” diye cevap verdi genç adam. Wolfram'ın çoktan ölmüş, onun kendi halkının kurbanı olduğundan korktuğunu ona söylemek istemiyordu.

Deidre atından inerken aklından bin türlü düşünce geçiyordu. Wolfram'ın nerede olduğunu bulmanın bir yolu olmaydı. Ağır ahşap kapıyı açarak başım içeri uzattı. Vikingler artık konaktan ayrılıp yakınlardaki kamplarına gitmişlerdi. Deidre sessizlik bulmayı umuyordu ama bunun yerine bir tartışmadan yükselen sesleri duydu. Seslerden birinin ağabeyi Brian'a ait olduğunu fark etti.

“Bu olamaz. Yanılıyor olmalısın,” diye bağırdı Brian. “Vikingler neden bizim yardımımıza gelsinler ki, onlar bizim dostumuz değiller.”

“Kız kardeşini sevdikleri için. Korumak istedikleri Deidre’ydi. Onu kendilerinden biri olarak görüyorlar,” diye cevap verdi Llewellyn. “Ben de onları kötü ve barbar sanıyordum ama son birkaç günde çok şey öğrendim. Belki de her şeye rağmen her birimizin kardeş olduğumuz doğrudur.”

“Ya Phelan, ona ne oldu?” Bu yine Brian’ın sesiydi.

“Öfkesiyle beni mahvedecekti. O tam bir açgözlü. Ondandır her şeyi beklerim. Ne zamandır benim kutsal emanetlerim ve hazinelerim üzerinde gözü olduğunu merak ediyorum. Annen Peder Finian’ı bulmak için manastıra gitti. Ayarlanabildiği anda kardeşinle kocası arasındaki evlilik yeminleri feshedilecek.”

Babası konuşurken Deidre odaya girdi. Ateşin yanındaki yerinden ayağa kalkarken Brian’ın gözleri onun üzerindeydi. Onun yanına koşarak dizlerinin üzerine çöktü.

“Affet beni Deidre. Seni incitmek istemedim. Baskın sırasında yaptıkları yüzünden Kuzeylilerden nefret ediyordum. Colin, ben ve diğerleri, bu yaptığımızı yapmamalıydık ama Ian’in ölümü için intikam almak istemiştik.”

Deidre neden bahsettiğini anlayamadan ağabeyinin omuzlarını tuttu. Geveliyor ve öyle hızlı konuşuyordu ki onu zar zor anlayabiliyordu.

“Sen neden bahsediyorsun Brian?” diye sordu

“Viking’ten. Oğlunun babası olandan. Biz onu öldürdük. Bu sabah.” Brian ayağa kalktı, başı pişmanlıkla yana eğilmişti. “Kalıp onun ölmesini seyredemedim. Eğer bu kadar ödlele olmasaydım onu kurtarmaya çalışırdım.”

“Hayır! Hayır!” Deidre artık kendini tamamen kaybetmiş, çılgınlık atıyordu. “Bridget’ın kocasının öcünü almak için benimkini öldürdünüz!” Çok geç kalmıştı, Wolfram ölmüştü. Genç kadının gözleri yaralı bir hayvaninkiler gibiydi. “Kurtlar!” dedi Colin’le Brian’ın ona tuzaklarında yakaladıkları ikisinden bahsettikleri geceyi hatırlayarak.

“Evet. Yakaladıklarımız kurt değil Vikinglerdi.”

“O nasıl öldü? Oğlumun babası, kalbimin aşkı bu dünyadan nasıl ayrıldı?” Deidre, Wolfram’ın acısını kendisinininki gibi hissedeceğini bilerek gözlerini kapattı.

“Onları gelecek gelgiti beklemeleri için uçurumun aşağısındaki büyük kayalara bağladık. Colin, onları buraya getiren deniz olduğundan boğularak ölmelerinin en uygunu olduğunu düşündü.” Brian yine başını eğdi. Kardeşinin Viking’i ne kadar sevdiği çok açıktı. Brian neden adamın hayatını kurtaracak bir şey yapmamıştı ki?

“Gelgit!” Deidre’nin içi aniden bir umutla doldu. “Benimle gel Brian. Çok geç olmamış olabilir. Ah Tanrım, lütfen çok geç olmasına izin verme!”

Deidre kendi iyiliğini hiç düşünmeden, yalnızca Wolfram’ı okyanusun elinden kurtarmak için gözünü kararttı, atına atladı ve süratle sürerek ona yetişmek için hızla at süren ağabeyini geride bıraktı. Kayalıklara varmak Deidre’ye sonsuzluk gibi gelmişti ama sonunda denizin kokusunu alabildi. Bir tepenin zirvesine tırmanıp atından atlayarak aşağıdaki keskin kayalıklara giden patikadan aşağı koştu. Gördüğü manzara çılgılık atmasına neden oldu. Deidre suyun neredeyse çenesine kadar

geldiğini görebiliyor olsa da Wolfram hâlâ hayattaydı. Sular üzerine saldırdıkça öksürüyor ve tükürüyordu. İkisi arasında daha uzun boylu olan Sigurd o kadar ölümcül bir tehlikede değildi ama yine de onun hayatı da sallantıdaydı.

Etrafta hiç İrlandalı yoktu, kayalıklar tepede dolaşan martılar ve gelgit ileri baskı yaptıkça kenarlara tırmanan yengeçler dışında terk edilmiş gibiydi.

“Wolfram!” diye bağırdı Deidre ona doğru koşarak. Kaygan kayalıkların üzerine daha iyi basabilmek için ayakkabılarını çıkararak sevdiği adama ulaşmak için deli gibi mücadele etti.

Wolfram adının seslenildiğini duydu ama zihninin ona oyun oynadığını düşündü. Deidre’nin sesinin onu çağırdığını duymayı çok istiyordu. Yoksa çoktan ölmüştü de Paul’ün ona bahsettiği meleklerin ona seslenen seslerini mi dinliyordu? Sular ağzına girdiğinde nefesi kesildi ve hâlâ hayatta olduğunu anladı.

“Wolfram!” Ses yine onu çağırdı. Başını çevirmeye çalıştı ama suyun soğukluğu onu uyuşturmuş ve zayıflatmıştı.

Deidre’nin Wolfram’la arasında çok az bir mesafe kalmıştı. Zamanında yetişmişti, eğer hızlı hareket ederse Wolfram kurtulmuş olacaktı. Onu kurtarmanın en hızlı yolu ona doğru yüzmekti. Deidre içine atıldığı tehlikeyi umursamadan kendini suya bıraktı. Wolfram’ın hayatını kurtaracak ya da bunu denerken ölecekti.

Dalgalarla savaşırken denizin soğukluğunun onu sardığını hissetti. Bedenindeki her sinir uyarılmıştı. Tehlikenin farkındaydı ve birinin onu izlediğini hissetti. Davetsiz misa-

firi görmek için arkasını döndüğünde göğsüne bir bıçak sokulmuş gibi hissetti.

“Phelan!”

Adam şeytanın vücut bulmuş hali gibiydi, şeytani bir pagan tanrısı gibi sırtarak kıyıda ona bakıyordu. Deidre’nin gözleri onunkilere kilitlendiğinden o da buz gibi derinliklere daldı.

“Lütfen Phelan,” diye bağırdı Deidre. Ona doğru uzanan adamın kahkahasını duyabiliyordu. Çığlık attı, onu kendinden uzak tutmaya çalışarak tekme attı ama adam onu sıkıca yakaladı. Deidre kıyıya doğru çekildiğini hissetti. “Hayır!”

Onu yakalayan adama vurdu, tekrar tekrar yumruk attı. Tüm bu sürede aklında dolaşan tek bir düşünce vardı. Wolfram ölecekti. Eğer kendini kurtaramazsa Wolfram ölecekti. Bir yaban kedisi gibi mücadele etti ama Phelan çok güçlü bir adamdı ve onu kolaylıkla kollarının arasına hapsetti.

“Lütfen, ona gitmeme izin ver Phelan,” diye yalvardı. Zaman çok hızlı geçiyordu.

“Ona gitmek mi. Hiç sanmıyorum sevgili karım. Burada bekleyip denizin onu almasını izlememizi tercih ederim. O Viking’e lanet olsun.”

O anda Deidre Phelan’dan daha önce hiçbir insandan etmediği kadar nefret etti. Durup bir başka adamın ölmesini izlemek inanılmayacak kadar insafsızcaydı.

“Sana her şeyi veririm Phelan. Her şeyi.”

Adam güldü ve ona acımasızca vurdu. “Geri geldiğinden beri bunu yapmak istemiştım.”

Deidre’nin gözleri parladı. “Sevgili Aziz Patrick’imizin tüm yılanları İrlanda’dan attığını sanıştım ama kıyılarımızda

bir tane bırakmış olduğunu görüyorum. Sen bir yılandan da alçaksın. Tanrı lanetlesin seni,” diye feryat etti.

“Seni fahişe! Bugün sevdiğinin yanına gideceksin.” Phelan Deidre’nin boynunu kavrayarak onu boğmak için suların altına batırdı.

Sonunda Deidre’ye yetişen Brian kayaların üzerinde durarak kardeşini öldürmeye çalışan Phelan’a baktı. Sonra suya atlayarak Phelan’ın ellerini kardeşinin boynundan çekip dalgaların arasında adamla boğuştu.

Phelan’ın kollarından kurtulan Deidre bir kez daha Wolfram’ın yardımına koşmak için mücadele etti. Onun boğulmakta olduğunu duyabiliyordu. Sular ağzını geçmişti. Deidre onun yanına yüzerek bağları çılgın gibi çekti. Ama fayda yoktu. İpler deniz suyuyla şişmişti.

“Wolfram, bana yardım et,” diye bağırdı. “Eğer beni duyabiliyorsan ellerini birleştir ki seni çezebileyim.”

Wolfram onun yalvarışlarını bir tünelin içinden geliyor-muş gibi duydu. Ancak nefesini tutarak hâlâ hayattaydı. Göğsü acıyla yanıyordu, yine de kalan tüm gücüyle bileklerini birleştirdi.

“Keşke keskin bir şeyim olsaydı. Bu ipleri koparacak bir şey,” diye içini çekti Deidre. Bıçağı ya da hançeri yoktu. “Broşum,” diye bağırdı birden. Titreyen parmaklarla broşu ıslak elbisesinden çıkararak bir yandan dalgalarla boğuşurken onu yukarı aşağı sürttü. Keskin metalle ipler üzerinde çalışarak Wolfram’ı kurtarmak için mücadele ederken genç adam burnundan biraz nefes alabilsin diye başını nazikçe kaldırmak için ara sıra durdu.

Sonunda onu kurtarmayı başardı. Wolfram ciğerlerine tatlı bir hava çekti. “Sigurd,” dedi nefes nefese. Wolfram onun başını suyun üzerinde tutmaya çalışırken Deidre de Sigurd’u bağlarından kurtardı. Ama böyle çabalarken broşunu okyanus sularında kaybetti. Onu bulmak için elini uzattı ama broş sonsuza dek gitmişti.

Kıyıya doğru yüzerek hep birlikte Deidre’nin ağabeyinin Phelan’la boğuşmasını dehşet içinde izlediler. Brian yetenekliydi ama Phelan kadar kurnaz değildi. Biri geyik zarafetinde ince ve uzun boylu, diğeri vahşi bir ayı gücünde kısa boylu ve tıknaz iki adam dövüşürken uçurumun kayalıklarına doğru hareket ettiler. Brian ile Phelan denizin üzerinde bir pagan dansı yapar gibi savaşıyorlardı. Tekrar tekrar çarpıştılar, Phelan diğer adamın gözlerini oymak için uzanarak tekmeler savurup Brian’a saldırdı.

Deidre Brian’ın düşüşünü acı içinde izledi. Ağabeyinin yardımına gitmek için Wolfram’ın kollarıyla boğuştu ama Wolfram onun yapabileceği hiçbir şey olmadığını çok iyi bildiğinden onu sıkıca tuttu.

Phelan öldürücü darbe için harekete geçerek büyük bir zafer çığlığıyla Brian’m üzerine sıçradı ama mesafeyi yanlış hesaplayarak ıslak kayaların üzerinde kaydı ve aşağıdaki sivri taşların üzerine düştü. Wolfram ile Sigurd’u tutsak eden kayaların üzerinde ölürken çığlıkları havada çınladı.

İliklerine kadar ıslanmış olan Deidre hayatından çok sevdiği adama sıkıca yapıştı.

“Artık bitti Deidre. Ah aşkım, artık bitti,” diye fısıldadı genç adam. “Birbirimizi yeniden bulduk.”

13

Sırılsıklam ama yaşadıklarına sevinen Brian, Sigurd, Wolfram ve Deidre konağa geri döndüler. Kapıdan içeri girdiklerinde tir tir titreyerek kurumak için şöminede gürleyen ateşe yöneldiler.

Deidre tatlı bir melodi gibi tekrar tekrar “Hayattayız. Wolfram özgür. Artık birlikteyiz,” sözlerini duydu. Wolfram onu kollarına aldı, dudakları onunkileri alırken öpücüklerinden mest olmaktan başka bir şey umurunda değildi.

“Bu da ne?” diye bağırdı bir ses Deidre Wolfram’ın kollarından ayrılırken. Peder Finian onların yanına gelmek için salonu geçti. “Önümüzde okyanusa bir dalıp çıkmaktan daha önemli şeyler olduğu kesin.” Kim olabileceklerini merak ederek gözlerini Sigurd ile Wolfram’a çevirdi.

“Peder Finian,” diye konuşmaya başladı Deidre, “bu benim kocam Wolfram, bu da onun arkadaşı...”

“Kutsal Peder aksini söyleyene kadar senin kocan Phe-lan, Deidre.” Peder surat asarken çalı gibi beyaz kaşları “v” şeklini aldı.

“Phelan öldü. Kendi kötülüğü yüzünden öldü,” diye açıkladı Brian. “Vikinglere karşı hepimize ihanet eden hain oydu.”

“Onun kötü olduğunu biliyordum,” dedi Deidre dehşet içinde. “Ama ne kadar kötü olduğunu hiç anlamamıştım. Ölmesi iyi oldu.”

Brian nazik rahibe o sabah olanları anlattı. “Ben yalnızca Wolfram’la Sigurd’un yürek parçalayıcı deneyimlerinde oynadığım role hayıflanıyorum. Phelan’ın ölümü kendi işi. Kardeşimin ve benim ölmemiz için uğraştı.”

“Tanrı ruhunu affetsin,” diye fısıldadı Peder Finian aceleyle haç çıkararak. Deidre’nin küçük ellerini tutarak salon-daki uzun banklardan birinde yanına oturtmak için onu ateşin önünden çekti. “Annen bana bu adamı sevdiğini ve bir oğlun olduğunu anlattı. Ne yapacağız Deidre? Ne yapacağız?”

“Onu seviyorum Peder. Nazik, ilahi efendimiz bu aşkı onaylamasaydı kesinlikle Wolfram’ı kurtarmış olmazdı.” Gözleri Wolfram’ın kilerle buluştuğunda onu okşar gibiydi. “Ve bize Fenrir’i vermiş de olmazdı. Oğlumuz iyi bir çocuk. Her ne kadar zaten başından aşağı sular dökülmüş olsa da sizin onu vaftiz etmenizi dört gözle bekliyorum.”

“Bunu yapamam çocuğum. Onu ne kadar seversen sev oğlan gayrimeşru doğdu. Ancak bizim Hristiyan kanunlarımızla evlenmiş olsaydın onu meşrulaştırabilirdim ama bu Viking bizim âdetlerimizi bilmediğinden bu mümkün olmaz.” Wolfram’a baktı sonra gözlerini tekrar Deidre’ye çevirdi.

Wolfram öne doğru bir adım attı. “Ama biliyorum. Bana Tanrısından bahseden yalnızca Deidre değildi, Peder Paul de anlattı. O ve ben birlikte kutsal kitabı okuduk.”

Deidre şaşkınlıkla Wolfram'a baktı. Diğerleri onun öldüğünü sanırken onun bunca zamanı nerede geçirdiği hakkında bir fikri olmadığından âşık olduğu adamın kutsal yazıları tanıdığını da bilmiyordu. "Peder Paul mü?" diye sordu.

Deidre ile rahibin yanına oturan Wolfram onlara kurtuluşunun ve hayatını kurtaran keşişle dostluğunun hikâyesini anlattı. Dinlediği öyküleri anlattı ve balinanın karnındaki Yunus'unkinin en sevdiği hikâye olduğunu da ekledi. "Kuzey diyarında birçok balina görmüştüm. Bu salondan bile büyüklerdi. Yunus çok cesur ve kaçacak kadar da şanslı bir adamdı. Sizin bu Tanrınız gerçekten de kudretliymiş."

"Şu Peder Paul, o İrlandalı mıydı?" diye sordu Peder Finian. Sanki bu adamı tanıdığını düşünüyormuş gibi gözlerine bir parıltı gelmişti.

"Hayır. Güneydeki topraklardan gelmişti ama Ulster dediği bir yerden çok uzak olmayan bir manastırda yaşamış." Wolfram dostunu detaylı olarak tarif etti ve bir keşiş olan rahibin hüznü hikâyesini anlattı.

"Onu tanıyorum. Öldüğünü sanmıştım. Kutsal yazıları tercüme etmeme ve şu anda bile manastırın şapelinde duran parşömenlere yazmama yardım eden rahiplerden biriydi." Peder Finian'ın gözlerinde sanki başka bir zamanı, başka bir yeri hatırlıyormuş gibi dalgın bir bakış vardı. "Öyleyse Deidre'yle Hristiyan yeminleriyle evlenmeyi kabul eder misin?" diye sordu Wolfram'a.

Wolfram başıyla onayladı. "Sizin Tanrınıza ve İsa'ya çok saygım var. Ona dua ettim ve şimdi burada ve hayatta-

yım. Odin değil ama sizin Tanrınız beni kurtardı. Deidre ile ben benim halkımın kanunlarına göre zaten evliyiz ama eğer bu onu mutlu edecekse töreninizi kabul ediyorum.”

“Öyleyse başlayalım,” dedi Peder Finian nazikçe.

Deidre küçük bir okul çocuğu gibi gülerek annesiyle babasını bulmak için koşarak salondan çıktı. Sanki kâbusları bir anda rüyalarına dönüşmüş gibiydi. Daha fazla ne dileyebilirdi ki? Wolfram yaşıyordu, oğlunu güven içinde Dubh-Linn’e getirmişti ve çok yakında sevdiği adamla Hıristiyan yeminleriyle evlenmiş olacaktı.

Annesiyle babasını dışarıda buldu. Llewellyn ile Tara Phelan’ın ölümüne çok şaşırmışlardı ama Deidre’nin sevdiği adamı zamanında bulup hayatını kurtardığını düşündüklerinde mutlulukla doldular.

“Kızımın kalbini tamamen çalan adamla tanışmam gerek,” dedi Llewellyn gülerek. “Eğer seni evcilleştirebilirse kızım, benden daha iyi bir adamdır çünkü Tanrı biliyor ya ben bunu asla başaramadım.”

“Eğer sen mutluysan ben de mutlu olacağım,” diye fısıldadı Tara kızının kulağına. “Llewellyn bilmiyor ama evcilleştirmeyi yapacak olan sensin. Baban kadınların yöntemlerini bilmez, ben de ona anlatacak değilim.” Deidre’ye göz kırptı sonra da onu kollarının arasına aldı. “Şimdi, hadi bu düğün için hazırlanalım.

14

Deidre küvetteki ılık suyun içine daldı. Uzun siyah saçlarının etrafında yüzmesine izin vererek yapışkan deniz tuzunu ipeksi lülelerinden yıkayıp attı. Yakında yatak odasını sıcaklığıyla dolduran bir ateş yanıyordu. Deidre hayallerinin içinde kaybolmuştu. Kısa süre sonra Wolfram’la yeniden evlenecekti ama bu kez onun için o anı mahvedecek önceki yeminlerin suçluluğu olmayacaktı. Wolfram kilisenin tüm kanunları önünde ve ailesinin de kutsamasıyla kocası olacaktı. Ah, Colin öldürmeye çalıştığı adamın çok kısa bir süre sonra eniştesi olacağını öğrendiğinde biraz kızmıştı ama Deidre’nin mutluluğu onu kısa zamanda yatıştırmıştı.

Tara Deidre’nin banyo suyuna otlar ve çiçeklerden oluşan bir karışım döktü ve kızına bakmak için geri çekildi.

“Kesinlikle ışık saçıyorsun çocuğum,” dedi. “Mutluluğun etrafındaki herkese de yansıyor.”

“Evet, ben mutluyum anne. Wolfram ve ben öyle uzun zaman ayrı kaldık ki ona neredeyse bâkire bir gelin olarak gidiyorum.” Doğrusu biraz gergindi. Wolfram’ı tüm gör-

kemli çıplaklığıyla önünde dikilirken görebiliyor gibiydi. Her yanı onun kollarında olmak için sızlıyordu.

Tara onun düşüncelerini okumuş gibi “Wolfram’ınla birlikte olmana çok fazla zaman kalmadı,” dedi. Bunun üzerine Deidre kıpkırmızı kesildi ama annesi yalnızca gülümsedi. “Ben de şimdi bile baban bir süreliğine uzakta olduğunda genç bir gelin gibi oluyorum. Sanırım âşık tüm kadınlar aynıdır.”

Tara kızının küvetten çıkmasına yardım etti, uzun ve gür koyu saçlarını yumuşak bir yünlü bir kumaşla kuruttu sonra da kızının vücudunu yünle sardı. Deidre’nin parlak kuzguni lülelerini tarayarak sırtından aşağı doğru ördü ve uçlarına altın halkalar taktı.

En sonunda Deidre gelinliğini giydi, bu Tara’nın kendi eliyle çiçeklerle süslediği soluk mavi bir elbiseydi. Bu Bridget’in da gelinliğiydi ve güzelliği ve iğne işiyle bölgedeki tüm kadınları kıskandırmıştı. Dökümlü kolları alttaki tuniği ortaya çıkaracak şekilde yerlere uzanıyordu. Deidre’nin başına bir meleşin kanadı kadar incecik bir duvak yerleştirilmişti.

Vakur bir edayla konakta yürüyen Deidre küçük şapele doğru yöneldi. Tüm ağabeylerin genelde yaptıkları gibi kız kardeşlerinin güzelliğini görmezden gelen ağabeyleri bile ona hayranlıkla baktılar. Peder Finian sunağın önünde durmuş ona başıyla işaret ederken gülümsüyordu.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı Wolfram onun kulağına ve elini sıktı. Deidre’nin babasının en iyi tuniklerinden birini giymişti ve kırmızılarla donatılmış beyazın içinde muhteşem görünüyordu.

Peder Finian gür sesiyle tanıdık Latince sözlere başladı. Wolfram Latin diline alışkın olmadığından serseme dönmüş gibiydi ama Deidre sözleri fısıldarken uzanıp onun sıkıca tuttu. Ayın ilerledikçe Deidre kalbindeki huzur ve sevgiyi hissetti.

Peder Finian Deidre'ye ağzına kadar dolu kadehten şarap içmek için dizlerinin üzerine çökmesini söyledi, bu sırada Wolfram da onun arkasında durmuş komünyonu alıyordu. Sonunda rahip Wolfram'a diz çökerek Deidre'nin yanındaki yerini almasını işaret etti. Kutsama yapıldı ve artık evliydim.

Bunun üzerine Wolfram onu öptü, dudakları onunkileri okşuyordu. "Gel karım," diye fısıldadı. "Yeniden birbirimizin tadına bakmamızın vakti geldi." Onlar koşarak şapelden çıkıp konağı boydan boya geçerken Brian, Colin ve diğerleri çiftte güzel bir düğün gecesi dilediler.

Deidre'nin yatak odasına vardıklarında Wolfram gülümsedi. Mumlar ve tatlı otlarla mis gibi kokan yeni keten çarşaf bu kez onun içindi. Kapıyı arkalarından kapatarak Deidre'yi kollarına aldı.

"Deidre." Ağzının tatlı yumuşaklığının tadını çıkararak uzun ve sert bir şekilde öptü onu. Deidre'nin eli onun üzerindeydi, göğsündeki altın renkli tüylerle oynuyordu. Ondan biraz uzaklaşan Deidre elbisesini ve tuniğini çıkararak onun önünde çınlıplak kaldı. Onun güzelliğini seyreden Wolfram'ın nefesi kesildi. Ellerini omuzlarının yumuşaklığında dolaştırarak dolgun göğüslerinin tepelerine doğru indirdi. Bedenleri dokunulup okşandıkça çarpıcı bir ateş ikisini de yakıp kül etti.

"Gel," dedi Deidre. Wolfram giysilerini bir kenara attı

ve Deidre'yi yatağa doğru takip etti. Elleri, dudakları ve sözleriyle aşklarını açığa vurarak denizdeki dalgaların yoğunluğu kadar yıkıcı bir şekilde kendilerinden geçtiler.

“Seni seviyorum Deidre. Sen benim en değerli hazinemsin,” diye fısıldadı Wolfram.

“Ben de seni benim cesur savaşçım, denizden gelen alvim. Bu gece gerçekten kutsandık. Eğer istediğim olursa yakında senin tohumundan bir oğlun daha olacaktır.”

“Ya da bir kız,” diye güldü Wolfram.

“Ve bu kez aşkımızın ortaya çıkardığı mucizeyi görmek için sen de yanımda olacaksın.” Deidre Wolfram’ın kollarına sokuldu. Birlikte oldukları sürece geleceğin onlara getireceği her şeye göğüs gerebilirlerdi.